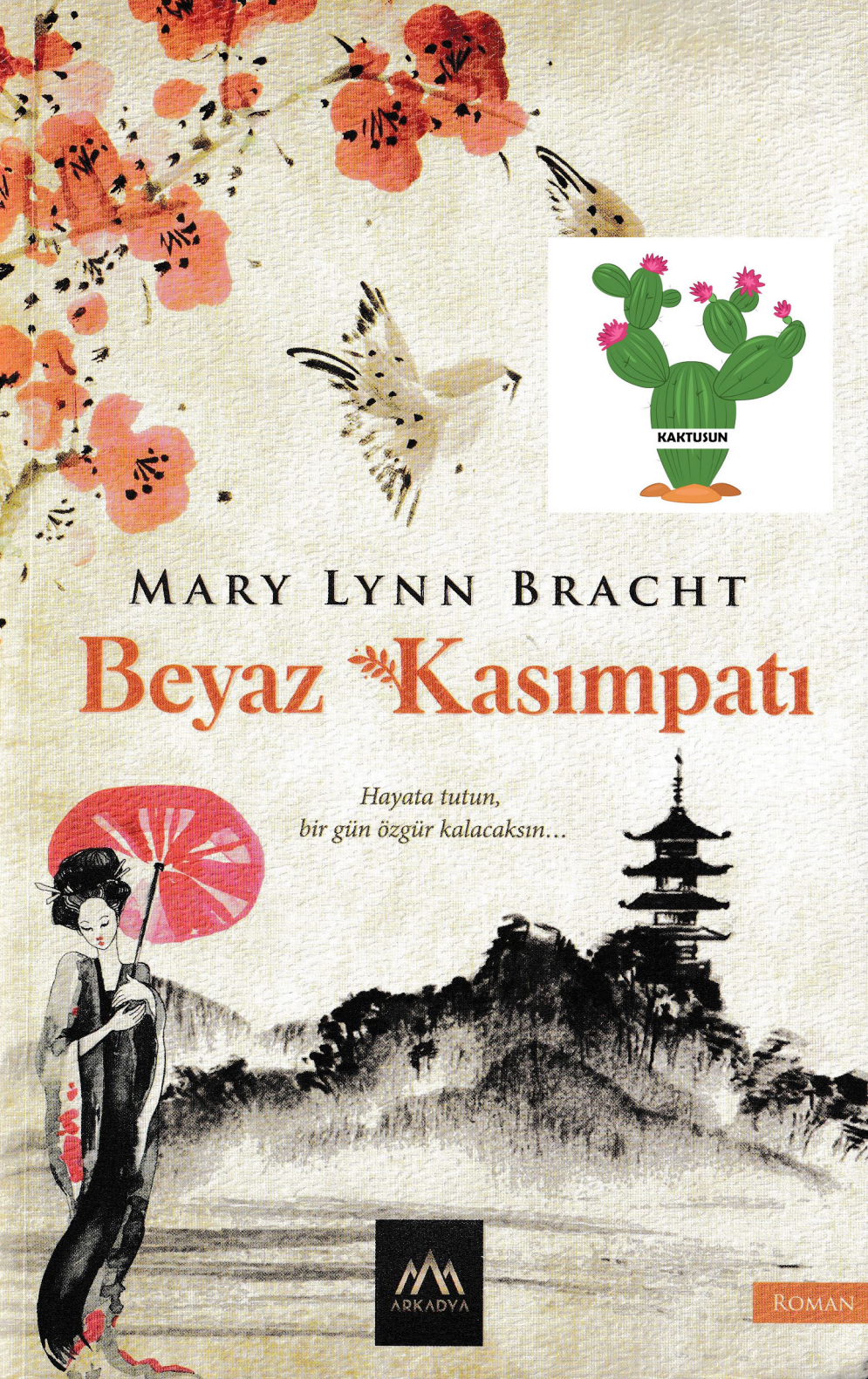

MARY LYNN BRACHT

Beyaz Kasımpatı

Hayata tutun,
bir gün özgür kalacaksın…

ARKADYA

ROMAN

Hayata tutun, bir gün özgür kalacaksın…

Kore 1943. On altı yaşındaki Hana, tüm hayatını Japon istilası altında geçirir. Yaşadığı adanın bir geleneği olarak dalgıç olan Hana, çoğu Korelinin bilmediği özgürlüğü denizde tadar. Ta ki Japon askerlerinin güvenilir gördüğü ada sahiline ayak basana kadar… Hana, küçük kız kardeşini korumak için kendini feda eder ve Japon askerlerine esir düşer. Ailesini, sevdiklerini, evim diye bildiği toprakları ardında bırakmak zorunda kalan Hana, Japonya ordusuna hizmet etmek için Mançurya'ya gönderilir. Artık o bir Sakura'dır ve hayallerinde yuvasına dönmek vardır.

Güney Kore 2011. Emi son altmış yılını yaşanılanları unutmaya çalışarak geçirse de kız kardeşinin onun için yaptığı fedakârlığı bir türlü zihninden silemez. Bu vicdan azabından kurtulmak için geçmişiyle barışmaya kararlıdır. Tüm ailesini kaybetmesine, korkunç bir evlilik yaşamasına rağmen çocukları için bu saplantıdan kurtulmak zorundadır. Acaba Emi kendini affetmek için savaşın korkunç sonuçlarıyla yüzleşebilecek midir?

İkinci Dünya Savaşı döneminde yaşanan ve günümüzde hâlâ etkisini gösteren gerçek olaylardan esinlenilerek kaleme alınan *Beyaz Kasımpatı*, koşullara rağmen kardeş sevgisinin her şeyden üstün olduğunu ortaya koyan bir başyapıt. Merak uyandıran, umut dolu bu romanı soluksuz okuyacaksınız.

THG
717826
SNZ

KDV'den muaftır.

ISBN: 978-605-188-404-2

9 786051 884042

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap

Beyaz Kasımpatı

MARY LYNN BRACHT

ARKADYA YAYINLARI

BEYAZ KASIMPATI
MARY LYNN BRACHT
Özgün adı: White Chrysanthemum

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren: Dilek Parsadan
Editör: Yasemin Büte
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Aralık 2018
Yeni Baskı: 2021

ISBN: 978-605-188-404-2

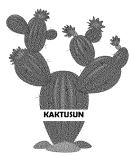
© Mary Lynn Bracht, 2018
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Furniss Lowton'dan alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Beyaz Kasımpatı

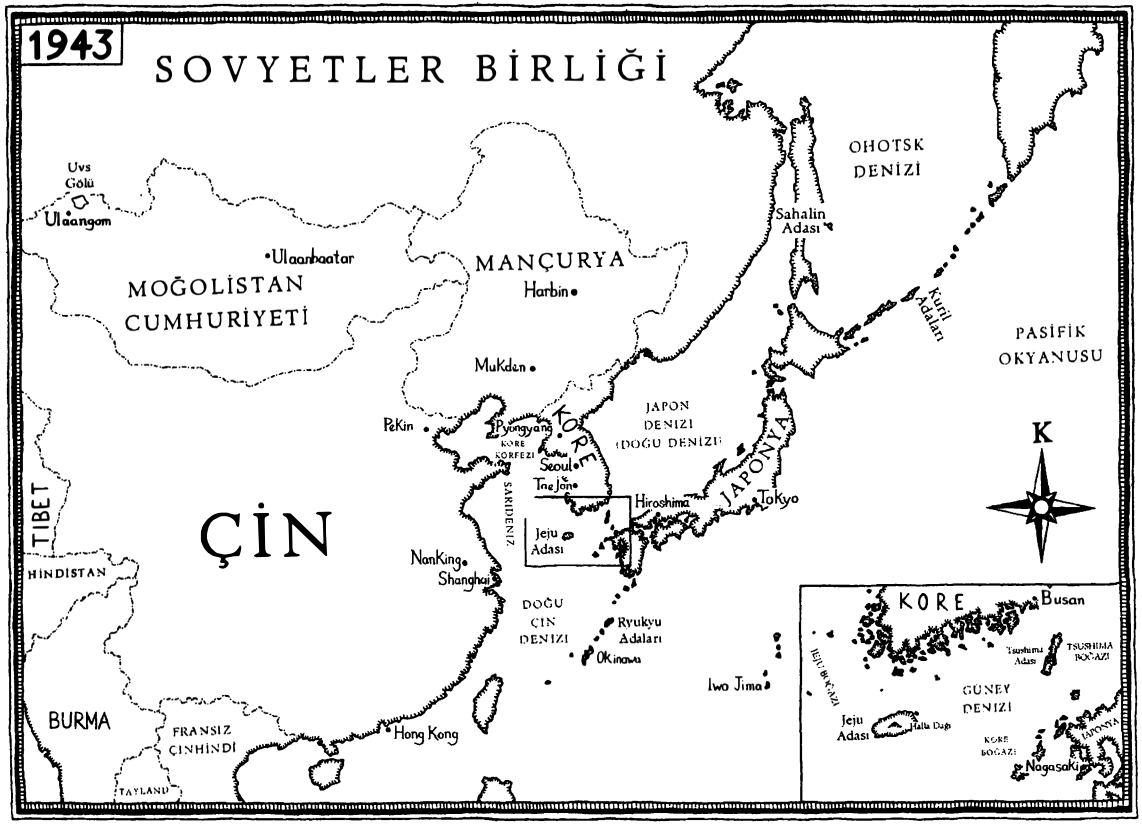
MARY LYNN BRACHT

İngilizceden Çeviren
Dilek Parsadan

Nico için...

1943
SOVYETLER BİRLİĞİ
OHOTSK DENİZİ
Uvs Gölü
Ulaangom
Ulaanbaatar
MOĞOLİSTAN CUMHURİYETİ
MANÇURYA
Harbin
Sahalin Adası
Kuril Adaları
PASİFİK OKYANUSU
Mukden
Pekin
Pyongyang
KORE KÖRFEZİ
Seoul
Inc Jone
JAPON DENİZİ (DOĞU DENİZİ)
JAPONYA
Hiroshima
Tokyo
K
TİBET
ÇİN
SARI DENİZ
Jeju Adası
HİNDİSTAN
NanKing
Shanghai
DOĞU ÇİN DENİZİ
Ryukyu Adaları
Okinawa
Iwo Jima
KORE
Busan
Tsushima Adası
TSUSHIMA BOĞAZI
JEJU BOĞAZI
GÜNEY DENİZİ
Jeju Adası
Halla Dağı
KORE BOĞAZI
Nagasaki
BURMA
FRANSIZ ÇİNHİNDİ
Hong Kong
TAYLAND

Giriş

Hana

Jeju Adası,
1943 Yazı

Şafak sökmek üzereydi, karanlık yürüdükleri yolda tuhaf gölgeler yaratıyordu. Hana, bileklerine uzanan yaratıkları hayal etmemek için başka bir şeyler düşünmeye çalıştı. Genç kız, yumuşak rüzgârda arkasında savrulan geceliğiyle, annesinin peşinden denize iniyordu. Arkalarında duyulan hafif ayak sesleri, babasının ve hâlâ kollarında uyumakta olan küçük kız kardeşinin arkalarında olduğunun habercisiydi. Kıyıya toplanan bir grup kadın çoktan hazırlanmış onları bekliyordu. Hana, söken şafağın ışığında kadınların yüzlerini tanıdı ancak şaman yabancıydı. Kırmızı ve kraliyet mavisi geleneksel bir hanbok giyen şaman kadın, onlar kuma iner inmez dans etmeye başladı.*

Şaman, dönerek dans ederken toplanan kadınlar birkaç adım gerileyip küçük kümeler oluşturdu. Hepsi, kadının zarafeti karşısında büyülenmişti. Şaman, ilahiler eşliğinde Denizlerin Ejder Tanrısı'nı selamlayıp Jeju'nun sessiz

* Cepleri olmayan, canlı renkler ve çizgiler içeren geleneksel bir Kore kıyafeti. (Çev. N.)

kıyılarına açılan bambu kapılardan geçmesini işaret ederek onu adalarına çağırdı. Göz alıcı bir sarılıkla ışıldayan güneş, ufuktaki yerini almıştı. Hana, başlayan yeni günle birlikte gözlerini kırpıştırdı. Bu, işgalci Japon devleti tarafından suç kabul edilen yasaklanmış bir törendi. Ama annesi, Hana gerçek bir 'haenyeo' olarak ilk dalışını yapmadan önce geleneksel ritüellerini gerçekleştirmek için çok ısrar etmişti. Şaman, Tanrı'dan Hana'nın sağ salim bir şekilde dalıp bol deniz mahsulü toplamasını diledi. Kadın aynı şeyi tekrar tekrar söylerken Hana'nın annesi, genç kızın omzunu dürttü ve birlikte alınlarını ıslak kuma değdirerek gelmek üzere olan Denizlerin Ejder Tanrısı'nın şerefine selam verdiler. Tekrar doğrulduklarında Hana, kız kardeşinin uykulu sesiyle bir şeyler fısıldadığını duydu. "Ben de dalmak istiyorum." Küçük kızın sesindeki arzu, Hana'nın yüreğini dağlamıştı. Hana, onları bekleyen gelecekten emin bir şekilde fısıldadı. "Yakında sen de burada duracaksın, kardeşim. Ben de hemen yanında olacağım."*

Hana, şakaklarından damlayan tuzlu deniz suyunu elinin arkasıyla sildi ve elindeki beyaz kurdeleleri kıyı boyunca çeviren şamanı izleyerek artık bir haenyeo'yum diye düşündü. Sonra kız kardeşinin küçük eline uzandı. İki kardeş yan yana durmuş, kumsala vuran dalgaları dinliyorlardı. Küçük grup sessizce Hana'nın varlığını tanırken duyulan tek şey okyanusun sesiydi. Güneş, okyanus dalgalarının üzerinde tam olarak yükseldiğinde genç kız, haenyeo'larla birlikte derin sulara dalıp deniz kadınlarının arasındaki yerini almış olacaktı. Ancak öncesinde kimseye görünmeden gizlice evlerine dönmeleri gerekiyordu.

---

* Deniz kızı olarak bilinen, Kore'nin dalgıç kadınlarına verilen ad. (Ed. N.)

Hana, eve dönmüştü. Genç kız, kız kardeşinin kulaklarında yankılanan sesiyle gerçeğe dönüp bulunduğu odaya ve yanında, yerde yatan askere baktı. Tören, karanlıkla birlikte kaybolmuştu. Genç kız, kafasının içindekileri kaybetme korkusuyla gözlerini sıkıca yumdu.

Neredeyse iki aydır tutsaktı ama bu yerde zaman acı verecek şekilde yavaş geçiyordu. Hana, katlandığı şeyleri düşünmemeye çalıştı. Onu neler yapmaya zorladıklarını, nasıl bir kız olmasını emrettiklerini... Oysa evinde tamamen başka biriydi.

O zamanların üzerinden asırlar geçmiş gibiydi. Evinin anıları, mezardan bile daha uzak gelir olmuştu. Annesinin onu görmek için sudan çıkan yüzü, dudaklarındaki tuzlu su... Çok daha mutlu bir yerin bölük pörçük anıları...

Tören, aynı deniz kadınları ve Hana gibi, güç ve kuvvet demekti. Hana'nın yanında yatan asker kımıldadı. Genç kız o an kendi kendine bir söz verdi. Bu adam onu mağlup edemeyecekti. Tüm gece hiç uyumadan öylece yatarak nasıl kaçacağını düşündü.

Birinci Bölüm

Hana

Jeju Adası,
1943 Yazı

On altı yaşındaki Hana'nın bu hayata dair bildiği tek şey işgal altında bir yaşamdı. Japonya, 1910'da Kore'yi topraklarına katmıştı. Japon tarihi ve kültürüyle eğitim alan Hana, akıcı bir şekilde Korece konuşabiliyordu. Ancak ana dilinde, Korece konuşması, okuması ya da yazması yasaktı. Kendi ülkesinde ikinci derece hakları olan ikinci sınıf bir vatandaştı ama bu, Koreli gururunda en ufak bir azalmaya sebep olmamıştı. Birer *haenyeo* olan Hana ve annesi kendileri için çalışırlardı. Jeju Adası'nın güney kıyısındaki küçük bir köyde yaşıyorlar, kasabaya giden ana yoldan gizli bir koyda dalış yapıyorlardı. Hana'nın babası bir balıkçıydı. Köyün diğer erkekleriyle birlikte Kore kıyılarını yağmalayıp topladıklarını Japonya'ya götüren büyük balıkçı teknelerinden kaçınarak Güney Denizi'ne açılırlardı. Hana ve annesi Japon askerleriyle yalnızca pazarda, o gün yakaladıklarını satmaya gittiklerinde muhatap olurlardı. Bu da insana adanın diğer kısmındaki çoğu kimsede, hatta yaklaşık yüz kilometre ötedeki kuzeyde, Kore'nin ana karasında bile

olmayan bir özgürlük duygusu verirdi. İşgal, yasaklanmış bir konuydu. Özellikle de pazarda. Bu konuyu ancak cesur insanlar açabilirdi, fakat onlar da ellerinin ardından fısıldayarak konuşurlardı. Köylüler ağır vergilerden, ordulara bağış yapmaya zorlanmaktan, erkeklerinin cephede savaşmaya, çocuklarının Japonya'daki fabrikalarda çalışmaya götürülmesinden bıkmıştı.

Hana'nın adasında dalış, kadın işiydi. Kadınların vücutları okyanusun soğuk derinliklerine erkeklerinkinden daha iyi uyum sağlıyordu. Kadınlar nefeslerini daha uzun süre tutabiliyor, daha derine dalabiliyor, vücut ısılarını daha fazla koruyabiliyorlardı. Jeju kadınları bugüne kadar asırlardır, bu küçük bağımsızlığın tadını çıkarmıştı. Hana, küçük yaşından beri annesinin peşinden denize girerdi. Başını kaldırabildiği günden itibaren yüzmeyi öğrenmeye başlamıştı. Fakat annesinin onu derin sulara sokup bir deniz kulağını deniz tabanındaki bir kayadan kesmeyi öğretmesi on bir yaşını bulmuştu. Hana, o gün çok heyecanlanmıştı. Nefesi beklediğinden daha erken kesilmiş, soluk alabilmek için hızla yukarı yüzmüştü. Ciğerleri yanıyordu. Nihayet yüzeye çıktığında içine oksijenden çok su çekmişti. Çenesini dalgaların üzerinde güçlükle tutuyordu. Yönünü şaşırmış, paniklemeye başlamıştı. İçinde hissettiği ani bir şişkinlikle birden battı. Daha çok su yuttu, başı yüzeyin altında kaldı.

Annesi, Hana'nın başını bir eliyle suyun üzerine çıkardı. Hana, acılı öksürüklerin arasında yutkunarak nefes aldı. Burnu ve boğazı cayır cayır yanıyordu. Annesi onu ensesinden yakaladı ve Hana'yı kendine gelene kadar sıkıca tuttu.

Ardından kızının yüzünü karaya çevirerek, "Yukarı çıktığında daima kıyıya bak," dedi. "Yoksa yolunu kaybedersin."

Hana'nın küçük kız kardeşi kumların üzerinde oturmuş, o gün yakalanan deniz ürünleriyle dolu kovaları koruyordu. "Her dalıştan sonra kıyıya, kız kardeşine bak. Asla unutma. Eğer onu görüyorsan, güvendesindir."

Hana'nın nefesi normale döndüğünde annesi onu bırakıp ufak bir taklayla okyanusun derinliklerine daldı. Hana bir süre daha kumsalda ailesinin denizden dönmesini bekleyen kız kardeşinin huzur veren görüntüsüne baktı ve tamamen kendine geldikten sonra dubaya doğru yüzüp çıkardığı deniz kulağını annesinin diğer mahsullerinin yanına, ağın üzerine koydu. Sonrasında bir takla attı ve daha çok deniz canlısı bulmak üzere okyanusun monoton bir sesle gümbürdeyen iç taraflarına daldı.

Hana'nın kız kardeşi onlarla birlikte dalamayacak kadar küçüktü. Hana, bazen yüzeye çıktığında kıyıya bakar ve kız kardeşinin sopasını çılgınca sallayarak martıların peşinden koştuğunu görürdü. Bu, Hana'nın baktığı yerden bir kelebek dansına benziyordu.

Kız kardeşi doğduğunda Hana yedi yaşını doldurmuştu. Tüm hayatı boyunca tek çocuk olmak onu korkutuyordu. Bu yüzden uzun zamandır küçük bir kardeşin hayalini kurmuştu. Tüm arkadaşlarının iki, üç, hatta bazılarının dört kardeşi vardı. Her gün birlikte oyunlar oynuyorlar, ev işlerinin yükünü paylaşıyorlardı. Oysa o, her işin altından tek başına kalkmak zorundaydı. Annesi hamile kaldığında Hana'nın içini öyle bir umut sarmıştı ki annesinin büyüyen karnına ne zaman baksa yüzü mutlulukla parlıyordu.

Kardeşinin doğduğu günün sabahı, "Bugün çok daha kilolusun, değil mi anne?" diye sordu.

Annesi, Hana'nın gergin karnını gıdıklayarak, "Hem de nasıl!" dedi. "Bir o kadar da rahatsızım!"

Hana, sırtüstü yatıp neşeyle kıkırdadı. Tekrar nefes alabildiğinde annesinin yanına oturdu ve bir elini çıkık karnının kıvrımına koydu.

"Kız kardeşim... Ya da erkek kardeşim neredeyse tamam, değil mi anne?"

"Neredeyse tamam mı? Ah, seni ahmak kız! Göbeğimin içinde pirinç haşlıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Hana hemen, "Hayır hayır, pirinç değil," dedi. "Kız... Ya da erkek kardeşim." Bu sırada elinin altında çekingen bir tekme hissetti. "Kardeşim ne zaman çıkacak?"

Annesi başını pes ederek iki yana salladı. "Karşımda nasıl sabırsız bir kız oturuyor böyle! Hangisini tercih ederdin? Kız olmasını mı, erkek olmasını mı?"

Hana, doğru cevabın erkek olduğunu biliyordu. Böylece babasının balıkçılıkla ilgili bildiği her şeyi paylaşabileceği bir oğlu olacaktı. Fakat aklından geçen cevap başkaydı. *Umarım bir kızın olur ve bir gün benimle birlikte yüzer.*

O akşam annesinin doğum sancıları başladı. Hana'ya kız kardeşini gösterdiklerinde Hana içindeki mutluluğu zapt etmekte güçlük çekti. Yüzünde daha önce hiç bilmediği, büyük bir gülümseme oluşmuştu. Yine de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı.

Ve başını sahte bir acıyla iki yana sallayarak, "Oğlan olmadığı için üzgünüm, anne," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ardından babasına dönüp gömleğinin kolunu çekiştirdi. Babası aşağı eğildiğinde Hana, babasının kulağına yaklaşıp ağzını eliyle kapatarak fısıldadı.

"Sana bir şey itiraf etmem gerek, baba. Bebek erkek olmadığı ve balıkçılık yeteneklerini öğrenemeyeceği için senin adına çok üzgünüm ama..." Hana, derin bir nefes alıp devam etti. "Ama birlikte yüzebileceğim bir kız kardeşim olduğu için öyle mutluyum ki."

"Öyle mi?" dedi babası.

"Evet, ama anneme söyleme."

Ancak yedi yaşındaki Hana, henüz fısıldama yeteneğine sahip değildi. Anne ve babasının en yakın arkadaşlarından oluşan grupta küçük kahkahalar yükseldi. Hana, birden sessizleşti. Kulakları utançtan alev alev yanıyordu. Babasının arkasına saklandı ve kolunun altından annesine baktı. O da duymuş muydu? Annesi gözlerini büyük kızına dikmişti, sonra göğsünü iştahla emen yeni doğmuş bebeğe baktı ve Hana'nın duyabileceği bir ses tonuyla küçük kızına fısıldadı.

"Sen Jeju Adası'nın en sevilen küçüğüsün, biliyor musun? Seni bu dünyada en çok ablan sevecek."

Annesi başını kaldırıp Hana'ya baktıktan sonra yanına gelmesini işaret etti. Odadaki yetişkinler, Hana annesinin yanına diz çökerken sessizleşmişti.

Annesi ciddi bir ses tonuyla, "Artık onun koruyucusu sensin, Hana," dedi.

Hana, dikkatli bir şekilde küçük kardeşine baktı ve kafatasında filizlenen bir tutam siyah saçı okşamak için uzanıp büyük bir hayretle annesine döndü.

"Kardeşim çok yumuşak, anne."

Annesi, sert bir sesle konuşmaya devam etti. "Ne dediğimi duydun mu? Sen artık onun ablasısın ve bu, artık sorumlulukların olduğu anlamına geliyor. İlk sorumluluğun onu

korumak. Ben her zaman etrafınızda olmayacağım. Dalışta ya da karnımızı doyurmak için topladıklarımı pazara götürmüş olabilirim. Ben etrafta olmadığımda küçük kardeşine bakmak senin görevin. Sana güvenebilir miyim?"

Hana'nın eli yanına düştü. Başını eğdi ve görev duygusuyla cevapladı.

"Evet, anne. Onu hep koruyacağım. Söz veriyorum."

"Söz ağızdan bir kere çıkar, Hana. Bunu asla unutma."

"Unutmam, anne. Asla unutmam." Hana, gözlerini küçük kız kardeşinin uyuklayan, huzur dolu yüzünden alamıyordu. Annesi, bebeğin açık ağzının kenarından akan sütü başparmağıyla sildi.

Yıllar böyle geçerken, Hana annesiyle derin sulara dalmaya başladı. Geceleri battaniyesini paylaştığı, uyuyakalana kadar saçma hikâyeler fısıldadığı kız kardeşini uzakta, kıyıda görmeye alışmıştı. Her şeye gülen ve çıkardığı sesle yakınındaki herkesi kahkahalara boğan o kız, küçük kardeşi, Hana'yı kıyıya ve hayata bağlayan şey olmaya başlamıştı.

Hana, kız kardeşini korumanın onu Japon askerlerinden uzak tutmak demek olduğunu biliyordu. Annesi ona sürekli şöyle derdi: *Asla gözlerine görünmeyin! Ve hepsinden önce sizi yalnız yakalamalarına asla ama asla izin vermeyin!* Annesinin bu uyarı dolu sözleri korku doluydu. On altı yaşına gelen Hana, bugüne kadar böyle bir şey yaşamadığı için kendini şanslı hissediyordu. Ancak sıcak bir yaz günü her şey değişmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde, diğer dalgıçlar pazara gittikten uzun bir süre sonra Hana ilk defa Onbaşı Morimoto ile karşılaştı. Annesi o gün dalış yapamayan hasta bir arkadaşı için fazladan bir ağ doldurmak istemişti. Zaten insanların yardımına koşan her zaman o olurdu. Hana, soluk almak için dışarı çıktığında kıyıya baktı. Kız kardeşi kumda çömelmiş, elini siper ederek annesiyle ablasına bakıyordu. Küçük kız dokuz yaşındaydı, kıyıda yalnız kalabilecek kadar büyük olsa da Hana ve annesiyle derin sularda yüzemeyecek kadar küçüktü. Zaten yaşından küçük görünüyordu, henüz güçlü bir yüzücü değildi.

Hana, büyük bir deniz kabuğu bulmuştu ve neşesini kız kardeşiyle paylaşmak için bağırmak üzere yüzeye çıktı. Fakat bir adamın kumsala doğru ilerlediğini fark etti. Yaklaşan adamı daha iyi görebilmek için bedenini suda kaldırdı ve adamın bir Japon askeri olduğunu gördü. O an karnına bir kramp girdi. Asker neden buradaydı? Köylerden kalkıp bu kadar uzağa hiç gelmezlerdi. Hana, başka asker var mı diye tüm koya baktı ancak adam yalnızdı. Ve direkt kız kardeşine doğru gidiyordu.

Kayalardan oluşan bir çıkıntı, kız kardeşini askerin görüş açısından gizliyordu, fakat bu çok uzun sürmeyecekti. Adam aynı yolda ilerlemeye devam ederse onu bulacak ve köyden kaybolan diğer küçük kızlar gibi Japonya'da bir fabrikaya gönderecekti. Kız kardeşi fabrika işlerine ve oradaki acımasız koşullara dayanabilecek kadar güçlü değildi. Götürülmek için henüz çok küçüktü ve herkes onu çok seviyordu.

Hana, annesini bulabilmek için ufku taradığında annesinin aşağıda olduğunu ve Japon askerinin suyun kenarına

doğru yol aldığını fark etmediğini anladı. Annesinin su yüzüne çıkmasını bekleyecek vakti yoktu. Hem beklese bile annesi çok uzakta, deniz tabanının görülmediği metrelerce aşağıda, mağaramsı bir boşluğa dönüşen bir kayanın ucunda avlanmakla meşguldü. Küçük kız kardeşini korumak Hana'nın göreviydi. Annesine bir söz vermişti ve sözünden dönmeye hiç niyeti yoktu.

Dalgaların altına daldı ve tüm gücüyle kumsala yüzdü. Tek umduğu kız kardeşine askerden önce ulaşabilmekti. Adamın dikkatini yeteri kadar uzun bir süre dağıtabilirse kız kardeşi kaçıp yakınlardaki koyda saklanabilir ve Hana tekrar okyanusa koşabilirdi. Adam peşinden suya gelecek değildi ya?

Üzerine doğru gelen akıntı onu denize, güvenli bölgeye geri itmek ister gibiydi. Hana, panikleyerek suyu yardı ve yüzeye çıkıp derin bir nefes alarak yaklaşmakta olan askeri kontrol etti. Adam hâlâ kaya çıkıntısına doğru ilerliyordu.

Hana, dalgaların üzerinden yüzmeye başladı. Böyle yaparak kendini ifşa ettiğinin farkındaydı ancak askeri gözden kaybetme korkusuyla suyun altında uzun süre kalmaya dayanamıyordu. Kız kardeşine varan yolu tam yarılamıştı ki askerin durduğunu gördü. Adam, bir şey için cebini karıştırdı. Hana, başını tekrar suya daldırdı ve hiç olmadığı kadar hızlı yüzdü. Bir sonraki nefesinde adamın sigara yaktığını gördü. Her nefesinde adam biraz daha yaklaşıyordu. Sigarasının dumanını dışarı soludu, bir fırt çekti, nefes verdi. Tekrar çekti, tekrar verdi... Hana her başını kaldırdığında aynı manzarayla karşılaşıyordu. Ta ki son nefesine kadar... Son nefesini aldığında adam, Hana'nın hızla ona doğru yaklaştığını fark etmiş bir hâlde okyanusa bakıyordu.

Hana, kıyıdan sadece on metre kadar uzaktı. Tek umudu adamın, bulunduğu yerden kız kardeşini görmemesiydi. Kardeşi hâlâ kayaların arkasındaydı, ancak bu uzun sürmeyecekti. Küçük ellerini taşlı kuma koymuş, bedenini kaldırmaya hazırlanıyordu. Hana, kardeşine bağırıp ayağa kalkmamasını söyleyemiyordu. Bu yüzden tüm gücünü kullanıp daha hızlı yüzdü.

Suyun altından yükseldi ve her kulaçla birlikte suyu yararak ilerledi. Kumlu zemine dokunana kadar hiç durmamıştı. Ardından hızla ayağa fırlayıp son birkaç metre boyunca sığ suda koştu. Kaya çıkıntısına doğru koşarken adam ona bağırmış olsa bile onu duyamazdı. Kulaklarında atan kalbi her sesi bastırmıştı. Öyle süratle koşuyordu ki yeryüzünün yarısını koşmuş gibiydi, ancak henüz duramazdı. Ayaklarını kalçasına vura vura, hiçbir şeyden habersiz gülümseyerek onu karşılamaya hazırlanan kız kardeşine doğru koşmaya devam etti ve küçük kızın bir şey demesine fırsat vermeden onu omuzlarından kavrayıp yere yığdı.

Genç kız, kız kardeşinin bağırmasını engellemek için hemen eliyle ağzını kapattı. Küçük kız, üzerine abanan ablasının yüzünü gördüğünde bağırmaması gerektiğini çok iyi anlamıştı. Hana, sadece küçük bir kardeşin anlayabileceği bir bakış atarak kız kardeşini kuma itti. Aslında onu askerin görüş açısından tamamen çıkarmak için kuma gömmek istiyordu, fakat buna vakti yoktu.

Asker, Hana'ya doğru seslendi. "Nereye kayboldun?" Adam, kumsala bakan alçak bir kaya çıkıntısının üzerindeydi. Köşede durup aşağı baksa Hana ve kardeşinin hemen altında uzandığını görebilirdi. "Deniz kızı bir kıza mı dönüştü?"

Adamın postalları, üzerlerindeki taşların üstünde çıtırtılar çıkarıyordu. Hana'nın avuçlarının arasındaki titreyen vücut her an kırılacak gibiydi. Küçük kızın korkusu âdeta bulaşıcıydı, titremeye başlayan Hana, kız kardeşinin koşacak hiçbir yeri olmadığını fark etti.

Adam bulunduğu yerden her yeri görebiliyordu. Hana, kardeşiyle birlikte okyanusa kaçmak zorundaydı ama kız kardeşi uzun süre yüzemezdi. Kendisi derin sularda saatlerce kalabilirdi, fakat asker onları beklemeye karar verirse kız kardeşi boğulurdu. O an Hana'nın kafasında hiçbir plan yoktu. *Kaçış yoktu.* Ve bunu fark ettiğinde boğazında acı bir düğüm hissetti.

Yavaşça kız kardeşinin ağzındaki elini çekti ve ayağa kalkmadan önce kardeşinin korku dolu yüzüne son bir kez baktı. Adamın gözleri bir şahin gibi keskindi, Hana adamın vücudunda gezen bakışlarının deliciliğini hissedebiliyordu.

Asker, homurtular çıkararak bir kahkaha patlattı. "Ah, bir kız değilmiş. Yetişkin bir kadınmış."

Adamın üzerinde bej rengi bir üniforma, ayağında postal ve başında yüzünü kapatan bir şapka vardı. Gözleri, ayaklarının altındaki kayalık çıkıntı gibi karaydı. Hana, kıyıya kadar yüzdüğü için hâlâ nefes nefeseydi ve adamın bakışları, aldığı her solukta göğsüne kayıyordu. Üzerindeki pamuk gömlek oldukça inceydi. Genç kız göğüslerini hemen saçlarıyla kapattı. Altındaki pamuk şorttan titreyen bacaklarına sular damlıyordu.

Adam, kaya çıkıntısının üzerinden bakmaya çalışarak, "Benden ne saklıyorsun?" diye sordu.

Hana hızla, "Hiçbir şey," dedikten sonra adamın bakışlarının onu takip etmesini umarak kız kardeşinden birkaç

adım uzaklaştı. "Sadece... Özel bir şeyler yakaladım da. Yiyeceklerimi kaptırmak istemedim. Hepsi benim." Sonra kovalardan birini kaya çıkıntısının üzerine sürükleyip adamı kız kardeşinin yattığı yerden uzaklaştırdı.

Adamın dikkati hâlâ Hana'nın üzerindeydi. Bir an durduktan sonra önce denize, sonra boylu boyunca kumsala baktı.

"Neden hâlâ buradasın? Diğer dalgıçlar pazara gitti bile."

"Arkadaşım hasta. Aç kalmasın diye onunla paylaşacak bir şeyler yakalıyordum." Bir bakıma doğru olan bu sözler Hana'nın ağzından bir çırpıda çıkıvermişti.

Adam, hâlâ etrafına bakıyordu. Bir görgü şahidi arar gibiydi. Hana, annesinin dubasına baktı, ancak annesi hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Hâlâ askeri görmemişti. Hatta Hana'nın yokluğunu bile fark etmemişti. Hana, annesinin suyun altında bir sorun yaşamış olabileceğinden endişe duymaya başladı. O an aklından bin türlü düşünce geçiyordu. Adam, kayalık çıkıntının köşesinden bir kez daha bakmaya kalktı. Altındaki küçük kızın varlığını hissediyor gibiydi. Hana, hızla bir şeyler düşündü.

"Eğer açsan sana bir şeyler satabilirim. Hem belki arkadaşlarına da götürürsün."

Adam, ikna olmuşa benzemiyordu. Hana, kovayı ona doğru itmeye çalıştı. Ancak deniz suyu kovanın kenarından döküldü ve adam postallarını ıslanmaması için hızla kenara kaçındı.

Hana kovayı hemen sabitleyerek, "Çok özür dilerim," dedi.

Ancak adam birden, "Ailen nerede?" diye sordu.

Bu soru, Hana'yı savunmasız yakalamıştı. Suya baktı ve annesinin başının bir dalganın altında olduğunu gördü. Babasının teknesi ise çok uzaklardaydı. Yani o ve kız kardeşi, askerle bir başlarınaydı. Tekrar adama döndüğünde, iki asker daha gördü. Adamlar, ona doğru geliyorlardı.

Hana'nın kulaklarında annesinin sözleri çınladı: *Ve hepsinden önce, sizi yalnız yakalamalarına asla ama asla izin vermeyin.* Artık Hana'nın ağzından çıkacak hiçbir şey onu kurtarmayacaktı. Bu imparatorluk askerlerine karşı ne gücü ne de imtiyazı vardı. Ona ne isterlerse yapacaklardı, fakat tehlikede olan tek kişi o değildi. Hana gözlerini, onu tekrar dalıp kaçması için çağıran dalgalardan çekti.

"Öldüler." Genç kız, söylediğine kendi bile inanmıştı. Kimsesi olmadığını düşünürlerse onu kaçırdıklarında susturacakları biri olmayacaktı. Ailesi güvende kalacaktı.

Adam, "Zavallı bir deniz kızı," diyerek gülümsedi. "Denizde bulunmayı bekleyen ne hazineler var."

O esnada yaklaşan askerlerden biri bağırdı. "Orada ne yapıyorsunuz, Onbaşı Morimoto?"

Morimoto, dönüp adamlara bakmadı. Gözlerini Hana'dan ayırmıyordu. İki adam, Hana'nın iki yanına geçti. Morimoto, başını sert fakat kısa bir şekilde sallayarak işaret verdikten sonra geldiği kum yoldan yavaşça geri döndü ve askerler Hana'yı kollarından yakalayarak onbaşının peşinden sürüklemeye başladılar.

Hana, tek bir çığlık bile atmadı. Çünkü kız kardeşi yardım etmeye kalkarsa onu da götüreceklerdi. Kız kardeşini koruyacağına söz vermişti ve sözünden dönmeyecekti. Bu yüzden bir kelime dahi etmeden ilerledi. Ancak adım atmayı reddeden bacakları, sessiz bir direnişle onu koruyordu.

İşe yaramaz bir kütük gibi bedeninden sallanan bacakları onu aşağı çekiyordu, fakat bu askerleri engellemeye yetmedi. Adamlar onu daha sıkı kavrayıp havaya kaldırdılar. Ve Hana, ayak parmaklarıyla kumda ince çizgiler çizerek uzaklaşmaya başladı.

İkinci Bölüm

Emi

Jeju Adası
Aralık 2011

Aralık ayında, ufukta beliren ince turuncu çizgi, Güney Denizi'nin karanlık suyunun üzerindeki gri havayı aydınlatıyordu. Emi'nin dizleri şafaktan önceki erken saatlerin soğukluğuna karşı direniyordu. Sol bacağı ağırlaşmıştı, ayaklarını sürterek kıyıya doğru giderken aksayan bacağı arkasından hafifçe sürükleniyordu sanki. Çoktan gelen diğer kadınlar, dalgıç kıyafetlerini giyip maskelerini takmıştı. Her zamanki dalgıçlardan oluşan bir avuç kadın, kat kat elbiselerin içinde titreyerek suyun köşesinde dikiliyordu. Emi, katılımın azlığı için sabahın karamsarlığını suçladı. Gençliğinde o da sıcak yatağından kalkıp buzlu suyun altına girmeden önce iki kez düşünürdü, fakat seneler onu katılaştırmıştı.

Taşlı kumsalın yarısını arkasında bırakan Emi, JinHee'nin kadınlara bir hikâye anlattığını duyabiliyordu. Bu, Emi'nin en sevdiği hikâyelerdendi. O ve JinHee birlikte büyümüşlerdi. İki savaş gören arkadaşlıkları neredeyse yetmiş senedir devam ediyordu. JinHee, kollarını kırık bir

yel değirmeni gibi vahşice savuruyordu. Emi, ardından her seferinde bir kahkaha gelen dramatik duraksamayı duymak için kulak kabarttı. O sırada kuvvetli bir rüzgârla havaya kalkan mavi bir branda, beyaz boyaları soyulmuş eski bir balıkçı teknesini açığa çıkarmıştı. Rüzgârın arkasından kuvvetli bir kahkaha duyuldu ve tekne tekrar mavi plastik brandanın altında gözden kayboldu. Arkadaşlarının havanın etkisiyle boğuklaşan sesleri Emi'yi keyiflendiriyordu. JinHee, Emi'nin bir kaplumbağa hızıyla onlara doğru topalladığını gördüğünce ellerini kaldırıp her zamanki vefakâr selamını verdi. Diğer kadınlar da arkalarını dönüp el salladılar.

"Biz de seni bekliyorduk," diye bağırdı JinHee. "Bugün geç kalkmışsın?"

Emi, enerjisini cevap vererek boşa harcamak istemiyordu. Kayıp düşmemek için tüm dikkatiyle kumsaldaki keskin taşlara bakmaktaydı. Dizleri öyle güçsüzleşmişti ki aksayışı daha belirgin bir hâl almıştı. Sol bacağı neredeyse sağdakiyle bir ilerliyordu. Diğer dalgıçlar suya girmeden önce onun yanlarına gelmesini bekledi. Emi, dalgıç kıyafetini çoktan giymişti. Küçücük bir kulübede yaşasa da evinin kumsaldan birkaç adım ötede olması fazlasıyla avantajlıydı. Çocuklarının ikisi de Seul'da büyümüştü ve hâlâ orada yaşıyordu. Bu yüzden Emi'nin ihtiyaç duyduğu tek şey, yemek yapıp uyuyabileceği bir yerdi ve bir kulübe bunlar için tek kelimeyle idealdi. Emi, arkadaşlarının yanına vardığında JinHee, eline bir maske tutuşturdu.

"Bu ne?" diye sordu Emi. "Benim maskem var." Ardından strafor soğutucusundan çıkardığı maskesini JinHee'ye gösterdi.

"O eski şeyi mi diyorsun? Nasıl da çatlamış. Hem kayışı yüzlerce kez koptu." JinHee, kumsala tükürüp anlatmaya devam etti. "Bu yeni. Oğlum Taejon'dan iki tane getirdi." Sonra suratındaki birebir benzer maskenin camına vurdu.

Emi, yeni maskeyi şöyle bir inceledi. Rengi parlak kırmızıydı ve camında TAVLANMIŞ yazıyordu. Doğrusu çok güzel bir maskeydi. Eski maskesine baktığında üzerinde bir yorgunluk hissetti. Kauçuk kayış üç yerden ikişer kez düğümlenmişti, camın sol tarafında su altında görüşünü engelleyen bir çatlak vardı. Henüz su geçirmiyordu ancak çok yakında geçirecekti.

JinHee, "Haydi, tak da gör," diye üsteledi.

Emi, bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarını parlak camın yüzeyinde gezdirdi. Denizdeki diğer kadınlar yerlerini işaretlemek için dubalarını çoktan salmıştı. Başları bir süre suyun üzerinde yüzen turuncu dubaların yanında durduktan sonra sırayla sabahın nazik dalgalarının altında daldılar. Emi, bir müddet kadınları izledikten sonra maskeyi JinHee'ye geri verdi.

JinHee, maskeyi iterek, "Senin için getirdim," dedi. "İstemiyorum. Bana sadece bir tane lazım."

JinHee, sallanarak suya doğru giderken kendi kendine mırıldandı, paletleri her adımda yere çarpıyordu. Emi, ne derse desin JinHee'nin fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Onun inatçılığının üzerine yoktu. İki maskeye bakan Emi, maskeleri önüne tutup yan yana getirdi. Maskesi, kırmızı olanın yanında çok eski duruyordu ancak JinHee'nin hediyesini kabul etmek onun için bir utanç olacaktı. Fakat arkadaşı, ona düşünmesi için çok zaman vermeyecekti.

JinHee, suya dalıp en sevdiği bölgeye yüzmeden önce omzunun üzerinden bağırdı. "Seninki çatlak. Çok derine daldığının farkındasın, değil mi? Her an patlayıp seni kör edebilir!"

Emi, kırmızı maskeyi JinHee'nin soğutucusuna yerleştirip paletlerini giydikten sonra eski dostunun peşinden denize gitti. Kemiklerine kadar işleyen soğuk bir şok etkisi yaratmıştı.

JinHee, Emi'nin yanına gelmesini beklerken su, göğsüne hafifçe çarpıyordu.

"Bugün ne gördün?" diye sordu JinHee.

JinHee, bir şekilde Emi'nin kâbus gördüğünü her seferinde anlardı. Emi'nin suratındaki ifade eski dostunun gözünden kaçmıyor olabilirdi. Ya da bir gece de çıkan yeni, gri bir saç teli. Yüzü olmayan kızı bu sefer hangi iblisin yuttuğunu öğrenmek isteyeceğine şüphe yoktu.

Emi, bu sabah onu korkuyla uyandıran yaratığı hatırlamak istemiyordu ama arkadaşının bunun peşini asla bırakmayacağının farkındaydı. Sakin suya bakıp gördüklerini hatırlamak için kendine izin verdi.

Sadece rüyalarında duyduğu bir ses vardı. Bu bir kız sesiydi. Ancak hem tanıdık hem de yabancı geldiğinden Emi, konuşanı çıkaramıyordu. Kız, onun ismini sesleniyordu. Dalga dalga yükselen sesi, Emi'ye boş bir denizin binlerce kilometre ötesinden geliyor gibi hissettiriyordu.

Kıza seslenmeyi istiyor, fakat genelde rüyalarında konuşamıyordu. Tek yapabildiği kayalık bir uçurumda durmak ve kuvvetli rüzgârda bağıran kızın haykırışlarını dinlemekti. Çıplak ayaklarıyla jilet keskinliğindeki kayalara basarken yüzüne kırbaç gibi vuran savruk saçlarının arasından kızın küçük bedenini görmeye çalışıyordu.

Sonra küçük bir tekne rüzgârla yön değiştiren dalgaların üzerinden Emi'nin durduğu uçuruma doğru yaklaştı. Teknede oturan küçük bir kız, Emi'ye sesleniyordu. Kara denizin ortasında, bir noktayı andıran yüzündeki ifadeyi seçmek mümkün değildi. Kız, tekneden denize yuvarlanırken Emi sessiz bir çığlık attı ve küçük kız kocaman mavi bir balina tarafından yutuldu. Bu, bazen gri bir mürekkep balığı, bazense korkunç bir köpek balığı olurdu ancak dün geceki bir balinaydı. Gece mavisi balina, jilet keskinliğindeki dişleriyle bir canavarı andırıyordu. Hızla uykusundan fırlayıp boğazını kavrayan Emi, ter içinde kalmıştı. Sonra gördüğü kâbusu yavaş yavaş unutmaya başladı, aklında kalan tek şey uzun süre önce yaşanan savaşta kaybolan kızın resmiydi.

"Sanırım bir mürekkep balığı." Emi, JinHee'ye neden yalan söylediğini bilmiyordu. Belki de JinHee'nin gerçekler yerine yalan bir rüya üzerine söyleyeceklerini dinlemek daha kolaydı. "Evet, mürekkep balığıydı." Emi, konuşmanın sonu gelmiş gibi kararlı bir şekilde başını salladı. Ancak JinHee onu bu kadar kolay bırakmayacaktı.

"Yine gri miydi? Yoksa bu seferki beyaz mı? Haydi ama. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Renginin ne önemi var?" Emi, başını iki yana sallayarak gözlerine düşen bir bukleyi geri itti. "Kızı aynı şekilde yuttu işte."

"Gri hiç sağlıklı değil. Beyaz da anormal bir şekilde ruhani. Sağlıklı bir mürekkep balığı kırmızı olur. Ya da kahverengimsi bir kırmızı. Bazen de parlak turuncu. Kâbuslarına giren bir mürekkep balığının hayaleti olabilir. Ya da geçmişinden bir hortlak."

Emi, dişlerinin arasından tısladı. JinHee'nin her zaman fantastik bir bakış açısı vardı ama bu sabah fazla abartmıştı. Derinlere giden Emi, kıyıdaki gibi yavaşça ilerliyordu, fakat su omzuna geldiğinde dalıp birden hızlandı. Denizdeyken bir balık gibi hafif ve güzel hissederdi. Günün ganimetini bulmak için deniz tabanını ararken dalgaların altındaki uğultulu sessizlik onu sakinleştiriyordu.

Dalış bir nimetti. Emi'nin ticareti öğrenme sırası geldiğinde annesi böyle demişti. Şimdi yetmiş yedi yaşındaydı ve annesinin ne demek istediğini nihayet anladığını düşünüyordu. Vücudu tam olarak yaşlanmamıştı. Bu soğuk kış sabahlarında ağrıyor, yaz sıcaklarında isyan ediyor ve her gün doğumunda onu artık iflas etmekle tehdit ediyor olabilirdi ancak Emi, çektiği acılarla suya girene kadar mücadele edebileceğini biliyordu. Sonra yaşlılığın prangalarından kurtulacaktı. Hissettiği hafiflik hasta bedenini sakinleştiriyordu. Dalıp cömert okyanusun verdiklerini ararken nefesini iki dakika boyunca tutmak âdeta meditasyondu.

Dalgaların kırk elli metre altı karanlıktı. Bu aynı derin bir rahme düşmek gibiydi, duyduğu tek ses kulaklarında nabız gibi atan kalbinin istikrarlı, yavaş çarpışlarıydı. Gün ışığı karanlığı yarıp ince çizgiler hâlinde suyun içine sızıyordu. Emi'nin yaşlı gözleri bu loş buğuya hızla alıştı. Beyni rahatladı, tek düşündüğü aşağı vardığında ne bulacağıydı. Saniyeler geçtiğinde, duyduğu yavaş bir ses yalnızlığını bozdu.

Ses sakin ve huzurlu bir şekilde, *şimdi uyu*, diye üsteledi. Nazik bir el, yüzünü okşuyor gibiydi. *Bırak artık şu hayatı.* Emi, birden durdu. Aşağı inmeye devam etse kayalık zemine çarpacaktı. Onu kurtaran şey yılların deneyimi olmuştu.

Sesi düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini tekrar odaklanmaları için zorladı.

Sonra sallanan bir buket deniz yosununu itip mavi bir yengeci izleyen kırmızı ahtapotu dikizlemeye başladı. Yengeç tehlikeyi sezerek yan yan ilerledi ancak bir yarığın içine saklanan ahtapot çok uyanıktı. Yengecin durup gaz salmasıyla ahtapot, dairesel dokunaçlarla kaplı süngerimsi vücudunu uzatarak kumda yan tarafa kaydı. Su altında bir bulanıklık oldu ve ahtapot yengeci kapıp yarığın içinde tekrar gözden kayboldu. Emi, bu üzücü oyuna geçen yıldan beri çok kez şahit olmuştu. Yaşlı kadın, ahtapotla ve savaş yaralarıyla dolu derisiyle bir akrabalığı varmış gibi hissediyordu. Dokunaçlarından biri diğerlerinden daha kısaydı, muhtemelen paçayı son anda kurtarmıştı. Ancak Emi'nin aksak ayağının aksine dokunacı kendini onaracak ve hiçbir şey yaşanmamış gibi eski hâline gelecekti.

Çatlağın yanında bir küme denizkestanesi vardı. Emi, onları deniz tabanından toplarken ahtapot onun varlığını hissetti ve mürekkebimsi kara bir duman salarak sisle kaplı su altında yarığına saklandı. Emi, dumandan kurtulmak için elini savururken birden parmaklarına süngerimsi, yumuşak bir et değdi. Elini hızla göğsüne götürdü ve hemen yukarı, yüzeye doğru yüzmeye başladı. Bir yandan da kaçan ahtapotun karanlık ufukta gözden kayboluşunu izliyordu.

Emi, tekrar düzgün bir şekilde nefes alabildiğinde Cho-Sun ona söyleniyordu. "Bir dahaki sefere neden şu ahtapotu bıçaklamıyorsun? Bay Lee, o ahtapot için iyi para verir. Ve sen onu her seferinde salıyorsun. Ne yazık."

Kadınlar dalarken gözlerini birbirlerinden ayırmazdı. Birbirlerine, başlarına bir şey gelme ihtimaline karşı, en

yakınlarında dalış yapanları izlemeleri gerektiğini öğretmişlerdi. *Mulsum**, *haenyeo*'lar için ölüm demekti ve bu yıl iki kişiyi kaybetmişlerdi bile. Yine de Emi, bu kadar yakından izlenmek istemiyordu. Su altında nefesinin izin verdiğinden daha uzun kalmaya niyeti yoktu. Belki de ChoSun Emi'nin yerine geçip onun dalış bölgesini ele geçirmeyi ve yaşlı ahtapotun canını nihayet alabilme şansını yakalamayı bekliyordu.

JinHee sert bir sesle, "Onu rahat bırak," dedi.

ChoSun, omzunu silkip bir ayı balığı gibi neredeyse hiç su sıçratmadan nazikçe öne doğru takla atarak daldı.

"Sen de biliyorsun, nefesini senden daha uzun süre tutamadığı için kıskanıyor," dedi JinHee, burun deliklerinden su çıkararak.

"Ona hak veriyorsun," diye cevapladı Emi.

JinHee, burnunu kaldırıp sertçe, "Tabii ki katılmıyorum," dedi. Ardından yeşil ağını düzeltip deniz kabuklarını takırdattı.

"Tamam. Mantıklı olmadığının farkındayım. Ama o ahtapotu yakalamak bana ayıp geliyor. Eski bir arkadaşım gibi."

"Eski bir arkadaş mı!" JinHee, su yutarak güldü ve Emi'ye su sıçratıp başını iki yana salladı. Sonra iki arkadaş aynı anda dalıp arayışlarına devam ettiler.

Ağın çeyreği dolduğunda Emi, ciğerlerini dinlendirmek için yüzeye çıktı. Ciğerleri bugün tıkalı hissediyor, her zamanki gibi güzel yüzemiyordu. Aklı çok bulanıktı. JinHee, yüzeye, arkadaşının yanına çıktı.

---

* İçine hava yerine su çekmek. (Çev. N.)

"İyi misin?"

Emi, gökyüzüne bakıp uzun uzun yükselen güneşe baktı. Güneş, ufukta âdeta asılı kalmış gibiydi. Çok geçmeden gökyüzüne yükselip denizi uyandıracak ve balıkçılar ağları ve motorcu tekneleriyle denizi istila edeceklerdi. Emi'nin kafasının içindeki ses susmuştu. Dubasına çarpan dalgaların sesi, ciğerlerindeki havayı dışarı atmak için yüzeye çıkan arkadaşlarının aynı anda yükselen tiz solukları ve sabahın ilk saatlerinde başlarının üzerinde uçan deniz kuşlarının ötüşleri haricinde hiçbir şey duymuyordu. Emi, arkadaşının dikkatini çekmek için JinHee'ye döndü.

"Bu kadar erken mi çıkıyorsun?" diye sordu JinHee.

"Evet, vakit geldi. Yakaladıklarımı pazara götürür müsün?"

JinHee, arkadaşını kısa bir şekilde selamlayarak, "Tabii ki," dedi. "Sana iyi şanslar."

Emi, onu başıyla selamladıktan sonra kumsala doğru yüzdü. Annesinin ona verdiği hediyenin keyfini çıkararak suda süzülüyordu. Dalmayı öğrenmesinin üzerinden bin yıl geçmiş gibiydi. Geçmişi hatırlamak çok canını yakıyordu, bu yüzden aklına gelen anıları hızla uzaklaştırdı. Kıyıya vardığında kulübesine uzanan zorlu yolculuğuna başladı. Karadayken bedeninin ağır eti ince kemiklerine ağırlık yapıyordu. Güçlükle yürümeye devam ederken aniden bir taşa takıldı ve dengesini toplamak için duraksadı.

O sırada çıkagelen ince bir bulut her şeyi bir kez daha griye çevirdi. Emi, birden on yaş daha yaşlandığını hissetti. Küçük bir dinlenmenin ardından dikkatle adım atmaya başladı. Sol bacağı, bedenine yetişmek için pek acele etmiyordu. Kumsalda yürürken kendini denizin dibinde kaçan

mavi yengece benzetti. Bir seferde tek bir adım atıyordu, her an her şeyin olabileceğini çok iyi bildiğinden taşların arasından dikkatli ve yavaş bir şekilde geçti. Yengecin aksine, bugün yaşlı ahtapotun avı olmayacaktı. Bulunması gereken bir yer vardı ve zaman ondan yana değildi.

Üçüncü Bölüm

Hana

Jeju Adası,
1943 Yazı

Japon askerleri Hana'yı dört kızla birlikte zorla bir kamyonun arkasına bindirdi. Kızların birkaçının yüzünde izler vardı. Görünüşe bakılırsa biraz direnmişlerdi. Kızlar, şok ve korku yüzünden yolculuk boyunca çıt çıkarmadılar. Hana, belki tanıdık birilerini görür diye kızların yüzüne baktı; pazardan bir tanıdığı çıkabilirdi. Kızlardan ikisi ondan birkaç yaş büyüktü. Biri çok büyük, dördüncü kız ise hepsinden küçüktü. Küçük kız, Hana'ya kız kardeşini hatırlatmıştı. Hana, bu düşünceye tutundu. Küçük kız, onu kurtaracak bir ablası olmadığı için bu kamyondaydı. Hana, kıza onu avutup rahatlatacak düşünceler göndermeye çalıştı, fakat kızın yanaklarından yaşlar akmaya devam ediyordu. Ağlamak Hana'nın düşüneceği en son şeydi. Askerlerin korkusunu görmesini istemiyordu.

Kamyon polis merkezine vardığında güneş çatının arkasında batıyordu. Karakolu gördüklerinde kızlardan birkaçının gözleri parladı. Hana, gözlerini kısarak küçük binaya baktı. Burada, onları kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Hana'nın amcası dört yıl önce Japonya İmparatoru için Çin'le savaşmaya gönderilmişti. O zamanlar bu polis merkezine gitmesi söylenmişti. Birkaç Koreli, memur olmayı başarmıştı ancak bu adamlar, kendi vatandaşlarına hainlik eden Japon devletine sadık sempatizanlardı ve amcasını hor gördüğü bir ülkenin adına savaşmak için askere yollamışlardı.

"Bizi açlıktan öldürmezlerse savaş alanında öldürecekler. Onu ölüme gönderiyorlar. Beni duyuyor musun? Küçük kardeşini öldürecekler." Annesi, adamların amcasına Çin için savaşmasını emrettiklerini öğrendiğinde babasına böyle bağırmıştı.

"Korkma, ben kendime sahip çıkarım." Amcası Hana'nın saçlarını karıştırdıktan sonra Hana'nın kız kardeşinin yanağından makas alıp gülümsedi.

Annesi başını iki yana salladı. Öfkesi, kaynayan bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi omuzlarından yükseliyordu.

"Çıkamazsın. Sen daha erkek bile sayılmazsın. Daha evlenmedin. Çocuğun da yok. Bu savaşla birlikte bizi komple yok ediyorlar. Bu ülkede tek bir Koreli kalmayacak."

"Bu kadarı yeter!" Hana'nın babasının sesi öyle alçaktı ki duymak için büyük bir dikkat vermek gerekiyordu.

Babası, Hana ve kız kardeşine anlamlı bir şekilde baktı. Anneleri, babasına döndü ve birkaç kelimeyle üzerine saldıracakmış gibi omuzlarını dikleştirdi, fakat babasının bakışlarını takip ettiğinde yüzü buruştu ve yere çöküp bedenini kollarıyla sararak dizlerinin üzerinde öne arkaya sallanmaya başladı.

Hana, annesini daha önce hiç böyle görmemişti. Annesi her zaman güçlü ve kendinden emin bir kadındı. Annesinin

okyanusun derinliklerindeki bir kaya kadar *sert* olduğunu söyleyebilirdi. *Dokunulası bir pürüzsüzlükte fakat asla kırılamaz bir kaya.* Ancak o gün küçük bir kız gibi savunmasızdı. Bu, Hana'yı öyle telaşlandırmıştı ki hemen kız kardeşinin eline uzandı.

Babası, annesinin yanına gidip ona sarıldı ve birlikte sallanmaya başladılar. Sonra annesi nihayet başını kaldırıp babasına baktı ve dudaklarından Hana'nın asla unutamayacağı o sözler döküldü.

"Kardeşini aldıklarında sıra kime gelecek?"

Amcası, yedek elbiseleri ve Hana'nın annesinin dikkatle hazırladığı yiyecekleri koyduğu çantasını omzunda sallandırarak emin adımlarla polis merkezine gitmişti. Mert bir ifadeyle savaşa katılmış ve altı ay sonra cephede ölmüştü.

Hana, amcasının gencecik yüzünü hatırlıyordu. Öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Hana, o zamanlar on iki yaşında olduğundan amcası ona çok büyük geliyordu. Hana'ya tepeden baktığı ve kalın bir sesi olduğu için onun yetişkin bir erkek olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse amcasının ölmek için çok genç olduğunu anlamıştı. Ne kadar da korkmuş olmalıydı. *Aynı onun gibi.* Hana'nın bacaklarında atan korku, elle tutulur cinsten bir acı veriyordu. Bu, belirsiz bir geleceğin korkusuydu. Anne ve babasını bir daha asla görememe ihtimalinin, kardeşinin denizde bir başına kalacak olmasının, yabancı topraklarda ölecek olmanın korkusu. Japon ordusu amcasının kılıcını eve göndermişti, fakat babası Japon kılıcını hiç düşünmeden denize atmıştı.

Şimdi aynı polis merkezinin önünde kamyonda otururken amcasının gidişinin annesini neden bu kadar yıktığını anlamıştı. İmparator savaşına gönderilecek bir sonraki kişi

o olduğu için annesinin yerde yine çaresizce sallandığını düşünmek istemiyordu.

Bir asker, kamyonun arka kapağını indirerek, "Dışarı," diye emretti.

Sonra kızlardan, polis merkezine uzanan tek bir sıra oluşturdu. Hana, sıranın en önünde ya da en sonunda durmamaya dikkat etti. Bir balık sürüsündeki gibi ortada durursa, vahşi hayvanlardan korunabileceğini umuyordu. Karakol sessizdi. Hana, titremesine bir türlü engel olamıyordu. Saçları deniz suyu yüzünden hâlâ ıslaktı, dalgıç kıyafeti bedenini tam olarak örtmüyordu. Kollarını bedenine sarıp dişlerinin titremesini durdurmak için elinden geleni yaptı. Tek istediği sessiz bir şekilde kalabilmekti, böylece görünmez olabilirdi.

Girişteki masada duran bir polis çavuşu kızları dikkatlice süzüp başını rapor tutan askere doğru salladı. Adam Koreliydi. Bir sempatizan, bir vatan hainiydi. Onlara asla yardım etmeyecekti. Kızların gözlerindeki son umut ışığı da sönmüştü, hepsi boş boş yeni cilalanan zemindeki çizgilere bakıyordu. Masadaki çavuş kızlara bir deftere isimlerini, soy isimlerini, yaşlarını ve ailelerinin mesleklerini yazmalarını söyledi. Hana, kumsaldayken yalan söyleyip Morimoto'ya ailesinin öldüğünden bahsetmişti. Bu yalanı nasıl devam ettireceğini bilemeyerek bir an tereddütte kaldı.

Masanın arkasındaki memur onu tanımıyordu ancak büyük olasılıkla ailesini tanıyacaktı. En azından Japonca isimleri Hamasaki'yi biliyor olmalıydı. Annesinin Koreli soyadı Kim, babasınınki Jang idi. Evli kadınlar soy isimlerini kullanmaya devam ederlerdi. Hana'nın önündeki iki kızın askerleri kızdırmak istemediği aşikârdı. Kızlar, görevlerine

sadık vatandaş edasıyla sömürge, Japonca isimlerini yazdılar. Hana, girdiği yoldan dönmek için çok geç olduğunu düşünerek anne ve babasının ismini birleştirdi; *Kim, JangHa.* Bu sahte ismin ailesinin hâlâ hayatta olduğunu anlamalarını ve kardeşi için dönmelerini önlemesini umuyordu. Ancak içten içe anne babasının bu defterdeki ismi okuyup onun bu yollardan geçtiğini anlamalarını istiyordu. Bu son umut, içindeki tereddüdü silip attı.

Kızlar isimlerini yazdıktan sonra küçük bir ofise götürüldüler. Pis, bej duvarlar gönüllü olarak Japon ordusuna katılmanın faydalarını anlatan propaganda posterleriyle kaplıydı. Aynı posterler *haenyeo* ve balıkçıların yakaladıkları deniz mahsullerini köylülere ile Japon askerlerine sattıkları pazarları da süslüyordu. Posterlerdeki çekik gözlü insanlar ışıl ışıl gözleriyle gülümsüyorlardı. Hana, bu fotoğrafları hiçbir zaman sevmemişti. Ona, tezgâhına yaklaşan bir asker gördüklerinde insanların yüzünde oluşan sahte ifadeyi hatırlatıyorlardı.

Hana, bu sahte ifadeyi takınmayan tek bir yetişkin tanıyordu, o da babasıydı. Babasının yüzüne erkek kardeşinin ölümünün adaletsizliği yansır, suratında yalın, sert bir ifade belirirdi. Bir asker ne zaman ailesinin tezgâhına yaklaşıp tüfeğinin ucuyla deniz ürünlerini dürtse babasının bakışını görür ve birden odaklanma yetisini kaybederdi. Sonrasında elleri titremeye başlar, tek kelime etmeden kafası karışık bir hâlde süratle uzaklaşırdı.

Bu olaya birçok kez şahit olan Hana, Japon askerlerinin babasının gözlerinde ne gördüğünü her seferinde merak ediyordu. Gördükleri acı mıydı, yoksa daha tehditkâr bir şeyler mi görüyorlardı? Babasının gözlerinde kendi ölümlerinin

yansımalarını görüyor olabilirler miydi? Ne olursa olsun askerlerin büyülenmiş gibi hızla uzaklaşmalarını izlemek ona her zaman zevk verirdi.

Hana, sahte mimikli sadık vatandaşların posterleriyle çevrili odada, diğer kızlarla birlikte beklerken askerlerin yüzüne bakıp gözlerinde oluşan alevden kaçmaları için yüz hatlarına öfkeli bir ifade vermeye çalıştı. Babasındaki büyüye o da sahip olabilirdi. Bu fikir, ona küçük de olsa bir umut vermişti.

"Şunları giyin. Çabuk olun." Kızlara doğru bağıran asker her kıza bez elbise, naylon çorap, beyaz çamaşır ve pamuk sutyen verdi. Elbiselerin modelleri birbirinden farklıydı ancak hepsi aynı kumaştan yapılmıştı.

Kızlardan biri, "Bunlar ne için?" diye fısıldadı. Zavallı kız, askerler yakınlarındayken sadece Japonca konuşmak için özen gösteriyordu.

Başka bir kız, "Herhâlde üniformadır," dedi.

"Bizi nereye götürüyorlar?" Hana, bu korku dolu sesin kız kardeşiyle yaşıt olabilecek bir kızdan geldiğini düşündü.

"Vatansever Kadınlar Hizmet Ordusu'na," diye yanıtladı Hana'nın yanındaki kız. "Öğretmenim gönüllüleri göreve aldıklarını söylüyordu." Kız, sesi oldukça emin çıksa da gerginlikten hâlâ titriyordu.

Hana, nihayet kendini toplayıp, "Neye gönüllü?" dedi. Boğazı kavrulmuş, sesi boğuk boğuk çıkmıştı.

O esnada bir asker, kapıya vurarak, "Konuşmak yok!" diye bağırdı. "İki dakikanız kaldı."Aceleyle elbiselerini giyip odanın uzak bir köşesinde sıraya giren kızlar, kapının açılmasıyla aniden irkilerek geri çekildiler. İçeri giren

Morimoto'ydu. Adam, Hana'yı baştan aşağı süzdükten sonra diğer kızları incelemeye başladı. Hana'yı buraya o getirmişti. Şimdiyse onu uzaklara gönderiyordu. Hana, adamın yüzünü hafızasına kazıdı, böylece evine döndüğünde kimi suçlayacağını bilecekti.

"Güzel. Çok güzel. Şimdi gidin ayağınıza uygun ayakkabı bulun. Sonra da kamyona dönün." Morimoto, elleriyle kızların kapıdan çıkmasını işaret etti ancak Hana'nın geçmesine fırsat vermeden koluna yapıştı. "Bu elbisenin içinde çok daha küçük duruyorsun. Kaç yaşındasın?"

"On altı." Hana, kolunu Morimoto'nun elinden kurtarmaya çalıştı, fakat adamın parmakları etine batıyordu. Hana'nın dizleri ani bir acıyla bükülecek gibi olsa da çıtını dahi çıkarmadı.

Morimoto, Hana'nın sessiz kalma uğraşını izlerken aldığı cevabı düşünüyor gibiydi. Hana, gözlerini aşağı indirdi ama Morimoto, Hana'nın çenesini kaldırıp onu yüzüne bakmaya zorladı. Adam, ona öyle bir bakıyordu ki susuzluğu asla dinmeyecek gibiydi.

Morimoto, Hana'yı bırakarak, "Kamyonda yanıma oturacak," dedi. Ofisin kapısında duran bir asker Morimoto'yu selamladıktan sonra Hana'yı bir çift şekilsiz ayakkabı bulmaya götürdü. Hana, duvara yaslanmış yaşlı bir adamın önünden geçerken adam hızla yüzünü çevirdi. Hana, o an adamın ödlekliğini küçümsemişti ancak sonra korkusundan dolayı onu affetti. Herkes korku içindeydi. Bir asker Koreli bir adamın kafatasını postalının topuğuyla ezebilirdi. Ailesi ceza almasını istediğinde ise evleri alevler içinde kalabilir ya da bir daha dönmemek üzere ansızın ortadan kaybolabilirlerdi.

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Tanrı mevsimleri karıştırmış ve onlara eşlik etmesi için yaklaşan yaz gecesine yalın bir soğuk göndermeye karar vermişti. Rölantide çalışan motor, evlerinden götürüldüklerini tam olarak idrak edip ağlayan kızların hıçkırıklarını bastırıyordu. Hana, güvende hissettiği gruptan ayrılmak istemiyordu. Bir asker, onu kamyonun ön kapısına ittelediğinde direnip son kızın arkasından arka tarafa binmeyi denedi.

Ancak asker, öndeki kapıyı göstererek, "Hey sen!" diye bağırdı. "Oraya değil, buraya biniyorsun."

Diğer kızlar, gözlerini Hana'dan ayırmadı. Hepsinin gözünde korku ve çaresizlik vardı. Hana, açık kapıya doğru ilerlerken birkaçının bakışından, onun yerinde olmadıkları için ferahladıklarını anlamıştı.

Genç kız sessizce şoför koltuğunun yanına tırmandı. Burası kamyonun içi kadar sıcak değildi. Bir an için ona bakan şoför, arkasından Morimoto'nun binmesiyle dikkatini tekrar önündeki cama çevirdi. Morimoto leş gibi tütün ve likör kokuyordu.

Birkaç dakika içinde karanlıkta, sessiz bir şekilde ilerlemeye başladılar. Hana, iki yanında oturan askerlere bakamayacak kadar korkmuştu. Bu yüzden fark edilmemeye çalışarak bir taş gibi hareketsiz durmayı denedi. Askerler ne birbirleriyle ne de onunla konuşuyordu, tek yaptıkları boş boş ön cama bakmaktı.

Deniz kenarından geçerken Halla Dağı bir karartı şeklinde gökyüzüne yükseliyor, ardından adanın diğer tarafına doğru tekrar alçalıyordu. Şoför camını indirip bir sigara yaktı. Kamyon kıyıya ve Jeju'yla Kore ana karasının en güney bölgesinin arasındaki kanala giden dar yollardan

geçerken Hana, içeri dolan huzur verici okyanus kokusunu içine çekti. Sonra bulanmaya başlayan midesini yatıştırmak amacıyla karnını sıkıca kavradı.

Hana, altlarında uzanan kayalık kıyıdaki iskelede bir geminin beklediğini gördü. Kamyonun motoru boş yolda homurtular çıkarıyordu ama Morimoto'nun sessizliği bu gürültülü yerde bile hüküm sürmeyi başarabilmişti. Hana, o an bir şey fark etti; Morimoto'nun rütbesi ona hatırı sayılır bir güç veriyordu.

Şoför onları iskelenin yanına bıraktıktan sonra Morimoto'yu selamlayıp uzaklaştı. Elinde yazı altlığı tutan yeni askerler gerekli işlemleri yaptıktan sonra kızları iskelenin yanındaki derme çatma bekleme yerinde toplanmış diğer kızların arasına kattı. Başlarının üzerinde uçuşan deniz kuşlarının hiçbir şeyden haberi yoktu. Hana, o an kanatlanıp onlara katılabilmeyi diledi. Bu sırada bir asker, genç ve küçük kızların oluşturduğu, giderek kalabalıklaşan bir gruba bağırıp emirler yağdırarak gemiye götürdü. Kimse tek kelime etmiyordu.

Hana, köprüye giden merdiveni tırmanırken adımlarına bakıyordu. Her adımı onu evinden biraz daha uzaklaştırıyordu. Daha önce adadan hiç ayrılmamıştı. Başka bir ülkeye götürüldüğünü fark etmek içine bir korku düşürdü, birden tek bir adım daha atmayı reddederek durdu. Eğer bu gemiye binerse ailesini bir daha asla göremeyebilirdi.

Bir asker, "Devam et!" diye bağırdı.

Arkasındaki kız, ilerlemesi için Hana'yı dürttü. Başka seçenek yoktu. Hana, adımlarını atarken sessizce vedalaşıyordu. Onu en çok özleyecek kişiye, kardeşine sessizce veda etti. Fakat onu sonu belli olmayan bu kaderden kurtardığı

için minnettardı. Sonra annesine sağ salim dalışlar, babasına cesaret diledi. Aslında içten içe gelip onu bulmasını da istemiyor değildi. Hana, babasının küçük balıkçı teknesiyle onu eve götürmeye kararlı bir şekilde geminin arkasından geldiğini hayal etti. Tabii, bunun hayali bile imkânsızdı. Yine de bunu dilemeden edemiyordu.

Geminin güvertesinin altında küçük kamaralar vardı. Hana ve kamyondaki kızlar, en az otuz kişiyle birlikte bir kamaraya tıkıldılar. Hepsinin üzerinde aynı üniforma, hepsinin yüzünde aynı korku dolu ifade vardı. Kızlardan birkaçı ceplerine sıkıştırdıkları küçük yiyecekleri birbirleriyle paylaşıyordu. Askerlerden bazıları onlar için üzülmüş ve yolculuk boyunca yemeleri için bir şeyler vermişti. Birkaç pirinç topu, bir parça kuru mürekkep balığı... Hatta bir kız armut bile almıştı. Çoğu bir şey yiyemeyecek kadar perişandı ama yiyeceklerini paylaşmak onları rahatlatıyordu. Hana, en az yirmi yaşında görünen bir kadının uzattığı pirinç topunu aldı.

Sertleştirilmiş pirinci kemirirken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Neredensin?" diye sordu kadın.

Hana, cevap vermedi. Henüz kiminle konuşması gerektiğinden emin değildi. Kime güveneceğini bilmiyordu.

Kadın, Hana'dan cevap alamayınca anlatmaya başladı. "Ben Halla Dağı'nın güneyindenim. Aslında neden burada olduğumu bilmiyorum. Onlara evli olduğumu söyledim. Kocam Çin için savaşıyor. Gönderdiği mektuplar için eve dönmek zorundayım. Orada olmazsam mektupları kim alır? Onlara evli olduğumu söyledim ama..." Kadının gözleri

biraz anlayış için yalvarıyordu ancak Hana ona yardım edemezdi. Genç kız, hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Biri araya girerek kadına seslendi. "Evliysen seni niye aldılar? Kocanın borcu mu var?" Evli kadının etrafında küçük bir grup toplanmıştı.

"Hayır, yok."

"Bildiğin kadarıyla," dedi başka bir kadın.

"Borcu yok diyor. Zaten adam savaştaymış."

Diğer kadınların da düşüncelerini söylemesiyle sorular kısa süre içinde bir tartışma yarattı. Genç kızlar tartışmaya katılmaktan çekiniyordu, Hana kadınlardan uzaklaşıp sessizliğini koruyan kızların arasında teselli aradı. Büyük kızlar ve kadınlar küçük odayı öfke ve anlaşmazlıklarla doldururken küçüklerin gözleri korkudan iri iri açılmıştı.

"Bu borçluların gemisi değilse o zaman neden *buradalar*? Bunlar sadece çocuk."

"Çünkü anne ve babaları borçlu," diye cevapladı biri.

"Evet, aynı bizim gibi onlar da satıldı."

"Bu doğru değil." Aniden lafa karışan Hana'nın sesi öfkeden titriyordu. "Annem ve ben *haenyeo*'yuz. Kimseye borcumuz yok. Borçlu olduğumuzu iddia edebilecek tek kişi denizdir."

Oda birden sessizleşti. Birkaç kadın, bu kadar genç bir kızın böylesine otoriter bir şekilde konuşmasına şaşırmıştı. Bu düşüncelerini onunla paylaşmayı da ihmal etmediler. Küçük kızlar, gücünü emmeyi umar gibi Hana'ya yaklaştılar. Genç kız, sırtını duvara yaslayıp kollarını bağladığında kızlardan birkaçı onu taklit edip aynısını yaptı. Bu şekilde sessizlik içinde otururlarken Hana, ana karaya vardıklarında kaderlerinin ne olacağını düşünüyordu. Askerler onları

Japonya'ya mı gönderecekti? Yoksa kendilerini Çin'in derinliklerinde, savaşın tam ortasında mı bulacaklardı?

Hana, kamyondaki iki askerin arasında oturduğu anları tekrar düşündü. Şoför onun varlığından pek haberdar değildi ancak Morimoto her hareketini fark eder gibiydi. Hana, koltuğunda kaydığında o da kayıyor, genç kız öksürdüğünde kolunu onunkine yaklaştırıyordu. Adamın bedeni, hatta nefesi bile Hana'nınkiyle uyum içindeydi. Hana, ona bakmamak için elinden geleni yapmış ve sadece bir kez yenik düşmüştü.

Morimoto'nun sigarasının sıcaklığı Hana'nın yanağını ısıtıyordu. Genç kız, yanma korkusuyla dönmek zorunda kalmış ve adamla göz göze gelmişti. Morimoto onu izliyor, Hana ona bakacak mı diye sürekli genç kıza bakıyordu. Hana da ona bakıp yüzünü inceledi. Ancak Morimoto ciğerlerini dolduran dumanı gözlerine üflediğinde genç kız, öksürükler içinde dönüp ön camdan dışarı bakmaya devam etti.

Gemi, kanalda yavaşça süzülüyordu. Rüzgârın dalgalandırdığı deniz Hana'nın midesini bulandırmıştı. Genç kız, okyanusa dalıp eve yüzmek istiyordu. Sonra aklına kız kardeşinin korku dolu gözleri geldi ve gözlerini kapattı. Kardeşini bu belirsiz yolculuktan kurtarmıştı, en azından kardeşi güvendeydi.

Bir kız, Hana'ya bakıp, "Sence bizi Japonya'ya mı götürüyorlar?" diye sordu.

Hana, gözlerini açtığında diğerlerinin bakışlarını üzerinde hissetti. Kızlar beklenti dolu bakışlarla ona bakıyordu, Hana bu soruyu neden ona sorduklarını merak ederek af diler bir tavırla cevapladı.

"Bilmiyorum."

Geminin her hareketiyle sallanan kızlar, birbirlerine sokulmuş gibiydi. Hana, kendini onları avutamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Aklına köylülerin anlattığı hikâyeler geldi. Kızlar bir kere götürüldü mü bir daha asla eve dönemiyorlardı. Acı çeken ailelere bir minnet göstergesi olarak kılıç bile gönderilmiyordu. Kızlar ortadan kaybolmuştu. Eve dönen tek şey söylentilerdi. *Kalan çocuklarla asla paylaşılmayan o söylentiler.*

Hana, gerçek bir *haenyeo* olduktan kısa bir süre sonra pazarda iki kadının fısıldayarak konuştuğunu duymuştu. Kadınlar, adanın kuzey tarafında bulunan bir kızdan bahsediyorlardı.

Kadınlardan biri, "Çok hasta," demişti. "*Tecavüze* uğramaktan delirmiş." Hana, bu kelimenin anlamını bilmiyordu, bu yüzden kadının açıklamasını umarak öne eğildi.

"Babası onu evde saklamak zorunda. Epey vahşileşmiş... Resmen bir hayvana dönüşmüş."

Diğer kadın başını hüzünle sağa sola sallayıp gözlerini aşağı indirmişti. "İyileşse bile artık onunla kimse evlenmez. Ah, zavallıcık."

"Evet, zavallı kız. Ve zavallı baba. Bu acı onu erkenden mezara götürecek."

"Omuzlarına ne büyük bir yük."

Kadınlar, adam onları duyacakmış gibi babayı teselli etmeye devam etmişlerdi. Hana, kızı bu kadar vahşileştirip babasını erkenden mezara götürecek şeyin ne olduğunu merak etmişti. Ve çok merak ettiği kelimenin anlamını o gece annesine sordu.

"O kelimeyi nereden duydun?" Annesi, Hana adam öldürmüşçesine telaşlanmıştı.

"Pazarda. Kadınlar askerlerin götürdüğü bir kızdan bahsediyordu."

Annesi bir iç çekip kızına sırtını dönerek dikişine devam etti. Bir süre sessiz bir şekilde oturdular. Hana, annesinin deniz şortundaki yırtığı dikişini izledi. Annesinin hızla şorta batırıp çıkardığı iğne Hana'yı büyülüyordu. Zaten onun yaptığı her şeyde mutlak bir kusursuzluk vardı. Dalış, dikiş, yemek, temizlik, onarım, bahçe işleri... Hepsini eksiksiz yapardı.

Hana omzunu silkerek, "Belki anlamını sen de bilmiyorsundur?" dedi. Bu söylediğinin annesinin bam teline basacağını ve onu sorusunu cevaplamak zorunda bırakacağını biliyordu.

"Bir kere söyledim mi geri alamam. Bunu öğrenmeye hazır olduğundan emin misin?" Annesi, gözlerini elindeki işten çekmemişti, sorduğu soru anne kızın arasında bir fırtına bulutu gibi asılı kalmıştı.

Hana, bu kelimenin anlamını öğrenmeyi çok istiyordu. Bilmeye hakkı vardı. Sonuçta o da dalgıç kadınlardan biriydi, onlarla birlikte her gün fırtına, köpek balığı ve boğulma gibi tehlikelere karşı göğüs geriyordu. Hayatını riske atmak onu kısmen bir yetişkin yapardı. Hem aklı ve bedeni öyle olgunlaşmıştı ki yakınlarda yaşayan birkaç çocuk, ne zaman kumsalda yanlarından geçse evlilikten bahsediyordu.

Hana, çocuklardan birine karşı daha ilgiliydi. Grubun en uzunu oydu. Teni hepsinden daha koyuydu ama gözlerinin rengi en açık ve gülüşü en parlak olan da oydu. Genç kız, onun en zekileri olduğunu düşünüyordu. Çünkü o,

arkadaşlarının yaptığı gibi bağırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunun yerine, annesinin tezgâhına gelir ve ürün alırken ikisiyle de konuşurdu. Babası öğretmendi, fakat okullar Japon öğretmen çalıştırdığından balıkçılık yapmak zorundaydı. Ayrıca iki küçük kardeşi vardı ve genç çocuk, bu küçük kızların yakınında olmayı sevecek iyi bir eşe ihtiyaç duyacaktı. Hana, çocuğun ismini henüz bilmiyordu, fakat öğrenmesi an meselesiydi. Belki babası gidip sorardı, belki de iki genç birbirlerine söz verirdi.

"Evet," diye cevapladı Hana. "Öğrenmek istiyorum."

Annesi duygusuz bir sesle, "Güzel," dedi. "O zaman söyleyeyim. Tecavüz, bir adamın bir kadını onunla birlikte olmaya zorlamasıdır."

Hana, annesi konuşmaya devam ederken kızardı.

"Ama askerlerin tecavüzü bir kereyle sınırlı kalmaz. Askerlerin götürdüğü kız, çok sayıda askerle birlikte olmaya zorlanmış."

Genç kız, kıpkırmızı olan suratına rağmen, "Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu.

"Japonlar, bunun onlara savaşta yardım edeceğini düşünüyor. Savaşta zafer kazanmaları için. Evlerinden çok uzakta olsalar bile enerjilerini atmaya ve zevk almaya hakları olduğunu düşünüyorlar. Çünkü hayatlarını cephede imparator için riske atıyorlar. Bu inanca öyle bağlılar ki kızlarımızı alıp bu amaçla dünyanın dört bir yanına dağıtıyorlar. O kızcağız şanslı olanlardanmış ki evine gönderilmiş."

Annesi, Hana'ya bakıp bir cevap bekledi. Hana, hiçbir şey söylemediğindeyse ayağa kalkıp yüzme şortunu uzattı. Genç kız, dikkatlice kusursuz bir şekilde atılan dikişlere baktı. Bir adamla birlikte olmanın ne demek olduğunu

biliyordu. En azından bunun ne olduğu hakkında bir fikri vardı. Nasıl bir şey olduğunu gözüyle görmemişti ama bazen geceleri anne ve babası onun uyuduğunu zannettiğinde seslerini, o sessiz fısıltılarını, annesinin kısık kahkahasını ve babasının boğuk inlemelerini duyardı. Bunun nasıl zorla olacağını ya da çok sayıda askerin bir kadını nasıl aynı anda birlikte olmaya zorladıklarını bir türlü anlamamıştı. Annesi, kızın evine dönebildiği için şanslı olduğunu söylemişti. Ancak Hana ona kadınların, babasının bu olay yüzünden erkenden mezara gireceğini söylediğinden bahsetmedi.

Geminin kamara kapısı açıldı ve içeri iki asker girdi. Adamlar, gözlerini kızlardan oluşan grubun üzerinde gezdirip bir kızı aldılar. Bu, rastgele bir seçiş gibiydi. Kızın dudaklarının arasından kaçan küçük çığlıkla birlikte asker kızın suratına bir tokat indirdi. Zavallı kız, ani tokadın etkisiyle şok olup sustu. Diğer asker ise kızları incelemeye başlamıştı.

"*Haenyeo* kızları dışarı. Onbaşı Morimoto sizi bekliyor."

Hana, adamın sesinden onun kamyon şoförü olduğunu anladı, fakat olduğu yerde kalmaya devam etti.

"Acele edin. Haydi, sizi bekliyor dedim."

Odada ağır bir hava hâkimdi. Gözlerini Hana'ya çeviren kızlar, onu ele veriyordu. Hana, en ufak bir hareketin kimliğini açığa çıkarmasından korkarak sabit durmaya çalıştı ama küçük bir titreme tüm bedenini sarsıyordu. Adamın bakışlarının altında titreyen bir tek o olduğuna göre, adam yalnızca onu dışarı çıkaracaktı.

Sonra kamarada bir ses yükseldi. "Burada *haenyeo* yok. Yanlış odaya girmiş olmalısınız."

Diğer kızlar onayladıklarını belirten sesler çıkararak mırıldandı. Ancak sürücü Hana'nın olduğu yere baktı.

"Hayır var. Sen, oradaki. Buraya gel. Seni tanıyorum. Sen, *haenyeo*'sun. Çabuk benimle gel." Adam, bir elini kalçasındaki tabanca kılıfına koydu. "Daha fazla zamanımı harcama."

Hana'nın adama boyun eğmekten başka şansı yoktu. Yavaşça ayağa kalktı ve kızların oluşturduğu güvenli grubun arasından çıkıp adama doğru gitti. Adam, onu bileğinden yakalayıp bir tutukluyu kurşuna dizmeye götürür gibi öne iteledi. Dar koridorlar, geminin altından giren her sert dalgayla birlikte sallanıyordu. Hana dengede kalabilmek için diğer eliyle duvarı tutuyordu.

Adam, metal bir kapıyı açarak, "Buraya," dedi.

Hana, içeri girdiğinde kapı arkasından sertçe kapandı. Kapının metalik sesi yankılandığında, genç kız Onbaşı Morimoto'yla yüz yüze geldi. Adam hiçbir şey söylemedi, fakat gözleri Hana'nın tüm bedeninin ürpermesine yetmişti. Hana korkuyla bir adım geriledi.

Morimoto, duvara asılı bir karyolayı göstererek, "Yatağa uzan," diye emretti.

Hana, hızla kapıya dönüp el yordamıyla kapı kulpunu aradı.

"Dışarıda iki muhafız bekliyor." Adamın sesi gayet sakindi. İçinde bulunduğu durum alışılagelmedik bir şey değil de günlük işlerinin bir kısmı gibi duruyordu. Ancak ifadesi ve boncuk boncuk terleyen alnı açlığını ele veriyordu.

Hana, dönüp yan pencereden dışarı baktı. Morimoto, yalan söylemiyordu. Omuzları zar zor görünse de gerçekten kapının iki yanında iki muhafız vardı. Genç kız, yüzünü tekrar Morimoto'ya çevirdi.

Adam, tekrar, "Yatağa yat," dedikten sonra kenara çekilerek Hana'nın geçmesi için yer açtı. Hana, bir an tereddüt etti. Morimoto, alnındaki teri mendiliyle silip mendilini sabırsızca pantolonun cebine tıkıştırdı.

"Eğer bunu tekrar söylemek zorunda kalırsam dışarıdaki askerlere bize katılmalarını söyleyeceğim. Ve bu senin için iki kat kötü olacak. Zaten seni kendime saklamayı tercih ediyorum."

Morimoto, sakin ve otoriter tavrını sürdürse de Hana, bu tutumun arkasında çok şey seziyordu. Karşısındaki adam, kara okyanusun derinliklerinde avını yakalamaya hazır bir köpek balığı gibiydi; saldırıya geçmeden önce suyun dibini kolaçan ediyordu.

Hana, bu küçük kamaraya iki askerin daha tıkılma düşüncesiyle irkilerek adamın emrini yerine getirdi. Morimoto, Hana karyolanın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldığında bir kahkaha atıp kemerini çözmeye başladı. Genç kız, gözlerini sıkı sıkı kapattı. Deri kayış, pantolonun kemer deliklerinden yavaşça kaydı. Hana, adam karyolaya yaklaştığında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Gözlerini açmamak için zor duruyordu, fakat gözlerini açmak yerine sıkıca yumdu. Morimoto'nun elleri onu birden ürküttü. Adam yüzündeki saçları çekip yanağını okşadı. Hana, Morimoto'nun nefesini hissedebiliyordu. Morimoto, genç kızın yanına diz çöküp yavaşça boynundan aşağı indirdiği elini omuzlarında ve kalçalarında

gezdirdi. Elini nihayet dizine koyduğunda Hana, birden gözlerini açtı.

Adam, dikkatli bir şekilde yüzüne bakıyordu. Ama Hana, yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Biraz kızarmış gibiydi. Hana, korkunç bir şeylerin olacağını bilerek ona baktı. Morimoto, genç kıza bakıp sırıttı, fakat gözleri boş bakıyordu. Hana, adam daha elbisesinin eteğini kaldırmadan irkilip geri kaçtı.

"Lütfen yapma." Genç kızın fısıltıyla söylediği bu sözler, kendine bile güçsüz gelmişti. Fakat adam durmadı.

"Korkma. Kıyıya varırken kendine gelmiş olursun. Senden hoşlanmaya başladım. Hatta çok hoşlanıyorum."

Hana, adamın dokunuşlarından kaçındı ama Morimoto onu sertçe yakalayıp öyle bir sıktı ki genç kız, bir çığlık attı.

"Beni elbiseni yırtmaya zorlama. Yoksa Mançurya'ya çırılçıplak gitmek zorunda kalırsın. İstediğin bu mu? Askerlerle dolu bir trende günlerce o güzel vücudunu kapatan tek bir parça olmadan gezmek mi?"

Morimoto'nun gözleri Hanayı cevap vermesi için zorluyordu. Hana, kaçmayı bıraktı ancak titremesini bir türlü durduramıyordu. Onu Mançurya'ya götürüyorlardı. Mançurya, dünyanın öbür ucuydu. Evinden, hayal ettiğinden çok daha uzaktı.

"Güzel." Morimoto, elini gevşetti ve Hana'nın eteğini yavaşça yukarı kaldırıp yeni naylon çamaşırını ve pamuk sutyenini çıkardı. Ardından katladığı çamaşırları düzgünce karyolanın köşesine koyup ayağa kalktı. Hana, adamın pantolonunu bileklerine indirişini izledi. Gözlerini, erekte olmuş cinsel organından alamıyordu.

"Ben sana iyilik yapıyorum. Seninle bu şekilde birlikte olmam büyük bir nezaket. Diğer yaşıtların bunu yaşayamayacak. Normalde korkunç bir sürpriz şeklinde olur. En azından bu şekilde başına gelecekleri bileceksin."

Morimoto, genç kızın üzerine çıktığında Hana gözlerini sıkıca yumdu. Adamın nefesini yüzünde, ağırlığını göğsünde hissedebiliyordu. Hana, göz kapaklarının ardındaki karanlığı görebiliyordu. Morimoto, zorla içine girip her darbeyle birlikte gençliğini paramparça etti. Hana'nın canı, ayak parmaklarının arasındaki yumuşak ete bıçak saplanır gibi yanıyordu, fakat acısı bacaklarının arasında değil, kalbinde ve beynindeydi.

Morimoto, genç kızın üzerinde gidip gelirken bir yaban domuzu gibi hırıltılar çıkararak soluyordu. Hana, adamın evlerinin arkasındaki tuvalette yaşayan ve insan dışkılarıyla beslenen kara bir Jeju domuzu olduğunu hayal etti. Bu düşünceyi aklından çıkarmamaya çalıştı, böylece her darbeyle bacaklarının arasında oluşan yanmayı hissetse bile adamın gerçekte ne yaptığını düşünmeyecekti. Adamın hırıltıları giderek sıklaşıyordu, Hana'nın üzerindeki vücudu çok geçmeden titreyerek şoka girmiş gibi kasıldı. Sonra birden gevşeyip bedenini genç kızın üzerine bıraktı. Hana, sert döşeğin derinliklerine gömülüp göğsündeki baskı yüzünden nefes alamayana kadar öylece bekledi.

Morimoto, nihayet ayağa kalktığında Hana, ona arkasını dönüp bir top gibi kıvrıldı. Adamın giyinirken çıkardığı sesleri; pantolonunu hışırtısını, deri kemerin kemer yerinde kayışını ve postalların yerde çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

"Kanaman var."

Hana, dönüp adama baktı. Morimoto, bacaklarının arasını gösteriyordu. Hana, diğer tarafına dönüp çarşaftaki küçük kan lekesine baktı. Boynundan aşağı iğneler batıyor gibiydi. Bir an ölebileceğini düşündü ve dizlerini sıkıca birbirine bastırdı. Morimoto, ona bakıp gülümsedi.

"Her şey istediğim gibiydi. Artık bir kadınsın." Adam, gerçekten çok memnun görünüyordu. "Kendini temizle. Sonra diğerlerinin yanına gidebilirsin."

Morimoto, Hana'ya bir mendil fırlatıp dışarı çıktı. Mendil, kısa bir süre havada uçtuktan sonra yumuşacık bir taç yaprağı gibi genç kızın karnına düştü.

Dördüncü Bölüm

Emi

Jeju Adası,
Aralık 2011

Taksi geç kalmıştı. Emi, ellerini ısıtan, üzerinden dumanlar çıkan bir kupa ginseng çayıyla yolun kenarındaki bavulunun üzerinde oturmuş, tepesinde ışıklı 'taksi' yazısını görme umuduyla yaklaşan her araca dikkatle bakıyordu. Ancak geçen tek vasıtalar, işe giden ya da çocuklarını okula götüren sürücülerin kullandığı binek araçlardı. Şoförlerden birkaçı geçerken Emi'ye el salladı. İçlerinden biri kornaya basarak onu korkuttu ve sıcak çay, Emi'nin pembe pantolonuna döküldü. Yaşlı kadın, kalçasındaki yanma hissini yok sayarak pantolonuna yayılan lekeyi eldiveniyle sildi.

Emi, çocuklarını yılda yalnızca bir kez görebiliyordu. Daha gençken onları yılda iki kez ziyaret ederdi, fakat hepsi buydu. Çocuklarıyla pek samimi değildi. Onları yüz yüze görmektense, hayalinde yaşatmak daha kolaydı. Çocuklar, babalarının cenazesi haricinde adaya bir kez olsun dönmemişlerdi. Babaları öldüğünde zaten yetişkinlerdi ancak çocukluklarını geçirdikleri eve gelmek onları geçmişe döndürmüş gibiydi. Annelerinin yanında garip bir şekilde

durmuş ve alelade ağlamışlardı. Kızı, oğlundan daha çok ağlamıştı. Fakat adada sadece üç gün kalmışlar ve uçakla tekrar Seul'a dönmüşlerdi. Havaalanında beklerken çocuksu tavırları kaybolmuştu, siyah iş kıyafetleri giyen iki yetişkin vedalaşırken annelerinin gözlerinin içine bakmamıştı. Belki de anneleri yanlarındayken annelerini yüz yüze görmek yerine akıllarında yaşatmalarının daha iyi olduğuna karar vermişlerdi.

Emi, genelde gemiye binerdi. Yolun aşağısında, yürüyebileceği bir mesafede, bir otobüs durağı vardı. Buradan adanın diğer tarafındaki Busan'a günlük gemilerin kalktığı ana karaya yakın iskeleye gidebilirdi. Gece olmak üzereydi ve gemi ertesi sabahın erken saatlerinde, Seul'a ücretsiz otobüslerin olduğu vakit gelecekti. Fakat bu yolculuk onun için çok yorucuydu. Artık ülkesini göz hizasında, hızla geçen ağaçları ve dağları izleyerek arkasında bırakmaya enerjisi yoktu. Kemikleri ağrıyordu ve bazen bazı şeyleri unutuyordu. Bu yüzden bu sefer uçağa binip bulutların aşağıyı görmesini engellememesini ummak zorundaydı.

Göğsündeki kasılma geri dönmüştü, Emi gözlerini kapattı. Kendi kendine sessizce, *hatırlama*, dedi. *Sadece bir havaalanı. Sadece bir seferlik. Gidip geleceğim. Ve bir daha asla tekrarlanmayacak.* Eve dönerken kendine o anıları hatırlaması için müsaade edebilirdi. Elini, acısını hafifletme niyetiyle göğsüne götürdü. Bu süre boyunca bu sefer acısını dindirmeyi başarıp başaramayacağını düşünüyordu. O sırada bir aracın yokuşu tırmanmaya başladığını duyup gözlerini açtı. Aracın tavanındaki ışıktan, gelenin taksi olduğu belliydi. Emi, taksinin durması için ayağa kalkıp elini savurdu.

"Özür dilerim, büyükanne. Geciktim." Şoför, hızla koşup yaşlı kadının bavuluna yardım etti. "Yollar çok kaygan. Yolun gerisinde kaza olmuş. Havaalanına giderken etrafından dolanmak zorunda kalacağız."

Emi, saatine baktı.

Şoför bavulu bagaja yerleştirerek, "Endişelenme," dedi. "Daha çok vaktimiz var."

Emi, cevap vermeyip boş kupasını el çantasına tıktı. Şoför, Emi'nin arka koltuğa oturmasına yardım edip kapıyı kapattıktan sonra hızla aracın ön tarafına geçip sürücü koltuğuna yerleşti. Aynı aceleci tavrıyla arabayı süratle döndürürken aracı neredeyse yol kenarındaki şarampole düşürecekti. Emi, arabanın çarpacağından emin bir şekilde kapıyı yakaladı, ancak tekrar yola tutunan tekerlekler geriye savrularak yola devam etti. Emi, şoförün sürüşü hakkında tek bir yorum bile yapmadı. Zavallı bir sürücüye sohbet başlatması için cesaret vermek pek akıl işi değildi.

Kazanın yaşandığı yere vardıklarında yolun temizlenme aşamasında olduğunu gördüler. Yoldaki arabalar çekilmişti, şoförler hasarı görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. Bir adam omuzlarını sarsarak hıçkırıyor, titreyerek omuzlarındaki toz mavisi battaniyenin eteklerini sallandırıyordu. Küle dönmüş bir Hyundai iskeleti yan dönmüştü. Bir çekici yavaşça ona doğru ilerliyordu. Emi, çimlerde yatan bir Mickey Mouse gördü. Ardından tazecik, kahverengi yaprakların arasındaki kırmızı şortu görüp kafasını çevirdi.

"Çok kötü bir kaza olduğunu söyledim. Yoksa asla geç kalmam," dedi taksi şoförü.

Adam, gözlerini mavi battaniyeli adamdan çekmemişti. Yanından geçtikten sonra dikiz aynasından dik dik adama

bakmaya devam etti. Emi, adamın dikkatini önündeki yola vermesini diledi, uçağını kaçırmak istemiyordu.

Şoför, aynadan Emi'nin onu izlediğini gördü ve boğazını temizleyip nihayet yola baktı. İki yavaş aracı solladı, kısa süre içinde trafiği arkalarında bırakarak iyi bir hızda ilerlemeye başladılar. Emi, çimlerde cansız bir şekilde yatan oyuncağı, ağlayan adamın savrulan omuzlarını ve şortun kan kırmızısı rengini aklından çıkaramıyordu. Değerli bir şeylerin kaybedildiğini kemiklerinde hissedebiliyordu.

Emi, Jeju Uluslararası Havaalanı'na geldiğinde bavulunu bir valiz arabasına koydu ve Kore Havayolları'nı gösteren tabelayı takip etti. Kendine düşünmek için fırsat vermiyordu. Kontrol noktasında aklını bilet gişesini, güvenlik noktasını, çıkış kapısını ve nihayet onu Seul'a götürecek uçağa giden geçidi gösteren işaretleri okuyarak meşgul etti.

Uçak havalandığında Emi, nihayet istirahat edebildi. Kendini salıp Seul'daki çocuklarını göreceğini düşündü. Kızının evine metroyla gidebileceğini söylese de oğlu onu Gimpo Uluslararası Havaalanı'nda karşılayacaktı. Kendisi çok inatçı biriydi, bu yüzden annesini duymazdan gelmişti. Bir araba kiralayacak ve onu varış noktasında karşılayacaktı.

Emi karşı çıktığında telefonda, "Bir başına metroya binmek için çok yaşlısın," demişti.

"Otuz dakika bir trende oturamayacak kadar yaşlı mıyım?"

"Kafan karışırsa yolunu kaybedebilirsin." Emi oğlunun bu cevabından sonra konunun kesin olarak kapandığını anlamıştı.

Hostes, Seul'a uçuşun bir saatten biraz fazla süreceğini söyledi. Böylece isteyen uçuş boyunca hediye alabilecekti.

Uçuşundan birkaç gün önce Emi, JinHee'den onu kasabaya alışverişe götürmesini istemişti. Ancak JinHee'nin daha iyi bir fikri vardı.

"Uçak kataloğunda çok güzel hediyeler var. Alışveriş için kasabaya gitmemelisin, hediyelerini direkt uçaktan al. Böylece on kere taşımayacaksın." JinHee, Emi'nin aksayan bacağını göstererek, "Bacağın," dedi.

Fakat Emi, "Güzel hediyeler almak istiyorum," diyerek karşı geldi. "Ivır zıvır değil."

"Ivır zıvır değil ki. Chanel No. 5 parfüm bile alabilirsin!" JinHee başını iki yana sallayarak devam etti. "Sen o parfüme ıvır zıvır mı diyorsun?"

Emi, servis düğmesine bastı ve görevlinin gelip sipariş almasını bekledi.

Oğlu viskiye düşkündü, bu yüzden ona bir şişe Jack Daniel's aldı. Gelini ve torunu çikolata sevdiğinden onlara iki kutu karışık çikolata aldı. Kızı içinse büyük bir şişe Chanel No. 5 parfüm tercih etti ve bunu JinHee'ye söylememeyi düşündü. Kızı evli değildi, çocuğu da yoktu ancak bir köpeği vardı. Emi, uçuş dergisinin çocuk bölümünden içi doldurulmuş bir kedi seçti. Bir köpek oyuncağına en yakın şey, bu kediydi.

Pilot, uçağı büyük bir gürültüyle yere indirdi. Yolcular şaşkınlık ve korkuyla çığlık attılar, ardından kabin utangaç kahkahalarla doldu. Emi, başının üzerindeki bagajdan

aldıklarını indirmek için yolcularının çoğunun inmesini bekledi. Fakat genç bir kadının son dakikada hızla yanından geçmesiyle Emi'nin çantası elinden kayıp alnına çarptı.

"Özür dilerim, büyükanne." Genç kadın durmadan omzunun üzerinden seslendi.

Emi, alnını ovuşturdu. Viski şişesi düşündüğünden daha ağırdı. Alnının moraracağından endişeleniyordu ki erkek bir uçuş görevlisi yardıma geldi.

"İyi misiniz? Size buz torbası getireyim mi?"

Emi hafifçe gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Belki de daha hızlı hareket etmeliydim."

"Emin misiniz? Çok sert çarpmış gibi görünüyor."

Adam, kanıyor mu diye Emi'nin yüzüne bakarken yaşlı kadın, adamın bakışlarından kaçınarak kol çantasını ve hediye çantasını aldı.

"Endişelenme. Muhtemelen küçük bir morluk olacak. Daha kötülerini yaşamıştım." Sonrasında adamdan uzaklaşıp aksayarak koridorun aşağısına indi.

Emi'nin hafızasında bir viski şişesinin çarpmasından çok daha kötü şeyler vardı. Örneğin bir askerin postalı. Yaşlı kadın, aniden gözlerinin önüne gelen görüntüyle irkildi. Bir an dengesini toparlamak ve nefesini sakinleştirmek için durdu. Sonra birinin huzursuzluğunu fark etmesinden korkarak doğrularak çıkışa doğru ilerledi.

"Kore Havayolları'nı tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz." Uçağın pilotu, çıkışta önünden geçen Emi'yi selamladı. Adam, Emi'nin hediye siparişlerini alan güzel hostesin yanında duruyordu. Üzerindeki pilot ceketinin düğmeleri yepyeni gibi parlıyordu. Emi, bunun genç pilotun tek başına ilk inişi olup olmadığını düşündü.

Yaşlı kadın, çıkış noktasına geldiğinde oğlunu hemen fark etti. Oğlu, etrafını saran kadınlardan çok daha uzun olduğu için hemen seçiliyordu. Emi, bekleyen ne kadar çok kadın olduğunu görünce şaşırdı. Seul'da özel bir şeyler mi vardı? Sonra burada olma sebebini hatırlayıp tamamen aklından çıkmış olduğu için utandı. Yaklaştığında oğlunun yüzünde beliren endişe gün gibi ortadaydı.

Yüzünü inceleyerek, "Ne oldu?" diye sordu. "Başını mı vurdun?"

Oğlu alnını kırıştırdığında altmış birden daha yaşlı duruyordu, o küçükken Emi eliyle alnındaki kırışıklıkları düzeltir ve böyle endişelenmeye devam ederse çok erken yaşlanacağını söylerdi. Şimdi buruş buruş avucunu oğlunun yüzüne götürmemek için zor duruyordu.

"Bir kaza oldu. Bir kızcağızın acelesi vardı, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok, çok yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum. Seni havaalanından almak için öğle tatilimi uzatmam gerekiyordu. Bunun için işe sabahın dördünde gitmek zorunda kaldım."

Oğlu yan tarafına dönüp annesini kalabalığın arkasında kalan, garip görünüşlü bir çocuğa doğru götürdü. Emi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını açıp hızla torununa gitti.

"Ne kadar da büyümüşsün. Boyun beni geçmiş!"

Torunu, büyükannesinin kollarının arasında kıpkırmızı oldu. Küçük çocuk kollarını, büyükannesinin uzun kucaklaması boyunca iki yanında tuttu. Emi, torununu nihayet bıraktı, fakat yüzünü görebilmek için başını hafifçe kaldırmak zorunda kalmıştı.

"Senin için bir şey getirdim." Yaşlı kadın, çikolata kutusunu çıkarmak için elini alışveriş çantasının içine soktu.

"Şimdi değil anne. Önce arabaya gidelim. Park süresi bir saat."

Oğlu, ilerlemesi için annesinin sırtına hafifçe dokundu. Torunu ise hiç karşı gelmeden peşlerinden gitti. Yaşlı kadın, torununun yeni kazandığı kontrol duygusuna şaşırmıştı. Daha bir yıl önce, babası bir hediye alma şansını engellese öfke nöbetleri geçirirdi. O, mucize bir çocuktu. Gelini nihayet çocuk sahibi olmaya karar verdiğinde kırk yaşındaydı. Bu yüzden onu çok şımartmışlardı. Emi, torununun nasıl bir çocuğa dönüşeceğini düşünüp endişelenmekten gecelerce uykusuz kaldığını biliyordu. Ancak şimdi karşısında gördüğü çocuk içine su serpmişti. Nasıl da utangaç, itaatkâr ve kibar bir çocuk olmuştu. Büyükannesi ve artık yaşlanan babası için bavulu bile taşıyordu. Henüz on iki yaşındaydı. Bir yıl ne çok şeyi değiştirmişti.

Emi, oğlunun peşinden otoparka giderken arkasını dönüp torununa bakıyor ve çocuğun olgunluğu karşısında şaşırıyordu. Oğlunun o yaştaki hâlini hatırladı. Torunu kadar uzun değildi. Belki de onu böyle yapan yediği batı yiyecekleriydi. Bir an ona tatlı getirmemesi gerektiğinden şüphe etti, fakat sonra küçük bir çikolatanın büyüyen bir çocuğa zarar vermeyeceğine karar verdi.

Emi, ilk yediği çikolatayı hâlâ hatırlıyordu. Kızı doğduktan sonraydı. Kocası ona bir kutu çikolata getirmiş ve çikolatayı oğluyla paylaşması için küçük kare parçalara bölmüştü. Emi, cennetin yiyeceklerini tadıyor gibiydi. İlk ısırığını hiçbir zaman unutamamıştı. Çikolata dilinde nasıl da erimişti. Hemen ikinci bir parça için uzanmıştı.

Sonra üç... Kocası fikrini değiştirip çikolatayı geri almadan önce bir parça daha yemek istiyordu. Tabii, öyle bir şey yapmadı. Adamcağız oturmuş, onun çikolata yiyişini izliyordu. Emi, ilk defa kocasının onu umursadığını düşündü. Çikolatadan bu kadar haz almasını izlemek hoşuna gidiyor gibiydi. Emi, kocasının çikolatanın ne kadar lezzetli olduğunu bilmesine rağmen tek bir parça bile yememesine bir anlam verememişti. Fakat hiçbir yorum yapmadı. Onunla mümkün olduğunca konuşmazdı. Zaten evliliklerinin bu kadar uzun sürmesinin sebebi de buydu. Aralarında aşk yoktu ama evli kalabilmişlerdi. Çünkü Emi, her daim dilini tutmayı başarmıştı.

"İşte geldik." Oğlu, kapıyı açıp annesini arabaya bindirdi.

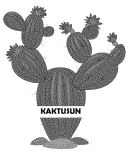
Emi, şoförün yanındaki koltuğa oturduğunda çikolataları hatırlayıp elini alışveriş çantasına soktu ve çikolata kutusunu torununa uzattı. Çocuk, kutuyu gördüğünde sırıtarak selofan kâğıdı yırttı. Kutuyu açarken gözlerinde beliren heves tam da Emi'nin umduğu gibiydi. Ağzına çikolata parçalarını tıkan çocuk, birden kızarıp kutuyu utangaç bir şekilde büyükannesine uzattı.

"Hayır hayır, hepsi senin. Seni yerken izlemek daha çok hoşuma gidiyor. Haydi durma, bir parça daha ye."

Beşinci Bölüm

Hana

Kore,
1943 Yazı

Hana, önce hiç kımıldamadı. Kasıkları alev alev yanıyordu. Bacaklarının arasındaki ıslaklık onu korkutmuştu. Kan kaybından ölecek miydi? Sonra yavaşça doğruldu, fakat adamın ona ne yaptığına bakamayacak kadar korkmuştu. Acıyla nefes alıp içine çektiği soluğu yavaşça burun deliklerinden dışarı verdi.

Nefesi sakinleştiğinde başını eğip aşağıya baktı. Önce kan gördü, sonra içinden kanla birlikte yoğun bir sıvının aktığını fark etti. Hissettiği kan değil, bu sıvıydı. Hayır, ölmüyordu.

Genç kız, mendili bacaklarının arasına yavaşça bastırdı. Bedenine değen her dokunuş beyninde yeni bir acı sinyali gönderiyordu. Bu, annesinin tasvir ettiği gibi bir *tecavüzdü*. Hana, bu kelimenin anlamını hiç öğrenmemeyi diliyordu. Bunun, kısa süre sonra uyanacağı bir kâbus olmasını umarak gözlerini kapattı.

Kapının metal kulpu gıcırtılar çıkararak döndüğünde genç kız, hızla pamuk sutyenini ve naylon çamaşırını giydi.

Canı çok yansa da dizlerini sıkıca kapattı ve tedbirli bir şekilde doğrularak başka bir askerin saldırısını bekledi.

"Çabuk ol. Bu oda bize lazım." İçeri giren asker, Hana'yı diğer kadın ve kızlarla dolu küçük kamaraya götürdü.

Hana, meraklı bakışları arkasında bırakarak kamaranın en arkasına gitti. Yere çöktü ve kadınlara bakmak zorunda kalmamak için yüzünü duvara çevirdi. Kızların onu izlediğini hissedebiliyordu ama bu zerre umurunda değildi. Askerler yanlarına iki kız alarak dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kilitlediler.

Çok geçmeden kadınların arasından endişeli sesler yükseldi, askerlerin ne yaptığını merak ediyorlardı. Bazıları sorularını direkt olarak Hana'ya yöneltip başına gelenleri öğrenmek istedi, neler olduğunu bilip hepsinin sonunun aynı olmasından korkan kadınlarsa sadece hayıflanıyordu. Ancak birinin kapıyı yumruklamasıyla oda sessizleşti.

Hana, yüzünü elleriyle kapattı. Kadınların yüzüne bakıp neler olduğunu anlamasından korkuyordu. İçi birden ağlama arzusuyla dolmuştu. Soluğunu tutabildiği kadar tuttu, odaklandığı tek şey ihtiyaç duyduğu nefes ve pes etmeme isteğiydi. Ağlama isteği geçtiğinde içine tekrar bir nefes çekip güçlükle soluk aldı.

Bacaklarının arasındaki yumuşak doku hâlâ yanıyordu. Acının geçmesi için elinden geleni yapmıştı, fakat Morimoto'nun çıplak bacaklarının ve vücudunun diğer kısımlarının hatırlamak dahi istemiyordu. Gözünün önündeki sahneleri silmek için gözlerini sıkıca yumup parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Ta ki beyaz ışıklar görene kadar. Göz bebeklerinin parmaklarının baskısı yüzünden patlamak üzere olduğunu hissediyordu ki bir kız, Hana'nın kulağına fısıldadı.

"Seni nereye götürdüler?"

Hana, silkinerek başını kaldırdı. Görüş açısı önce bulanıktı, küçük kızın Jeju Adası'ndan olduğunu fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti. Küçük, öyle zayıftı ki elbisesi omuzlarından ve belinden aşağı düşüyordu. Hana, Morimoto ya da bir askerin bugün ona yaptıklarını bu küçük kıza yaptıklarını düşününce yüreğinde bir sızı hissetti ve onu uyararak fısıldadı.

"Arkada dur. Belki seni fark etmezler. Güvende olursun."

"Söylemeyecek misin?"

"Hiç öğrenmesen daha iyi."

Küçük kız, tekrar konuşmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. İki kız, kamaraya geri döndü ve kapı başka kız alınmadan kapandı. Odanın tepesindeki lambaların sönmesiyle hepsi karanlıkta kalmıştı.

Yolculuk için yerlerini almaya başlayan kızlar, birer sığır gibi uzanıp uykuya daldılar. Çekilen burunların ve nazik hıçkırıkların sesi odayı dolduruyordu. Hana ve küçük kız birbirine yakın bir şekilde uzandılar; küçük kız kolunu Hana'nın koluna geçirmişti.

"Böyle yaparsak beni almaya gelirlerse uyanırsın. Senin için dönerlerse de ben uyanırım."

Bu sözlerin saflığı Hana'nın kalbini acıtmıştı. Küçük kız, içinde bulunduğu durumu bildiği tek yöntemle kontrol altına almaya çalışıyor, en azından ne zaman korkacağını bilmek istiyordu. Korkunç şeyler yaşandığında uykuda olmak istemiyordu. Askerler geldiğinde onlara bir şey yapamayacağını bilse bile adamları görmek istiyordu. Zaten odadaki kimsenin gücü onlara yetmezdi.

Küçük kız, Hana'nın saçlarının arasında, "İsmim Noriko," diye fısıldadı. "Ama annem bana SangSoo diyor." Nefesi, Hana'nın ensesini ısıtıyordu.

Hana, cevap vermedi. Aslında denedi, fakat konuşamıyordu. Yaşadıklarının acısından sonra dudakları mühürlenmiş gibiydi. SangSoo'nun annesi ona evde Korece ismiyle sesleniyordu. Asimile olmaya zorlanan birçok Koreli gibi SangSoo'nun ailesi de evlerinde Korece konuşuyor, zorunlu Japoncayı yalnızca toplum içinde kullanıyordu. Hana, ismi akıllı bir anne tarafından konulduğu için hep şanslı olduğunu düşünmüştü. Hana, Korece 'tek,' demekti; ilk çocuk olduğu için bu isim tercih edilmişti. İsmi aynı zamanda Japoncada 'çiçek' anlamına geliyordu. Bu yüzden toplumda ya da özel hayatında hiç ismini değiştirmek zorunda kalmamıştı. Ama küçük kardeşi ya da SangSoo bu kadar şanslı değildi.

"İyi geceler, abla."

SangSoo'nun sesi, karanlıkta Hana'ya kız kardeşininmiş gibi geldi. Genç kız, birden tutsaklığının ağırlığının altında ezildiğini hissetti. Kardeşi çok uzaklardaydı. Bu gemide kilitli kaldığı her saniye onu kardeşinden daha da uzaklaştırıyordu. O sırada SangSoo'nun eli avuçlarının arasından kayıverdi ve Hana, kızın küçük elini sıkıca kavradı.

Hana, birden uykusundan sıçradı. Kamaranın içi hâlâ karanlıktı ancak kapının altından içeri süzülen güçsüz ışık, yerde uyuyan gölgelerin üzerine vuruyordu. Genç kız, ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu. Kolunu yavaşça

SangSoo'nun kolundan çekip doğruldu. Çok tuvaleti gelmişti ama ne yapacağını bilemiyordu. İdrar torbasına kuvvetli bir şekilde baskı yapan çiş, daha fazla içeride kalamayacak gibiydi.

Hana, odaya doğru, "Bana tuvalet lazım," diye fısıldadı. Önce kimse cevap vermedi. Birkaçı vücutlarını döndürüp pozisyonlarını değiştirdi. Kimseden cevap alamayan genç kız, aynı cümleyi biraz daha yüksek bir sesle tekrarladı.

"Şişşt, aptal kız," dedi karanlıkta biri.

"Özür dilerim ama tuvaletimi yapmak zorun..."

"Biliyorum, ikidir duyuyorum," diye sözünü kesti kadın. "Kokuyu almıyor musun? Hepimiz tuvaletimizi yapmak zorundayız."

Hana, kadının sert cevabı karşısında şaşırmıştı. Yavaşça burnundan soluk aldı. Ama hiçbir şey hissetmemişti. Hiç koku almıyordu. Burnunda bir sorun olabilir miydi?

"Bana hiç koku gelmiyor."

O sırada karanlıkta başka bir ses yükseldi. "Çünkü o, kolonya kokuyor. Üzerindeki adamın leş kokusundan başka koku alamıyor."

"Evet, kokusunu ben de aldım. Adam şişeyi kafasından aşağı dökmüş olmalı."

Kadınların sözleri, Hana'nın kalbine bir ok gibi saplandı. Teninin cayır cayır yandığını hissediyordu. Elbisesinin yakalarını burnuna getirip içine çekti. Evet, *onun* gibi kokuyordu. Morimoto, elbisesinin içindeydi. Genç kız, elbisesini yırtıp atmak istedi fakat aklında Morimoto'nun sözleri yankılandı. İstediğin bu mu? Askerlerle dolu bir trende günlerce o güzel vücudunu kapatan tek bir parça olmadan gezmek mi?

Hana, üzerindeki kokudan kurtulmak yerine tuvaletini bırakmayı tercih etti. Çiş kokmayı umursamıyordu. SangSoo konuşma sırasında uyanmış olmalıydı, çünkü Hana'nın tuvaletini yapması konusunda tek kelime etmeden kolunu tekrar genç kızınkine dolamıştı. SangSoo'nun sessizliğiyle rahatlayan Hana, küçük kızınkine dolanan kolunu iyice sıktı ve birlikte Hana'nın ekşi ekşi kokan ıslaklığında yan yana yatıp kısa süre içinde tekrar uykuya daldılar.

Metal kapının gürültüsü, kamaradaki herkesi uykusundan sıçrattı. Birkaç kız, şaşkınlık içinde ciyakladı. Herkes, başlarının üzerinde yanan lambalarla birlikte yeşilimsi bir ışığın altında kalmıştı. İçeri giren dört askerden üçü, üç kızı kolundan tutup ayağa kaldırdı. Direnen kızların çığlıkları tüm odada yankılanıyordu, fakat ne yapsalar da askerleri kararlarından döndürmeyi başaramadılar. Dördüncü asker, bir süre Hana'ya baktıktan sonra hızla ona yaklaştı. Elini uzattı ancak aniden burnunu kapatarak geri çekildi.

"Altına işemiş!" Asker, diğer adamlara doğru bağırırken yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Hana'yı tekmeledi. "Siz Koreliler! Hayvansınız! Hayvan!" Sonra bakışlarını SangSoo'ya çevirdi. "Bu durumda sen gelmek zorundasın." Ve küçük kızı bileğinden yakalayıp Hana'nın üzerinden çekti.

Hana askere, "O daha çocuk," diye yalvardı.

SangSoo, acı dolu gözlerle Hana'ya bakıyordu.

"Endişelenme abla, bana bir şey olmayacak. Tıpkı senin gibi." Küçük kızın mert, fakat titrek çıkan sesi Hana'nın kalbini paramparça etmişti.

"Ben onun yerine gelirim. Gönüllüyüm." Hana, ayağa kalkıp askerin gözlerine baktı.

Tüm oda, bu manzarayı izliyordu, geçen saniyeler boyunca tek bir nefes sesi bile duyulmamıştı. Hepsi güneşin gökyüzünden aşağı kayıp Hana'yı küle çevirmesini bekler gibiydi. Hana, ayakta Japon askerinin karşısında dikiliyordu ve içerideki herkes, bunu yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Saniyeler geçtikçe soğuk gerginlik artıyordu. Hana, gevşeyip lastik gibi olan dizlerinin ona ihanet etmesinden korkuyordu. Sonra ne olduğunu anlamadan kızların, yaşça büyük genç kızların ve kadınların SangSoo'nun yerine gitmek için gönüllü olduklarını gördü.

Kızların ve kadınların sesleri, küçük odada deniz kuşlarının çıkardığı uyumsuz sesler gibi yankılanıyordu. Her biri, bu küçük çocuk yerine vücutlarını sunuyordu. Güçlü kızlardan birkaçı SangSoo'nun kolunu kurtarmaya çalışıp askeri onları alması için ikna etmeyi denedi, fakat adam kımıldamadı. Sonra asker birdenbire hiçbir uyarıda bulunmaksızın kadınlardan birinin boğazına bir yumruk attı. İki büklüm olan kadın soluksuz kalmıştı.

Asker uyarı dolu bir sesle, "Ağzını açan biri olursa daha beter yaparım," dedi. Ardından SangSoo'yu kolundan çekerek kamaradan çıkardı.

Metal kapı sertçe kapandı. Işıkların söndürülmesiyle odayı saran karanlık, geleceğe dair bir tahmin gibiydi. Karanlıkta yumuşak haykırışlar ve acı dolu sesler yankılandı. Herkes, Hana'nın altına yapması yüzünden seçilen küçük kız için samimi bir hüzünle ağlayıp hayıflanıyordu.

Gemi, ana karaya yanaştığında Hana, endişesini gizleyemez olmuştu. Askerler, SangSoo'yu kamaraya geri getirmemişti. Diğer üç kız tek tek dönmüştü, fakat herkesin yerine geçmeye gönüllü olduğu en küçükleri hâlâ kayıptı. Askerler gelip herkesin kamaradan çıkmasını emrettiğinde Hana, küçük kıza ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama ağzını açıp tek kelime etmedi.

Bunun yerine, ağırlaşan ayaklarıyla gemiden inip askeri kamyonlardan oluşan konvoya doğru ilerleyen kadınların peşinden gitti. Genç kız yürümeye devam ederken SangSoo'nun tanıdık, korku dolu kahverengi gözlerini görme umuduyla kızlara bakıyordu. Kamyonla kat edilen kısa bir mesafeden sonra tren istasyonuna vardılar. Hana, trene bindiklerinde yabancı bir kızla aynı kompartımana sokuldu. Camlar, gazete kâğıtlarıyla kaplanıp siyaha boyandığından dışarısı görünmüyordu. Hana, kompartımandaki kıza SangSoo'yu görüp görmediğini sorup küçük kızı tarif etti. Fakat kız başını iki yana salladı. Gemide, Hana'nın kamarasında değildi. Bir üniforma fabrikasında çalışmak üzere Tokyo'ya gönderilecek kırk kadınla birlikteydi. Bir sebeple gruptan ayrılmış ve Hana'yla birlikte bu trene tıkılmıştı. Ancak sebebini o da bilmiyordu.

Kız, Hana'nın yaşlarındaydı. Belki bir ya da iki yaş büyük olabilirdi. Oldukça çekici bir kızdı, Hana'nın annesinin ay yüzlü dediği kızlara benziyordu. Teni beyaz, dudakları pespembeydi. İnci gibi dizili dişlerinde en ufak bir çıkıntı bile yoktu. Gözleri normal bir Koreli'nin gözlerinden çok daha iriydi. Hana'nın köyündeki çocuklar onu görse hepsi âşık olurdu.

Hana, kısık bir sesle, "Seni kamaradan aldılar mı?" diye sordu.

"Hayır, kimseyi almadılar. Neden ki? Sizinkinden birini mi aldılar?" Kız, telaşlanmış görünüyordu.

"Evet. Beni ve arkadaşımı. Küçük bir kız, ismi SangSoo. Ama onu geri getirmediler."

"Seni neden aldılar?" diye sordu kız, dikkatli bir şekilde. Gözleri, biri onları dinliyormuş gibi tren kompartımanında geziyordu.

Hana, bu kelimeyi sesli bir şekilde söyleyemedi. Aslında küçük, tek bir kelimeydi ve yaşça diğerlerinden büyük olan bu kızın, anlamını bildiği kesindi. Yine de bu kelimeyi telaffuz edebilecek cesareti kendinde bulamıyordu. Bu yüzden kıza sırtını dönüp tekrar koltuğuna gömüldü. Oturduğu yerden SangSoo için endişelenip altına yapmamış olmayı diliyordu. Ama içten içe söyledikleri kendinden nefret etmesine sebep olmuştu: İyi ki yapmışım.

Tren yavaşça istasyondan ayrılmaya başladığında kompartımanın kapısı açıldı ve iki asker, yanlarında SangSoo'yu sürükleyerek içeri girdi. Hana, küçük kızın yanına oturabilmesi için hemen yana kaydı.

SangSoo'nun yüzünde renk yoktu, alt dudağı şişmişti. Dudağının bir köşesi boyunca uzanan ince çizikteki kan kurumuş, kabuk tutmuştu. Boynu mosmordu. Titremesi bir türlü kesilmiyordu. Elbisesi yırtılmış, düğmelerinin olması gereken yerler iğnelerle tutturulmuştu. Hana, omzunu nazikçe SangSoo'nunkine yaklaştırdığında küçük kızın dudaklarının arasından acı dolu bir hıçkırık kaçtı. Hana, tek kellime etmeden SangSoo'nun elini kavradı. SangSoo'nun

kurtulduğunu düşünüp sevinse de biçare kızın durumu mutluluğuna gölge düşürmüştü.

Askerlerden biri karşılarına, yeni kızın yanına oturdu. Diğer asker ise Hana'nın ayaklarına basarak yanına, pencere kenarına geçti. Hana, adamın yüzüne bakamayacak kadar korkmuştu ama tren hızlanıp raylarda süzülmeye başladığında adamın kim olduğunu anladı. Bu kolonya kokusunu tanımıştı. Birden yanında kimin oturduğunu fark edip kaskatı kesildi ve adamın ellerine baktı. Morimoto, elbisesinin eteğiyle oynuyordu. Aynı köşeye sıkışmış bir fareyle oynayan kedi gibiydi; kuyruğunu tutuyor ve avına direkt olarak bakmadan kaçmasını engelliyordu.

Morimoto, yolculuk boyunca hiç durmadan sigara içti, tüm kompartıman tütün dumanıyla dolmuştu. Parmak uçlarıyla sürekli Hana'nın eteklerinde gezip onu rahatsız etse de genç kıza bakmıyordu. Hana'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, bu düzensiz kalp atışları nefesini sıkıştırıyordu. Genç kız, hareket etmemek için elinden geleni yaptı ama adamın parmaklarının yanına ilişip tenine değmek üzere olduğunu fark ettiğinde bacaklarını çok yavaş bir şekilde uzaklaştırdı.

Tren, tüm gece boyunca ilerlemeye devam etti. Kısa süre sonra kompartımandaki herkes uyuyakalmıştı. Tabii, Hana hariç. Genç kızın bedeninde dolaşan öfke ve korku sıcak dalgalar hâlinde yanındaki askere yayılıyordu. Morimoto, ondan deniz kenarındaki evini çalmıştı. Bildiği ve sevdiği her şeyi almış, ona tecavüz etmişti. O an Hana'nın düşünebildiği tek şey onu uykusunda öldürmekti. Biraz daha zaman geçtiğinde bu düşünceyi kafasından atamaz oldu. Yavaşça dönüp adama baktı. SangSoo'ya da tecavüz etmiş

miydi? Sonra bakışlarını karşısında oturan askere çevirdi. SangSoo'nun canını beraber mi yakmışlardı?

Hana, tekrar Morimoto'ya döndü. Adamın göğsü, aldığı her derin nefesle birlikte yükseliyordu. Genç kız, üniformasının düğmelerinin altındaki kalp atışlarını hayal etti. Ardından belinde, kılıfına güvenli bir şekilde yerleştirilmiş silahı gördü. Onu uyandırmadan silahı alabilir miydi? Hana, üzerindeki kılıftan kısmen görünen siyah silaha baktı ve silahı ellerine alıp onu Morimoto'nun kalbine doğru tutmanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etti. Çok ağır mıydı? Sadece tetiği çekmek zorunda mı kalacaktı, yoksa önce yapması gereken daha teknik şeyler var mıydı? Onu gerçekten vurabilir miydi? Sonra kendi kendine *hayır* dedi. Ama onu bıçaklayabilirdi. Bu düşünce, bir şekilde doğru ve huzur verici gelmişti.

Bıçak kullanmayı biliyordu. Her gün bıçakla dalıp kayalık zeminlerdeki denizkulaklarını bıçaklar, su yosunlarını toplar, hatta Japon istiridye teknelerinin ardında kalan istiridyeleri açardı. Morimoto'nun kalbini, istiridye etinin derinliklerinde kalmış bir inci gibi söküp alabilirdi. Bu düşünce genç kızın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. İntikamın parmakları tüm bedeninde âdeta dans ediyordu. Cesaret böyle bir şey miydi? Sonra Morimoto'yu kalbinden bıçaklarken adamın yüzünde oluşacağı şaşkınlığı hayal etti. Öfkesi damarlarında dolaşıyordu. SangSoo'yla birlikte kompartımandan çıkıp trende saklanabilir ya da açık bir pencereden atlayıp bir yerlere gizlenebilirlerdi. Genç kız, bu hayallerini gerçekleştirmek için yanında bir bıçak olmasını diledi.

Morimoto uykusunda hareket ederek Hana'yı korkuttu. Genç kız, öyle irkilmişti ki yanlışlıkla yanında uyuyan SangSoo'yu dürttü. Küçük kızın teninin soğukluğu Hana'yı şok etmişti. Sonra SangSoo'nun titremesinin kesildiğini fark etti. Avucunun düz yerini kızın alnına koydu; gerçekten buz gibiydi. Zavallının dudakları et rengine dönmüştü. Hana, boğazının korkudan düğüm düğüm olduğunu hissediyordu. SangSoo'nun nefesini dinlemek için başını öne eğip küçük kızın ağzına yaklaştırdı. Nefes almıyordu.

Hana, birden yutkunamadı. Yaşadığı panik yüzünden tıkanmıştı. Öyle ki çıkardığı ses, tüm kompartımanı ayağa kaldırdı.

Morimoto, "Ne oluyor?" diye sordu. "Neyin var?"

Adam ayağa kalkıp Hana'yı kendine çevirdi. Boğazını kavrayan genç kız, hâlâ nefes alamıyordu. Morimoto, anlamsız bir şeyler geveleyerek bağırdı. Hana'nın tek yapabildiği SangSoo'nun hareketsiz bedenini göstermekti. Adam, Hana'nın parmağını takip edip SangSoo'ya baktı ve gözleri, tüm bu kargaşaya rağmen hareketsizce oturan küçük kızda takılı kaldı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, karşı koltukta oturan kız birden bağırmaya başladı.

"Ölmüş! Kız... Kız ölmüş!" Kız, tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. Korkuyla dolan yüzünde güzellikten eser kalmamıştı.

Kompartımanın dışarısından gelen takırtılardan birkaç askerin daha geldiği belli oluyordu. Kapının açılıp iki meraklı suratın görünmesiyle Morimoto nihayet sessizliğini bozdu.

"Bu ölmüş. Onu bir sonraki istasyona varana kadar arkada tutun. Sonra da gömün."

"Gömelim mi?" diye tekrarladı askerlerden biri.

"Evet, gömün. Diğerlerinin yanına koyun."

"Tabii, efendim."

İki adam, SangSoo'nun bedenini, bir pirinç çuvalı gibi kaldırıp kompartımanın dışına taşıdı. Kapı kapandığında Morimoto hiçbir şey olmamış gibi uykusuna devam etti. Hana, hayret içinde adama bakarken az önce söylediği şeyi hatırladı. *Diğerleri* demişti. Trende daha kaç tane ölü kız vardı?

Hana, SangSoo'nun küçük bedeninin bir çöp gibi kenara atıldığını düşününce ağlamaya başladı. Şu ana kadar korkusunu, acısını ve suçluluk duygusunu bastırmıştı ancak artık hıçkırıklarını tutamıyordu. Dudaklarının arasından dökülen sesler, görünmez bir el tarafından karnından çekiliyor gibiydi. Kimse susmasını söylemedi. Bırakın bir şey söylemeyi, Morimoto horlamaya başlamıştı bile.

Karşısında oturan kız, ara ara Hana'nın dizini okşayıp Hana'nın acı dolu hıçkırıklarıyla birlikte burnunu çekti fakat küçük kompartımanda SangSoo'nun kaybını belli eden başka hiçbir şey yoktu. Küçüğün ölümünden ne camlardaki siyah gazete kâğıtları ne de başlarının üzerinde sallanan ışık haberdardı. Trenin hareketiyle kıpırdayan duvarlar ya da uykuya dalan askerler de öyle.

Trenin gittiği bilinmedik toprakların ötesinde, deniz aşırı bir memlekette, küçük adalarında yaşayan SangSoo'nun ailesi de hiçbir şey bilmiyordu. Belki onlarda yataklarında yatıyor, rüyalarında kızlarının çok yakında döndüğünü görüyorlardı. Belki de onu bir gün tekrar göreceklerini, zamanın SangSoo'yu onlara geri getireceğini umuyorlardı. Hana, kaçırıldıktan yalnızca birkaç gün sonra ölen ve asla

eve dönmeyecek kızlarını bekleyen aileyi hayal etti. Onu yıllarca merak edecekler ve bu dünyadan ne zaman göçüp gittiğini asla bilemeyeceklerdi.

Trenin bir sonraki istasyona varması iki gün sürdü. Askerler, SangSoo'yu diğer dört cesetle birlikte tren raylarının yanındaki işaretsiz bir mezara gömdüler. Kurallara itaat etmeyenlere ne olacağını anlamaları için gömme işlemini kızlara izletmişlerdi. Ölüler çarşaflara sarılıydı ama Hana, hangisinin SangSoo olduğunu anlamıştı. En küçüğü ve en önemsizi. Askerler onu böyle görüyorlardı. Tıpkı diğer kızları gördükleri gibi.

Morimoto, kızın bacağında oluşan bir kesik yüzünden enfeksiyon kapıp öldüğünü söyledi ancak Hana, gerçeği biliyordu. Genç kız, acısı biraz olsun hafiflediğinde koltuktaki kanı fark etmişti. Küçük kızın kanı, koltuğun derisini sırılsıklam yapmış ve damarlarda süzülür gibi akarak yere dökülmüştü. SangSoo kan kaybından ölmüştü. Böylesine bir işkenceyi kaldıramayacak kadar ufak ve gençti. Zavallıya kaç adam tecavüz etmişti?

Hana, SangSoo'yu küçük kardeşi Emiko'yla karşılaştırmadan edemiyordu. Genç kız, Morimoto'yla gitmeseydi, adam kardeşini alabilirdi. Kardeşinin SangSoo'yla aynı kaderi yaşadığını ve evinden çok uzakta korkunç bir şekilde öldüğünü düşünmek Hana'nın karnına krampların girmesine neden oldu. Ama böyle bir şey olmamıştı, kardeşi güvendeydi.

Adada olsalardı bir cenaze töreni düzenlenir ve tanrılardan SangSoo'nun ruhunu atalarına götürmeleri istenirdi. Genç kız, SangSoo'nun atalarının kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği şey, küçük kız Jeju Adası'ndandı ve Japonca

ismi Noriko'ydu. SangSoo, Noriko, küçük kız kardeş... Bildiği bir diğer şey ise bu küçük kızı asla unutmayacağıydı.

Genç kız, gözlerini kapatıp SangSoo'nun ruhunun sağ salim evine gitmesini diledi. Böylesine acılı bir ölümün ardından huzursuz olmamasını ve yerine geçmesi gereken kızdan intikam almak için kâbuslarına girmemesini diliyordu.

Kompartımana giren iki yeni kızın ardından tren kısa süre sonra tekrar hareket etti. Hana, SangSoo'yu düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Onun yerine küçük kardeşini ve kardeşinin çok özlediği evinde güvende olduğunu düşündü. En azından bir kızı askerlerin elinden kurtarabilmişti. Zaten ikinciyi kurtarabileceğini düşünmekle büyük bir hayal kurmuştu.

Hana, SangSoo'nun solgun teni gözlerinin önüne gelmesin diye Emi'nin yüzünü aklından çıkarmıyordu. Sonra denizde daldığını düşündü, böylece parmak uçlarındaki dondurucu soğukluğu hissetmeyecekti. Aklına akıntıyla sallanan kara su yosunlarını ve kilometrelerce mavi suların derinliklerini getirdi. Bu şekilde ölümün rengini, kırmızıyı görmeyecekti. Genç kız, nihayet uykuya boyun eğdiğinde rüyasında ailesini gördü. Kara bir okyanusun dibinde yüzüyorlardı, fakat Hana, bazen yüzüyorlar mı, yoksa akıntıyla savruluyorlar mı emin olamıyordu. Gözleri çok cansız, tenleri etraflarında dönen su kadar soğuktu.

Altıncı Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Emi'nin kızı YoonHui, Seul'da Ewha Kadınlar Üniversitesi'nin yakınlarında oturuyordu. Emi on beş yıl önce küçük tek yatak odası bu apartman dairesini alması için kızına yardım etmişti. O zamanlar güzel bir yatırım olduğunu düşünmüş ve mandalina korusu civarındaki aile evini satıp yolun kenarındaki bir kulübeye taşınmıştı. YoonHui, üniversitede Kore Edebiyatı profesörüydü, üstelik işinde çok başarılıydı. Annesini ne zaman görse verdiği parayı geri ödemeyi teklif ediyor, ancak Emi kabul etmiyordu. Yaşlı kadın ihtiyaçlarını denizde bulduklarıyla karşılayabiliyordu ve bu, hayatını devam ettirmesi için yeterliydi. O gün YoonHui'nin arkadaşı bitap bir hâlde, sehpada yemek çubuklarıyla köpeği besliyordu.

"Lane'i hatırlıyorsun, değil mi? Üniversitede antropoloji profesörü."

YoonHui, annesinin her ziyaretinde aynı açıklamayı yapıyordu. Emi, Lane'in sürekli sehpada köpeği beslemesini ve evle bu kadar ilgilenmesini tuhaf buluyordu. Belki de

kızıyla arkadaşlığı sandığından çok daha uzun süredir devam ediyordu.

"Merhaba anneciğim, çok iyi görünüyorsun."

Emi, "Merhaba Lane," diye yanıtladı. Lane, Güney Kore'ye geleli on yıldan fazla olduğundan ülkenin çoğu geleneğini benimsemişti. Kore kültüründe kimseye ismiyle hitap edilmez, yabancılara anne, baba, abla, ağabey, teyze, amca, büyükanne ve büyükbaba gibi isimler verilirdi. YoonHui evli olup yaşıtı çoğu kadın gibi çocuğu olsaydı Lane'in, Emi'ye anne yerine büyükanne demesi gerekiyordu ancak YoonHui'nin evinde çocuk yoktu. Bu yüzden Emi'nin sıfatı yalnızca anne idi. Kendi oğlu bile çocuğu etrafta olduğunda annesine büyükanne demeyi unutup anne derdi. Belki çocuklarını daha sık ziyaret etse oğlu ona büyükanne demek için daha çok uğraşır ve yaşlı kadın zamanla bu unvanı kazanırdı.

Lane aynı zamanda mükemmel bir şekilde Korece konuşabiliyordu. Şehir aksanı onu bir Amerikalı için fazla entelektüel yapıyordu. Çoğu Amerikalının ağır bir aksanı vardı, konuşmaları Emi'nin kulağına Juju Adası'ndaki *haenyeo*'ları ziyaret eden turistlerinki gibi ahmakça geliyordu. Turistler gruplar hâlinde havaalanından taksiye biner, telefonları ve pahalı dijital fotoğraf makineleriyle *haenyeo*'ların fotoğraflarını çekerdi. Birkaç tanesi kendine, basit düzeydeki Korecelerini kullanıp dalgıçlarla konuşacak kadar güveniyordu, fakat dalgıçlar onların konuşma girişimleri karşısında kıkırdamadan edemezdi. Turistler konuşmaya çalıştığında en mutlu olan kişi JinHee olurdu, Emi ise şaşırıp kalırdı.

Bir keresinde JinHee, Emi'nin şikâyetlerini duymazdan gelemeyerek, "Onlara karşı biraz daha minnettar olmalısın," demişti. "En azından bizimle konuşmaya çalışıyorlar."

Emi, arkadaşının yüzüne bakmadan, "Bize hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi bakıyorlar," diye cevapladı.

"Şişşt. Öyle bir şey yapmıyorlar! Ayrıca yaşam tarzımızın devam etmesine yardımcı oluyorlar."

Emi, kuşkucu bir ifadeyle güldü. "Tüm işi yapmak zorunda kalan *bizken* yaşam tarzımızı nasıl onlar devam ettiriyor?"

JinHee, yavaşça arkadaşının omzunu okşadı. "Yaptığımız işe duydukları heyecan, onlarla ülkelerine kadar gidiyor. Yaşam tarzımızı arkadaşlarıyla paylaşıp bizimle geçirdikleri zamanı anlatıyorlar. Hakkımızda konuşulmaya devam edildiği sürece yok olmayız."

Emi, uzun uzun JinHee'ye baktı. Arkadaşının her zaman büyük resmi görebiliyor olmasına hayran kalıyordu.

Yaşlı kadın, kızının sesiyle daldığı düşüncelerden uzaklaştı. "Aç mısın? Senin için öğle yemeği hazırlayabilirim."

"Boş ver, uçakta öğle yemeği yedim. Çantamda biraz kurutulmuş mürekkep balığı ve *kimbap* var." Emi, hâlâ arkadaşını düşünüyordu. Kızının evinde olmasına rağmen onu ansızın bu kadar özlemesi ne kadar tuhaftı.

Kızı, "Hyoung nerede?" diye sordu.

"İşe döndü. Bize akşam yemeğinde katılacağını söyledi. YoungSook'u basketbol idmanına götürüyormuş." Emi, torununu şimdiden özlemişti. "Ah, boyu nasıl da uzamış."

"YoungSook Amerika'da profesyonel basketbolcu olmak istiyor, değil mi Lane?" Emi'nin yanında, kanepede

oturan kızı annesiyle birlikte, Lane'in açık ağzıyla bekleyen köpeğe ustaca pirinç verişini izliyordu.

"Böyle uzamaya devam ederse olabilir," dedi Lane. "Koreli Yao Ming gibi olacak."

Köpek havlamaya, iki arkadaş gülmeye başladı. Emi, bir an Lane'in kızına göz kırptığını sandı.

Kızı dikkatini tekrar Emi'ye vererek, "Ah, anne saçın," dedi. "Yine perma yaptırman lazım. İstersen yemekten önce seni götüreyim. Jungsik'e gideceğiz, civarda saçını yaptırabiliriz."

Kızı, Emi'nin saçlarına dokunarak yaşlı kadını güldürdü.

"Hayır hayır, randevu almamıza gerek yok. Böyle boş şeyler için çok yaşlıyım." Emi, bir kahkaha daha attı.

"Süslenmeyecek kadar yaşlı değilsin, anne." Lane, öğle yemeğinden kalma tabakları kaldırmak için ayağa kalkmıştı.

Hâlâ havlayan köpek koşup Emi'nin kucağına zıpladı. Köpek, kıçında kuyruk niyetine pamuk bir top olan beyaz bir kanişti. Emi, köpeğin yumuşak başını okşadıktan sonra alışveriş çantasına uzanıp uçaktan aldığı içi doldurulmuş kediyi çıkardı.

Oyuncağı köpeğe vermeden önce, "Bununla oynayabilir mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi Lane. "Ah baksana ne şirin şey, YoonHui."

Emi'nin kızı oyuncağı alıp etiketini söktü. "Yakala Kartopu. Koş getir bakalım"

Koridor boyunca koşan köpek, oyuncağı kaptığı gibi Emi'ye getirdi. Yaşlı kadın, kediyi alıp tekrar fırlattı. Aynı şey defalarca tekrarlandıktan sonra Kartopu nihayet yorulup

Emi'nin ayaklarının dibine yatarak keyifle kedinin şişme kafasını kemirmeye başladı.

Permanın kimyevi maddeleri Emi'nin her hareketiyle dalgalar hâlinde yayılıyordu, yaşlı kadın akşam yemeği boyunca elinden geldiğince kıpırdamamaya çalıştı. Bu, onun için fazla şık bir şeydi. Aslında kızının onu neden düzeltmeye çalıştığını anlıyordu. Genç kadın, Emi'nin yeşil çay döktüğü pembe pantolonunu değiştirmeyi bile önermişti. Emi, Seul'da kısa süre kalacağından yalnızca iki çift pantolon getirmişti, bu yüzden üzerine ertesi gün giymeyi planladığı siyah pantolonunu geçirdi. Üstünde zaten siyah bir kazak vardı, fakat kızının suratındaki ifade bu kombini onaylamadığını açıkça gösteriyordu.

"Cenazeye gitmiyorsun, anne. Başka kazağın yok mu?" Emi, başını eğip üzerine baktı. Bu iki kıyafeti birlikte giymeyi planlamamıştı ancak ansızın gerçekten cenazeye gidiyor gibi hissetti. O an kalbinde hissettiği ağırlık dayanamayacağı kadar fazlaydı ve ne kadar istemese de birden ağlamaya başladı.

"Anne... Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Hayır hayır, senin bir suçun yok. Ben sadece..."

Ancak Emi, hissettiklerini açıklayabilecek kelime bulamıyordu. YoonHui'nin uzattığı peçeteyi alıp gözyaşlarını sildi. Kızı mahcup bir ifadeyle sessizce önünde oturuyordu.

Yaşlı kadın kendini toparladığında, "Senin söylediğinle ilgisi yok," dedi. "Haydi gel, üzerime şık bir şeyler

bulalım." Emi, YoonHui'yi elinden tutup bavuluna götürdü. "Sence yemekte ne giymeliyim?"

YoonHui gülerek annesinin birkaç parça kıyafetine baktı. Sonunda YoonHui'nin gardırobunda asılı krem bir kazakta karar kıldılar. Kolları biraz uzun olduğundan YoonHui, kazağın kollarını kıvırmak zorunda kalmış, bu hareket Emi'ye kendi annesini hatırlatmıştı. Aslında YoonHui'nin daha çok kocasına benzediğini düşünürdü, fakat kızı becerikli ellerini üzerinde gezdirirken karşısında annesinin suratını gördüğünden emindi. Bu düşünce, üzerindeki ağırlığı biraz olsun atmış, ruhunu kuafördeki aynada yeni permalı saçlarına bakarken gülümseyecek kadar hafifletmişti.

Garson, çayları getirip elindeki tepsiyi Emi'nin önüne bıraktı. Adam seramik fincanları sıcak çaylarla doldururken YoonHui, fincanları dağıtıyordu. Emi, nereye baksa ailesinin, gelininin ve Lane'in suratını görüyordu. Fakat bu suratlar, evinde hatırladıklarından çok daha yaşlıydı. Oğlu büyükbaba, kızı büyükanne olacak yaştaydı. Torunu da büyük torunu olmalıydı. Hepsi sohbet edip gülüyor, kimi sipariş veriyordu. Lane, Batı ülkelerindeki kadın sünneti hakkında yaptığı son konferanstan ve internet sayesinde kaç kadının bu durumu dile getirdiğinden bahsediyordu. Gelini, torununun gömleğinin kolunu kıvırmakla meşguldü. Oğlu viski üzerine viski siparişi veriyordu. Emi, konuşulanları bir dinliyor, bir dinlemiyordu. Ta ki herkes ansızın susup ona bakana kadar.

Oğlu, "Beni duydun mu anne?" diye sordu.

Yaşlı kadın başını hayır anlamında salladı.

"Yarın planın ne diye sordum."

"Yarın mı?" Emi, neden geldiğini birden unutmuştu. Restoran garip bir şekilde sessizleşmiş, torunu ondan utanır gibi kıpkırmızı kesilmişti.

YoonHui, annesinin elini okşayarak, "Evet, yarın," dedi. "Lane'le birlikte seninle gelmek istiyoruz."

Emi, şaşırmıştı. Kafasından çıkan dumanlar aklını iyice almıştı. Üzerinde çok fazla göz vardı. Biraz hava alması gerekiyordu. Kalkmak için hareket ettiğinde kızı hemen onunla birlite hareketlendi. Yaşlı kadın YoonHui'den destek alarak masadan uzaklaşıp gecenin soğuğuna çıktı. Arabalar parlak şehrin ışıklarının altında vızıldıyor, pırıl pırıl ışıklar binalara vuruyordu. Yaşlı kadın yalnız kasabasının sessizliğini, okyanus dalgalarının uğultusunu ve dalan arkadaşlarının kahkahalarını özlemişti.

YoonHui'ye bakıp, "Uçağa binmek istemiyorum," dedi. Ardından gözünün üzerindeki morluğa dokunarak devam etti. "Ama zorundayım."

YoonHui hiçbir şey söylemeden kolunu annesinin omuzlarına sardı. Anne kız yan yana, caddede hızla ilerleyen parlak arabaları ve kaldırımda inleyen topukluları izliyordu. Emi, uçakta pencereden gördüğü zemini hatırladı. Kara pist, buruş buruş kahverengi otlarla dolu kış bitkileriyle çevrelenmişti, yaşlı kadın yıllar önce bu asfaltın altına neler gömüldüğünü düşünmeden edemiyordu. *Hatta neler değil, kimler gömülüydü?* Onlar uçarken yeryüzünden yukarı bakan ne çok surat vardı. Emi, hiçbirini hatırlamak istemiyordu. Bu yüzden boş bakışlarını uzaklara çevirip şehrin gürültüsünün dikkatini dağıtmasına izin verdi. Dünden hevesli beyninin, yanıp sönen ışıklara ve bedenine sarılı kolun verdiği huzura odaklanması çok sürmemişti.

Emi gece yarısı uyandı. Bir ses ya da gürültü yoktu ama birinin ismini seslendiğini sanmıştı. Geceliğini boynunun etrafında toplayıp doğruldu. Oda çalar saatin parlak kırmızı rakamları hariç karanlıktı. Saat sabahın üçüydü. Kızı, yanında hafif hafif horluyordu. Yaşlı kadın, kızını uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça battaniyenin altından çıktı ve ellerini boşluğa uzatıp yatak odasının kapısına doğru ilerledi.

Emi, küçük mutfağa girip çaydanlıkta su kaynattı. Neler olduğuna bakmaya gelen Kartopu, ayaklarını sürüyen yaşlı kadının ardında dolanıyordu. Emi, kahvaltı masasına oturup küçük köpeğini kucağına alarak tüylü kafasını sevmeye başladı. Gökyüzü mavisine boyanmış duvardaki boşluğa bakıp köpeğin yumuşacık postunu okşarken birden onu uykusundan uyandıran rüyayı hatırladı.

Bir kız, deniz kabuğu toplamak için okyanusa dalmıştı. Emi'ye el sallayıp bulduğu denizyıldızını gösteriyordu. Emi, kıyıda duruyordu ancak üzerinde dalış giysisi değil, dizlerinin altına kadar uzanan beyaz pamuk bir elbise vardı. Elbise kırışmış etlerini açıkça ortaya çıkarmıştı. Ayaklarında daha önce hiç görmediği siyah, parlak ayakkabılar vardı. Sudaki kız gülerek tekrar daldı. Sudan çıkıp büyük bir zarafetle hiç zorlanmadan tekrar tekrar dalıyor, aynı bir yunusa benziyordu. Yaşlı kadın, *bu benim gençliğim olabilir mi?* diye düşündü.

Uzaklarda biriken kara bulutlar hızla onlara doğru geliyor, etraflarında öfkeli bir deniz gibi dolanarak giderek

büyüyüp güçleniyordu. Emi, genç kıza seslenip kıyıya gelmesini söyledi. Ona fırtınanın geldiğini söylüyor, fakat sesini rüzgâr yüzünden duyuramıyordu. Genç kız, tekrar daldığında yağmur yağmaya başladı, şimşekler art arda çakıyordu. Yağan dolu, kumsalı sertçe döverken Emi, kafasına düşen buz parçalarından korunmak için bir sığınak bulmaya çalışıyordu. Bir yandan da kız yüzeye çıkmış mı diye bakıyordu ancak kız, sudan çıkmamıştı.

Dakikalar geçtikçe Emi kızın boğulduğunu düşünüp korkmaya başladı. Fırtına giderek güçleniyor, kuvvetli dalgalar kıyıya vuruyordu. Emi, kızın hiç şansı olmadığını biliyordu. Ayakkabılarını ve elbisesini çıkarıp çırılçıplak bir hâlde köpüren denize koşup daldı. Fakat kafasını soğuk suyun altına daldırdığında birinin çığlık çığlığa adını seslendiğini duydu.

Tıslamaya başlayan çaydanlık Kartopu'nun havlamasına neden olmuştu. Emi, köpeği susturup çaydanlığı hızla ocaktan aldı. Ardından bir fincana sıcak su döküp yeşil çay paketi daldırdı. Tekrar oturduğunda köpeği kucağına aldı ve ellerini kupasında ısıtarak suyun sarımsı bir yeşile dönmesini bekledi. Ömrü boyunca, rüyasında gördüğü gibi parlak, siyah bir ayakkabı giymemişti. Beyaz bir elbise giymiş olabilirdi ama o tarz bir ayakkabı giymediğinden çok emindi.

Yaşlı kadın, çayını yudumlarken rüyasındaki ayakkabıların ne anlama geldiğini düşünüyordu. JinHee, bilebilirdi. İyi de olsa kötü de olsa tüm rüyaları yorumlardı. Denizdeki genç kız kimdi? Kendi gençliği olabilir miydi? Çocukluğunun ölümünü anlatan bir rüya mıydı? Belki de yaklaşan ölümünün habercisiydi.

Aklındaki ses suçlayıcı bir tonla, *o kızın kim olduğunu biliyorsun*, dedi. Emi, kafasındaki sesi bastırmaya çalıştı ama kızın yüzünü düşünmek sesin beyninde tekrar tekrar yankılanmasına sebep oluyordu.

Boş odada kendi kendine, "Hana," diye fısıldadı. Bu ismi altmış yıldır yüksek sesle söylememişti.

Kartopu başını yavaşça yana eğdi. Yaşlı kadın, çayını alıp ayaklarını sürerek salona yürüdü ve kızının uykusunu bozmamak için kanepeye oturdu. Kartopu hemen yanına hoplayıp bacağına ilişti. Emi, gözlerini kapatmak istemiyordu. Okyanusta boğulan ölü kızı ve kara donuk gözlerini görmekten korkuyordu. Bu yüzden yeni doğan güneşin ışıkları pencere denizliğine vurana kadar köpeğin kafasını okşayıp çayını yudumlamaya devam etti.

Yedinci Bölüm

Hana

Kore,
1943 Yazı

Tren sadece geceleri, bombardıman uçaklarının onların kuzeye destek taşıdığını görmediği saatlerde ilerliyordu. Yol boyunca çok fazla istasyon vardı ancak kızların trenden inmesine izin verilmiyordu. Şu ana kadar çok az yemek ve su verilmişti, Hana açlıktan ölüyordu. Midesinin içi kemiriliyor gibiydi. İçindeki açlığın geçmesi için gün ışığını beklemek tam bir işkenceydi. Kızlara sessizce oturmaları emredilirken askerler sigara içip şakalaşarak yemeklerini yiyorlardı.

Trenin durduğu bir istasyondan alınan iki kız çok sıcakkanlıydı fakat Hana'nın SangSoo'nun başına gelenlerden sonra pek konuşası yoktu. SangSoo'nun ölümüne şahit olan ay yüzlü kız, konuşacak yeni arkadaşlar bulduğu için rahatlamış görünüyordu. Bazen vagonda yalnızca dördü kalıyordu ve bu vakitler, hikâyelerini paylaşmaları için büyük bir fırsat demekti.

Üç kız, birbirlerine hayat hikâyelerini anlatmak için pek hevesliydi. Hana sessizce oturmuş onları dinliyordu, gözü

karartılmış camdan sızan ince gün ışığındaydı. Camdaki inci çizgiden gölgeler geçiyor, genç kız bu gölgelerin askerlere ya da onları bir ihtimal kurtarmaya gelmiş sivillere ait olup olmadığını merak ediyordu.

"Annem beni göz kulak olmam için Seul'daki teyzemin evine yolladı ama oraya varamadım." Konuşan kız, grubun en büyüğüydü, muhtemelen on dokuz yaşında olmalıydı. Tek yanağında bir gamze vardı, ensesinde topladığı saçları kıvırcık ve oldukça dağınıktı.

"İstasyonda otobüs bekliyordum. Seul'a varmam için üç durak daha gitmem lazımdı, sonra bu kara subayı geldi. Nereye gittiğimi sordu, ben de söyledim. Otobüs saatinin ertelendiğini, aracın saatler sonra geleceğini söyleyerek beni bırakmayı teklif etti." Genç kız, onu yargılamalarını bekleyerek suçlu suçlu diğerlerine baktı, fakat kimse bir şey söylemeyince anlatmaya devam etti.

"Ona inanmamam gerektiğini biliyorum. Annem Japonlara asla güvenmememi söylemişti. Korelileri ikinci sınıf vatandaş gördükleri için onlar bizim dostlarımız değilmiş ama... Ama bu adam çok arkadaş canlısı görünüyordu. Bana gerçekten yardım etmek istediğini sandım." Genç kızın sesi giderek fısıltıya dönüştü.

Bir süre sonra, "Daha önce evden hiç uzaklaşmamıştım," diye ekledi.

Hana, kara camda bir görünüp bir kaybolan ışığı ve gölgeleri izliyordu. Daha önce o da evden uzaklaşmamıştı. Onun annesi de Japonlara şüpheli yaklaşırdı. Zorunda kaldığı vakitler dışında kızının gözünün önünden ayrılmasına izin vermezdi, o vakitlerde de Hana'yı yabancılardan uzak durması için sıkı sıkı tembihlerdi. Babası tüm gün dışarıda,

Japon teknelerinden kalan kalıntıları toplamak için denizdeydi. Genelde eve gece, Hana annesi ve küçük kız kardeşi pazardan döndüğünde gelir ve büyük, heyecanlı bir seremoniyle tuttuklarını ailesine sunardı.

Küçük, geleneksel evlerine girdiğinde, "Gelin de bu geceki ziyafetimize bakın!" diye bağırırdı.

Hana ve kız kardeşi, daha babaları eşikten girmeden mutluluktan çığlıklar atar ve ona koşarak bacaklarına yapışırlardı. Babaları bacaklarındaki ağırlıklar yüzünden içeri kara okyanusun derinliklerinden çıkan bir deniz canavarı gibi aksayarak girerdi. Hana, on altı yaşına girdiğinde bile kardeşinin eğlencesine katılmak için bu geleneklerine devam etti. Kız kardeşi, babası ağırlaşan bacaklarıyla yürümeye çalışırken kahkahalar atar, fakat Hana kız kardeşine fark ettirmeden babasına yardım ederdi. Yorgunluk ve stres yüzünden erkenden yaşlanan babalarının kemikleri yorgun olsa da bu karşılamayla evlerine kahkahayla mutluluk getiriyordu.

Babaları yerleşip çuvalını açmadan önce, "Benim kraliçem nerede?" diye sorardı.

Kız kardeşi, "Nerede olacak, mutfakta!" diye bağırır ve annesi mutfak kapısından kafasını uzatırdı.

"Ah, işte benim güzel kadınım. Bu gece evimizden ne güzel kokular geliyor. Gelin askerlerim, ziyafetimiz güzel karımın yapacağı yemekle birlikte afiyetinize sunulacak."

Sıra Hana ve kız kardeşinin çuvalı karıştırmasına gelir, iki kız buldukları her balık, deniz yosunu ve pirinç paketi karşısında şaşkınlık içinde sevinç çığlıkları atardı. Bazen babası balık karşılığında aldığı armutları getirerek sürpriz yapardı, fakat bu yılda bir ya da iki kez olurdu. Hana'nın

kaçırılmasından bir gece önce babası eve iki büyük armut getirmişti. Genç kız, yediği armudun sulu tadını ve kokusunu hâlâ alabiliyordu.

"Beni askeri bir depoya götürüp bana bir form imzalattı ama Japonca olduğu için anlayamadım. Hiç okula gitmedim." Genç kız utanç dolu bir ifadeyle devam etti. "Neler olduğunu anlamamıştım. Beni Koreli bir adamla yalnız bıraktı, adam teyzemin artık benim yardımıma ihtiyacı olmadığını söyledi. Asıl imparatorun ihtiyacı varmış. Japonya'nın şanı için çalışacakmışım."

Hana kızın suratına baktığında gözlerinde masumiyet gördü. Askerler ona tecavüz etmemişti. Bir an askerlerin yalnızca gemideki kamaraya girip girmediğinden şüphelendi. Kızlara, kendi yaşadıklarını anlatamıyordu. Kompartıman birden sessizleşmişti, kızların hepsi onu bekliyordu. Hikâyesini paylaşma sırası Hana'ya gelmişti. Hana, beklenti dolu suratlara bakıp özür dileyerek arkasını döndü ve dolan gün ışığını izlemeye devam etti.

Bir haftalık tren yolculuğunun ardından Hana, kompartımanda bir başına kalmıştı. Diğer kızlar, önceki istasyonlarda indirilmişti. Morimoto, tüm yol boyunca onunla hiç konuşmamış, hatta yüzüne bile bakmamıştı. Hana'nın burada olduğunu unutmuş gibiydi. Ancak Mançurya'daki varış noktasına geldiklerinde her şey değişmişti. Morimoto, Hana'ya trenden inmesini emredip belgelerini görevli memura verdikten sonra onu zorla dünyanın öbür ucuna götüren kendi değilmiş gibi arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yeni asker bir araç temin etmeye gittiğinde Hana, çok kısa bir süre de olsa yalnız kalmıştı.

Genç kız, hızla etrafına ve yol boyunca uzanan çizgilere göz atarken Morimoto'nun döndüğünü gördü. Morimoto elindeki sigara paketiyle Hana'nın yanında durup sigarasını yaktı. Ardından birkaç fırt çekip sigarayı Hana'ya uzattı.

"Sigara içmeyi biliyor musun?"

Hana, bunun bir tuzak olup olmadığını düşünerek bir sigaraya bir adama baktı. Morimoto ona güldü, arkadaşına sigara teklifinden başka zararı dokunmayacak sıradan bir dost gibiydi.

"Çok kolay, bak izle." Sonra uzun bir fırt çekip üfledikten sonra gözlerini kısarak, kıvrılarak karanlık gökyüzüne yükselen sigara dumanını izledi.

Morimoto, sigarayı dudaklarının arasından alıp yavaşça Hana'nın ağzına soktu. Hana sigaranın onu yakmasından ya da daha kötü bir şey olabileceğinden korkarak öylece kalakalmıştı.

"İçine çek."

Hana, başını iki yana sallayıp sigarayı yere düşürdüğünde Morimoto, ona bir şamar attı. Bu şamar, genç kızın hayretle bakan gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Morimoto sigarayı yerden alıp tekrar yaktıktan sonra bir kez daha Hana'nın dudaklarına yerleştirdi.

"Söylediğimi yaparsan öğrenirsin. İçine çek."

Morimoto'yu reddetmek tam anlamıyla delilikti, Hana adamın istediğini yapıp derin bir nefes çekti fakat duman, yumuşak boğazını yaktığından öksürmeye başlamıştı.

Morimoto bir ağabey edasıyla gülerek genç kızın sırtına vurdu. Sigara, Hana'nın dudaklarından tekrar düşünce, Morimoto sigarayı postalının ucuyla söndürdü. Diğer asker

döndüğünde, Morimoto Hana orada değilmiş gibi askerle konuşmaya başladı. Adamın omzuna vuruyor, kahkahalar eşliğinde sohbet ediyordu. Asker, selamını verdiğinde Morimoto ufak bir mimikle karşılık verdi. Bir süre sonra dönen diğer asker, Hana'yı tren istasyonunun yanına park etmiş bir Jeep'e götürdü. Morimoto bir sigara daha yaktı, onlar toprak yolda ilerlerken Morimoto'nun dudaklarının arasından dumanlar saçılıyordu. Hana, askerle birlikte uzaklaşırken dilinde hâlâ tütün tadı vardı.

Hava karanlık olduğundan Hana, Mançurya'nın kırsal kesimini çok görememişti. Arabayla geçerken görebildiği tek şey etrafa yayılmış çalıların ve çayırlardaki uzun otların gölgeleriydi. Uzun zamandır hiç bu kadar karanlık bir gece görmemişti, yolu aydınlatan bir ay ışığı bile yoktu. Jeep'in farları, sürücünün engebeli toprak yolda yönünü bulmasına yardımcı oluyordu. Hana sert bir elin sarsmasıyla daldığı uykudan şaşkınlıkla uyandı.

Asker, "Geldik. Aşağı in," diye emretti.

Jeep'in farları, önlerinde duran büyük, ahşap evi aydınlatıyordu. İki katlı uzun binanın ikinci katında demirli pencereler diziliydi. Kapı açıktı, açık kapıdan çıkan başka bir asker onlara doğru bakıp gelmelerini işaret etti.

Girişteki koridorda buluştuklarında adam, "Yerine gelen kız bu mu?" diye sordu.

"Evet, Onbaşı Morimoto gönderdi."

Adam, "Tabii ya," diyerek sırıttı.

İki asker birbirini selamladıktan sonra beraber geldikleri asker Hana'ya bakmadan Jeep'e atladı. Hana, adamın Jeep'i çalıştırıp uzaklaşmasını izledi. Evdeki asker, kapıyı Hana'nın arkasından kapatıp sürgüledikten sonra birine seslendi. Çok geçmeden üzerinde Çin tarzı kıyafetler olan, yaşlı bir kadın göründü. Kadın, bir kolunu Hana'ya sarıp onu evin içerisine doğru götürdü. Hana, bir kadınla olmanın rahatlığıyla onunla birlikte yürümeye devam etti. Burası, iş yeri tarzında bir yer olabilirdi. Bu düşünce genç kıza az da olsa cesaret vermişti.

Zar zor öğrendiği Çince aksanıyla, "Nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Kadın yanıt vermedi. Hana, bir kez daha denedi ancak kadın Hana'yı tahta merdivene çıkan geniş bir koridora götürdü. İkinci kata çıkan basamaklar oldukça karanlıktı.

Hana, "Yukarıda ne var?" diye üsteledi.

Kadın, bir mum yakıp basamakları çıkmaya başladı. Hana, basamakların alt kısmında durdu, ilk basamağın üzerindeki duvarda iki sıra boyunca çerçeveli kız fotoğrafları vardı. Fotoğraflardaki tüm kızların saçları kısacık kesilmişti, suratlarında ciddi asık bir ifade vardı. Her çerçevenin altına bir rakam yazılmıştı. Hana, yaşlı kadının peşinden merdiveni çıkarken fotoğraflardaki koyu gözlerin onu izlediğini hissediyordu, fakat korkmamak için elinden geleni yaparak ilerlemeye devam etti.

Mum, karanlık koridorun duvarlarına vuruyor ancak Hana'nın etrafı görebilmesi için yeterli ışığı yaymıyordu. Yaşlı kadın birkaç kapının yanından geçtikten sonra bir kapının önünde durup anahtarı kilide soktu. Hana, açılan kapıdan içeri girdiğinde kadın, ayrılmak üzere arkasını döndü.

Genç kız, "Bekleyin," diye seslendi. "Lütfen nerede olduğumu söyleyin." Hana resmen yalvarıyordu, fakat kadın terliklerini tahta merdivende sürerek çoktan aşağı inmeye başlamıştı.

Hana, odada yalnız kaldığında küçük, karanlık odayı incelemeye başladı. Odanın büyüklüğü ancak bir Japon hasır kilimi yaymaya ve bir leğen koymaya yetmişti. Genç kız hızla leğene koştuğunda leğenin soğuk suyla dolu olduğunu gördü. Hemen leğeni kaldırıp dudaklarına götürdü ve kana kana içti. Suyun temizliğini ya da buraya hangi amaçla konduğunu sorgulamamıştı. Ağzına gelen her su damlasıyla iştahla yutkunuyordu. Su içmeyi bıraktığında hasır kilimin üzerine yatıp yaşlı kadının dönmesini beklemeye başladı.

Bir süre sonra odaya giren yaşlı kadın, Hana'yı bölük pörçük uykusundan uyandırdı. Kadının elinde bir tepsi, tepsinin üzerinde pirinç çorbası ve bir tabak Japon turşusu vardı. Hana hızla doğrulup sorular yağdırmaya başladı.

"Neredeyim? Neden buradayım? Evime, anneme ne zaman gidebilirim?" Genç kız sorularının cevaplarını almak için yanıp tutuşuyordu. Aynı soruları Korece bile tekrarlamıştı.

Kadın başını iki yana sallayıp Hana'nın Mandarin olduğunu düşündüğü farklı bir dilde bir şeyler söyledi. Ardından genç kıza pirincini yemesini işaret edip odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Ancak kapıyı açtığında oda derin, boğuk bir iniltiyle doldu.

Hana kendini tutamayıp, "O neydi?" diye sordu, fakat kadın başını tekrar iki yana sallayarak hiçbir şey söylemeden çıktı.

Genç kız, kapıya gidip dışarı baktı. Kadın ayaklarını sürerek uzaklaşırken küçük omuzları içeri doğru çökmüştü. Hana, yaşlı kadının kapısını kilitleme gereği duymamasından yola çıkarak buranın çok da kötü bir yer olmadığını düşündü. En azından evin içinde dolaşabilirdi, artık hapis değildi. Hâlâ hapis olsa bile kadın onun kaçmaya çalışıp çalışmayacağını umursamıyordu. Hana'nın kafasındaki ses çok umutlanmasına izin vermeyerek araya girdi; *belki de kaçacak bir yer yoktur.*

Az önce gelen ses alçak, boğuk bir şekilde tekrar duyuldu. İnilti, öyle içten geliyordu ki ölümü andırıyordu. Hana, kapıyı kapatıp odanın en uzak köşesine kıvrılmak istiyordu ama bu korkunç sesin nasıl bir yaratıktan çıktığını muhakkak öğrenmeliydi. Belki sesin kaynağını bulursa nerede olduğunu ve buraya neden geldiğini de öğrenirdi.

Odasının kapısı, birçok kapının bulunduğu küçük bir salona bakan, bir balkona açılıyordu. Alt katta daha çok mum olduğundan Hana, aşağıyı daha net bir şekilde görebiliyordu. Evin büyük bir kısmı boştu, eşyalar henüz gelmemiş gibiydi.

Aynı inilti bir kez daha duyuldu. Hana, sesin merdivenin altındaki kapıdan geldiğini düşündü. Aralık kapıdan içeride hareket eden gölgeleri görebiliyordu. O an kendi güvenliğini hiç düşünmedi, düşünebildiği tek şey sesin kaynağını bulmaktı. Hızla tahta merdivenden aşağı indi, tahta basamaklar her adımıyla gıcırdıyor, Hana her gıcırtıyla birlikte olduğu yere siniyordu. Genç kız, en alttaki basamağa varana dek duvardaki fotoğraflara baktı. Hepsi, suçlayıcı gözlerle onu izliyor gibiydi. Hana, kafasını çevirip parmak uçlarına basarak kapıya gitti, nefesini tuttu ve içeri baktı.

Kalçaları kanlar içinde kalmış bir kadın, bir kilimin üzerinde bacaklarını iki yana açmış bir hâlde yatıyordu. Ağzını ve burnunu bez bir maskeyle kapatmış bir adam, kadının bacaklarının arasına çömelmişti. Hana, bu ölümcül iniltinin kanlar içindeki kadından geldiğini fark ettiğinde ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Japon bir adam, "Ikınmak zorunda," dedi. Adamın yanında biri daha vardı, Hana onu göremiyordu ancak sesini duyabiliyordu.

Kadın Korece, "Doktor ıkınman gerektiğini söylüyor," dedi.

Hana, istemeden hızlı bir soluk aldı. Kadın Koreliydi. Kanlar içindeki kadın bir çığlık daha attı. Bu öyle derin, öyle acı bir sesti ki bir insandan çok hayvandan gelir gibiydi. Genç kız yukarı koşmak için arkasını döndü. Doğum yapan kadının görüntüsü irkilmesine sebep olsa da bulunduğu yerde Korelilerin olması içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Doktor Japonca, "Başaramayacak," dediğinde Hana olduğu yerde kaldı.

Kadın, "Ya bebek?" diye sordu.

"Çoktan öldü."

"Kadını ameliyatla kurtarabilir misin?"

"Enfeksiyon riski çok fazla."

"O zaman ne yapacağız?"

"Ya ıkınacak ya da bebekle birlikte ölecek. Yaşamak istiyorsa daha çok ıkınmasını söyle."

Hana daha fazla bekleyemediğinden konuşulanları duyamadı, sessizce basamakları çıkıp kimseye görünmeden odasına döndü. Oturup dizlerini göğsüne çektiğinde tir tir titriyordu. Doğuran kadının acı dolu çığlıklarını duysa da

gözlerini tepsideki pirinç çorbasından ve turşulardan alamıyordu. Karnı zil çalıyordu. Başka bir kadın ölümle boğuşurken açlığını fark etmesi iğrenç bir şeydi. Fakat daha fazla dayanamıyordu, tren seyahati çok uzun sürmüştü.

Genç kız, kâseye uzanıp höpürdeterek pirinç çorbasını içti. Kâsedeki çorba biter bitmez turşularını yedi ve yüzünü elbisesinin eteğine sildi. O sırada kapalı kapının altından bir inilti daha geldi. Hana'nın midesi bulanmıştı, bulantısı dayanamayacağı kadar arttığında duvarın köşesindeki leğene emekleyip kustu.

Genç kızın midesindeki pirinç, su ve turşular metal leğenin içine aktı. Hana, ağzını elinin arkasıyla sildikten sonra ayağa kalkarak leğeni çöpe boşaltmak için alt kata indi. Fakat kadının sesini tekrar işittiğinde basamakların ortasında durup tekrar odasına koştu. Aşağı inemeyecekti.

Odasının kapısına yaklaştığında kapının yanında tahta bir levha gördü. Levhanın üzerine Japonca el yazısıyla bir çiçek ismi ve bir rakam oyulmuştu. *Sakura* (kiraz çiçeği)—2. Kattaki diğer kapılarda da çiçek isimleri vardı. Genç kız tek tek kapıların yanından geçerek isimleri okudu: *Tsubaki* (Japongülü)—3, *Hinata*(Ay çiçeği)—4, *Kiku*(Kasımpatı)—5, *Ayame*(Süsen)—6 ve *Riko*(Yasemin)—7. Son kapıya vardığında koridorun ucundan, odasının yakınlarından bir ses geldi.

Hana, gidip bakmalı mıydı emin olamıyordu. Ancak başını eğip odasına gittiği sırada kapısının arkasında bir kapı daha olduğunu gördü. Kapının yanındaki levhada bir çiçek değil, insan ismi vardı: *Keiko* (Kayra)—1. Genç kız, içeriden ayak sesleri geldiğini işittiğinde ona nerede olduğunu ve neden buraya getirildiğini söyleyecek birini bulma umu-

duyla leğeni yere bırakıp kapı koluna uzandı. İçine dolan korku kalp atışlarını delicesine hızlandırmış, ciğerlerini havasız bırakmıştı ancak genç kız, kararından dönmeden kapı kolunu döndürdü.

İçeri girdiğinde odanın, kendi odasıyla aynı olduğunu gördü. Yerde, yanan mumun yanında bir kadın yüzünü ellerine gömmüş bir hâlde hasır kilimin üzerine çömelmişti. Zavallı ses çıkarmadan için için ağlıyor, omuzları bastırdığı her hıçkırıkla birlikte sarsılıyordu. Hana, kapıyı kapatmaya yeltendi ancak kadın onun varlığını fark edip ellerini indirdiğinde göz göze geldiler.

Kadın Japonca, "Sen yeni Sakura olmalısın," dedi.

Hana, iletişim kurabildikleri için rahatlamıştı.

Genç kız, kapının yanına asılı levhayı hatırlayarak, "Siz Keiko musunuz?" diye sordu. Kadın başını evet anlamında salladı. Levhalarda isimler yazıyordu ve Hana'nın ismi de Sakura idi.

Keiko başını iki yana sallayarak, "Çok gençsin," dedi. "Kaç yaşındasın?"

"On altı." Hana, titreyen sesi yüzünden mahcup olmuştu. Mum ışığından gördüğü kadarıyla Keiko otuzlu yaşlarında olmalıydı.

"Ben de bir zamanlar senin yaşındaydım. Ah, üzerinden bir ömür geçmiş gibi."

Alt kattaki kadın tekrar inlediğinde Keiko elleriyle ağzını kapatıp hıçkırıklarını bastırdı.

Hana, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

Keiko uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra titrek bir sesle yanıtladı. "Arkadaşım."

Hana kendini tutamayarak, "Bebek öldü," dedi. Midesi tekrar çalkalanmaya başlamıştı.

"Güzel." Kadının porselen yüzüne kara bir ifade çökmüştü.

Keiko'nun bu öfkesi Hana'yı şaşırtmıştı.

"O da ölebilir." Genç kız, Keiko'nun bu habere de sevinip sevinmeyeceğini merak ediyordu.

Keiko'nun yüz hatları birden yumuşadı, kadın bakışlarını aşağı indirip kucağına koyduğu ellerine baktı.

"Güzel..."

Kadının sesi, alabileceği en kötü haberi almış gibiydi fakat ağzından çıkan sözler aksini iddia ediyordu.

Hana yavaşça, "Anlayamadım," dedi.

Keiko, genç kızın suratına bakmadan, "Yakında anlarsın," diye cevapladı. "Odana dön. Seni burada bulurlarsa cezasını ikimize keserler."

Hana kadının ne demek istediğini sormak istedi ama aşağıdan bir adam sesi geliyordu.

Keiko sertçe, "Git!" diye fısıldadı.

Hana, hızla Keiko'nun odasından çıkıp leğenini alarak kendine ayrılan odaya döndü. Oda kısa bir süre sonra safra kokmaya başlamıştı, genç kız bir an leğendeki kusmuğu pencereden dökmeyi düşündü ancak Keiko'nun korkusunu hatırlayıp dökmemenin daha iyi olacağına karar verdi. Sonra hasır kiliminin üzerine uzanıp Keiko'nun söylediği uğursuz kelimeleri düşündü. O gece Hana'nın odasına başka kimse gelmedi ve genç kız boş karnını tutarak uyuyakaldı.

Ertesi gün genç kız, Keiko'nun arkadaşının doğumda öldüğünü öğrendi ama hâlâ neden buraya getirildiğini anlayamamıştı.

Sekizinci Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Emi, kızının kolunu nazikçe okşamasıyla gözlerini açtı. Buğulanan gözleri kupkuru olmuştu.

YoonHui, "Kahvaltı hazır," dedi.

Yaşlı kadın tazecik kahvenin, kaynatılmış pirincin ve tavada kızartılmış beyaz balığın kokusunu alabiliyordu. Kurt gibi acıkmıştı. Dizlerini kütürdeterek kanepeden kalktı. Kartopu havlayarak banyoya giden Emi'nin peşinden koştu. Görünüşe bakılırsa yaşlı kadını banyoda sabah ritüellerini yaparken izlemek onun için sorun değildi. Aralarında yıllara dayanan köklü bir dostluk var gibiydi. Emi, yüzüne su vurup gözlerinin üzerine soğuk su tuttu ve kendine geldiğini hissettiğinde küçük köpeği kucağına alıp yavaşça mutfağa döndü.

Kızı maharetini göstermişti. Kahvaltı masasında üzerinden dumanlar çıkan iki pirinç kâsesinin yanında, ufak porselen tabaklar diziliydi.

Emi, çeşnili fasulye filizine doğru giderek haykırdı. "*Banchan* en sevdiğim şeydir!"

YoonHui, annesinin karşısına oturarak, "Dün tüm sabah yemek yaptım," dedi.

Emi, yemek çubuklarını kaldırıp fasulye filizinden aldı. Tadı gerçekten olağanüstüydü, tabii bunu kızına da söylemişti. Anne kız bir süre sessiz bir şekilde kahvaltı etti. Ancak Kartopu ara ara varlığını hissettiriyor ve YoonHui, ona bir parça balık vermek zorunda kalıyordu.

Kahvaltı sona erdiğinde Emi ve kızı kahvelerini alıp salona geçtiler ve YoonHui'nin disk çalara koyduğu diskle odada klasik piyano yankılanmaya başladı. YoonHui, müziğin sesini kısıp annesine baktı.

"Çok güzel bir müzik," dedi Emi.

"Chopin. Geçen geldiğinde de sevmiştin."

"Evet, çok güzel."

YoonHui, gülümseyerek pencereden dışarı baktı. Emi, Lane'in gelmesinin eli kulağında olduğunu biliyordu.

"Lane'in bizimle gelmesinin sorun olmayacağına emin misin? Gerçekten sorun yok, değil mi?"

"Dedim ya, yok. Benim için endişelenme. Ağabeyin geliyor mu?"

"Hayır, çalışması gerekiyormuş."

"Ya torunum?"

"O da okulda. Bu gece yemek için tekrar toplanacağız."

YoonHui, sesli bir nefes verdi. Emi, kızının üzgün olduğunu düşündü fakat sebebini bilmiyordu. Kahvesini bitirmişti, kalkıp giyinmek istiyordu ama oturup beklemeye devam etti.

"Sana bir şey sorabilir miyim, anne?"

Yaşlı kadın cevap veremeyecek kadar korkmuştu. Bunca yılın ardından bile elli sekiz yaşında bir kadın olan kızı

annesiyle konuşmaya korkuyordu. Emi, kızının bu kadar korkmasına sebep olan şeyin ne olduğunu düşündü.

"Tabii, ne istersen sorabilirsin."

YoonHui, yutkunup kahve kupasına bakarak dudaklarını yaladı. Konuşmaya başladığında annesinin gözlerine bakmıyordu.

"Sen 'seks kölesi' miydin?" Anne kızın arasında derin bir sessizlik oldu.

Emi hemen cevap veremedi, sessiz bir şekilde ellerine bakıyordu.

"Her ziyarete geldiğinde Çarşamba Protestoları'na katılmanın sebebi bu mu?" YoonHui, konuşmaya devam ettikçe alnı endişeyle kırışıyordu.

Yaşlı kadın ellerini masada gezdirdi, masa birden çok sert ve pürüzsüz gelmişti. Kalbi sıkışıyordu. Yirmi yıl önce, sözde ilk seks kölesi kadın ortaya çıktığından beri, her hafta Çarşamba Protestoları düzenlenmekteydi. Fakat Emi protestolara son üç yıldır, yılda bir defa olmak üzere katılmıştı. İnsanlar adalet istiyor, Japon hükümeti İkinci Dünya Savaşı boyunca binlerce kadına savaş suçu işlediğini kabul ediyordu.

Savaş bitip protestolar başlayalı çok olmuştu ama henüz ceza alan yoktu. Bir özrü hak etmek için ne yapmak gerekiyordu? İstedikleri şey yalnızca bir özürdü. Emi göğsüne dokundu, sıkışan kalbi biraz olsun rahatlamıştı. Bugünkü protesto çok özeldi çünkü tam bininci protestoydu.

YoonHui acıyla titreyen bir sesle, "Neden benimle konuşmuyorsun?" diye sordu.

Emi, avuçlarını bacaklarının üzerine koydu. Kızıyla nasıl konuşması gerektiğini hiçbir zaman öğrenememişti.

YoonHui mantığıyla hareket eden bir akademisyendi. Her kararını en ince detayına kadar araştırır ve hesaplı bir kararlılıkla gerçekleştirirdi. Bu yüzden annesi gibi denize girip ömrünü *haenyeo* olarak devam ettirmek yerine ona mantıklı gelen bir dünyayı araştırmak uğruna üniversite için evden ayrılmıştı. Emi, kızının dünyasını asla anlayamayacaktı. Tıpkı kızının, onun ömrü boyunca sakladığı sırları anlayamayacağı gibi. Kızına bir ömür süren sessizliğini açıklamaya yetecek kadar kelime haznesi bile yoktu. Ancak daha fazla yalan söyleyemezdi.

"Ben hiç 'seks kölesi' olmadım. Bu konuda benden yana şüphen olmasın." Emi, konuşurken bunun yeterli olmasını umarak kızının gözlerine bakıyordu.

"Ben... Ben senden şüphelenmiyorum ki. Yalnızca... Yalnızca yaşadıklarını benimle paylaşmanı istiyorum. Bir parçanı bana açmanı..." YoonHui, bakışlarını tekrar kahvesine çevirmişti, utanmış ve biraz öfkelenmiş görünüyordu.

Emi, yumuşak bir sesle, "YoonHui," dedi.

YoonHui başını kaldırdı. Öfkesini saklamıyordu, aksine annesini ona yalan söylemeye davet eder gibiydi. O öfkeli kaplanın hâlâ kızının içinde olduğunu bilmek Emi'yi gururlandırmıştı.

"Birini arıyorum, o kadar. Buraya da ondan haber alma umuduyla geliyorum."

"Kimi arıyorsun? Arkadaşın mı?"

Yaşlı kadının aklına rüyasında gördüğü kız geldi. Genç kızın yüzünü görebiliyordu. Gerçekten kimi arıyordu? Yıllar önce kaybolan bir kızı mı, yoksa başka topraklarda yaşlanan bir kadını mı? Ama kızının sorularını dürüstçe yanıtladığında altmış yıldır kilitli olan bir kapıyı açacağını

ve açtığı vakit bir daha asla kapatamayacağını biliyordu. O kilitli kapı, çocuklarından sakladığı geçmişindeki tüm hilekârlıkları, acıları, korkuları, endişeleri ve utancı serbest bırakacaktı. Emi'nin üzerine büyük bir ağırlık çökmüştü, ciğerleri üzerlerine ağır asker postallarıyla bastırılıyormuş gibi nefessiz kalmıştı. Omuzları çöken yaşlı kadın kızına bakamıyordu, gözleri hoş çiçekleri andıran mermer çizgilerle kaplı muşamba zeminde takılı kalmıştı.

Emi'nin Çarşamba Protestoları macerası bir çiçekle başlamıştı. Ancak üç yıl önce JinHee, onu Jeju Barış Parkı açılış törenine katılmaya ikna etmeyi başarmıştı. Park, yirmi binden çok adalının katliamına sebep olan 1948 Jeju Ayaklanması'nı anmak için yapılmıştı. Öldürülen insanların çoğu adaletsiz bir şekilde suçlanmıştı. Emi, o zamanlar köye yayılan korkuyu hâlâ hatırlıyordu. Herkes kırmızı, komünist olarak etiketlenmekten korkuyordu. Sovyet destekli Güney Kore sempatizanı olarak görülenler hapse atılıyor, dayak yiyor, işkence görüyor ve öldürülüyordu. Birleşik Devletler Ordusu tarafından desteklenen geçici hükümet Güney Kore, şüpheli tüm solcuları Kore Savaşı'nın sebebi olarak görüp idamını emrediyordu.

Emi, ailesinin evi yakıldığında henüz on dört yaşındaydı. Köyü komünist kuzey için savaşan solcu asileri barındıran köylerden biri olarak bellenmişti. Emi bu konu hakkında hiç konuşmazdı, fakat JinHee aynı zorluklara katlanmak zorunda kaldığından arkadaşının kalbindeki acı dolu anıları çok iyi biliyordu. Barış Parkı'nın açılış töreni adanın kanlı geçmişinin yaralarını iyileştirmek için atılan ilk adımdı ve JinHee, Emi katılmayı kabul edene dek onu rahat bırakmamıştı.

"Bu kâbusların kendi kendine yok olmayacak." JinHee, uzun bir dalışla geçen sabahın ardından yakaladıklarını pazarda satmak üzere tezgâhta oturuyordu. Şanslı gününde olan Emi, denizkulaklarıyla dolu fazladan bir kova doldurmuştu. "Geçmişinle yüzleşmelisin. Sana ancak bu yardım edebilir."

Emi, geçen müşterileri izleyerek, "Geçmiş geçmişte kaldı," diye yanıtladı. Küçük bir kız, dikkatini çekmek için annesinin işaret parmağını çekiştiriyordu. Bunlar, ana karadan gelen turistlerdi. Parlak gözlerle Emi'ye bakan küçük kız gülümsedi. Fakat yaşlı kadın hızla başka yöne baktı. Uzun süredir gördüğü bu kâbusların tam olarak ne zaman başladığını bilmiyordu ancak kocasının ölümünden sonra görmeye başladığından emindi.

Emi, "Bu konuda yapacak bir şey yok," diyerek devam etti.

"Çok inatçısın. *Han*'ın sana ne kadar sahipse sen de ona o kadar bağlısın." JinHee, başını kınayan bir tavırla sallarken geçen küçük kız el sallayıp kıkırdayarak ağzını kapattı.

"Bilemiyorum." Bir süre susan Emi, biraz doğrulup bir eliyle aksayan bacağını ovaladı.

"Hepimiz gidiyoruz. Bir minibüs kiraladık."

Emi hiçbir şey söylemeden küçük kıza baktı. Kalabalık pazarda, annesinin yanında sekerek ilerleyen küçük kız umursamaz ve rahat görünüyordu. Emi, ne zaman mutlu bir çocuk görse içinde ufak bir kıskançlık duyardı. Kore'nin Japon işgali boyunca herkes acı çekmişti. İkinci Dünya Savaşı'nda hayatta kalmayı başaranların çoğu, Kore Savaşı'nda ölmüştü. Emi gibi ikisini de atlatmayı başaranlar ise ömürleri boyunca taşıyacakları bir yükün ve ezici bir

pişmanlığın altına girmişti. Hepsinin aileleri ölmüş, açlık çekmiş, kaçırılmış ve komşularının saldırısına uğramıştı. Yaşanan her şey onların *han*'ıydı. Tüm Koreliler tarafından bilinen bu kelime, yüreklerinde taşıdıkları acı bir yüktü. JinHee, diğer dalgıçlar, tüm Koreliler bu *han*'ı taşıyordu ancak Emi'nin kendi *han*'ıyla nasıl boğuştuğu kimsenin umurunda değildi.

JinHee, Emi'nin sağlam bacağına dokunarak, "İnatçılığının huzur bulmanı engellemesine izin verme," dedi.

Emi tartışmak üzere ağzını açacağı sırada JinHee ellerini havaya kaldırarak teslim oldu.

"Tamam tamam, söz susacağım..."

"Güzel."

JinHee, ellerini havada çırparak bağırdı. "Ama bizimle gelirsen. Yoksa asla huzuru bulamayacaksın. Ne kendinle, ne de benimle!" Ardından tezgâhların arasında yankılanan o meşhur kahkahasını attı ve tüm gözler bir anda onlara döndü. Emi'nin gülümsemekten başka çaresi kalmamıştı.

Minibüs Barış Parkı'na doğru ilerlerken herkes ayaklanmayı ve katliamı hatırlayıp hikâyelerini anlatarak ağlaşıyordu. Dalgıçların çoğu o vakitlerde genç kızdı; hepsi anne babalarını, teyzelerini, amcalarını, kardeşlerini ve büyükanneleriyle büyükbabalarını kaybetmişti. Emi, minibüsün ön tarafında camdan dışarı bakarak konuşulanları dinliyordu. Aklında o zamanlara dair anılar canlanmadığından sohbete katılmıyordu. Ancak kendini zorlayıp Kore'nin Japon işgalinden kurtulduğu dönemi hatırladığında içini tarifsiz bir haz kaplıyordu. Devletin elli yıllık sert baskıları işe yaramış olmalıydı. Şimdiki hükümetin özgürlüğü bile yaşlı kadının bu konular hakkında sessiz kalma yeteneğini

değiştirememişti. Emi'nin aklı, çocuklarını büyütüp hayata tutunabilmesi için geçmişindeki acı dolu hatıraları silip atmıştı. Fakat rüyalarının önüne geçemiyordu.

Parka geldiklerinde JinHee, Emi'ye doğru eğilerek, "İyi misin?" diye sordu.

Emi omzunu silkti. Ancak JinHee, bir çocuğa bakar gibi arkadaşının başında dikilmeye devam ediyordu. Yaşlı kadın daha fazla dayanamayarak JinHee'yi başından savdı.

Açılışa beş binden fazla insan katılmıştı. Emi, kaç kişinin Jeju Adası'nda yaşayıp kendi ada sakinleri tarafından gördükleri işkenceye dayanamayarak ayrıldığını düşünerek kalabalıkta göz gezdirdi. O sırada yanından kollarında bir buket beyaz çiçekle bir kadın geçti. Emi, herkesin aynı beyaz çiçeklerini taşıdığını fark etti, bu masum çiçeklerin onu neden bu kadar huzursuz ettiğini bilmiyordu ama insanlar kollarında çiçeklerle yanından geçerken nefesi kesilir gibi olmuştu. Yaşlı kadın göğsünü tutup herkesin ilerlediği yöne doğru yürüdü.

Kalp atışları, bir masanın etrafında toplanan kalabalığa yaklaştığında hızlanmıştı. Masa, yasın simgesiyle, beyaz kasımpatılarla doluydu. Yüzlerce ziyaretçi ellerindeki çiçekleri yıllar önce ölmüş sevdiklerine sunuyordu. Beyazın ve koyu yeşilin canlılığı Emi'nin aklında hüzünlü hatıralar canlandırmıştı. Yaşlı kadın, uzun zaman önce yapılan başka bir açılışı hatırladı. Annesinin ona bu beyaz, hayaletimsi çiçeklerden bir tane verdiğini görebiliyordu.

Kâbuslar her gece üzerine üzerine geliyordu. JinHee, Emi'yi bu anma törenine zorla getirdiği için üzgündü. Anılar, Emi'nin uzun zamandır bastırmaya çalıştığı rüyaları yüzüne yüzüne vuruyordu. Artık onu gün boyu rahat

bırakmıyor, kahvaltısını yaparken ya da denize dalarken gözünün önüne geliyordu. Başta zihninde sadece küçük sahneler canlanıyordu. Bir kızı kayalık bir sahile doğru yüzerken, bir askeri kıyıda dururken görüyor, uzaklardan sesler duyuyordu. Ancak gün gelmiş, bu resimleri daha fazla görmezden gelememiş ve ayakta duramaz olmuştu. Hatırladığı acı dolu şeyler beynini öyle uyuşturuyordu ki ilk kalp krizini bile geçirmişti. Doktor, rahatlamasını ve yaşadığı stresin azalması gerektiğini söylemişti. Fakat yaşlı kadın bedenini uyuşturan acıları daha fazla görmezden gelemiyordu, bu yüzden kızını ziyaret etmek için Seul'a gittiğinde gizlice evden çıkıp uzun zaman önce kaybolan o kızı aramaya Çarşamba Protestoları'na gitmişti.

Havlayan köpek Emi'nin dikkatini toparlamasına yardım etti. Kızı, ondan bir açıklama bekliyordu. Yaşlı kadın eğilip köpeği kucağına alarak karnına bastırdı. Hayvanın ipeksi tüyleri ve küçük sıcak bedeni aklını biraz olsun rahatlatıyordu.

"Anne?"

"Çok uzun bir zaman önceydi. Savaş dönemiydi. Japonlar, köyümüzden bir kızı almıştı. Bir daha hiç geri dönmedi."

"Peki, o kız kimdi?"

"Çok sevdiğim biri."

YoonHui bir süre sessiz kaldı, öfkesi dağılsa da gözlerinde şüphe hâkimdi. Daha fazla konuşamayan Emi, köpeği yere koyup ayağa kalktı ve ayaklarını sürerek üzerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Tam o sırada kızı arkasından seslendi.

"Lane'i sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Emi, bir an durup kızına baktı. Bir zamanlar Güney Denizi'nin soğuk sularında yüzme öğrettiği küçük kızı görebiliyordu. Uzun bir dalıştan dönen *haenyeo*'lar etraflarında daireler çizerken o ve güzel yuvarlak yüzüyle gülen kızı birbirine su sıçratıyordu. Emi, her zaman kızıyla birlikte dalmayı hayal etmişti. Aynı diğer kızların anneleriyle, onun annesiyle daldığı gibi. Ama YoonHui çok hızlı büyümüştü ve kendine ait fikirleri vardı. Emi, onun sürekli değişen yeni düşüncelerine ve hızla olgunlaşan aklına yetişemiyordu. Kızının dalmayı öğrenmek istemediğini söylediği gün Emi'nin bir anne olarak deneyimleyebileceği en kötü gündü. Ama buna pek şaşırmaması gerekiyordu; YoonHui diğer kızlar gibi değildi. Suyun derinliklerine değil, gökyüzüne bakıyordu.

Bir öğleden sonra annesine, "Niye okula devam edemiyorum?" diye sormuştu.

O zamanlar on yaşındaydı. *Haenyeo* olarak bir yıldır eğitim alıyordu, aynı zamanda okulunun son yılıydı. Emi, o günkü dalışını bitirmiş kıyıda yakaladıklarını ayıklıyordu. Diğer kadınlar yanlarında ağlarını boşaltıyordu ancak Emi, hepsinin onları dinlediğinin farkındaydı.

"Çünkü sana dalış için lazım olacak her şeyi öğretebilirim. Okulda bunları öğrenemezsin."

YoonHui, cevap vermeden önce kelimelerini dikkatlice tartıyor gibi bir süre düşündü. Emi, yakaladıklarını ayıklamaya devam ediyor, yakaladığı denizkulağı miktarını bir gün öncekiyle kıyaslıyordu. Bu sırada JinHee ve birkaç kadın, ona katıldıklarını belirten sesler çıkardılar.

YoonHui tekrar annesinin dikkatini çekmeye çalışarak, "Anne," dedi.

"Efendim kızım?"

"Verdiğim bir karar... Şey... İyice düşündükten sonra ağabeyim gibi okula gitmek istediğime karar verdim."

Emi, elindeki mürekkep balığını temizlemeyi bırakıp uzun süre hiçbir şey söylemeden kızına baktı.

"Lütfen sinirlenme. Çok düşündüm. Bir gün üniversiteye gitmek, öğretmen olmak istiyorum."

"Öyle mi?" Emi hızla çalışan elleriyle balığı temizlemeye devam etti.

"Evet, anneciğim öyle. Kesin kararım."

YoonHui, ellerini dar kalçalarına koyup ince omuzlarını doğrulttu ve başını kaldırarak Emi'nin gözlerinin içine baktı. Emi, YoonHui'nin yüreğine açtığı yarayı saklamaya çalışsa da aptal, inatçı kızıyla içten içe gurur duyuyor ve kendini gülümsememek için tutuyordu.

"Ailemizin tüm kadınları *haenyeo* oldu. Biz denizin kadınlarıyız. Bu kanımızda var. Öğretmen olmayız. Bu, kaderimizin bize sunduğu bir lütuf." Emi, ifadesiyle kelimelerinin önemini vurgulayarak kızına baktı. YoonHui, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

"Ama tüm bunlar savaştan önceydi. Artık daha fazla seçenek var. Ben akıllı bir kızım, öğretmenim benim yaşımdayken ağabeyimin bile benim kadar zeki olmadığını söyledi. Yeteneklerimi okyanusta ırgat olarak harcamayacak, hayatımı denizde tehlikeye atmayacak kadar zekiymişim. Hayır anne, ben okula aidim."

Birkaç *haenyeo* şaşkınlıkla, "Irgat mı?" diye tekrarladı.

"Kim bize ırgat diyor?"

"Neymiş o adamın ismi?"

"Senin öğretmenin bir erkek." Diğer kadınlar, kontrollü fakat güçlü bir sesle konuşmaya başlayan Emi'yi dinlemek için sustu. "O bizim adamızdan değil. Ana karadan. Ve bir ana karalı bir *haenyeo* olmanın ne anlama geldiğini bilemez."

Kadınlar bir ağızdan, "Evet, doğru," diye onayladı.

"Annelerimiz, büyükannelerimiz, hatta büyük büyükannelerimizin yüzyıllardır yaptığı gibi denize dalıyoruz. Tanrı'nın bize verdiği bu lütuf, bizim gururumuz. Babalarımızın, kocalarımızın, ağabeylerimizin, hatta savaş boyunca Japon askerlerinin eline bakmadık. Kendi yemeğimizi kendimiz avladık, kendi paramızı kazandık. Denizin bize verdikleriyle hayatta kaldık. Biz bu dünyayla uyum içinde yaşıyoruz, bunu kaç erkek öğretmen söyleyebilir? Onların maaşları bizim paralarımızla ödeniyor. Biz 'ırgat' olmasak senin öğretmenin açlıktan ölürdü."

Emi, konuşurken kadınlar başlarını aynı anda sallıyor, katıldıklarına dair bağırışlar ve kahkahalar duyuluyordu. YoonHui'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu, ellerini yumruk yapmış bir hâlde bekliyor, kendini dolan gözlerindeki yaşların dökülmemesi için tutuyordu.

"Öğretmenimin söylediklerinin bir önemi yok. Önemli olan benim ne istediğim. Ben babamla çoktan konuştum, babam izin verdi. Gitmeden önce sana söylemek istedim. Bu, son dalışımızdı. Babam okulumun ödemesini yaptı. Bir gün ben de üniversiteye gideceğim."

Babası... Kızarma sırası Emi'ye gelmişti. Kocası arkasından iş çevirmiş ve kızını aile mirasından kopması için desteklemişti. Bu, Emi'ye göre oldukça stratejik bir hareketti ancak YoonHui'nin, babasının Emi'nin otoritesini

sarsma hedefinden haberi yoktu. Emi'nin elindeki bıçak titremeye başlamıştı. Diğer kadınlar sessizleşerek hızla arkalarını döndü.

"Yanımda yüzmeni özleyeceğim." Emi bu sözcükleri tüm samimiyetiyle söylemişti. JinHee, yanlarına gelip Emi'nin elinde titreyen bıçağını tuttu.

YoonHui ağlıyordu, fakat gözyaşları mutluluktandı. Hızla annesinin yanına koştu ve ona sıkıca sarıldı. "Ah, teşekkür ederim anne. Hiç pişman olmayacaksın. Seni gururlandıracağım."

O gece Emi'nin içinden kocasının yanında yatmak gelmemişti. Kocası olanları biliyordu, zaten o günün ilerleyen saatlerinde kızını okul eşyaları ve üniforma almak için kasabaya götürmüştü. Emi, kızının yatmadan önce babasına sıcacık gülümsediğini görmüştü. Ona denizi arkasında bırakma şansı verdiği için babasına gülümsüyor, fakat babasının ona bu şansı annesinin yardımları sayesinde verdiğini bilmiyordu.

Emi, sundurmanın üzerinde oturup uyuyan ailesinin hırıltılarını dinleyerek ağladı. Acı, gurur karışımı bir duyguyla içi yanıyordu. Kızının seçimi için üzülmüştü ancak bu kadar güç bir karar verebildiği için gururluydu. YoonHui muhteşem bir yüzücüydü, nefesini diğer arkadaşlarına göre daha uzun süre tutabiliyor, daha uzaklara yüzebiliyor ve ağını çok hızlı bir şekilde dolduruyordu. Emi'nin dalış yeteneklerini geride bırakacağına ve *haenyeo* yaşam tarzına bir şans vereceğine şüphe yoktu. Fakat artık bunların olup olmayacağını asla öğrenemeyeceklerdi. Emi, kızının dünyasını görmeye çalışarak gökyüzüne baktı. Görebildiği tek şey derin bir karanlıktı ancak bu sonsuz boşlukta gizli

bir teselli vardı. YoonHui, annesinin onayı için yalvarmış, ihtiyacı olmamasına rağmen onun tasdikini almak istemişti. Kararı, annesinin onayı olmadan bir anlam ifade etmiyordu.

Emi, şimdi YoonHui'ye bakarken karşısında o küçük kızı görüyordu. Gözleri oldukça kararlıydı ama hâlâ annesinin onayını bekliyordu. Aşkı bulmuştu ve mutluydu. Aşk, bu dünyada çok az insana nasip olurdu. Emi hayatı boyunca çok nadir mutlu olmuştu. Şimdi demokrasi ve huzurun yerleştiği bu ulusta, çocukları mutluluğu hak etmeliydi. Bu, tüm ülkenin uzun zaman boyunca katlandığı acıların bitişi olacaktı. Emi, başını onaylar şekilde salladı ve aksayan bacağıyla yavaşça yatak odasına giderek gün için giyinmeye başladı.

Üzerine, kızının yeni yıkadığı pembe pantolonu ve bavulundaki siyah kazağı giyerek aynada kendine baktı. Karşısında yaşlı bir kadın vardı. Sonra kalbinin ne zaman pes etmeye karar vereceğini merak ederek göğsüne bakıp avucuyla aynaya, yaşlı kadının kalbine dokundu. Dışarı çıktıklarında Lane, apartmanın önünde onları bekliyordu. Kaşkolu, soğuk rüzgârla beraber uçuşurken elindeki kahveli keklerle dolu kese kâğıdını YoonHui'ye uzattı.

YoonHui, özür diler bir tavırla, "Biz çoktan yedik," dedi. Fakat Emi hızla araya girerek söze atıldı.

"Ben kekini paylaşabilirim, Lane."

"Senin yiyeceğini biliyordum, anne. Civardaki en güzel kahveli kekler bunlar. Özel günlerde üniversiteye sipariş ediyorum. Ama dikkatli ol, bağımlılık yapar."

Emi, topallayarak Lane'in yanında ilerlerken kese kâğıdındaki keklerden aldı. Kızının hazırladığı kahvaltı sayesinde çok toktu, zaten normalde çok kek yemezdi. Geçen

yıl dört azı dişini çektirdikten sonra tatlıya düşkünlüğünü kaybetmişti. Yaşlı kadın keki ısırarak gülümsedi. Tadı sıradan bir tarçın rulosundan çok daha güzeldi, öyle ki elindeki kek bittiğinde parmaklarını yalamıştı.

Lane, soğuktan akan kızarmış burnunu çekerek, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Hayır, yetti. Gerçekten çok güzeldi."

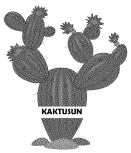
YoonHui, Emi'yle Lane'in koluna girerek, "Haydi, soğuktan donmadan gidelim," dedi.

Lane, hızla Emi'ye baktı. Emi de ona bakarak gülümsedi, üçü karşıya geçip kol kola metroya doğru yürürken yaşlı kadının göğsüne tatlı bir sıcaklık yayılmıştı. Kızı, tekrar küçük bir kız gibi yanında hoplayarak ilerliyordu. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi, çok daha hafif ve mutlu görünüyordu. Emi, bu manzarayı hafızasına kazıdı, bu görüntünün solup gitmesini istemiyordu. Bu sefer protesto alanına umut dolu bir yürekle gidiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Hana

Mançurya,
1943 Yazı

Hana mutfakta pirinç çorbası ve kuru kabaktan oluşan kahvaltısını bitirirken diğer kızların bir şey söylemeden onu incelediğini fark etti. Bunlar, geçen gece basamakların altında onu karşılayan suratlardı. Genç kız bir şey söylemeye fırsat bulamadan Keiko arkasında belirdi.

"Saçlarını kesme sırası sende. Böylece sen de bizim gibi olacaksın."

Keiko, elindeki bahçe makasını savururken Hana güzel, uzun saçları için şimdiden pişmanlık duyuyordu. Keiko makası kaldırdığında Hana kendini saçlarının kesilmesine hazırlamıştı, fakat içeri giren bir asker yüzünden kesim yarıda kaldı.

"Buna vakit yok. Şimdilik arkadan toplayıver."

Keiko, adamın ona söylediğini yaptı. Daha sonra asker herkesin odasına dönüp hazırlanmasını emretti ve kızlar Hana'ya bakmadan tabaklarını durulayıp merdivene doğru ilerlediler. Hana, kızların arkasından oyalanarak ilerlerken ne için hazırlanmaları gerektiğini merak ediyordu.

"Bir saniye." Asker, Hana'yı durdurup çantasından bir fotoğraf makinesi çıkardı. Ardından, "Sabit dur," diyerek merceğiyle oynadı ve, "Gülümseme," diye emredip iki kere poz tuşuna bastı.

Adam, odasına gitmesini emredip onu sertçe merdivene doğru itelerken Hana, fotoğrafının çekildiğini güçlükle idrak etmişti. Genç kız basamaklardan yukarı çıktı, fakat çıkarken fotoğraf çerçevelerine göz atmadan edememişti. Bir çerçeve yerinde yoktu. Hana bunu son anda fark etmişti, o an aklına eski çerçevenin altındaki rakam geldi; 2.

Hana, Keiko'nun kapı eşiğinde durduğunu gördü. Bir şey söylemek için geldiği belliydi ama başını eğip sessizce odasına döndü. Hana, kapısının yanındaki rakama dokundu, fotoğrafı diğerlerinin yanına asılacaktı. O, 2 numaralı odanın kızıydı ve bunu düşünmek genç kızın tüylerini diken diken etmişti.

Hana hasır kiliminde oturmuş, ince tahta kapının ardından gelen sesleri dinliyordu. Önce alçak sesli, erkek mırıltıları duydu fakat sesler giderek yaklaşıyordu. Adamlar merdiveni tırmandıkça sesler yoğunlaşıyordu. Birileri merdiven sahanlığında toplanır gibiydi. Genç kız, kapıya gidip neler olduğuna bakmamak için kendini zor tutuyordu ancak olduğu yerde kalmak çok daha güvenliydi. Onu duymazlarsa nerede olduğunu da bilmeyecekler gibi hissediyordu. Fakat tüm bu çabaları boşunaydı.

Kapı açıldı ve Hana, dışarıdaki manzarayla burun buruna geldi; askerler yeni Sakura için sıraya girmişti. Hana, yeni bir kız geldiği haberinin hızla yayıldığını ve tüm askerlerin erkenden gelip onu denemek için birbirleriyle yarıştığını sonradan öğrenecekti.

İlk askerin odaya girmesi uzun sürmemişti. Oldukça iri bir adam olan asker, pantolonunu çoktan indirmişti. Hana, Morimoto'nun gemideki tecavüzünde yaptığı gibi gerilemek yerine ağzını açtı ve tüm gücüyle bağırmaya başladı. Adam bir an duraksadı, fakat sonra sırıttı.

"Tamam tamam. Söz veriyorum, çok hızlı olacağım. Zaten hep hızlıyımdır."

Adam, ayak bileğine indirdiği pantolonuyla yavaşça hasır kilimin üzerine diz çöktü. Hana sırtını küçük odanın en ucundaki duvara yaslamıştı ama hâlâ yeteri kadar uzakta değildi. Adam bir süre ona baktı, cinsel organı yavaşça sertleşmeye başlamıştı.

Hana'yı ayak bileğinden yakalayarak, "Sen çok güzel bir kızsın," dedi.

Hana, adamın eline bir tekme attı ancak bu, adamı caydırmaya yetmemişti. Hana'nın ayağını tuttu ve onu yere, kilime doğru çekti. Genç kız, çığlık atmaya fırsat bulamadan adamı üzerinde buldu. Adamın bedeninin ağırlığı altında ezilse de çırpınmaya devam etti. Yumruklarını sırtına geçiriyor, etini tırnaklıyor, omzunu ısırıyordu.

Adam bir an bedenini kaldırıp soluklandıktan sonra Hana'nın gırtlağına yapıştı. Genç kız birden nefessiz kalmıştı. Ancak asker onu beklemedi, o nefes almaya çalışırken elleriyle Hana'nın bacaklarını açtı ve içine girdi.

Hana hâlâ nefes alamıyordu. Ama adam, Hana'nın üzerinde tekrar tekrar gidip gelerek tecavüze devam etti. Genç kız bedeninin kontrolünü geri kazanmak için çabalıyor, fakat ciğerleri, kolları ve bacakları ona cevap vermiyordu. Birden öleceğini düşündü.

Adam birden durdu ve gerilen kaslarıyla yavaşça Hana'nın içinden çıktı. Hana, soluk almak için hızla yana döndü.

Asker pantolonunu çekerek, "Hızlı olacağımı söylemiştim," dedi.

Çıkan adamın ardından içeri başka bir asker girdi. Bir an durup Hana'ya baktı ve kapıya dönerek bağırdı.

"Hey! Prezervatif kullanmamışsın!"

Diğer asker, "İstemedi ki," diye cevapladı.

Yeni gelen asker başını iki yana sallayarak Hana'nın bacaklarını yakaladı. Pantolonunu çoktan ayak bileklerine indirmişti.

Hana nihayet nefes alarak, "Lütfen dur," dedi. "Bana yardım et. Buradan kaçmama yardım eti. Beni kaçırdılar. Daha on altı yaşındayım, lütfen annemi babamı bulmama yardım et..."

Fakat söyledikleri adamın bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Adam çoktan içine girmişti. Hana'nın yardım çığlıkları adama daha hızlı ve daha sert olup daha uzun sürmesini ister gibi geliyordu. İkinci askerin pantolonunu tekrar yukarı çekmesi otuz dakika sürdü. Üçüncü asker odaya girdiğinde Hana'nın bacaklarının arasından kanlar süzülmeye başlamıştı. Genç kız, bacaklarının içinden akan kırmızı lekelere dokunup kanlı parmağını adama doğru kaldırdı.

"Şu yaptıklarına bak..."

Adam Hana'nın yüzüne bakmadan pantolonunu indirdi ve Hana'nın elini itip onu karnının üzerine çevirdi. Hana çığlık çığlığa bağırdı, fakat adam durmadı. Genç kız birden sessizleşmişti. Vücudu arka arkaya parçalara ayrılırken hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Kapıya dizilen asker kuyruğu nihayet bittiğinde gece çökmek üzereydi. Hana, kanlı kilimin üzerinde yarı açık bir bilinçle yatıyordu. Sessiz karanlıkta kaybolmuştu. Ve o an aklında Morimoto'nun sözleri yankılandı; *ben sana iyilik yapıyorum... Seninle bu şekilde birlikte olmam büyük bir nezaket... En azından bu şekilde başına gelecekleri bileceksin.*

Güneş, kampı çevreleyen tahta çitlerin üzerinde yavaşça yükseliyordu. Elindeki makasla Hana'nın arkasına geçen Keiko, genç kızın saçlarını kesiyordu. Başlarının üzerine zikzak hâlinde asılmış, bel vermiş çamaşır iplerinin üstüne küçük sarı kuşlar tünemişti. Kuşlar huzur dolu, tatlı şarkılar söylerken ince, sarı tüyleri kuru rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Toprakta dizlerinin üzerinde oturup kuşları dinleyen Hana, rüzgâr saçlarını yüzüne çarparken bu kadar korku ve acıyla dolu bir yerde nasıl bu kadar mutlu sesler olabileceğini düşünüyordu.

"Neredeyse bitti, küçük Sakura." Keiko, Hana'nın çıplak omuzlarına düşen saç tellerini kuru bir bezle silkeledi. "İşte şimdi bizden farkın kalmadı."

Keiko, avucunun içine sığan bir el aynasını Hana'ya tuttu. Genç kız, kendine uzatılan aynaya bakmadan edememişti. Saçlarının uçları çenesinin yumuşak çizgisinde bitiyordu, fakat asıl dikkatini çeken bu değildi. Sağ gözünün etrafı morarmış, sol yanağında kalp şeklinde kırmızı bir iz oluşmuştu. Alt dudağı yarılmış ve şişmiş, boynu onu

teslimiyete zorlayan kuvvetli eller ve kollar tarafından sıkılmıştı. Onu diğerlerine bu kadar benzeten şey acısıydı. Hana, daha fazla aynaya bakamayarak başını çevirdi. Bu, artık o değildi. Karşısındaki görüntü kalbi paramparça edilmiş Sakura'ya aitti.

Hana, parmaklarını dizlerinin altındaki kara toprakta gezdirdi. Yıpranıp kırılan tırnaklarının araları kan içinde kalmıştı. Bahçede diz çökmüş bir hâlde hareket etmeden durduğunda yaraları daha az acıyordu, fakat toprağı kazmayı bırakamazdı. Tüm kasları acıyor, bacaklarının arası defalarca zorlanmaktan sızlıyordu. Keiko onu uyandırdığında basamakları bile zor inmişti. Şimdi ise toprağın üzerinde oturmuş, tüm bunların tekrarlanıp tekrarlanmayacağını düşünüyordu.

Keiko, "Onlara direnme," dedi. "Direnmezsen çok canın yanmaz. Bizi tatmin olana kadar rahat bırakmazlar. Direnip dövüşmek daha çok acı çekmene sebep olur." Keiko, elini Hana'nın omzuna koyup genç kıza baktı. "Beni duyabiliyor musun, Sakura?"

Hana, Keiko'nun elini hızla itti. Toprağı kazmayı nihayet bırakmıştı. O an aklına, dalmayı öğrendiği günler geldi. Bir keresinde yüzeye çıkmadan önce öyle fazla beklemişti ki istemsiz bir şekilde nefes alıp ciğerlerini suyla doldurmak zorunda kalmıştı. Annesi yanında olmasa boğulacaktı. Ciğerlerindeki korkunç acı ve boğulma korkusu sayesinde dersini almıştı. Bir daha asla aynısını yapmayacaktı. Çok derinde olsa dahi yavaşça yukarı çıkacak ve ciğerleri nefes için çığlık atarken kendini sakinleştirecekti. Dayanmayı öğrenmişti, boğulacak olmanın acısı çok daha kötüydü. Acı, iyi bir öğretmendi. Asıl soru öğrendiği bu şeyin içi

tarafından kabul edilip edilmeyeceğiydi. Direnmeyi bırakabilecek miydi? Bu, gerçekten imkânsız görünüyordu.

Hana, Keiko'ya doğru, "Ne kadar süredir buradasın?" diye sordu. "Kendine ne kadar süredir işkence ediyorsun?"

"Çok uzun bir süredir."

Keiko'nun ses tonundaki acı Hana'nın dikkatini çekmişti. Genç kız, başını kaldırıp Japon kadına baktı. Aslında bu kadar zayıf olmasa güzel bir kadın olabilirdi. Saçları, şakaklarını ve yüzünü çevreleyen gümüşi çizgiler hariç simsiyahtı. Diğer kızlardan daha uzundu ve onların pamuklu, bej elbiselerinin aksine renkli, ipek bir kimono giyiyordu. Hana, Keiko'nun kimonosunun eteğine dokundu; gerçekten çok yumuşak ve pürüzsüzdü.

Keiko, "Bir zamanlar geyşaydım," diyerek devam etti. "Japonya'da zengin iş adamlarını eğlendiriyordum. Hatta bu kimono en sevdiğim müşterimin hediyesiydi."

Keiko, ellerini kimonosunun iki yanında gezdirdi. Bu görüntü Hana'ya suyun köşesinde gördüğü bir turnayı hatırlatmıştı. Turna asil başını hafifçe yukarı kaldırarak etrafındaki tüm ağaçları, gökyüzündeki kuşları ve soluduğu havayı yok sayıyordu.

"Seni nerede buldular, küçük Sakura?" Keiko, gözlerini dikkatli bir şekilde Hana'ya dikmişti.

Bu Japon ismi Hana'ya acı vermeye başlamıştı. Keiko hariç, tüm kızlara kapılarının yanındaki çiçek isimleri verilmişti.

"Keiko senin gerçek ismin mi?"

"Elbette. Ama konuyu değiştiriyorsun."

"Neden sen ismini kullanabiliyorsun da biz kullanamıyoruz?"

"Seni nerede bulduklarını söylemek istemiyor musun, küçük Sakura?" Keiko, kalem inceliğindeki kaşlarının tekini kaldırarak Hana'ya baktı, fakat cevap alamayınca süpürgeye uzanıp yeni kesilen saçları süpürmeye başladı. Bir süre yerleri süpürdükten sonra Hana'ya dönüp tekrar konuşmaya başladı.

"Size bir Japon ismi lazım olduğu için ad takıyorlar. Ama benim öyle bir şeye ihtiyacım yok."

Hana, Keiko'nun yalan söylediğinden şüphelenerek kadının topraktaki saç tellerini süpürüşünü izledi. Kapıların yanındaki tahta levhaların üzerindeki isimler çok uzun zaman önce oyulmuş, hatta asıldıkları çiviler çoktan paslanmıştı. Yani odalar kızların isimlerini değil, kızlar odaların isimlerini almıştı. Keiko levhaların asıldığı gün burada olsaydı, şimdiye onun da paslanması gerekirdi. Gerçek ismi Keiko olamazdı. Belki de bu odada en başta Japon bir kız vardı ve o taşındığında -ya da öldüğünde- yenisini bulmuşlardı.

Hana, "Peki sen buraya nasıl geldin?" diye sordu. "Seni de mi kaçırdılar?"

Keiko hafifçe burnundan nefes vererek yalın bir şekilde yanıtladı.

"Yaşlandım. Yaşlı bir geyşa, yaşlı bir kadından çok daha berbat durumdadır. Mesleğin trajedisi işte. Buraya, daha iyi bir fırsatım olacağına inanarak geldim. Bir vatansever olarak Japonya'ya karşı görevimi yapacak, askerlere hizmet edecektim. Tabii karşılığında alacağım ücretle de müşterilerimin beni ziyaret etmeyi kestiğinde biriken borçlarımı ödemeyi planlıyordum."

Keiko, bahçenin karşısına baktı. Gözlerini, toprağa tutunmaya çalışan çıplak dallı, üzgün bir humma ağacına dikmişti. Omuzları birden sarsılmaya başladı, bakışları Hana'nın gözlerini delmişti.

"Sana borcu olan bir adama asla güvenme."

Hana, bir daha hiçbir erkeğe güvenebileceğini sanmıyordu. Genç kız yere bakıp toprağı kazdığı parmaklarını izledi. Sonra artık Keiko'yu, kapıların yanındaki levhaları ve isimleri umursamadığını fark etti. Tek düşündüğü yarının ne getireceğiydi. Şimdi ölmek, her gün tekrar tekrar tecavüze uğrayıp doğum yapan kadın gibi ölmekten çok daha iyi olabilirdi.

"Gel Sakura. Haydi kahvaltını et." Keiko, Hana'yı daldığı düşüncelerden çekip alarak içeri geçmesini işaret etti.

Arka kapıya yaklaşan Hana, diğer kızların mutfaktaki küçük masanın etrafında sessizce yemeklerini yediğini görebiliyordu. Birkaçı başlarını kaldırıp ona baktı. Eşikte bekleyen bir nöbetçi, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Kızlar, Hana'nın bedenindeki morlukları görünce acıyla yüzlerini buruşturdu. Hana, kızların bakışlarına katlanamayarak başını çevirdi.

Daha önce ailesinden kimse ona böyle acıyarak bakmamıştı. Adadaki köyleri güçlü, gururlu insanlarla doluydu. Çocuklar bile başlarını dik tutardı. Japon işgali yüzünden açlıkla burun buruna geldiklerinde ve denizden yakaladıkları için adaletsiz vergiler uygulandığında dahi daha fazla çalışıp karınlarını doyurmayı beceriyorlardı. Bu, denizde daha uzun saatler kalıp hayatlarını kötü havalarda riske atma anlamına gelse de aldıkları risk başarılarına gurur katıyordu. Onlar sadece ismen sömürgeydi.

Ada güçlü balıkçılar ve *haenyeo*'larla doluydu. Ve Hana da onlardan biriydi, en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Ailesinden ve denizden koparılacağını, bunları... Bunları yaşamak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

İçerideki diğer kızlar, Hana onları duymuyormuş gibi onun hakkında konuşuyorlardı. Kızların hepsi Koreliydi, fakat Japonya'nın himayesi altında oldukları için Japonca konuşabiliyorlardı. Çoğu Hana'dan büyüktü, bazısı yirmili yaşlardaydı ama iki tanesi Hana'nın yaşlarında duruyordu. En büyükleri Keiko'ydu. Hana, gün ışığında baktığında Keiko'nun kırklı yaşlarda olduğunu fark etti. Hana mutfağa girmeden toprak bahçede oturmaya devam edince Keiko ona metal bir kâsede pirinç lapası ve kuru et getirdi. Hana, açlıktan ölüyordu ama yemeğine elini bile sürmedi.

Masadaki kızlardan biri Hana'nın duyabileceği kadar sesli bir şekilde konuşmaya başladı. "Çok güçlü bir kız. Zaten sorun da bu." Konuşan kızın, levhadaki ismi Riko'ydu. "Küçük bir aslan gibi savaştığını duydum."

Diğer kızlar lafa girerek, "Bu hiç iyi bir şey değil," dedi.

Hinata denen kız, "Güçsüz bir kız olup kolayca pes etmek daha iyi," diye ekledi.

"Dövüşmekten çok daha kolay," dedi Riko. "Bizi dövmekten çok zevk alıyorlar."

"Evet, onlar erkek değil, canavar." Ağzı pirinç dolu kızlar, Hinata'yı homurtularla desteklediler.

"Geniş omuzlarına bakılırsa.... ırgat olmalı." Kızlar, Tsubaki'yi hızla onayladılar.

"Bacakları da çok kaslı." Hinata, Keiko'ya dönüp, "Nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Hana'nın gözleri bir an Keiko'nunkilerle buluştu. Keiko çok yırtıcı bir kadındı, fakat şimdi Hana'ya acı dolu bir ifadeyle bakıyordu. Gözleri yumuşacık olsa da sesi çok güçlüydü.

"Onu rahat bırakın, kızlar. Yakında buraya alışacak. Aynı bizim alışmak zorunda kaldığımız gibi. Yoksa asla hayatta kalmayı başaramaz."

Kızlar başlarını sallarken, aralardan mahcup sesler geliyordu. Hana, kızların ona düşman olduğunu ya da kötü niyet beslediklerini düşünmüyordu. Meraklı samimi gelmişti, fakat nedense ihanete uğradığını hissediyordu. Kızlar, geçen sabah kahvaltıdan sonra başına gelecekleri biliyordu ancak kimse onu uyarmamış ve yaşananları durdurmaya çalışmamıştı.

Genç kız, bahçede dizlerinin üzerinde otururken trende onunla seyahat eden diğer kızları hatırlamaya çalıştı. Aynı kaderi onlar da yaşamış mıydı? Trenden en son inen o olduğu için gerçekleri en geç fark eden de o olmuştu. Kuzeye doğru yol aldığı son birkaç saatteki cahilliğini düşündükçe gülesi geldi. Ancak dudaklarından ses çıkması mümkün değildi. Kahkaha yabancı bir dil oluvermişti. Sonra SangSoo'yu anımsadı. Küçük bedenini evinden çok uzağa, Tanrı'nın unuttuğu bir yere gömmüşlerdi. Bu kadarı çok fazlaydı. Hana, birden çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Ağzından çıkan abes, acı dolu sesleri engelleyemiyordu. Çığlıkları, küçük sarı kuşları rahatsız etmiş, kuşlar rüzgâr gibi uçup güneşte gözden kaybolmuştu. Kapı çerçevesine yaslanan asker, kızlara dönüp susmalarını söyledi. Keiko ve Hinata dışarı koşup kollarını Hana'ya doladılar.

Keiko, Hana'nın yüzünü elleriyle kapatarak onu susturmaya çalıştı. "Şişşt, kızım. Kes bağırmayı."

Hinata ve Keiko, Hana'yı sıkıca sarıp sarmalayıp saçlarını okşadı ancak genç kız, onlara karşı da direniyordu. Boğazı çok geçmeden yanmaya başlamıştı ama bağırmaya devam etti. Keiko, sonunda bir tokat atmak zorunda kaldı.

Bu tokadı ağır bir sessizlik izledi. Mutfaktaki birkaç kız sessizce hıçkırmaya başlamıştı. Asker, kızlara bağırarak hepsine odalarına dönmesini emretti. Keiko, Hana'yı randevuevine sokup basamakları çıkarttı ve bir zamanlar bir kızın can verdiği odaya geri tıktı.

Onuncu Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Japon Elçiliği'nin önündeki kalabalıkta dikilen Emi, nereye baksa *Bininci Çarşamba* yazan süslü pankartlardan görüyordu. Her hafta tekrarlanan protesto 1992'de başlamıştı, fakat bugün bininci çarşamba olmasına rağmen hayatta kalan kadınlar için hâlâ bir yasa tasarısı yoktu.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen etrafta çok sayıda destekçi ve protestocu vardı. Fakat kalabalığın enerjisi, büyük bir liderin cenazesindeymiş gibi hüzün yaymış ve herkesi sessizleştirmişti. Emi, başını kaldırıp devasa elçilik binasına baktı. Pencerelerin hepsi kapatılmış, panjurların hepsi çekilmişti. Yaşlı kadın, diğer kadınların da pencerelere baktığını fark etti. Herkesin aynı şeyi merak ettiğini biliyordu. İçeriden bizi mi izliyorlar? Yastalar mıydı, yoksa elçilik çalışanlarına tatil mi verilmişti? Belki de hepsi adada tatillerinin keyfini çıkarıyordu. Emi, karnında korkunç bir acı hissetti, içindeki sızı alev alev yanan bir ateşin ucuna düşmüş kömür parçaları gibi yavaşça kavruluyordu.

"Çok mu üşüdün?" diye sordu Lane. "İstersen şuraya oturalım, çadırların içine rüzgâr girmiyor."

"Hayır, böyle iyi." Emi, titrediğini fark etmemişti ancak Lane titrediğini görmüş ve yaşlı kadının üşüdüğünü zannetmişti. Lane, ellerini paltosunun ceplerine sokarak tekrar Emi'ye döndü.

"Bize sıcak çikolata alacağım," dedikten sonra kalabalıkta gözden kayboldu.

Bu sırada bir adam mikrofona vurdu. "Ses bir iki... Ses bir iki... Merhaba. Herkese merhaba..."

Emi, kargaşanın ortasında donakalmıştı. Adamın sesi, mikrofonda yankılanırken kalabalıktan mırıltılar geliyor, kapalı pencerelerin ardında Japon gözler gizleniyordu. Her şey derin bir sisin altında kalmış gibiydi. Emi'nin yok sayamadığı tek his, soğuktu. Vücuduna sardığı kat kat kumaştan içine giren soğuk, incecik kırışmış tenine işliyordu. Hava, babasını kaybettiği günkü kadar soğuktu. Aklına gelen bu acı hatıra, Emi'nin kalkanlarını indirmiş ve onu ansızın savunmasız bırakmıştı.

Bir insanın ölümüne şahit olmak çok garip ve korkunç bir şeydi. Bir saniye önce yanında nefes alan, düşünen, hareket eden babası bir saniye sonra yok olmuştu. Ne nefes alıyordu, ne düşünüyordu, ne kalbi atıyordu. Yüzü donuk ve duygusuzdu. Birkaç saniye önce yüzünü kaplayan korku, birden yok oluvermişti. Tek gözü kapalıydı. Emi, babasının göz kapaklarını kapattığında gözleri son bir kez daha açılmış ve sonsuza dek kapanmıştı.

Emi, bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamıştı. Düşünmemek çok daha kolaydı, yokmuş gibi davrandığında aynı şeyleri defalarca yaşamak zorunda kalmıyordu. Ancak

şimdi anılarının önüne geçemeyecek kadar yaşlıydı. Bedeni gibi yıpranan beyni, yaşadıklarını günün her saati aklına getiriyor, yalnızlığı acı ve pişmanlık tarafından bölünüyordu. Bazen eski yaraların iyileşmesi için tekrar açılmaları gerekirdi. JinHee, böyle söylemişti. Ve Emi, babasının ölümünü izlerken yüreğinde açılan yaraları hâlâ iyileştirememişti.

Emi, kalabalığın ortasında babasını düşündü. Babası şefkat, huzur dolu gözleriyle ona bakıyordu. Yaşlı kadın onu bu hâliyle hatırlıyordu ki böyle bakışlara kargaşayla geçen vakitlerde çok nadir rastlanırdı. Tarih 1948 idi, Emi o zamanlar on dört yaşındaydı. Kore Savaşı henüz başlamıştı, fakat adadaki polis ve Güney Kore hükümeti arasındaki gerginlik giderek büyümüş, solcu isyancılar çete savaşları başlatmıştı. Böylece Jeju Ayaklanması çıkmış ve iki taraf çok sayıda kayıp vermişti.

O gece polis köye karanlığın himayesine sığınarak gelmişti. Aralık rüzgârının uğultusu adamların ayak seslerini dahi bastırmıştı. Emi, ani bir gümbürtünün ardından evlerinin giriş kapısının açıldığını gördü. Polisler hızla içeri akın etmiş ve Emi'yle ailesini battaniyelerinin altından çekip dondurucu ayaza çıkarmıştı. Emi şaşkınlık içinde ağlıyordu, fakat polisler ona bir şamar atıp seslerini kesmelerini söyleyerek annesiyle babasına vurmaya başladı. Adamlar çok genç ve öfkeliydi, Emi ailesinin neden hedef alındığını bilmiyordu. Solculara katılacak bir ağabeyi ya da amcası yoktu. Polisin ailesine kin duymasını sağlayacak kimsesi yoktu. Onlar, kendilerinden büyük bir gücün altında ezilen ülkelerinde yaşamaya çalışan sıradan vatandaşlardı.

Polislerden biri babasını tutup Emi'nin önüne çektikten sonra babasının suratını annesine çevirdi. Sonra babasını dizlerinin üzerine indirip boğazına kıvrımlı bir bıçak tuttu.

"Bu, isyancıları sakladığın için." Zaman, adamın ağzından çıkan bu sözlerle birlikte durmuştu.

Emi, babasının boğazındaki bıçağın soldan sağa kayışını inanamayarak izlemişti. Her yere kan fışkırmış, babasının karanlık gecede seçilen gömleği kapkara kan lekesi olmuştu. Babasının korku dolu gözleri, annesininkilerden ayrılmıyordu. O an Emi, babasının kendi yerine annesi için korktuğunu düşündü. Babasının gözleri çok geçmeden hayat ışığını kaybetmişti. Annesi sulu kar atan gökyüzüne bakarak feryatlar koparıyordu. Ancak başının yanına vuran başka bir polis yüzünden ansızın sessizleşmişti. Emi, çığlık atarak hızla babasının yanına emekledi ve ağlayarak tekrar tekrar bağırdı.

"Sakın ölme babacığım. Sakın ölme!"

Bir polis onu babasının gevşek vücudundan uzaklaştırdı. Emi, adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı, fakat adam onu daha sıkı tutup kollarını morartarak bağırdı.

"Debelenmeyi kes! Yoksa senin boğazını da keserim."

O sırada başka bir polis emreder bir ses tonuyla, "Kızı bırak," dedi. "Zaten kan içinde kalmış."

Emi, başını kaldırıp adama baktı. Adam, diğerlerinden daha yaşlı ve rütbeli duruyordu.

Diğer polis, Emi'nin kollarını bükerek önüne diz çökmesini sağladı. "Öldürmek bende alışkanlık yapıyor."

"Henüz işimiz bitmedi. Daha ziyaret edilecek çok ev var. Sonra istediğini yaparsın." Adam, Emi'ye bakarak uzaklaştı.

Emi'yi tutan polis bir süre düşünür gibi bekledi. Ardından yere tükürüp başını salladıktan sonra Emi'nin sırtına bir tekme attı. Emi, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüğünde

adam ona bir tekme daha attı. Emi, soğuk ıslak zemine düşüp yüzünü kollarıyla kapattı.

"Git kendini temizle. Belki senin için dönerim." Polis bu sözlerin ardından gülerek pantolonunu ve ceketini düzeltti.

Polisler, karanlıkta ilerleyen kaplanlar gibi geldikleri sessizlikle geri gittiler. Emi'yle annesi, babasının bedenini tutup sessizce yanan evlerini izliyorlardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Emi, yangını kimin çıkardığını görememişti. Sessizce etrafına bakan Emi, yanan diğer evlerin tepelerde yarattığı parlak ışıkları görünce şok olmuştu. Dikkatli dinlediğinde uzaklardan uğuldayan rüzgârın bastırdığı acı bağırışları duyabiliyordu. Ama bu ses annesinin, kafasının içinde yankılanan sessiz çığlığı da olabilirdi.

Polisler neredeyse tüm köyü yakmıştı. Emi, babasını kumsaldan kova kova kum taşıyarak oluşturduğu kum kaplı, sığ bir mezara gömdü. Toprak, öyle sertti ki ancak birkaç santim kazılabiliyordu. Annesi, mezarın yanına diz çöküp için için ağladı. Birkaç yaşlı kadın, hatta birkaç erkek yardıma gelmişti. Polisler erkek ve kız çocuklarla birlikte genç erkek ve kadınların çoğunu götürmüştü. Kimse, onların nereye götürüldüğünü düşünmek istemiyordu. O an istedikleri tek şey, ölen sevdiklerini gömüp bir sığınak bulmaktı. Emi, o polisin ona neden yardım ettiğini bilmiyordu ama adam, onu korkunç bir kaderden kurtarmıştı.

Emi, babasının üzerine kum saçarken yaşlı bir kadının ortaya attığı bir soruyu işitti. "Bunu kendi insanlarına nasıl yapabiliyorlar?"

Birkaç yaşlı adam Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasında var olan korkuyu açıklamaya çalıştı ama hiçbiri kan kardeşleri tarafından maruz kaldıkları acı ve ölümleri açıklayamıyordu.

"Hepimiz Koreliyiz. Japonlar gitti." Yaşlı kadının yüzü, ardında bıraktığı yıllar ve yaşadığı güç günler yüzünden çizgi çizgi olmuştu. Sömürge olmaktan kurtulmuştu, fakat şimdi de korkunç bir işgalde acı çekiyordu.

Emi, babasını gömme işlemine devam etti. Ailesi, küçük köylerindeki diğer herkes gibi çatışmalara ve polise bulaşmamak için ellerinden geleni yapmıştı. Emi'nin aklında hep aynı şey vardı; babası Japon işgalinde ve savaşta hayatta kalmayı başarırken kendi ülkesinin insanları tarafından öldürülmüştü.

Emi ve annesi, hayatta kalmayı başaran bir avuç insanın peşinden köyden çıkarak kıyının yakınlarına indi. Daha önce konuşan yaşlı adam, yaklaşık seksen yıldır adada yaşadığını ve kıyıdaki körfezde gizli bir mağara bildiğini söylemişti. Emi'nin annesi gün boyu süren yolculuğa çok güç dayanmıştı. Bir ip onu kocasına bağlamış gibiydi, ondan uzaklaştığı her adımda ip onu âdeta geri çekiyordu. Beş yıldır dalan Emi'nin vücudu oldukça çelimli ve kaslıydı. Emi, annesini sağ salim mağaraya taşımak için dalış sayesinde kazandığı gücün tamamını kullanarak annesinin bedenini çekiştirerek taşıdı.

Mağaraya on dokuz kişi sığınmıştı. Emi bazı yüzleri tanıyordu, fakat içeridekilerin çoğu koyun diğer tarafındandı. Emi, en yakın arkadaşı JinHee'nin katliamdan kurtulup kurtulmadığını düşündü ama kimse sevdiklerini aramak için mağaranın güvenli bölgesinden çıkmaya cesaret edemiyordu.

Ama bir kadın, bu kuralı bozmuş ve evi yanarken kaçırılan kızını aramak için mağaradan çıkmıştı. Kadın, mağaraya döndüğünde yüzü hayalet gibiydi. İnsanlar saatlerce dil dökse de onu karşılaştığı manzarayı anlatmaya ikna edememişti. Ancak Emi, en kötüsünü hayal edebiliyordu.

O gece anne, uykusundan kızının ismini haykırarak sıçramış, Emi kadının acısını duymamak için kulaklarını kapatarak tüm gece uyumak için kıvranmıştı.

Mağaranın içinde, polisin gizli yerlerini bulabilme korkusuyla ateş yakamıyorlardı. Herkesin dişleri birbirine vuruyor, insanlar mağaranın derinliklerinde gece ayazında donuyordu. Emi ve annesi, vücut ısılarında ısınmak için iki yaşlı kadınla birbirlerine sokulmuştu. Erkekler de birlikte yatıyordu, fakat aralık soğuğu küçümsenmeyecek kadar sertti. En yaşlıları, kısa süre içinde uykularında donmaya başlamıştı.

Emi ve annesi, donmuş cesetleri mağaranın gerisine taşımaları için yaşlı adamlara yardım etti. Cesetler mağaranın gerisinde iyice soğukta kaldığından uzun süre bozulmayacaktı. Emi, uyuyakalmadan önce JinHee'nin anlattığı korkunç hikâyeleri düşünüyor, bu hikâyeleri anımsamanın arkadaşının hayatta kalmasına yardım edeceğine inanıyordu. Arkadaşını adadaki başka bir kasabada sağ bir şekilde hayal etmek, babasının acısına ve akıl sağlığını kaybetmek üzere olan annesine rağmen ona dayanma gücü veriyordu.

Mağaranın içinde buldukları her şeyi yiyorlardı. Duvarlarda büyüyen yosunları, toprakta gezinen böcekleri, hatta Emi'nin sıçan olduğundan şüphelendiği birkaç canlıyı hiç düşünmeden yemişlerdi. Açlıkla geçen dört haftanın ardından Emi'nin annesi geri dönme vaktinin geldiğine karar

vermiş, böylece Emi ve annesi birbirine yaslanıp gözlerini ocak ayının parlayan güneşiyle kırpıştırarak gizli sığınaklarından dışarı çıkmışlardı.

İkisi de zayıf düşmüştü, acımasız soğuk resmen canlarını yakıyordu. Anne kız yeni yağmaya başlayan karın altında, evlerine yürüyüp kül olan binaları arkalarında bırakırken tek bir kişiye bile rastlamamıştı. Emi bir zamanlar evlerinin bulunduğu yeri kaplayan küllerin üzerine düşen kar tanelerini gördüğünde ağlayamayacak kadar uyuşmuştu. Her şey yok olmuştu. Her şey... Bir zamanlar ailesine yuva olan ev, duvarların arasında saklanan anılar, Emi'ye okumayı öğreten ablasının ciddi ifadesi, babasının zither çalıp şarkı söylerken çıkardığı sesler, annesinin şefkatle pişirdiği o leziz yiyecekler... Hepsi küle dönmüştü.

Şimdi *neredeler?* diye geçirdi içinden Emi. Babasının ruhu, ablasının kayıp bedeni neredeydi? Annesi küllerin arasına diz çöküp yüzünü ellerinin arasına gömerken Emi, uzun bir sessizliğin ardından annesini babasını gömdükleri yere götürdü.

Yeni yağan kar taneleri kumlardan oluşan tepeciğin üzerini örtmüştü. Küçük tepenin üzerine düşen ince dalların bıraktığı şekiller, ayak izlerini andırıyordu. Emi, martıların ocak rüzgârıyla süzüldüğü beyaz gökyüzüne baktı. Martılar babasını mı ziyaret ediyordu? Belki de ayrılan ruhunu saygıyla selamlıyordu.

Emi'nin annesi kum tepeciğinin yanına diz çöküp alnını kara değdirdi. Dudaklarının arasından küçük hıçkırıklar kaçıyordu. Emi, annesinin yanına çömelip titreyen bedenine sarıldı. Annesi yaşlı bir kadın gibi bir deri bir kemik kalmıştı. Oysa henüz kırk yaşında bile değildi. Savaş ondan çok

şey çalmış, önce büyük kızını sonra kocasını almıştı. Şimdiyse küçük çocuğuyla birlikte donmuş toprağın üzerinde evsiz kalmıştı. Emi de hıçkırmaya başlamıştı. İster ölü ister diri olsun herkes için yas tutuyordu.

Emi, duyduğu seslerle doğrularak kulak kabarttı. Derin sessizlik rüzgârı bile bastırırken, tepelerindeki martılar onları uyarmak için çığlıklar atıyordu. Ve Emi tekrar o sesleri duydu. Adamlar geliyordu.

"Birileri geliyor, anne." Genç kız fısıldarken, seslerin arkalarından geldiğini fark etti. Zeminde yankılanan tüfek uçları, giderek yaklaşıyordu.

"Gitmemiz gerek." Bir kez daha fısıldayan Emi, hızla annesini kaldırmaya çalıştı ama annesi yerinden kımıldamıyordu.

Genç kızın kalp atışları hızlanmıştı. Mağaradan çıkmakla büyük bir hata yapmışlardı. Bunu da atlatırlarsa tekrar mağaraya döneceklerdi. Alçak bir tepenin üzerinde, yangın yüzünden kararan mandalina ağaçlarından oluşan küçük bir koru vardı. Emi, annesini ayağa kaldırmayı başarabilirse ağaçların arkasına saklanıp polislerin geçmesini bekleyebilirlerdi. Fakat bunu düşünürken, yağan karın zeminde bıraktığı tazecik katmanı unutmuştu.

Emi tüm gücüyle annesini kaldırmaya çalıştı. "Lütfen anne. Acele etmemiz lazım."

Genç kız, annesiyle birlikte alçak tepeye doğru koşup mandalina korusuna daldı. Birlikte diğerlerinden daha uzun bir ağacın arkasına saklandılar. Ağacın dallarının yarısı yanıp yere dökülmüştü, soğuk hava ağaçların köklerini yanmaktan kurtarmıştı ama ağaçlar hiçbir zaman eski hâllerine dönemeyecekti.

Polisler, evin kalıntılarının olduğu araziye girdiklerinde sesler kesildi. Emi, adamların küllerin üzerine basan postallarından çıkan sesleri işitebiliyordu. Genç kız annesiyle birlikte titreyerek diz çökerken korumacı bir içgüdüyle annesinin üzerine abandı.

Polislerden biri diğerlerine, "Şuraya bak," dedi.

Diğerleri, "Ne o?" diye sordu.

"Ayak izleri."

Sonra bir sessizlik oldu. Emi, adamların ayak izlerini takip ettiğini ve izlerin onları tepeye çıkarıp gizlendikleri yere getireceğini hayal edebiliyordu. Annesinin geri dönmesine izin vermekle büyük bir aptallık etmişti. Annesinin doğru düzgün düşünemediğini biliyordu; çok üşümüşler, aç kalmışlar ve acı çekmişlerdi. Ancak dört bir yanı ölümle çevrelenen Emi, bir mezara dönmeye başlayan mağaradan çıkacağı için çok mutlu olmuştu. Üstelik bir an önce evinden geriye ne kaldığını görmek istiyordu.

Ağacı geçip yanlarına varan ilk polis, çocuk denilebilecek yaştaydı. Üzerine kalın, pamuklu bir palto giymiş, boynuna sarı bir kaşkol dolamıştı. Çocuk, Emi'ye çok yumuşak bir ses tonuyla seslendi.

"Yaralı mısın?" Sonra Emi'nin kollarının arasında saklayıp ağaca dayadığı annesine baktı. "İyi mi? Korumaya çalıştığın annen mi?"

Emi yanıt veremiyordu. Genç kız, kollarıyla annesini sarmaya devam etti. Diğer polisler yaklaştığında havada ağır bir merak vardı. Emi kendini küfürlere, acımasız yumruklara ve beraberinde gelecek acılara hazırlayarak başını eğdi.

Polislerden biri, "Kız sağır mı?" diye sordu.

Genç polis, "Galiba şokta," dedi. "Şişşt tamam. Niyetimiz seni incitmek değil. Hayatta kalanları arıyoruz. Bizimle gelin, sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

Polis elini uzattı, fakat Emi hızla kaçındı. Annesi başını kaldırıp adamın paltosuna tükürdüğünde adam birkaç adım geriledi. Diğer iki polis bağırarak savunmaya geçmek üzere tüfeklerini kaldırdı.

Fakat genç polis, "Hayır!" diyerek onları durdurdu. "Geri çekilin. Sorun yok. Çok korkmuşlar. Baksana, kül içindeler. Geçtiğimiz o evi hatırlasanıza... O hafif tümsekli mezarı..." Adam Emi'nin yüzünü incelerken sesi giderek kısılıyordu.

Emi birden, "Onu öldürdüler..." diyiverdi.

Üç polis donmuş bir hâlde Emi'ye bakıyordu.

"Kim?" Yumuşak sesli polis eğilerek Emi'nin göz hizasına geldi. "Bunu yapanı gördün mü?"

O sırada annesi, "Sakın bir şey söyleme," diye fısıldadı.

Emi, annesinin koyu gözlerine baktı. Gözlerinde Emi'yi uyaran korku dolu bir ışıltı vardı. Sonra yüzünü tekrar genç adama döndü.

"Gece yarısı geldiler. Hiçbir şey göremedik, çok karanlıktı."

"Emin misin?" Genç adamın sesi hâlâ çok kibardı. Onlara yardım etmek istiyor gibiydi, hatta dertlerini gerçekten umursuyor gibi davranıyordu.

Emi, başını olumlu anlamda salladı. Genç adam ayağa kalkıp bir süre Emi'nin söylediklerini düşünür gibi bekledikten sonra yangın yüzünden tahrip olan mandalina ağaçlarına baktı. Emi, genç adamın bakışlarını takip ederken aklına bir anısı gelmişti. Sıcak yaz aylarında ablasıyla

kahkahalar atarak karanlık koruya doğru koşarlardı. Birden aklına gelen bu görüntü onu gafil avlamıştı, genç kız koruyu bir daha eski hâliyle göremeyeceğini düşünmeden edemedi. Her şey mahvolmuştu. Genç polis, derin bir nefes alıp hızla burun deliklerinden soludu.

"Götürün."

Emi, polisin değişen ses tonu karşısında şaşırmıştı. Genç adamın yumuşak tutumunun yerini, askeri bir otorite alıvermişti. Diğer iki polis, Emi'yle annesini ayağa kaldırıp evlerinden uzaklaştırdı. Emi, babasının mezarının yanından geçerken gözleri küçük kum yığınında takılı kalmıştı. Babası hafızasında korumacı kollarıyla onları kanatlarının altına alan, iri ve zinde bir adam olarak kazılıydı, fakat güçlükle fark edilen kum yığını babasının bu görüntüsünü silip atmıştı. Genç kız, adamlar tarafından yol boyunca sürüklenirken denizden gelen hazinelerine, o aşina taşlara ve deniz kabuklarına bakıyordu. Kamyonu gördüğünde debelenmeye başladı, fakat artık her şey için çok geçti.

Polisler onları istasyona götürdüğünde Emi her tarafta acı ve korkuyla bağıran insanlar gördü. Kiminin üzerinde üniforma, kiminin üzerinde kanlı paçavralar vardı.

Duvarın karşısında oturan yaşlı bir kadın, kucağında kanlı bir çocuk kafası tutuyordu. Etrafındaki kargaşa giderek büyürken, zavallı kadın çok sessiz ve hareketsizdi. Emi, genç polis onları eğreti bir bekleme odasına çekiştirirken tüm gücüyle annesinin elini tuttu. İnsanlar küçük gruplar hâlinde birbirlerine dayanmıştı; bazıları ağlıyordu, bazıları ise hâlâ şoktaydı. Polis, onları yalnız bırakıp danışmadaki memurla konuşmaya gitti. Ancak masadaki formu doldururken bile sürekli omzunun üzerinden arkasını kontrol ediyordu.

Emi, etraftaki insanlara baktı ama kimseyi tanıyamadı. Köyünün insanları neredeydi? Genç kız, birden tüm tanıdıklarının ölmüş olabileceğini düşünerek korktu, sonra bu fikri aklından atmaya çalışarak annesine baktı. Ancak annesinin erkenden çöken yüzündeki boş ifadeyi görmeye katlanamıyordu.

Genç polis döndüğünde Emi, adamı küçümser bir tavır takınmaya çalışarak omuzlarını doğrulttu ama adam onun bu niyetini fark etmemişti bile.

"Çağrılana kadar burada bekleyeceğiz."

Emi, "Neden?" diye sordu. "Biz ne yaptık ki?"

Genç adam, boğazını temizleyerek, "Hiçbir şey," dedi. Yüzünde giderek şüpheli bir ifade beliriyordu.

"O zaman bizi neden buraya getirdin?" Emi, cesurca konuştukça adam sersemliyordu. Emi'nin karşısındaki adam kamyona binmesini emreden polis olmaktan çıkıp bir kez daha mandalina korusunda ona yaklaşan yumuşak sesli genç adam oluvermişti.

"Sen bir şey yapmadın. Hükümetle ilgili bir konu."

"Ama bizim hükümetle bir ilgimiz yok..."

Genç adam, Emi'nin kolunu tutup, "Konuşmayı kes," dedi. Sonra konuşmalarını dinleyen insanları inceleyerek odaya baktı. "Benim emrim üzerine buradasın. Şimdilik bilmen gereken tek şey bu."

Emi, adam kolunu bırakana kadar adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Masadaki memur onları çağırdığında, üçü istasyonun arkasındaki küçük bir ofise girdi. Genç polis arkasından kapıyıçekince odanın diğer tarafındaki acı dolu dünya aniden sessizleşmiş, Emi'nin aklında sisli bir sessizlik

belirmişti. İçerideki masa, odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Masanın arkasında üzerinde süslü üniformasıyla bir adam oturuyordu. Emi, adamın göğsünü süsleyen madalyaları ve rozetleri kazanmak için kaç hemşerisini öldürdüğünü düşünüp adamın yüzünü inceleyerek konuşmasını bekledi.

"Bana *haenyeo* olduğun söylendi, doğru mu?" Adam, başını önündeki kâğıt yığınlarından kaldırmamıştı, hatta cevap beklerken hâlâ bir şeyler okuyor gibiydi.

Emi, "Evet," diye yanıtladı. Doğrusu adamın, ailesinin bilgilerini nasıl bu kadar hızlı öğrendiğini merak etmişti.

Adam bir an başını kaldırıp annesine baktı. "Bu, annen mi?"

"Evet."

"O da *haenyeo* mu?"

"Evet."

"Ah, çok mutabık bir insan olduğunu söylemeliyim. Çok şanslısın, HyunMo. Bence çok uygun bir eş olacak. Doğru soruları sorduğun sürece bu iş olmuştur!"

Adam, kendi kendine kıkırdayarak dizine vurdu.

"Söyle bakalım, soyadın ne?"

Emi birden sustu. Adam *eş* demişti, gerçekten hiçbir şey anlamıyordu.

Genç kız cevap vermeye fırsat bulamadan polis araya girdi. "Babasının ismi Jang'dı." HyunMo, Emi'ye bakmıyor, gözlerini masadan ayırmıyordu.

"Jang mı? Güçlü bir isim." Subay, forma bir şeyler yazdıktan sonra önündeki formun altını imzaladı ve kâğıdı Emi'ye doğru iterek bir kalem uzattı. "Güzel. Şimdi burayı imzala."

Polis, babasının ismini biliyordu. Emi, genç adama bakarken kulaklarının alev alev yandığını, ağzının kuruduğunu hissediyordu.

"Kalemi al, kızım." Subay, kalemi Emi'nin eline tutuşturdu. "Şu satıra imzanı at. Bak, tam benimkinin üzerine. Buraya."

Emi nihayet kendine gelerek, "Bu nedir?" diye sordu. Sonra hemen annesine baktı, fakat annesi sessizce ağlayarak yere bakıyordu.

"Nikâh kâğıdın. İmzala şurayı."

"Ama kiminle evleniyorum?"

"Ne demek kiminle evleniyorum? Tabii ki onunla." Subay eliyle genç adamı, Emi'yi yanmış evinde bulan ve babasının ismiyle Emi'nin işini bilen polisi gösterdi. "Haydi haydi, tüm gün sizinle uğraşamam. İmzala. HyunMo, sen de isminin yanına imza at."

Emi, dönüp HyunMo'ya baktı. Genç adam ondan çok daha büyüktü, fakat hâlâ bir ergen sayılırdı. Gerçekten onunla evlenmesini mi bekliyorlardı? Emi, elinde kalemle öylece dururken yüzüne inen ani tokatla yere düştü. Masasından asi bir yılan gibi fırlayan subay öyle hızlı hareket etmiş, öyle güçlü bir tokat atmıştı ki genç kızın ayakları yerden kesilmişti.

"Ayağa kaldır şunu."

HyunMo, Emi'yi dikkatlice ayağa kaldırıp kolunu beline sararak genç kızı masaya geri getirdi. Böylesine bir şiddet karşısında o da Emi kadar şaşırmış görünüyordu. Emi'nin yanağı nabız gibi atıyordu, görüş açısı oldukça bulanıklaşmıştı.

"Şimdi bunu imzalayacaksın ve HyunMo kocan olacak. Sonra üçünüz ofisimden def olup gideceksiniz ve ben listemdeki diğer vatandaşlarla ilgilenebileceğim. Şimdi dediğimi yapın, yoksa ikinizi de tutuklattırırım." Subay, anne kızın çelimsiz bedenlerini göstererek ekledi. "Zaten hapiste pek yaşamazsınız."

Emi'nin annesi gözlerini dikmiş subaya bakıyordu. Yavaşça masaya yaslanıp elleriyle masanın köşesini tuttu. Yüzü canlanmaya başlamıştı, fakat ifadesi hâlâ acı içindeydi. Emi, annesinin bir şeyler söylemesinden korkuyordu ancak subay annesinin konuşmasına izin vermeden araya girdi.

"Sakın bir şey söyleyeyim deme, Anne. Kızının ölüm kalımı benim elimde. Herhangi birinizin ağzından nahoş bir kelime duyarsam sizi gözümü kırpmadan idama yollarım." Subay, HyunMo'ya dönerek emreder bir ses tonuyla bağırdı. "Kıza, formu imzalamasını söyle!"

"Söylediğini yap." HyunMo'nun göz bebeklerinin içi af diler gibiydi.

Emi kalemi aldı fakat kalem titreyen eli yüzünden sallanıyordu. HyunMo, kalemi satıra doğru götürüp Emi'nin imzasını atmasına yardım ettikten sonra kalemi aldı ve Emi'nin isminin yanına kendi adını yazdı; *Lee, HyunMo*.

"Güzel. Şimdi def olun. Çok işim var."

Subayın bu dediğinin ardından HyunMo, Emi ve annesini ofisten çıkarıp kalabalık istasyonun umutsuz manzarasının içinden geçirerek ocağın soğuğuna çıkardı. Sert rüzgâr, Emi'nin tokat yiyen yanağındaki sıcaklığa iyi gelmişti. Genç kız, eliyle yanağını ovalarken bir imzayla hayatından vazgeçtiği için hâlâ titriyordu.

Hep birlikte istasyonun arkasına park edilmiş kamyona doğru yürürlerken Emi, uzun sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Neden? Neden bizi zorla evlendirttin?"

"Çünkü oğullarımız bu adanın devamını getirecek." Genç adam hiç düşünmeden verdiği bu cevabın ardından kapıyı açıp anneyi kamyona bindirdi.

"Oğullarımız mı?" Emi, adamın anne ve babası gibi gerçek bir evlilik yapacaklarını düşünmesine şaşırmıştı. Bu düşünce tek kelimeyle gerçeküstüydü.

"Evet, toprağın ve köyün çocuklarımız vasıtasıyla tekrar bize miras kalacak."

"Bize mi?"

"Diğer polislerin çoğu gibi kuzeydeki evimi bırakıp güneye kaçmak zorunda kaldım. Komünistler ailemi öldürdükleri gibi beni de öldürmeden önce kaçmam gerekiyordu. Her şeyimi aldılar. Sadece benim değil, hepimizin. Biz de kaybettiklerimizi geri kazanmak için sizlerle evleniyoruz. Tabii, daha önemlisi komünistleri güneyden uzak tutmak için. Soyumuzun devamını getirmeli, onları bitirmeliyiz. Bunu sizin... Kore'nin iyiliği için yapıyoruz."

Emi, bu denli acı çeken birinin o an çektiği acıyı anlayabileceğini umarak, "Ben komünist değilim," dedi.

Genç adam duygusuz bir suratla ona baktı.

"Bu ada komünist dolu. Sen farkında olsan da olmasan da komünistsin. Ama benimle evlenerek tehlikeden kurtuldun. Haydi bin."

HyunMo, kapıyı açıp Emi'nin kamyona binmesini bekledi. Ancak Emi yerinden kımıldamıyordu. Polisler babasını öldürmüştü. Genç kız, o gecenin karanlığına geri döndü. HyunMo neden buradaydı? Onu yanmış evinin küllerinin

arasında bulacağını nereden biliyordu? Emi'nin midesi çalkalanmaya, dizleri gevşemeye başlamıştı. O öylece beklerken HyunMo onu kollarından tutup kamyona binmesine yardım etti.

Emi, annesinin yanına oturarak o geceyi hatırlamaya çalıştı. Çok karanlık bir geceydi, sulu kar yüzünden etrafını tam olarak görememişti. Korkudan, tüm adamların yüzleri bir sis perdesinin ardına gizlenmişti. HyunMo'yu o korkunç sahneye yerleştirmeye çalışıyor ama genç adam ona hiç tanıdık gelmiyordu. Oysa babasının katilini tekrar görse hatırlayacağından emindi. Emi, HyunMo sürücü koltuğuna oturduğunda onu sisli geçmişinde görmeye çalışarak bir kez daha genç adama baktı.

HyunMo onu görmezden gelip motoru çalıştırdı ve başka bir şey söylemeden istasyondan uzaklaşmaya başladı. Emi, HyunMo'nun suratını o geceki adamların yüz hatlarıyla uyuşturamıyordu. Genç kız gözlerini yavaşça HyunMo'dan çekip boş boş ön camdan dışarıyı seyretmeye başladı. HyunMo'nun onları nereye götürdüğünü bilmiyor ve ilerlediği her metreyle biraz daha kaybolmuş hissediyordu.

Emi meydanda titreyerek geçmişini hatırlamaya çalışırken yaşının verdiği acılara yenik düşmüştü. Bacağı korkunç bir acıyla sızlıyor, sızı üst uyluğuna çıkıp sıcak bıçaklar halinde kalçasına saplanıyordu. Soğuk, yaşının verdiği acıları ve geçmişine dair anıları bastırmaya yetmiyordu.

Lane, elinde üç sıcak çikolatayla geri döndü. Emi, hemen sıcak çikolatasına uzanıp eldivenlerinin arasından

sızan dumanların keyfini çıkararak etrafını çevreleyen suratları inceledi. Bir şey arıyordu, fakat aynı zamanda hiçbir şey aramıyor gibiydi. Gözüne tanıdık bir şey, bir gülümseme, bir jest ya da çocukluğuna dair bir anının çarpmasını umuyor ancak buna inanmıyordu. Şu ana kadar protestolara üç kez katılmıştı. Gözlerini kalabalıkta gezdirirken mutluluk kadar gizli bir şeyi aradığının farkındaydı.

Emi, sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Ağzındaki sıcak, yoğun tadın keyfini çıkarırken gözleri etrafta toplanan kalabalıkta gezmeye devam ediyordu. Çevresine bakarken bir şey, birini kaçırma korkusuyla hiçbir suratta ya da elde çok fazla takılı kalmamaya çalışıyordu. Lane ve YoonHui, sıcak çikolatalarını yudumlarken Emi'nin bakışlarının farkındaydılar. Fakat ikisi de Emi'nin sessiz arayışını bölmüyordu.

Yaşlı kadın, gözlerinin biriyle buluşmasını ve ablasını bulmayı umarak kalabalıktaki insanlara bakmaya devam etti.

On Birinci Bölüm

Hana

Mançurya,
1943 Yazı

Hana'nın fotoğrafı diğerleriyle birlikte merdivenin alt kısmına asılmıştı. Askerler o gün onu seçerlerse genç kızın suratı *2* numaralı kapının önünde biriken kuyruğa bakıyor olacaktı. Askerler odada otuz dakika kalırken subaylar bir saat kalıyordu. Hana mönüdeki bir yemek gibiydi; inceleniyor, satın alınıyor ve tüketiliyordu.

Randevuevinde her gün aynı şey oluyordu. Kızlar uyanıp yemeklerini yiyor, adamlar genelde akşam dokuzdan sonra geliyordu. Hana, adamlar gittikten sonra temizlenir, kullanılmış prezervatifleri atar, iyice temizlenir ve o gün yaralanmışsa yaralarını sarardı. Mesaileri biten kızlar, iki lokma yemeğin ardından yataklarına gidiyor ve ertesi gün her şeye yeni baştan başlıyorlardı. Hana günde on saat, haftada altı gün askerlere 'hizmet' ediyor, günde yirmi adamın tecavüzüne uğruyordu. Yedinci gün ise temizlik günüydü. O gün odasını toplar, paçavra elbisesini yıkar, diğer kızlarla birlikte randevuevini temizleyip bahçedeki bostanlıkla ilgilenir ve temizlik günleri gelen doktorun ziyaretini beklerdi.

Hana'nın bu rutinden kurtulamayacağını anlaması iki haftasını almıştı. En zoru da ilk haftaydı. İlk üç gün hiçbir şey yememiş, üç gece kontrolsüz bir şekilde ağlamıştı. Ancak vakit geçtikçe bodrumda hücre hapsine gönderilmediği için şanslı olduğunu öğrenmişti. Kurallara karşı gelen ya da kırbaçla akıllanmayan bazı kızlar, bodruma hücre hapsine gönderilirdi. Hana, üçüncü gecesinde hüngür hüngür ağlarken çalan kapısı onu karamsar düşüncelerinden çıkardı.

Keiko içeri girip, "Ağlamayı kes, küçük Sakura," dedi. "Bu kadarı yeter." Hana, Keiko'nun sesiyle irkilerek kadına baktı. Keiko, Hana'nın odasına gelerek ceza riski almıştı, sırf bu yüzden onu randevuevinin bodrumundaki hücreye gönderebilirlerdi. Keiko'nun aldığı bu riski düşünmek, Hana'nın gözyaşlarını anında kesti.

"Kendini toplamalısın." Keiko'nun azarındaki sert ses tonu, yüzündeki acıyan ifadeyle uyuşmuyordu. Keiko, Hana'ya yanaşıp yüzüne düşen bir bukleyi kenara itti. "Şu an ne düşündüğünü biliyorum. Ölmek istiyorsun. İlk birkaç geceden sonra hepimiz ölmek istemiştik." Keiko, Hana'dan yanıt alamayınca devam etti. "Bir daha anneni görmek istemiyor musun?"

Anne. Bu kelime Hana'nın kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.

Hana, sırtını Keiko'ya çevirerek, "Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum," diye fısıldadı. O an Hana'nın beyninde pazardaki kadınların sesleri yankılanmıştı. Hana bir gün, bu güç günleri atlatıp evine dönse dahi anne ve babasını erkenden mezara götürmüş olmaz mıydı?

"Eğer ölürsen anneni kesinlikle göremezsin. Anneni düşünmen gerek. Sana ne olduğunu asla öğrenemeyecek.

Ömrünün geri kalanı boyunca sana ne olduğunu düşünüp duracak."

Hana, amcasının kılıcı eve gönderildiğinde annesinin nasıl çılgına döndüğünü hatırladı. Kız kardeşini bu korkunç kaderden kurtarmış, fakat onu kalbi kırık bir anneyle bırakmıştı. Genç kız, ailesini mahvedeceğine hayal edilebilecek en büyük işkencelere katlanabilirdi.

Ancak tam tersini düşünmesi çok sürmedi. Askerlerin elinde her gün acı çekecekti. Ta ki... Bu işkencenin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Savaş bitene kadar mı devam edecekti, yoksa hamile kalana kadar mı? Belki de ölene kadar. Annesi, ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

"Anneni tekrar göreceğine söz veriyorum. Burada sonsuza dek kalmayacaksın. Hiçbirimiz kalmayacağız. Vaktimizi doldurduğumuzda evlerimize dönebileceğiz."

Keiko konuşmaya devam etti ama Hana onu artık duyamıyordu. Gerçekten bir gün evine dönme ihtimali var mıydı? Keiko doğru mu söylüyordu? Onu gerçekten evine gönderecekler miydi?

"Haydi gel, seni temizleyelim."

Keiko, Hana'ya kendini nasıl temizlemesi gerektiğini anlattı. Fakat Hana söylenene yanıt vermediğinde onu kendi elleriyle temizledi.

Hana'nın onu durduracak enerjisi yoktu. Antiseptik solüsyon, yarıya basılan tuzdan daha kötü yakıyordu ama ağzını bile açmadı. Keiko, aralarındaki sessizlik dolduğunda her şey düzelecekmiş gibi durmaksızın konuşuyordu.

"Savaş sonsuza dek sürecek değil ya. Aynı şekilde sen de burada sonsuza kadar kalmayacaksın. Burada kendine iyi bak, hayata tutun, bir gün özgür kalacak ve anneni tekrar göreceksin."

Hana kadının gözlerinin içine baktı. Bu, Keiko'nun ikinci kez özgürlükten bahsedişiydi. Genç kız, Keiko'nun doğruyu söyleyip söylemediğine karar veremiyordu ancak geyşa, gözlerini hiç kaçırmadı. Hana'yı onunla tartışmaya davet eder gibiydi. Hana, sessizliğini korumaya devam etti ve uzun süren bir sessizliğin ardından Keiko hiçbir şey olmamış gibi tekrar konuşmaya başladı.

"Bir gün eve dönmek istiyorsan kendine elinden geldiğince iyi bakman gerek. Bu da her askerden sonra iyice temizlenmek demek. Sana verilen yemekten yiyebildiğin kadar yemeli, kıyafetini yıkamalı ve böceklerin sana hastalık taşımaması için odanı temizlemelisin. Biz böyle hayatta kalıyoruz."

Keiko, Hana'nın yanından ayrıldığında genç kız ince kiliminin üzerine yattı ve karanlığa bakarak etrafındaki yeni sesleri dinlemeye başladı. Kadınlar odalarında konuşuyor, başının üzerindeki çatı gıcırdıyor, rüzgâr saçaklara çarparak uğulduyordu.

"Lütfen anne. Gel beni bul. Beni buradan al." Boş odada fısıldayan Hana, bu sözcükleri o kadar çok tekrar etti ki cümleleri kafasının içinde kendi kendine yankılanır oldu.

Tüm bunların üzerinden iki hafta geçmiş, Hana, Keiko'nun talimatlarına uyması gerektiğini öğrenmişti. Artık ölüm üzerine çok fazla düşünmüyor, Keiko'nun sözüne, bir gün özgür kalıp ailesini görebileceği gerçeğine tutunuyordu. Bu sırada askerler kapısının önünde sıra olmaya devam ediyordu. Genç kız, kilimde hareketsizce yattığında dayak yemiyordu. Adamlar, onun ölü ya da diri olduğunu umursamıyor gibiydi. Önemli olan tek şey fiziksel varlığıydı, böylece istediklerini yapabiliyorlardı.

Kızlardan biri olan Hinata, Hana'ya bacaklarının arasındaki ve bedenindeki acının uyuşması için özel bir çay önermişti. Genç kız, bu çayı içmiş ancak onda uyandırdığı hissi sevmemişti. Kendini çok sersem ve uyuşuk hissetmiş, aklı bedeninden uzaklaşmış, ayakta durmakta zorlanmıştı. Daha sonrasında içtiğinin afyon olduğunu öğrenmiş ve o çaydan bir daha asla içmemişti. Hana'nın okulunda çocuklar, afyon içmemeleri için defalarca uyarılırdı. Öğretmenler afyon içmenin çok bayağı bir davranış olduğunu ve düşmanları aşağılık Çinlilerin hepsinin afyon bağımlısı olduğunu söylerdi.

Hana çayı bağımlı olmaktan korktuğu için reddetmişti. Ancak içmek istememesinin asıl sebebi beynini kontrol etmeye ihtiyaç duymasıydı. Hinata, gece gündüz hiç durmadan afyon çayı içiyordu. Askerlerin isteklerine cevap verme gücünü bu sayede buluyor, bu şekilde hayatta kalabiliyordu. Ama Hana, bunun kendinde işe yaramayacağını biliyordu. O çaydan içerse aklının kontrolünü kaybedecek ve ölüm düşüncesine yenik düşecekti. Eviyle ilgili anılar, aklında çok büyük bir yer kaplıyordu, fakat randevuevinde kalmanın acısının yeri de küçümsenecek gibi değildi.

Çayı reddetmesi hayatta kalmak için atacağı ilk adımdı. Zinde bir beyinle hayal dünyasına dalacak gücü oluyordu. Adamlar her gün odasına geldiğinde, gerçeklerden uzaklaşıp etrafından kaçıyor ve kendini okyanusun derinliklerine dalarken hayal ediyordu. Askerler, bedenini istila ederken nefesini tutmayı öğrenmişti, gerçekten ciğerlerini havayla doldurmak için yüzeye çıkarken çektiği nefessizliği hissedebiliyordu. Adamların yüzüne hiç bakmıyordu, onları insan olarak değil de gün boyu odasına gönderilen makineler olarak düşünmek çok daha iyiydi. Hana, gününü Keiko'nun

sözüne, bir gün her şeyin biteceğine odaklanarak geçirirdi. Çünkü her şeyin bir sonu vardı. Sonrasında da uyurdu. Aklını kontrol edebiliyor, beynine neler gireceğini seçebiliyordu.

Hana, her sabah kalktığında aklına gelen ilk düşünce deniz olur, zihninde dalgaların kayalık kıyıya vuran sesleri yankılanırdı. Sonra annesinin de onun gibi sabah güneşiyle uyanıp uyanmadığını düşünürdü. Kardeşi ve babası için kahvaltı hazırlıyor muydu? Annesi çoğu sabah, bir gece önceki deniz yosunu ve balıkla birlikte pirinç püresi yapardı. Bazense yumurta kızartır ve pürenin içine karıştırmak için ince dilimlere bölerdi. Hana, dilinde tuzlu et suyunun tadını hissedebiliyordu, ağzı nasıl da sulanmıştı. Randevuevinde genelde yaşlı Çinli kadının yaptığı bir kâse pirinç çorbası ve birkaç suşiden başka bir şey olmazdı. Şanslılarsa tabağın altında birkaç Çin turşusu buluyorlardı. Bostanda yetiştirdikleri sebzeler onlar gibi yemeğe hasret olan askerler tarafından sık sık talan edilirdi.

Su, toprak bahçenin ucundaki kuyudan çekiliyordu. Kızlar, gün boyu su almak için sırayla kuyuya giderdi. Hana sıra ona geldiğinde su çekme işini elinden geldiğince uzatmaya çalışır, beş dakikalık bir soluklanmanın bile büyük bir kâr olduğunu düşünürdü.

Genç kız, su çekmek için yeteri kadar oyalanamadığında diğer asker odaya girmeden önce bir bahane bulur ve bir kez daha temizlenmesi gerektiğini söylerdi. Acele etmesi söylendiğinde Riko'nun tavsiyesi üzerine zührevi hastalıklardan korunmaktan bahsediyordu. Çok baskı görürse biraz daha abartıp yalan söylüyor, bir önceki askerde kırmızı izler ve iltihaplı yaralar gördüğünü anlatıyordu. Bu yalanlar, Hana'ya

çoğu zaman vakit kazandırıyordu ancak bazen söylediklerini umursamayan askerler de çıkıyordu. Bunlar, baş etmesi en zor adamlardı. Genç kız, onlara hiçbir şey söylemeyip istediklerini yapması gerektiğini çabuk öğrenmişti. Adamlar ne kadar hızlı tatmin olurlarsa o kadar çabuk gidiyorlardı.

Hana evini en çok askerler gittikten sonra gecenin geç saatlerinde özlüyordu. Küflü kiliminin üzerine yatıp incecik battaniyesini çenesine kadar çeker, yanında yatan küçük kız kardeşinin sıcaklığı, yavaş nefesler çekerek hafifçe horlayan babasını ve rüyalarında denizkulağı arayan annesinin sürekli kıpraşan vücudunun çıkardığı hışırtıları arardı. Ayrıca arkadaşlarını, her gün beraber daldığı *haenyeo*'ları da düşünüyor, herkesi çok özlüyordu.

Bu düşünceler onu üzse de ayakta kalmasına yardım ediyordu. Küçük odasına dolan her rahatlatıcı düşünce kalbini, etini kesen bir bıçak gibi yarıyor ancak acı, ona kendini nasıl kurban ettiğini hatırlatıyordu. Eğer randevuevine o kapatılmasaydı, kardeşi kapatılacaktı. Burada yaşadığı her şeye katlanacaktı, çünkü bir gün evinin yolunu tekrar bulacak ve ailesini görecekti.

Temizlik günü geldiğinde Hana bahçede kıyafetlerini yıkamak için erkenden kalktı. Ama nöbetçi onu mutfak kapısında durdurdu.

"Yukarı çık. Bugün doktor gelecek." Adam, vücuduyla Hana'nın önünü kapatmıştı.

Hana, nöbetçiyi sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden hemen üst kata çıkıp odasında beklemeye başladı. Bu, ilk doktor muayenesi olacaktı. Doktordan önce içeri giren Çinli kadın elindeki bir maşrapa suyu leğene dökerek Hana'ya temizlenmesini işaret etti.

Kadın çıktığında Hana, kadının ve kocasının neden randevuevi işlettiklerini merak etti. Bunu zorla mı yapıyorlardı? Onlar da mı hapsedilmişti? O sırada kapısı hafifçe tıklandı ve genç kız, hayaller âlemini bir kenara bıraktı.

Hana, içeri giren askerle birlikte ayağa fırladı. Asker, suratındaki endişeyi görmüş olacaktı ki tek elini teslim olur gibi kaldırarak hızlı bir açıklamada bulundu.

"Ben doktorum. Sağlığını kontrol etmek için geldim."

Adam, diğer elini de kaldırarak siyah çantasını gösterdikten sonra Hana'ya oturmasını işaret etti. Genç kız, tereddütlü bir şekilde adamın dediğini yaptı, fakat her an kaçmaya hazırdı. Adam, çantasını yere koyup Hana'nın önüne oturdu.

"Ağzını aç." Öne doğru eğilerek Hana'nın boğazını inceleyen adam, dişlerini, dişetlerini ve dilini kontrol etti. "Güzel, hepsi gayet iyi. Şimdi yat."

Hana burnundan hafifçe soludu. Hayatında hiç doktora gitmemişti, bu adamın söylediği gibi doktor olduğundan hâlâ emin olamıyordu. Üzerindeki askeri üniforması onu huzursuz etmişti ancak adama itaat ederek yavaşça kilimin üzerine yattı. Ama adamın elbisesini kaldırdığını fark ettiğinde hızla doğrularak adama baktı.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Seni muayene etmem lazım." Adam öfkelendiyse de bunu belli etmiyordu. "Şimdi sırtüstü yat, dizlerini kır ve elbiseni kaldır. Vajinanı muayene etmem lazım, vaktimi daha fazla boşa harcama."

Hana, "Hayır," diyerek geriledi. "Böyle bir şey istemiyorum."

"Başka bir seçeneğin yok. İki haftada bir buraya gelip hepinizi muayene etmem gerek. Zührevi bir hastalığınız, enfeksiyonunuz, hamileliğiniz ya da yaranız var mı diye bakmalıyım. Bu sizin iyiliğiniz için. Sizin ve askerlerin sağlığı için."

Hana, dik dik adama bakmaya devam etti. *Askerlerin sağlığı*. Burada olmasının asıl sebebi belli olmuştu.

"Şimdi sırtüstü yat, dizlerini kır ve elbiseni kaldır."

Hana, utanç içinde yere uzandı. Muayene oldukça hızlı bir şekilde ilerliyordu. Adam, vajinasının içine soğuk, metal bir şey sokup vajinasının içini parmaklarıyla kontrol etti. Ardından onu turuncu bir sıvıyla yıkadı ve sol koluna, onu ileride zührevi hastalıklardan koruyacağını söylediği bir aşı yaptı.

Bu olayın üzeriden dört hafta geçmişti ki bir gece geç bir saatte, randevuevinin önünde içi subaylarla dolu bir cip durdu. Adamların hepsi zil zurnaydı, hatta ikisi ayakta güçlükle duruyordu. Diğerleri yarı yürür, yarı tökezler vaziyette ayakta duramayan adamları randevuevine soktu. Direkt olarak merdivene yönelen subaylar, sıradaki askerleri iteleyerek öne geçtiler.

Yüzbaşı, memnuniyetsiz homurtuları bastırarak, "Herkes barakasına!" diye bağırdı. "Bu gece buradaki görevi biz devralıyoruz."

Sıranın ön tarafındaki askerler saatlerdir sırada beklediklerini söyleyerek öfkeyle karşı çıktılar. Hana'nın odasındaki asker, kapıyı açıp kafasını dışarı uzattı. Yüzbaşının yanındaki üsteğmen, kılıcını kılıfından çıkardığında askerler sessizleşti, fakat kimse arkasını dönüp gitmiyordu. Hana'nın kapısından dışarı bakan asker, odaya dönüp

sessizce giyinmeye başlarken Hana, dışarıda neler olduğuna bakmak için kapıya gitti.

Yüzbaşı, kendi kılıcını sıranın önünde duran ere sallayarak, "Haydi!" diye bağırıyordu. "Çık şuradan!"

Erin rütbesi yoktu, üniforması tertemizdi ama üzerinden dökülecek kadar boldu. Genç adam bir adım geriledi ancak hemen uzaklaşmadı.

Yüzbaşı, üsteğmeni yanına alarak askere doğru yürüdü. "Bir sorunun mu var, asker?" İki adam yan yana durduğunda insanda etkili bir izlenim uyandırıyordu. Çoğu rütbesiz askerden daha uzundular, rozetlerle dolu göğüsleri sert, değerli taşlarla kaplanmış gibi ışıldıyordu. Er, adamların bakışlarının altında tıpkı bir heykel gibi buz kesmişti.

Zavallı adam alçak, meydan okumayan bir sesle cevapladı. "Bu sabah cepheye gidiyoruz, efendim."

Yüzbaşı, "Ee?" diye yanıtladı.

Adamlardan birkaçı aynı anda, "Evet, efendim," diyerek mırıldandı.

"Bunu öğrendiğim çok iyi oldu. Sence öyle değil mi, üsteğmenim?"

Üsteğmen alaycı bir ifadeyle, "Evet, yüzbaşım," dedi. "Gerçekten çok zeki bir asker. Tabii, çok zor bir iş."

Yüzbaşı, ere doğru birkaç adım atıp tepesine dikildi. Askerin arkasında duran adamlar çil yavrusu gibi dağılıyordu.

"Peki, cepheye gittiğinde sana kimin liderlik yapacağını sanıyorsun, asker? Sence subayın kim olacak? Sana savaşmayı emreden kişilerin, savaşın bozgunla bitmemesi için ölüme en önde gitmek zorunda kaldıklarını biliyor musun?"

Uzaktan yüzbaşının söylediklerini duyan askerler, yüzbaşı nutkunu tamamlamadan önce uzaklaşmaya başlamıştı,

fakat ateş hattında kalan zavallı er ve birkaç asker dikkatlerini yüzbaşından alamıyordu.

Asker, yüzbaşını selamlayarak, "Doğru söylüyorsunuz, efendim," dedi. "Özür dilerim, efendim."

"Özür mü? Duyuyor musun, üsteğmenim? Özür diliyor." Yüzbaşı, erin suratına gülerek titreyen adamın dibine girdi. "İstesem senin kafanı uçururum. Belki de senin kadar cahil erleri uyarıp onlara bir subayı asla sorgulamamaları gerektiğini öğretmek için kafanı kesmeliyim." Yüzbaşı emreder bir ses tonuyla erin suratına hafifçe gürledi. "Kafanı eğ!"

Er, başını öne eğerek zayıf, çelimsiz ensesini gözler önüne çıkardı. Üsteğmen kılıcını askerin ensesine değdirip giderek artan bir baskı uyguladı. Kılıcın altında açılan saç teli kalınlığındaki yaradan kan süzülmeye başlamıştı.

Üsteğmen, yüzbaşına dönüp, "Emriniz nedir?" diye sordu.

Asker, üsteğmenin giderek baskı yaratan jilet keskinliğindeki kılıcı altında tir tir titriyordu. Boynunun yan tarafından süzülen kan damlaları, üniformasının yakasını lekelemişti.

"Bugün iyi tarafımdan kalktım. Akşamımı mahvetmek istemiyorum. Askerlerin hepsini gönder."

"Yüzbaşını duydunuz. Def olun!" Üsteğmen, eri duvara doğru iterek bağırdı. "Sizi itaatsizlikten tutuklamadan önce hepiniz def olun!"

Basamaklar, aşağı koşan erlerin postallarıyla inliyordu. Hana'nın odasındaki asker, üsteğmen içeri girerken hızla dışarı fırladı. Yüzbaşı ise yan odaya, Keiko'nun odasına gidiyordu.

Hana, subaya bakmadan sessizce adamın ona gelmesini bekledi. Adamın sağ elinde tuttuğu kılıcı ya da sarhoşluktan

sallanan bacaklarını görmezden geliyordu. Randevuevindeki tüm kızların vücudu öfkeli ya da alkollü askerler tarafından yapılan yara izleriyle kaplıydı. Hana, kendi odasında askerlere hizmet verirken incecik duvarlardan işitilen birkaç saldırıya şahit olmuştu. Üsteğmen, Hana'nın önüne diz çöküp genç kızın ayağa kalkmasını emretti. Hana, adamın dediğini yapıp titreyerek önünde beklemeye başladı. Adam, direkt olarak kasık bölgesindeki tüylere bakıyordu. Sonra onu inceler gibi öne eğildi ve kılıcının ucunu vajinanın üzerini kaplayan tüylerde gezdirerek homurdandı.

"Şunları yok etmeliyiz. Sakın kıpırdama, yoksa kesiliverirsin."

Üsteğmen, kılıcıyla tüyleri tıraş ederken Hana'nın hassas tenini kaldırıp kanlar akıtıyordu. Hana, soğuk kılıç tenini çizerken titriyor, kılıcın açtığı her kesikte dilini ısırıyordu.

Üsteğmen, "Senin gibilerde her çeşit hastalık vardır," diye mırıldandı. "Adamakıllı temizlenmemişsin. Parazit kaynıyorsun. Benim hastalık kapmaya niyetim yok."

Hana gözlerini kapattı. Adam, ona hastalıklı diyordu. Oysa randevuevine hastalık taşıyanlar askerlerdi. Buraya gelen tüm kızlar masum ve temizdi. Kızların aşağılayıcı bir şekilde maruz kaldığı muayenelerin ve bazen kollarını şişirip uyuşturan kimyasal iğnelerin sebebi o hastalıklı canavarlardı. Bu asker de onlar gibi hastalıklıydı. Hana öfkesini bastırmak için gözlerini daha sıkı yumdu.

Adam, onu tıraş ettikten sonra kılıcını yere fırlatıp kendini yıkamasını emretti. Hana, odanın köşesindeki leğene -daha sonra bunun kullanılmış prezervatifleri yıkamak için olduğunu öğrenmişti- gidip leğenin üzerine çömeldi ve eline bir el havlusu aldı. Adam, Hana'nın yıkanışını izlerken

temizlendiğinden emin olmak için kendini daha sert ovalamasını ve iyice temizlenmesini söylüyordu. Hana'nın temiz olduğuna inandığında genç kızı yanına çağırdı ve soyunmasına yardım etmesini emretti, çıplak kaldığındaysa kilimin üzerine uzanıp Hana'nın üzerine oturmasını söyledi.

"Üzerimde ben Yasukuni Tapınağı'nı görene dek zıpla. Yarın ölürsem ruhumun nereye gittiğini görmek istiyorum!" Ancak adam, tatmin olamayacak kadar sarhoş olduğundan bir saatlik başarısız bir ilişkinin ardından Hana'yı üzerinden atarak uyuyakaldı.

Askerler, Tokyo'daki kutsal Çin tapınağından çok bahsederdi. Hana, bu tapınağın ismini ilk defa duymuyordu, fakat subayın onu hastalıklı diyerek küçümsemesi bir ilkti. Subay geceyi Hana'nın odasında geçirmişti. Hana, hasır kilimin üzerine uzanmış, üsteğmenin horultularını dinliyordu. Öyle öfkeliydi ki gözüne uyku girmiyordu. Tüm gece uyumadan adamın nefes alışını izlemişti. Adamın içine çektiği her soluk onu rahatsız ediyor, alkol kokan nefesi midesini bulandırıyordu. Kendi ciğerleri ise her solukta yaralarının iyileşmesi için çığlıklar atıyordu.

Şafak vakti öten horoz, tüm askerleri uykularından uyandırdı. Yerinden kalkan üsteğmen, Hana'ya onu giydirmesini emretti. Hana, adamın postallarını bağladıktan sonra üsteğmen onu tekmeleyerek kenara itti. Genç kız, ellerinin ve dizlerinin üzerinde beklerken adamın ona daha fazla zarar veremeyecek kadar akşamdan kalma olmasını umuyordu. Üsteğmen ayağa kalkıp parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdikten sonra odadan çıkıp bağırarak arkadaşına seslendi ve bir süre sonra birlikte kahkahalar eşliğinde gecelerinden bahsederek basamakları inmeye başladılar.

Hana, giriş kapısının kapandığını ve cipin randevuevinden uzaklaştığını duyduğunda odasından çıkıp sessizce alt kata indi.

Keiko hızla Hana'nın peşinden mutfağa gelip genç kızın kulağına eğilerek fısıldadı. "O herifin sana ne yaptığını duydum."

Hana omuzlarını çökerterek Keiko'ya baktı.

"Bir bakayım."

Hana geri çekilerek, "Geçecek," dedi.

"Yapma böyle. Etini derin kesmişse enfeksiyon kapabilirsin. Haydi gel." Keiko, Hana'nın elini tutup onu dolapların bulunduğu kilere götürerek kapıyı çekti. "Elbiseni kaldır."

Hana, elbisesini kaldırdığında Keiko, dişlerinin arasından derin bir hava çekip başını iki yana sallayarak sertçe fısıldadı.

"Piç herif. Seni paramparça etmiş."

Keiko, hemen bir mikrop öldürücü çıkardı ve küçük bir havluyu solüsyonla ıslatarak Hana'nın yaralarını temkinli bir şekilde temizlemeye başladı. Diğer kızlar kahvaltılarını hazırlamak için mutfağa indiğinde Keiko, işini bitirmişti.

Hana, hüzün dolu gözlerle Keiko'ya bakarak, "Onlara söyleme," dedi.

"Neden? Adamı anlatıp kızları uyarmamız lazım."

"Lütfen. Bana daha fazla acımalarını istemiyorum."

Keiko, Hana'nın yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı. Elleri çok yumuşak ve güçlü, bakışları kurşun gibi deliciydi. Mutfaktan kızların sesleri geliyordu. Hana, kızlardan birinin her an kilerin kapısını açmasından korkuyordu ama Keiko'yu itip onu incitmek de istemiyordu.

"Acımak merhamettir." Keiko'nun sesi oldukça keskindi. "Hepimiz acınmayı hak ediyoruz. Ama bu pislik yerde kimse bize merhamet gösterecek kadar şefkatli değil. Her gün aşağılandığımız, işkence dolu saatler geçirdiğimiz bir yere tıkılıp kaldık. Burada sahip olduğumuz tek şey birbirimize duyduğumuz küçücük merhamet."

Hana, Keiko'nun sözlerini düşündü. Diğer kızlar ona kötü davranmamıştı ama ona geldiğinden beri Keiko kadar nazik davranan da yoktu. Kızların hepsi Koreliydi, bu aralarında hızlı bir bağ kurmaları gerektiği anlamına geliyordu ama böyle bir şey olmamıştı. Hana, kendi içine kapandığından kızlara adım atmamış, dolayısıyla ona atılan bir adım da olmamıştı. Kendi acısında öyle kaybolmuştu ki diğer kızların da aynı acıları yaşadığını fark etmemişti. Aralarında hiçbir fark yoktu. Hepsi bu iğrenç hapishanede hapsolmuştu. Kızların, nasıl aşağılık ve üzgün hissettiğini görmelerine izin verseydi, belki de onu anlarlardı. Bu aynı aynaya bakmak gibiydi; kızlar kan ve utanç içindeki yüzünde kendilerini görecek ve onu aralarına alacaklardı.

Keiko, kilerden çıktığında Hinata neler olduğunu görmek için kapıya geldi. Hana hiç gizlenmedi. Hinata'nın arkasından gelen Riko, Hinata'nın omuzlarının üzerinden Hana'ya baktı ve onu görür görmez eliyle ağzını kapattı. Hana, yaralarını sarmayı bitirdiğinde kilerden çıktı. Masanın etrafında oturan kızlar, Hana'nın onlara katılmasını beklediler. Hana, masadaki yerine oturduğunda Tsubaki çaydanlıkta pirinç çayı demliyordu. Su kaynadığında, Tsubaki masaya dönüp bir subayın cepheye gitmeden önce ismini sırtına kazıdığını anlatmaya başladı.

Gözlerini kısarak, "Korktuğu gibi ölmedi," dedi. "Döndüğünde odama girmek istedi ama mesai bitmişti. Bana dokunmasına zaten izin veremezdim. Onu reddedince beni öldürmekle tehdit etti." Kadın, nasıl öfkelendiğini hatırlayarak başını iki yana salladı. "Kaşla göz arasında kılıcını elinden kapıp boynuna saplayıverdim."

Tsubaki o geceyi hatırladıkça zevkle sırıtıyordu.

"Onu gece yarısı bahçeye gömdük. Mezarının üzerini de sebzelerle doldurduk."

Kızlar, ağızlarını elleriyle kapatıp kıkırdadılar.

Keiko söze girerek, "Sonra gece nöbetçisi bizi sorguya çekti," diye ekledi. "Subayın gece yarısı nasıl ortadan kaybolduğunu sordu. Biz de haberimiz yokmuş gibi yaptık."

"Bizi insandan saymadıkları için böyle söylemek hiç zor olmadı." Hinata'nın bu söylediği tüm kızları kahkahaya boğdu.

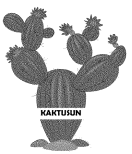
Tsubaki, Keiko'nun omzunu dürterek devam etti. "O yıl iyi hasat topladık. Bahçe ne zaman kuraklaşsa aynısını yapasımız geliyor. Yani o üsteğmen savaşta ölmez de geri dönerse bana haber ver. Onu alt etmene yardım ederim, sonra da güzel güzel yemekler yeriz!"

Tsubaki'nin sözlerinin ardından mutfakta bir kahkaha tufanı koptu. Hana da dudaklarında oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordu. Bu, randevuevine geldiğinden beri ilk gülümseyişiydi.

On İkinci Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Japon elçilik binası, önünde şarkı söyleyen göstericilerin sesleriyle yankılanıyordu. En kalın kışlık paltolarına, şapka ve eldivenlere sarınan kalabalık, ellerindeki afişleri sallayarak bağırıyordu: *Japonya suçunu kabul etsin. Büyükannelerimize yapılanlar için özür istiyoruz.* Bir adam mikrofona doğru bağırıyordu: *Savaş suçlarınızı kabul edin! Japonya'ya, suçunu kabul edene kadar huzur yok!* Kapının yakınlarından bir ses daha işitildi: *Bütün savaşlar, dünya kadınları ve kızları için bir suçtur!*

Kırmızı tuğla bina, utanç içinde dökme demir kapının arkasına saklanıyor gibiydi. Binanın önünde normalden daha fazla polis vardı. Düzenle oluşturdukları sırada omuz omuza bekleyen adamların duygusuz suratları insaniyetlerini gizliyordu.

Lane etrafına bakarak, "Pankart hazırlamamız gerekirdi," dedi. "Herkeste var."

Emi hızla kalabalığı taradı. Gerçekten çocuklar bile ellerinde bir şeyler sallıyordu.

YoonHui, "Belki bir yerde hazırlıyorlardır," diye cevapladı. "Bak, şu çadırda hazırlıyorlar işte."

YoonHui, eğreti sahnenin yanına kurulmuş beyaz çadırı gösterdi. Sahnenin önüne, üzerinde *özür istiyoruz, insanlık suçunuzu kabul edin*, s*uçunuzu kabul edin, Cenevre Antlaşması suçunu kabul edin* yazan pankartlarla kaplı sandalyeler yerleştirilmişti. Devasa hoparlörler, memnuniyetsiz coşkulu bir sesle inliyordu.

"Gidip baksak mı?" YoonHui, annesinin koluna dokunmak için durdu. "Anne?"

"Efendim?"

"İstersen biz de gidip pankart hazırlayabiliriz?"

Emi, kızının peşinden çadıra doğru yürüdü. Çadırın içerisinde üzeri mukavva ve kalemlerle dolu büyük bir masa, arkasında ise iki kadın duruyordu. Kadınlar onları karşıladıktan sonra Lane, eline kırmızı bir kalem alıp beyaz mukavvanın üzerine Japonca bir şeyler yazmaya başladı. Emi, Lane'in kırmızı kaleminden dökülen akıcı harfleri izlerken nefis el yazısı karşısında büyülenmişti.

"Japonca biliyor musun?"

YoonHui, Lane'in yerine cevap vererek, "Evet," dedi. "Mandarin de biliyor."

Emi, hayran kalmış bir hâlde başını salladı ama bir Amerikalının bu dilleri neden öğrenmek istediğini de merak ediyordu. Onu evinden bu kadar uzaklaştırıp bu kadar yabancılaştıran şey neydi? Lane, Emi'ye bakıp kalemi uzatarak sordu.

"Sen de hazırlamak ister misin?"

Emi, başını hayır anlamında salladı. Kızı, Lane'den aşağı kalır yanı olmadığını göstermek ister gibi İngilizce yazdığı

pankarta odaklanmıştı. Ancak Emi, mukavvanın üzerinde yazılanları okuyamıyordu.

YoonHui, sokakta dizilmeye başlayan kamyonları göstererek, "Kameralar için," diye açıkladı.

Neler olduğunu görmek için sabırsızlanan bir grup yaşlı kadın, sahnenin yanına toplanmıştı. Emi, kimseye fark ettirmeden yavaşça çadırdan çıktı. Yavaş yavaş sahneye giderken aksak bacağı canını yakıyordu. Acısı hızını yavaşlatsa da durmadı. Kadınlardan üçünü geçen gösteriden tanımıştı. Hayatta kalmayı başaran kadınlar. Diğer ikisi tanıdık değildi, ancak yaklaştıkça yüzlerini daha iyi görüyordu.

Kadınlar, Emi'nin yaşındaydılar, hatta daha yaşlı olabilirlerdi. Zaman, bir zamanlar genç olan tenlerinde kendini belli ediyordu. Emi, ablasının yaşlanmış hâlini tanıyabilme ihtimalini düşünerek kadınların davranışlarını izlemeye başladı. Kısa olan kadın, kırmızı eldivenli elleriyle jestler yaparken pembe şapkalı olan başını sallayarak botunun ucuyla yeri çiziyordu. Emi, bir dejavu yaşamayı bekleyerek onları izlemeye devam etti. Kadınlardan bir tanesi güldü. Bu gülüşü daha önce duymuş olabilir miydi? Belki genç bir boğazdan çıktığı vakitler daha gürdü.

Emi, daha iyi bakmak için başını eğerek aynı gülüşün tekrarlanmasını bekledi. Yaşlı kadın, kırmızı eldivenli ellerini hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu. Sonra ellerini çırparak bir kez daha güldü. Boğuk, sert sesi Emi'ye tanıdık gelmemişti. Evet, kesinlikle yabancı bir sesti. Emi, dikkatini hayatta kalmayı başarmış diğer kadına çevirdi. Bu kadın, diğerine göre daha uzundu ama sırtı Emi'ye dönüktü. Emi, kadının yüzünü görebilmek için yana doğru birkaç

adım attığı sırada kadın arkasını döndü ve herkes aynı anda Emi'ye bakmaya başladı.

Kadınlardan biri, "Seni tanıyor muyuz?" diye seslendi.

Emi hemen arkasını dönmeye çalışarak özür diler bir tonda, "Hayır," dedi. "Hayır, sanmıyorum."

Kırmızı eldivenli kadın kibar bir şekilde, "Emin misin?" diye sordu. "Buraya gelsene."

Emi, durup arkasını dönerek beyaz çadıra baktı. Lane, masanın arkasındaki kadınlarla sohbet ederken kızı hâlâ pankartıyla uğraşıyordu. Yaşlı kadınlar kendi aralarında bir şeyler fısıldadı ancak gözlerini bir an olsun Emi'den almıyorlardı. Emi, yanlarına gitmeye karar vererek onlara doğru yürümeye başladı. Aksak bacağı her zamankinden daha vahim durumdaydı, ne kadar çabalasa da bacağını vücuduna itaat ettiremiyordu. *Keşke yüzmeye gidebilseydim*, diye geçirdi içinden. Böylece eklemleri gevşeyecek ve biraz olsun rahatlayacaktı.

"Buraya daha önce geldin, değil mi? Yüzün çok tanıdık geliyor." Bu ses, daha tanıdık gelen kadına aitti.

Emi, "Sizinle geçen yıl, burada tanışmıştık," diye cevapladı.

Kadın, Emi'nin aksak bacağına göz atarak, "Evet, hatırlıyorum," dedi. "Birini mi arıyorsun? Arkadaşını mı?"

Emi kızarmıştı. Kadın onu gerçekten tanıyor muydu, yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu?

"Evet, arkadaşımı arıyorum. Hana. İsmi Hana."

"Hana. Savaşta Hana diye bir kızla tanıştığını hatırlayan var mı?"

Kadınlar kendi aralarında mırıldanırken Emi, kadınların korkunç anılarla dolu geçmişlerine dönmelerini bekliyordu.

"Ben Hinata diye bir kızla tanışmıştım," dedi yeni kadınlardan biri. Emi, bu kadının yüzünü henüz görmemişti. Kadın, Emi'ye döndüğünde bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakıp suratlarını çıkarmaya çalıştılar.

Emi, aklı başından gitmiş bir hâlde kadının yüzünü inceledi. Kadının suratına bakarken daha genç bir cilt, daha az kırışık bir surat ve daha parlak gözler hayal etmeye çalışıyordu. "Hinata mı?"

"Evet." Kadın, Japonca ismi Korece'ye çevirerek, "Ay çiçeği," diye açıkladı.

Başka bir kadın, acısını gizleme gereği duymadan, "O zaman hepimize çiçek isimleriyle seslenilirdi," dedi.

"Şimdi bile çiçeklerden nefret ediyorum," diye cevapladı bir başkası.

"Evet, ben de. Çiçekler bana zerre güzel gelmiyor."

Biri, "Çok fazla anısı var," diyerek lafa karıştı.

Eldivenli kadın tekrar Emi'ye dönerek konuşmaya başladı. "Hiçbirimiz birbirimizin gerçek ismini bilmezdik. Arkadaşın ismini söyleme şansı bulmadıysa, adını kimse bilemez."

"Ama belki evden bahsetmiştir... Ya da benden? İsmim Emi, Emiko."

Kadınlar Emi'nin ismini tekrar edip bir bir başlarını iki yana salladılar.

"Hana, Jeju Adası'ndandı. *Haenyeo*'ydu." Emi, bu bilgilerin her şeyi değiştireceğini sanmıştı.

Bir kadın, "*Haenyeo* mu?" diye haykırdı. "Kızcağızı o kadar uzaktan mı getirmişler?"

"Dünyanın dört bir yanından kız topladılar," dedi bir başkası. "Çin'den, Filipinler'den, Malezya'dan..."

"Hollandalı kızlar bile vardı. O konuşma yapan kadını hatırlıyor musun?"

"Evet, Hollandalı kadın. Kendini gizlemeyecek kadar cesurdu."

Emi, gazetede gördüğü Hollandalı kadını hatırladı. 'Seks kölesi' çoğu kadın gibi o da yaşadığı tecavüzleri ve hakaretleri elli yılı aşkın süre ailesinden gizlemişti. İlk Koreli 'seks kölesi' Kim Hak-sun 1991'de ortaya çıkıp yaşadığı acımasız olayları paylaştığında diğer kadınlar da bir bir ortaya çıkmıştı. Fakat kimse kadınlara inanmamış ve para peşinde koşan hayat kadınları oldukları düşünülmüştü. Bu olaydan sonra Hollandalı kadın Jan Ruff O'Herne, 1992'de Tokyo'da yapılan Japon Savaş Suçları Uluslararası Açık Duruşması'nda hikâyesini anlatmış ve hikâyesi Batı'nın dikkatini çekmişti.

O zamanlar Emi, kalbindeki büyük boşluğun ablasının yokluğundan kaynaklandığını ve ablasının bu kadınlardan biri olabileceğini kabullenmeye hazır değildi.

"Anne?" YoonHui, yeni pankartıyla annesinin yanına geldi.

Kırmızı eldivenli kadın, "Kızın mı?" diye sordu.

"Evet, YoonHui." Emi, kızına bakarak gururla gülümsedi.

Kadınlar birbirlerine nazik bakışlar fırlatırken Emi, kadınlarla daha fazla ilgilenmez olmuştu. Bu kadınlar, ona yardım edemezdi. Böylece arkasını dönüp tanıdık bir şeyler bulabilme umuduyla tekrar kalabalığı taramaya başladı. Hana'nın başını tutuş şeklini, gülüşünü, yürüyüşünü, oturuşunu... Ona kaybolan o kızı hatırlatacak herhangi bir şey görmek istiyordu.

Kırmızı eldivenli kadın grubun yanından ayrılıp Emi'nin yanına geldi. "Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Çin'e ya da Mançurya'ya olabileceği söylendi ama kesin bir bilgim yok."

"Bunca zaman sonra onu hâlâ aradığına göre çok yakın bir arkadaşın olmalı. Çok üzüldüm."

Emi, annesinin Hana'nın nerelerde olabileceğini tahmin ettiği günü hatırlarken başını dalgın dalgın salladı. Soğuk bir ocak akşamıydı. Hana'nın kaybolmasının üzerinden aylar geçmiş, Emi'nin anne ve babası Emi'yi kıyıda, hatta evde bile tek bırakmaya korkar olmuştu. Askerler Hana'nın kaybından kısa bir süre sonra köye tekrar gelmiş ve mandalina korusunun diğer tarafında oturan bir ailenin iki kızını kaçırmıştı. Bu, Emi'nin derin sulara dalmayı öğrendiği gündü. O zamanlar henüz dokuz yaşındaydı ama annesi onun gözünün önünden ayırmıyordu.

Annesi, Emi'yle birlikte sığ kayalıklarda yüzerken, "En azından suda seni kaçırmaya çalışırken boğulma risklerinin olduğunu bilecekler," demişti.

O yıl hiç olmadığı kadar kurak geçmiş, çiftlikler ve tarlalar oldukça acı çekmişti. Fakat dalgıçlar kışın bile uzun saatler çalışarak aç kalmamayı başarıyordu. Dondurucu suda her zamanki gibi bir iki saat kalmak yerine, iki hatta daha uzun saatler kalıyorlar, çıktıklarında kendilerini kıyıda yaktıkları kamp ateşinde ısıtıyorlardı. Emi, annesi derinlere daldığında ağlarını koruma görevini üstlenirken kendini suda yükselterek sabit kalmayı öğrenmişti. Annesi, Emi'yi yanına alıp kıyıya yakın yerlerde iki kez dalmasına izin veriyor, böylece Emi sığ yerlerde kayalıklar boyunca istiridye ve denizkestanesi bulabiliyordu.

Emi, suya annesinin umduğundan çok daha hızlı alışmıştı. Ablasından daha minyondu, bu yüzden güçlü bir yüzücü olamayacaktı. Fakat Emi'nin suya alışıp dalış konusunda gelişmekten başka seçeneği yoktu. Annesi, memnun görünüyordu ki ablası kaçırıldığından beri gösterdiği tek pozitif ifade buydu.

Dalışla geçen uzun bir sabahtan sonra yakaladıklarını çıkarmak ve ateşin yanında dinlenmek için kıyıya dönmüşlerdi. Emi, kayalıklarda bulduğu bir istiridyeyi küçük bıçağıyla açmaya çalışıyordu. İstiridyenin içinde, etin içine gizlenmiş bir inci bulduğunda istiridyeyi annesine göstererek heyecanla haykırmıştı.

"İnci buldum!"

Diğer dalgıçlar, Emi'nin ne bulduğuna bakmak için yanaşmışlardı.

"Ah! Çok küçükmüş, bu kadar heyecanlanacak bir şey yok."

Annesi, küçük inciye göz atıp kızına dönmüştü. "Tüh, keşke birkaç yıl önce bulmuş olsaydın. O zaman harika bir inci olurdu. Yazık oldu." Sonra başını iki yana sallayıp yakaladıklarını saymaya ve ayıklamaya devam etmişti.

Hana kaybolduktan sonra annesi çok sessiz ve ilgisiz bir kadın oluvermişti. Ancak ne kadar ilgisiz ve uzak olursa olsun Emi'yi bir saniye olsun yanından ayırmıyordu. Bu da Emi'nin arkadaşlarıyla oynamasını imkânsız kılıyordu.

Kadınlardan biri, öfkeli bir sesle söze karıştı. "O inciyi birkaç yıl önce bulamazdınız. O Japonlar istiridye canavarıydı, bize avlayacak bir şey bırakmıyorlardı. Sen küçük incinin keyfini çıkar, Emi. Bu sularda kalan tek inci o olabilir."

Emi, incisini parlak kış güneşine tuttu. Daha önce gerçek bir inci görmemişti ve bildiği kadarıyla şu ana kadar sadece iki dalgıç inci bulmuştu. Japonlar, otuz yıl önce buraya geldiklerinden beri tüm istiridye yataklarını yağmalamışlar, *haenyeo*'lara hiçbir şey bırakmamışlardı. *Haenyeo*'lar sadece deniz yosunu, denizkulağı ve Japonların avlanamayacağı kadar derinlerdeki deniz canlılarını yakalıyordu.

Emi, o sabah kayalıklarda bulduğu istiridyeyi annesinin söylediği gibi birkaç yıl önce bulmuş olsaydı ne değişeceğini düşündü. Sonra elindeki küçük yuvarlığı işaret parmağı ve başparmağı arasında çevirip güneşe tutarak mırıldandı.

"Keşke Hana burada olsaydı. Benim için çok sevinirdi." Ardından inciyi öpüp kumların üzerine bıraktı.

Emi'nin annesi Hana'nın ismini duyduğunda temizlediği denizkestanesini kumların üzerine düşürdü. Ardından ön dişlerinin arasından derin bir nefes çekip Emi'ye baktı. Diğer dalgıçlar, uzaklaşmasalar da anne kızın mahremiyetine saygı duymak için bakışlarını çevirdi. Emi, annesinin gözlerindeki bariz nefreti görmezden gelerek devam etti.

"Ona ne olduğundan hiç bahsetmiyorsun, neden?"

Annesi yere düşürdüğü denizkestanesini almak için eğildikten sonra bıçağıyla yenilebilir etini alıp kalanını bir kovaya fırlattı. Sonra hiçbir şey söylemeden yakaladıklarını ayırmaya, temizlemeye ve saymaya devam etti.

Emi soğuk yüzünden ürpermişti. Genelde yakaladıklarını hızlı bir şekilde pazara götürebilmeleri için annesine yardım eder, sonra eve dönüp sıcak bir banyo yapıp kalın kıyafetlerini giyerlerdi. Fakat şu an konuyu değiştiremeyecek kadar öfkeliydi.

"Ona ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden ondan hiç bahsetmiyorsun. Bana ablamı nereye götürdüklerini söyle."

Annesi başını kaldırmadan yakaladıklarını ayıklayıp temizlemeye devam ederken kuma bir denizkestanesi daha düşürüp öfkeli denecek kadar sesli bir şekilde nefes verdi. Emi kendini azara hazırlamıştı ancak annesi hiçbir şey söylemiyordu. Tek yaptığı denize bakmaktı. Emi, gözlerini okyanus dalgalarında parlayan güneş ışığından koruyarak annesinin bakışlarını takip etti. Dalgalar, annesinin keskin bakışlarının altında donmuş gibiydi, uzaklardan görünen dalgaların beyaz tepeleri âdeta kımıldamıyordu. Sanki zaman durmuştu. Rüzgâr bile sessizleşmişti. Emi ve diğer dalgıçlar nefeslerini tutarak annesinin gazabını bekliyordu. Annesi nihayet bakışlarını Emi'ye çevirdi.

"Onu Çin cephesine götürdüler. Hatta belki de Mançurya'ya. Tam olarak nerede olduğunu hiç öğrenemeyeceğiz. Ama asla geri dönmeyeceğini biliyorum."

Emi'nin beklediği son şey, sorusuna bir cevap almaktı. Ve aldığı cevap tüm gardını yıkmıştı.

"Yani nerede olduğunu biliyor musun? Bunca zamandır biliyor muydun?" Emi'nin sesi öyle güçlü çıkmıştı ki diğer dalgıçlar yükselen sesi karşısında irkildiler. "O zaman babam neden gidip onu almadı?"

"Şişşt, çocuğum. Anlamıyorsun. Baban ablanı geri getiremez. Oradan... Asla..."

"O zaman ben giderim! Ben korkmuyorum. Bana sadece ablamı nerede bulacağımı söyle." Emi, Hana'yı aramaya hazır bir şekilde ayağa fırladı.

Ancak annesi onu hızla dirseğinden tuttu. "Artık çok geç. Onu savaşa, cepheye götürdüler. Bu da çoktan öldü demek."

Annesinin bu kadar kayıtsız bir şekilde konuşması Emi'yi afallatmıştı. Dizleri öyle güçsüzleşmişti ki bir kayanın üzerine çöküverdi. Dalgalar tekrar büyümeye, rüzgâr tekrar uğuldamaya başlamıştı. Başlarının üzerinde uçuşan deniz kuşları çocuksu sesler çıkarırken kadınlar ortamdaki tuhaf havayı dağıtmak için kendi aralarında konuşmaya başlamıştı.

Emi, annesinin sessiz suratına bakıp söylediği şeyin gerçek mi, tahmin mi olduğunu anlamaya çalıştı. O kadar odaklanmıştı ki avucundaki bıçağı sıktığını fark etmemişti.

Annesi, "Ne yapıyorsun!" diye bağırıp Emi'nin yanına koşarak bıçağı elinden aldı. Emi'nin avucundaki kesikten kanlar süzülüyordu. Annesi, yüzücü gömleğinden yırttığı kumaş parçasıyla yarayı sararken Emi bir süre annesinin suratını inceledikten sonra nihayet kendini toparlayarak tekrar konuşmaya başladı.

"Onu neden cepheye götürdüler? Hana, asker değil ki. O bir kız. Savaşa sadece oğlanları götürüyorlar."

Annesi konuşmadan önce eğreti bir bandaj yapmaya çalıştı. Ardından kızının yaralı elini kucağına aldı ve bir süre söyleyeceği kelimeleri düşünür gibi durarak nazikçe Emi'nin elinin üzerini okşadı. Rüzgâr tekrar esmeye başlamış, Emi'nin ince kemiklerine ürpertici bir soğuk yerleşmişti.

"Bu dünyada asla öğrenmemen gereken bazı şeyler var. Ben, gücüm olduğu sürece seni bu şeylerden koruyacağım. Bu, bir anne olarak benim görevim. Ama bana bir daha bu

soruyu sorma. Hana öldü. Ablanı özle, onun için yas tut ama bana asla ondan bahsetme." Annesi, birden ayağa kalkıp kovasını alarak yürümeye başladı. Omuzlarının üzerinden arkasına baktığında Emi, annesini takip etmesi gerektiğini anlamıştı. Konuşacak bir şeyleri kalmamış olsa da Emi'yi asla bir başına bırakmazdı.

Annesi Emi'yi, pazara gelen babasıyla birlikte eve göndermişti. Emi babasına annesinin neden bu kadar öfkeli olduğunu açıklayamamış, o akşam sadece çok az yosunlu balık çorbası ve istiridye mantarı yemişti. Babası da Hana gittiğinden beri çok sessizdi. Artık şarkı söylemiyor, şiir okumuyor, hatta çok sevdiği zitherini bile çalmıyordu. Ara sıra Emi'yle göz göze gelir ve birbirlerini nasıl neşelendireceklerini bilmeden hüzün dolu gülümserlerdi.

Emi'nin annesi pazardan döndüğünde gece oluyordu. Emi, geç saate kadar ayakta kalıp babasıyla oturmuştu.

Annesi kapıdan girer girmez Emi'nin uyumayacağını bilir gibi ona seslendi. "Kızım, benimle gel."

Emi, annesinin sorduğu soru yüzünden hâlâ öfkeli olmasından korkuyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen de gel, kocacığım."

Böylece üçü, yalnızca yıldızların aydınlattığı yolda denize doğru yürüdü. Telaşla ilerleyen dalgalar, falezlerin altındaki kıyıyı dövüyor, onlara kayalıkların üzerindeki dalgalara düşmemeleri için dönmelerini söylüyordu. Falezin ucuna yaklaştıklarında Emi, nereye geldiklerini anlamıştı. Burası, aylar aylar önce, denizden çıkarılanlara göz kulak olması için beklediği yer, kumsalı ve kara kayalıkları gören o yüksek noktaydı.

Annesi bir gaz lambası yakıp yere koyduktan sonra çantasını açıp bir çiçek çıkardı. Bu, Korelilerin yas sembolü kasımpatıydı. Japonya'nın imparatorluk mührü sarı kasımpatıydı, imparatorluk ailesinin gücünü ise bir dağ sırtı temsil ederdi. Emi, hangisinin daha öncelikli olduğundan emin değildi; başta güç mü geliyordu, yoksa yas mı? Emi'nin babası beyaz çiçeğin görünmesi için çiçeği yıldızlarla kaplı puslu gökyüzüne kaldırdı.

"Bu çiçeği çocuğumuz, denizin kızı Hana'nın adına Denizlerin Ejder Tanrısı'na sunuyoruz. Kızımızın güzel ruhuna yardım et ki öbür dünyada yolunu bulabilsin. Ona, atalarıyla kavuşması için yardım et." Annesi, elindeki çiçeği falezin ucundan aşağı attı ve çiçek aynı Hana gibi ansızın yok olarak sonsuzluğa karıştı.

Annesi, Emi'ye dönüp Denizlerin Ejder Tanrısı'na tapmasını emretti. Ve üçü denize dönüp üç kez yere kapanarak Tanrı'yı selamladılar. Son kez doğrulup Yüce Tanrı'ya sevdiklerinin ruhunun eve huzurla döndürmesi için dua ederken hepsinin yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Sıcak evlerine doğru yola çıktıklarında çok yavaş ilerliyorlardı. Her şey bir rüya gibiydi, Emi yıllar önce ablası *haenyeo* olurken yapılan o ayini hatırlamıştı. O zamanlar dört yaşında olmasına rağmen şamanın etrafında döndürdüğü kurdeleler hâlâ gözünün önündeydi. Bir gün ablasının yolundan gidip onun gibi *haenyeo* olmayı nasıl da istemişti. *Yakında sen de burada duracaksın, kardeşim. Ben de hemen yanında olacağım.* O gece ablasının söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu.

Emi kendi kendine, "Yalan söyledin," dedi. İlk kez ablasının öldüğünü hissetmişti. O an ablasını bir daha asla

düşünmemeye karar verdi. Çünkü içindeki acı, kalbini patlatıp onu öldürecek gibiydi. Nefes nefese iki büklüm oldu ve dizlerinin üzerine çökerek ablasına son bir kez *elveda* dedi.

Emi, kırmızı eldivenli yaşlı kadının önünde dururken o geceyi tekrar yaşıyor gibiydi. Çiçeğin falezden aşağı yok oluşu, yaşadığı şok ve ilk defa ablasının gerçekten öldüğüne inanması... Tıpkı diğer yaşlı kadınlar gibi o da o günden beri çiçeklerden zerre zevk almıyordu. Özellikle de kasımpatılardan. Beyaz, sarı fark etmeden o çiçekten nefret ediyordu. Emi, yaşlı kadına bakıp aklını meşgul eden geçmişi uzaklaştırdı. Karşısındaki yaşlı kadının sessiz sabrı kalbini sıcacık yapmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Hana

Mançurya,
1943 Yazı

Haftalar geçerken Hana, kızlarla arkadaşlığını ilerletmesine rağmen kendini sıkıcı bir rutinin içine hapsolmuş buldu. Hayatında değişiklik yaratan tek şey randevuevinin kötü kalpli horozuydu. Yaşlı Çinli çift, tavukları da kafeslere kilitliyor, esir tavuklar kızlara asla verilmeyen yumurtalar için kuluçkaya yatıyordu. Hana, etrafta bekçi gibi dolanan bu pis yaratıklardan nefret etmeye başlamıştı.

Hana ne zaman dışarı çıksa horoz peşinden geliyordu. Şeytan hayvan, genç kız bahçede kıyafetlerini yıkarken arkasından yaklaşıyor, Hana dönüp kovalama fırsatı yakalayamadan bacaklarını gagalayıp kanatıyordu. Bazen Hana kuyudan su çekerken aniden sırtına atlar, genç kız korkudan kovayı düşürüp suyu baştan çekmek zorunda kalırdı. Horoz, Hana'ya randevuevindeki zor hayatı daha çekilmez bir hâle getirmeye kararlı öfkeli bir ruh gibiydi.

Hana, her sabah öten horozla birlikte SangSoo'nun ruhunun peşinden gelip onu rahat bırakmadığını düşünerek uyanırdı. Genç kız bu acımasız hayvanın onu sevmesi için

cebine pirinç taneleri doldurmuş, fakat horoz pirinçleri yedikten sonra avucunun etini gagalamaya devam etmişti.

Bu şekilde geçen iki ayın ardından Hana, bir gece aynı şeytani yaratığın sesiyle düzensiz uykusundan sıçradı. Genç kız, karanlıkta yatmaya devam ederek tahammül etmesi güç hayvanın tekrar ötmesini bekledi. Çünkü genelde yavaş yavaş üç kez öter, sonra uzun bir ötüşle birlikte susardı. Hana, bir an durup onu uyandıran şeyin horoz olup olmadığını düşündü. Belki de başka bir şey yüzünden rahatsız olmuştu.

Duvarın üst tarafındaki dar pencerede, demir parmaklıkların ardında Hana'nın adını bilmediği iki yıldız parıldıyordu. Genç kız, karanlıktan saatin gece yarısını geçtiğini fakat şafağın henüz sökmediğini anlamıştı. Hana, randevuevinin tanıdık seslerine odaklanarak sessizliği dinledi. Başının üzerinde her rüzgâr esintisiyle birlikte gıcırdayan tavana, tahta döşemelerde öten çekirgelere ve duvarla yerlerin içinde hızla oradan oraya koşturan farelere bakılırsa her şey normaldi. Fakat Hana, odasının hemen altında, bir kapının sertçe *tık* ettiğini ve birinin salon zemininde yürüdüğünü duydu.

Saat, gece nöbetçilerinin vardiya değişikliği için çok erkendi, normalde diğer nöbetçi şafak söktüğünde gelirdi. Aşağıdan gelen ses giderek alçaldı ama nöbetçiler sessiz adımlar atmaya özen göstermezler, tersine varlıklarını belli etmek ister gibi başlarının üzerinde uyuyan kızları düşünmeksizin sertçe yürürlerdi.

Dikkatle atılan adımlar, basamaklara yaklaştığında Hana hızla tekrar uzandı. Ayak sesleri giderek yaklaştı ve sesler, kapısının önünde kesildi. Hana, battaniyesini boynuna kadar çekti. Bu, bir subay ziyareti olamazdı. Adamlar genelde akşam yemeği vaktinde gelir, içki içip keyif yaparak

beğendikleri kızı üst kata çıkarırlardı. Tahta kapının altındaki küçük boşluktan içeri soluk bir fener ışığı sızıyordu. O an Hana, tüm askerlerle beraber olmak yerine tek bir erkeğe ait olmayı diledi. Kızlar tek bir erkeğe ait olduklarında, plansız ziyaretlere izin verilmez, diğer erkekler kızın sahibinin gazabından çekinirdi. Geri çevirdiği askerlerden biri intikamını almaya gelmiş olabilirdi. Peki, adam onu öldürmeden önce bunun kişisel bir şey olmadığını, hepsine karşı eşit derecede gönülsüz davrandığını anlatabilir miydi?

Kapı kulpu gıcırdayarak döndüğünde Hana, uyuyor gibi yapmaya devam etti. Açılan kapıyla birlikte genç kızın kapalı göz kapaklarına hafif bir ışık vurdu. Hana yüzündeki kasları gevşetirken göğsünün uyuyor gibi yavaşça inip kalkması için derin nefesler almaya çalışıyordu. Fenerin ışığı kapandı, oda tekrar eski karanlığına geri dönmüştü. Ayak seslerinden adamın içeri girdiği belli oluyordu. Kapı sessizce kapandı ve Hana, nefes almayı dahi kesti.

Başlarının üzerindeki kirişlerde korkunç bir rüzgâr uğulduyordu. Rüzgâr, pencerelerden içeri sızarken randevuevi nefes alıyor gibiydi. Hana, gözlerini açıp karanlığa baktı. Kapının hemen yanında kapkara bir silüet duruyordu. Gölge, uzun bir süre hareket etmedi. Çekirgeler ötmeyi bırakmış, fareler âdeta oldukları yerde kalmıştı. Davetsiz misafirin kesik nefesleri, çekirge ve farelerin yarattığı sessizliği dolduruyordu.

Adam, Hana'ya doğru bir adım attığında Hana battaniyesine daha güçlü yapıştı. Fakat adamın bir adım daha attığını görünce kendini tutamayarak doğruldu ve hızla kaçınarak sırtını duvara yasladı.

Adam, "Korkma," diye fısıldadı. "Benim."

Hana, adamın sesini hemen tanıyıp başını iki yana salladı. Adam, pencerenin önünde durduğunda soluk yıldızların ışığı yüzüne vuruyordu. Morimoto dönmüştü.

Morimoto, Hana'nın önüne diz çökerek, "Benim," diye tekrarladı. "Nihayet geldim. Senin için döndüm."

Morimoto titreyen dizine dokunduğunda, Hana adamın parmaklarından gelen sıcaklıkla birlikte irkildi. Telaşla gerileyen genç kız, Morimoto'nun dönmüş olmasının gerçeğiyle başını iki yana sallamaya devam ediyordu. Her gece, kaçırıldığı ve hapsedildiği günleri tekrar tekrar hatırlatan rüyaların canavarı dönmüştü. Genç kız her sabah uyandığında bir daha bu gözlere bakmak zorunda kalırsa onu kalbinden bıçaklayacağına söz veriyordu. En azından bu uğurda ölecekti.

İşte o vakit gelmişti. Fakat Hana kendinde aynı cesareti bulamıyor, titremeden edemiyordu. Tek istediği oracıkta yok olmaktı. Morimoto diğer elini uzattığında, genç kız çığlık atmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı.

Morimoto bir elini beline sarıp Hana'yı kendine çekti. "Senin için döndüm."

Adamın ses tonu, Hana'yı şaşırtmıştı. Sanki onu gördüğüne sevinmesi gerekirmiş gibi konuşuyordu. Genç kız, Morimoto'yu tekmeleyip elinden kurtulmaya çalıştı ama Morimoto üzerine çıkıp narin bedenini çıplak zeminde ezmeye başlamıştı bile.

"Neden bana direniyorsun?" Morimoto, artık fısıldama gereği duymuyordu. Keiko uyanırsa onu duyacağı kesindi. "Anlamıyor musun? Senin için döndüm diyorum."

Morimoto'nun suratı, Hana'nınkinin hemen dibindeydi. Yüzü her ne kadar karanlıkta kalmış olsa da Hana'nın

zihnindeki o adamın resmi görünmeyen kısımları dolduruyordu. Onu bu korkunç hayata sürüklemeden önce ona ilk tecavüzünü yaşatıp iyilik yaptığını söyleyen o adamı hiç unutmamıştı. Gerçi bu bir hayat sayılmazdı, yerin dibinde arafta gibiydi. Morimoto ise bir *Gangnim*'di* ve şimdi onun canını almak için geri dönmüştü.

Morimoto kemerini çözerken Hana, altında tüm kuvvetiyle debeleniyordu. Morimoto el yordamıyla pantolonunun düğmelerini açarken genç kız, elleriyle göğsünü iterek onu üzerinden atmaya çalıştı. Morimoto bir an düşecek gibi oldu, fakat dengesini hızla toplayıp Hana'nın karnına bir yumruk attı. Ansızın nefesi kesilen genç kız iki büklüm olup öksürmeye başladı.

Morimoto, pantolonunu dizlerine indirerek, "Bana şöyle yapma," dedi.

Hana acı dolu bir nefes çekerek, "Çığlık atacağım," diye cevapladı. "Gece nöbetçileri seni burada bulduğunda cezalandırılacaksın."

Morimoto, genç kızı yere yapıştırıp tekrar üzerine çıktı. Yüzleri öyle yakındı ki burunları neredeyse birbirine değecekti.

"Bu gece nöbetçi benim."

Morimoto, Hana'nın yanında uzanıyordu. Hana adama gözyaşlarını göstermemek için sırtını dönmüştü. Randevuevine geldiğinden beri sayısız adamın suistimaline uğramıştı, daha ilk günü bile on beşten fazla adamın tecavüzüyle

* Kore mitolojisinde Ölüm Tanrısı. (Çev. N.)

geçmişti. Hepsinden nefret ediyordu. Adamların şehvetleri onu iğrendiriyor, ölüm korkuları ve imparator hayranlıkları midesini bulandırıyordu. Hepsinin bir bir, yavaşça, acı içinde ölmelerini istiyor, hatta hayattan sonra bile ıstırap çekmelerini umuyordu. Ancak Morimoto'ya karşı duyduğu nefret beklediğinden de fazlaydı. Bu nefret tüm varlığını tüketip bedenini uyuşturuyor, fakat kinini dışarı vurmak için acı dolu gözyaşları dökmekten başka bir şey yapamıyordu.

Hana, Morimoto'nun yavaş soluklarına bakarak uyuyakaldığını düşündü ve yüzünü eski battaniyesinin köşesiyle kurulayarak hafifçe doğruldu. Çekirgeler tekrar ötmeye başlamıştı, fareler çürük ahşap zeminde koşmaya devam ediyordu. Hana'nın omuzları iyice çökmüştü. Morimoto'nun isteklerine ve arzularına hiçbir şekilde karşı gelemiyordu. Morimoto gece yarısı gelmek isterse gelecek, canı çekerse her ziyaretinde onu acımasızca dövebilecekti. Zaten artık kendi vücudunun iradesi de onda değildi.

Hana bir an sebze bahçesinin arkasındaki kuyuyu düşündü. Kuyuya başüstü atlarsa kara suda boğulmadan önce bilincini kaybedebilirdi. Sonra kendini randevuevinin merdiveninden aşağı koşarken hayal etti. Önce mutfak camını kıracak, Onbaşı Morimoto ona yetişemeden bahçeye koşup bilinçsiz bir hâlde kara sulara karışacaktı. Çünkü gücü ancak buna yeterdi. Vücudunun kontrolünü geri kazanmak için yapabileceği tek şey buydu.

Hana ayağa kalktı. Morimoto'nun sıcaklığının ani kaybı tüm bedenini titretmişti. Morimoto yattığı yerde döndüğünde genç kız durup adamın tekrar derin nefesler almasını bekledi. Kuyu hâlâ gözünün önündeydi. Şanslıysa hızlı, acımasız bir ölüm olurdu. Artık Morimoto'nun dokunuşlarına

katlanmak zorunda kalmayacaktı. Hana, Morimoto'nun uyuduğuna emin olduktan sonra çıplak bedeninin üzerinden geçip kapıya yöneldi. Ahşap döşemeler ayaklarının altında gıcırdıyor, adımlarıyla birlikte çıkan sesler gecenin sessizliğinde büyük bir gürültü yaratıyordu. Genç kız, tam kapıya varmıştı ki birinin konuştuğunu duydu.

Uyan kızım. O an tüm tüyleri diken diken oldu. Bu, annesinin sesiydi. Sesi öyle yakından geliyordu ki. Hana, gözlerini kapatıp annesinin tekrar konuşmasını bekledi.

Saat geldi. Hana, birden annesinin yüzünü gördü. Evindeydi. Annesi, yanı başında durmuş onu derin uykusundan uyandırmaya çalışıyordu. Hana, annesinin nazikçe kolunu sarstığını hissetti. O, gözlerini açana dek kolunu sallamaya devam etmişti. O kadar gerçek bir anıydı ki Hana, randevuevinin küçük odasındaki hayat ve kuyunun dibinde onu bekleyen özgürlük arasında karar vermek zorunda kalmıştı.

Gel kızım. Hana, kendini anılarında kaybetmiş, on bir yaşındaki o küçük kıza dönüvermişti.

Rüzgâr randevuevinin kirişlerindeki çatlaklardan içeri süzülürken Hana, beyaz kurdelelerini deniz rüzgârında savurarak kıyıda dönen şamanı hatırladı. Kız kardeşinin elini sıkıca avucunda tutuyordu. Bir gün beraber dalacaklarına söz vermişti. O zamanlar bunu söylerken gerçek gibi gelmişti; ona göre bir gün kıyıda durup kardeşinin gerçek bir *haenyeo* oluşunu izlememesi için hiçbir sebep yoktu. Kız kardeşinin erken şafak ışığında duran görüntüsü Hana'nın damarlarında sıcak bir akım yarattı. Kardeşinin *haenyeo* oluşunu kendi gözleriyle görmek istiyor, töreni izlemek istiyordu. O an dünyada en çok istediği şey küçük kız kardeşi Emiko'nun *haenyeo* oluşunu görmekti. Hana, Morimoto'nun yanına

döndü ve yattığı yerde bir karar verdi. Eğer ölmek zorunda kalacaksa kendini kuyuya atarak değil, eve dönmeye çalışırken ölecekti. Genç kız bu düşünceyle birlikte tüm gece uyanık kalıp buradan nasıl kaçacağını hayal etti.

Sonraki birkaç hafta, Morimoto görevde olduğu her gece Hana'nın odasına geldi. Hana, başlarda direnmeye çalışıyordu fakat Morimoto Hana'yı her seferinde alt ediyor ve gitmeden vücudunda hatırlatıcı bir iz bırakıyordu. Hana, en son direndiğinde neredeyse boğulacaktı. Genç kız, o günden beri direnmeyi bırakmış, Morimoto istediğini yapar olmuştu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Morimoto her ziyaretiyle birlikte giderek daha cesur olmuş, Hana'ya esiri değil de sevgilisiymiş gibi davranmaya başlamıştı. Hana'nın, gücünü kabullenmesi onu yatıştırıyor, uçuk şeyler yapmasını engelliyordu. Kısa bir süre sonra savaştan nasıl şikâyetçi olduğunu anlatmaya başlamıştı.

"İmparator, askerlerini resmen ölüme gönderiyor. Güney Pasifik'te bizi Amerikalılar savunuyor. Adam neler kaybettiğimizi biliyor mu, kimse emin değil."

Morimoto, Hana'nın onu soymasını beklerken sık sık içini dökerdi. Kısık sesle konuşuyor fakat asla fısıldamıyordu. Hana diğer kızların onları duvarın ardından dinlediklerinden şüpheleniyor, uyuyabilmek için sesleri duymazdan gelip gelmediklerini merak ediyordu. Kan dökülmediği sürece herkes odasında tekmiş gibi yapar, gece ziyaretlerinden asla bahsedilmezdi.

"Mançurya'dan gitmem lazım. Lanet bir sebep uğruna

ölmek istemiyorum. Ne imparator ne de başka bir şey için ölmeye hevesim var."

Bir Japon askerinin böyle konuşması tuhaftı. Hana'nın karşılaştığı askerlerin çoğu imparatora Tanrı gibi tapıyordu. Onun için hayatlarını seve seve feda ederler, kanlarını ibadet edercesine dökerlerdi. Bugüne kadar sadece birkaçı imparatora karşı konuşmuştu. Ancak o adamların da akıl sağlığı normal değildi. Bunlar katliamlara tanıklık etmiş, cephelerde acımadan adam öldürmüş ve az çok akıl sağlıklarını kaybetmiş askerlerdi. Hana, Morimoto'nun bu adamlardan biri olduğuna inanmaya başlamıştı.

Bir gece Morimoto, "Seni de yanımda götüreceğim," dedi. Adam, Mançurya'dan ayrılmaktan bahsederken Hana, bir an dalga geçtiğini sanmıştı. Ona güvenmek ya da sağlıksız aklının planladığı herhangi bir şeye inanmak saçma olacaktı. Morimoto'nun nefreti hep içindeydi ama evine dönme arzusu bu nefreti bile aştığından ona ister istemez inanıyordu.

"Buradan beraber gidebiliriz. Moğolistan'a kaçarız. Orada tanıdıklarım var. Bağlantılarım var." Morimoto, Hana'nın kalçasına dokundu, avucunun içi Hana'nın tenini yakıyordu. "Ne düşünüyorsun? Benimle gelmek ister misin?"

Hana sessiz kaldı. Morimoto, Hana'ya ilk defa ne istediğini soruyordu. Onunla oyun oynuyor olabilirdi. Randevuevinden çıkmak istediğini söylerse onu hücre hapsine gönderebilirdi. Ancak hayır derse de teklifini reddettiği için dayak atabilirdi. Bu sorunun doğru bir cevabı yoktu.

"Beni duyuyor musun?" Morimoto'nun sesi, karanlıkta pek gürültülü çıkıyordu.

Morimoto, Hana'nın koluna yapıştı. Hana, adamın yanlış cevabı vermesi için meydan okuduğunu hissedebiliyordu.

Genç kız, "Eğer sen mutlu olacaksan," diye fısıldadı.

Morimoto'nun eli gevşedi. Sonra kolunu yavaşça indirip Hana'nın tenini okşamaya başladı.

"Seninle olmak beni mutlu eder." Morimoto, Hana'ya doğru eğilip dudaklarını öptü.

Hana, Morimoto'nun öpücükleri ve dokunuşları karşısında nefesini tutardı. Genelde nefesini öyle uzun tutardı ki bayılacak gibi olurdu. Bazen nefesini ne kadar süre tuttuğunu hesaplardı. Şu ana kadar en fazla yüz elli iki saniye tutabilmişti. O gece, Morimoto'nun tatmin olup üzerinden inmesi tam seksen dört saniye sürmüştü. Hana, Morimoto'ya bakarak nereye kaçabileceklerini düşündü. Morimoto onu bu randevuevinden gerçekten çıkarırsa gidebilecekleri sayısız yer vardı.

Keiko, bahçede diz çökmüş bir hâlde kullanılmış prezervatifleri yıkıyordu. "Gitme."

Kızlar askerler gittikten sonra onları hamilelik ve ölümden koruyan tek şeyle, prezervatiflerle ilgileniyorlardı. Hana, bu şeylere dokunmaktan nefret ediyordu. Askerler gece gitmiş olsalar bile hâlâ etrafta gibiydiler. Arkalarında bıraktıkları bu parçalarla âdeta kendilerini unutturmak istemiyorlardı. Sanki sabah dönmüyorlarmış gibi... Sanki kızların onları unutma ihtimali varmış gibi...

Hana, köpüklü suya odaklanarak kullanılmış prezervatifleri elinden geldiğince hızlı bir şekilde yıkadı.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Keiko, uzanıp Hana'nın kolunu tuttu. "Bana yalan söyleme. Beni bir başıma bırakma. O adama güvenemezsin. O da diğerleri gibi. Senden istediklerini alabilmek için her şeyi söylerler. Âşık gibi yaparlar, gerçekten yardım etmek istediklerine inandırırlar, böylece onları seversin. Peki, ne uğruna? Sahte bir söz uğruna. Bacağını... Hatta daha fazlasını kaybedeceksin."

Hana, Keiko'nun giderek sıktığı elinden kurtulup prezervatifleri yıkamaya devam etti. "O adamların bana söylediği hiçbir şeye inanmam."

Keiko keskin gözlerini kıstı. "Onbaşı Morimoto'nunkilere bile mi?"

Hana, bu ismin Keiko'nun dudaklarından çıktığını duyunca şok oldu. Morimoto'nun gece ziyaretlerinden hiç bahsetmemişlerdi. Hana, Keiko'ya bakarak ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Korkmuş muydu, öfkelenmiş miydi, yoksa hissettiği daha korkunç bir şey miydi? Morimoto gibi bir askerin, onu değil de Hana'yı ziyaret etmesini kıskanmış olabilir miydi? Hana ne söyleyeceğini, hatta ne hissedeceğini bilemeyerek sessiz kaldı.

"Benim hatamdan ders çıkar, bir adama asla güvenme. Özellikle de buradakilere." Keiko, leğenindeki prezervatifleri alıp içindeki bulanık suyu toprağa döktükten sonra hiçbir şey söylemeden içeri yürüdü.

Hana, Morimoto'ya inanmakla aptallık mı etmişti? Bir an olsun Morimoto'nun yalan söylemediğine inanması, sırf zevk almak için onu tuzağa düşürmeyeceğini sanması büyük bir saçmalık mıydı? Onu, ikisini de ölüme sürükleyen çıldırmış bir adam olarak görmemesi aptallık mıydı?

Hana, bakışlarını tertemiz geceye dikti. Gece çökmüştü. Sonra duvarın üst tarafındaki yüksek çıkıntıdaki pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarına kalkıp parmaklıklara uzandı. Daha sıkı tutunup kendini yukarı çekerken paslı parmaklıklar avuçlarını çiziyordu. Hızla geçen Mançurya yazının ardında bıraktığı soğuk yeller Hana'nın yüzüne çarpıyordu. Adasında bu mevsimde hâlâ yağmurlar yağar, geceler ıslak ve nemli geçerdi. Eylülün başlarında evini oluşturan volkanik taşların üzerindeki sıcaklık kalkacak ve Hana ter içinde kalacaktı. Mançurya düzlüklerinden gelen taze çim kokusu Hana'nın burun deliklerine akın edip aklındaki düşünceleri sildi.

Hana, duvarın ardındaki toprak patikayı biraz daha görebilmek için parmaklıklara bir süre daha tutundu. Çok karanlık olduğundan patikayı göremiyordu, fakat orada bir yol olduğunu biliyordu. Gün ışığında yüzlerce asker postalının altında ezilen dar, toprak patikayı görmüştü. Genç kız, bir süre sonra parmaklıkları bırakıp yere indi ve dizlerini göğsüne çekip güçlükle görünen küçük hilalin net çizgilerine baktı. Ardından parmaklarını yerdeki izlerde, eski ahşabın üzerine acıyla kazıdığı rakamlarda gezdirdi. Yirmi dört... Kırk sekiz... Seksen üç... Her sabaha dönen geceyle birlikte başparmağıyla ahşap zeminde bir iz bırakmıştı. Tam seksen dört gündür buradaydı. Parmakları hapsedildiği günlerin üzerinde gezerken aklı kapıya ve kapının ardındaki seslere gitti. Bir süre kulak kabartıp evde herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Fakat randevuevi de onun gibi

sessizleşmişti. Dışarının gürültüsünü bastıran şey, vermek üzere olduğu karar olabilirdi. Hana, koca bir okyanusun altında süzülüyor gibi hissediyordu. Kulak zarında hissettiği tek şey suyun basıncıydı.

Genç kız, duyduğu ayak sesleriyle daldığı düşlerden uyandı. Alt kattaki Morimoto gitmeye hazırdı. Hana'nın kalp atışları birden hızlandı. Morimoto, mesaisini normalden beş dakika önce sonlandıracağını ve kapıyı kilitlemeden toprak patikaya gideceğini söylemişti. Yani Hana'nın bir sonraki nöbetçi gelene kadar kaçması için *beş* dakikası vardı. Morimoto kuvvetli bir kral gibiydi. Hana'ya sunduğu şartlar sert ve kesindi: Peşimden gel, kapının kilidini aç ve kollarıma koş. Fakat sunduğu bu şartlar da bir çeşit ölüm sayılırdı.

Hana, pencerenin altına oturup odasının kapısına bakarak Morimoto'nun alt kattaki odalarda yankılanan adımlarını dinledi. Sonra ayağa kalktı ve parmak uçlarında kapıya giderek yavaşça kapısını açtı. Koridor çok sessizdi, kızlar ölü gibi uyuyordu. Ancak Hana, onları uyandırmamak için çok dikkatli olmalıydı. Genç kız, Morimoto'nun yan kapıdan çıkan postallarını dinleyerek gıcırdayan tahtaların köşelerine basa basa sahanlığa yürüdü. Hana, kapı menteşeleri gıcırdadığını ve Morimoto'nun kapı kulpunu serbest bıraktığını işittiğinde tırabzandan sarkarak anahtarın her zamanki gibi kilitte dönmesini bekledi. Fakat tek duyduğu ıslıktı. Morimoto'nun ıslıkla çaldığı şarkı o yürüdükçe uzaklaşıyordu.

Diğer askerin nöbeti devralmasına beş dakikadan az bir süre kalmıştı. Hana hâlâ kararsızlıkla yanıyordu. Onu odasının dışında görürlerse on kırbaç darbesiyle cezalandırılacak ve bir ihtimal hücre hapsine gönderilecekti.

Ama kaçtığını anlarlarsa bir bacağını keserlerdi. Bir mahkeme ya da jüri yoktu, karşılaşacağı tek adalet türü onu yere yatırıp bacağını kesecek bir grup adamdı. Hana'nın kaçma korkusu ciğerini söken anılardan ya da evinin hatıralarından daha ağır basmıyordu. Annesi babası da onu özlemiş miydi? Onu arıyorlar mıydı?

Hana'nın ayakları yere çıplak basmaktan donmuştu. Ne kadar olmuştu? Bir dakika mı? İki mi? Genç kız, yavaşça odasına döndü ve terli battaniyesinin altındaki gizli yere sakladığı değerli eşyalarını bir elbisesinin içine doldurmaya başladı: Cömert iki adamın verdiği bozuk paralar, bir komutandan kalmış altın bir kolye, evini özlemiş bir askerin bıraktığı yüzük, suratını hatırlamadığı başka bir isimsiz askerin unuttuğu gümüş tarak... Hana'nın tüm sahip oldukları bunlardı, fakat bunlarla kendi kendine pek uzaklaşamazdı. Morimoto gece gitmeden önce, "Seni buradan çıkarmamı istemiyor musun?" diye sormuştu. İçindeki güven, güneşin saçtığı sıcaklık gibi bedenine yayılıyordu. Hana, adamın egosunu tatmin etmek için başını evet anlamında sallamak zorundaydı. Bu ufacık hareket, Morimoto'nun keyifle yoluna gitmesi için yeterliydi.

Ancak genç kız ne kadar denerse denesin bir türlü başını sallayamadı. Aklı, Morimoto'nun gitmesi için başını sallamasını söylerken, bedeni donakalmıştı. Öylece Morimoto'ya bakarken içindeki nefret, onu suratına yansımakla tehdit ediyordu. Morimoto'nun kafası karışmaya başlamıştı. Çatılan kaşlarından kendine olan güveninin kırıldığı ortadaydı. Sonra, "Sorun ne, benim küçük Sakura'm?" diye sordu. "Yoksa bana güvenmiyor musun?" Hana'nın kolundaki el, sertleşmeye başlamıştı. Hana, kolundaki

elin etini morartacak kadar kuvvetlendiğini hissettiğinde aralarındaki tansiyonu düşürmek için gözlerini kırpıştırdı. Ardından başını itaatkâr bir edayla eğerek, "Ben kimim ki sana güvenmeyeceğim?" dedi. Sesi öyle alçak çıkmıştı ki bir an bunu gerçekten söyleyip söylemediğine emin olamadı. Böylece Morimoto, biraz daha tatmin olarak genç kızın kolunu bırakıp odadan çıktı.

Hana, iki üç parça eşyasını alarak Morimoto'nun, odasından nasıl güvenli adımlarla uzaklaştığını hatırladı. Morimoto'nun dışarıda olduğunu biliyordu. Gecenin karanlığında köprünün altına gizlenmiş, ona gelmesini bekliyordu. Emrettiği gibi geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Genç kız, evrenden yardım isteyerek son bir kez penceresinin ardındaki karanlığa baktı. O esnada kulaklarında annesinin sesi yankıladı. Ses, annesi yanı başındaymış gibi netti: *Her dalıştan sonra kıyıya, kız kardeşine bak. Asla unutma. Eğer onu görüyorsan, güvendesindir.* Hana, kız kardeşinin kıyıda durduğunu görebiliyordu. Emiko...

Genç kız, gözünün önüne gelen bu anıyla birlikte dişlerini sıktı. Neden şimdi bunları düşünüyordu? Annesinin hayali aklında dolanıyor, sonra yerini babası ve kız kardeşininkine bırakıyordu. Hepsi şu an yanındaydı; hayaleti andıran şekilleri bir karar vermesini bekler gibi küçük odada yan yana dizilmişti. *Bu randevuevinde kal ve bitmek bilmeyen kuyruklar oluşturan askerlere hizmet et ya da seni buraya getiren adama güvenip hayatını ve bacağını riske at.* Ailesinin çukur gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. Hepsi, *kararını ver*, der gibiydi. Hana, ailesinden yavaşça uzaklaşarak fısıldadı.

"Siz gerçekten burada değilsiniz." Ailesi, gözlerini kırpmadan Hana'ya bakıyordu. Genç kız, gözlerini sıkıca

yumdu. Aklında canlandırdığı ailesi, Morimoto onu esir düşürmeden -Sakura olmadan- önceki gibiydi. Onları adada denizin yanında yaşarken, o kimseye söylemediği adıyla hâlâ Hana'yken hayal ediyordu.

Genç kız burada kalmasını gerektiren sebepleri düşünmeden kıyafetten yaptığı küçük bohçayı çamaşırının içine sıkıştırdı ve basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı koştu. En alttaki basamağa vardığında çerçevelere hapsolmuş kızların ona baktığını fark etti. Birden durup kendi suratını inceledi. Fotoğrafının bir gece bile olsa, orada duracağını bilmek göğsünü sıkıştırmıştı.

Hana, alt basamakta parmak uçlarına kalkıp çerçeveye uzandı ve ahşap çerçevenin ucunu hafifçe kaldırarak fotoğrafını aldı. Sonra fotoğrafını bohçasını koyduğu çamaşıra sıkıştırıp hızla salondan mutfağa koştu.

Tam arka kapıya yaklaştığında arkasında bir ses duydu. Birinin sırtına bir tüfek doğrulttuğundan çok emindi. Kasları gerildi, adımları bocaladı ve birden yere düşüverdi. Dizlerinin üzerinde beklerken kendini kaçınılmaz sonuna hazırlıyordu.

Kalbi bir sinekkuşunun kanatları gibi pır pır atıyordu, fakat etrafta, yankılanan hafif horultulardan başka bir ses yoktu. Ansızın geri dönmek istedi. Kalması için çok sebep vardı. Yakalanırsa bacağını kaybedecek, kısmen ölecekti. Giderse de diğer kızlar acı çekecekti. Cezalandırılacaklar, hücreye kapatılacaklar, hatta belki de onun bu bencil hareketi yüzünden canlarından olacaklardı. Keiko'nun yalvaran sesi, Hana'nın aklındaki tüm düşünceleri dağıttı: *Beni bir başıma bırakma.*

O sırada randevuevinin diğer tarafındaki ön kapı açıldı. Verandayı inleten ağır postallar yavaşça içeri girdi. Hana,

kalmayı seçecekse basamaklara dönmek için salonu çok hızlı bir şekilde geçmeliydi. Yoksa gece nöbetçisine yakalanırdı. Genç kız, testerenin tırtıklı köşesinin tenine değdiğini düşündükçe bacakları cayır cayır yanıyordu.

Artık çok geçti. Kalamazdı. Uyuyan arkadaşlarını bile düşünmeye vakti yoktu. Ayağa kalktı ve koşarak kapıya gitti. Kapı kulpunu açmaya çalışırken titrek bir nefes verdi. Gıcırdayan kapıyla birlikte sindi ve kulp dönene kadar nefesini tuttu. Ardından bir nefes verip kapıyı kendine doğru çekti. Ancak kapı açılmıyordu. Hana'nın yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Kapıyı tüm kuvvetiyle bir kez daha çekti ama kapı yerinden oynamıyordu. Kapı hâlâ sürgülüydü. Hana, çok aptal olduğunu düşündü. Morimoto şimdi ona gülüyor olmalıydı. Bir Japon askerine güvenmenin, bu kadar aptal olmanın cezası buydu. Hana, Keiko'nun suratındaki hayal kırıklığını karşısındaymış gibi görebiliyordu. Ona ihanet etmiş, bir adama güvenmeyi seçmişti.

Genç kız, kaderine teslim olarak alnını kapıya yasladı. Cezalandırılmayı hak etmişti. Hatta ölmeyi de... Kalçasında, onu acıdan bayıltacak olan bıçağın soğukluğunu şimdiden hissedebiliyordu. Sonra birden bir şey oldu; kapı yavaşça aralandı. Çekmeyeceksin, *iteceksin*.

Kapı açıktı, Morimoto yalan söylememişti. Ayak sesleri, mutfağa yönelmişti. Hana arkasına bile bakmadan kapıdan fırladı ve kapıyı ardından çekip gecenin karanlığında gözden kayboldu. Artık omuzlarında yük yoktu, içinde yalnız kaçmanın sevinci vardı.

Hana, Morimoto'nun onu beklediği köprüyü biliyordu; odasından gördüğü toprak patikanın ucundaydı. Patika, kuzeye doğru bir kilometre kadar devam ediyordu.

Morimoto'yla patikanın ayrıldığı yerde, yıkık dökük asker barakalarının olduğu yerde buluşacaklardı. Genç kız, karanlıkta bekleyen Morimoto'nun, geldiğini görünce nasıl sırıtacağını hayal edebiliyordu. Ona doğru koşup bedenini kavrayacak, yanağına ve boynuna öpücükler kondurup onu boğana kadar kucaklayacak, ardından onu nehir boyunca koşturup Moğolistan'da onlar için planladığı yeni hayata sürükleyecekti. Hana, onu gördüğü gibi sorularını da duyabiliyordu.

Seni buradan çıkarmamı istemiyor musun? Morimoto'nun karanlık gökyüzünde ona nasıl bakacağını görebiliyordu. Ancak şimdi istediği cevabı vermekte özgürdü.

Hana sertçe, "Hayır!" dedikten sonra koşmaya başladı. "Beni hiçbir yere götürmeni istemiyorum."

Yıldızlar koştuğu yolu aydınlatıyordu. Hana, bacakları onu taşıyabildiği kadar koştu. Morimoto'nun onu beklediği dar yola uzanan kuzeye değil güneye, Kore'ye ve denizdeki adasına doğru koşuyordu. Bacakları, gelmediğinin fark edilmesinin uzun sürmeyeceğini bilir gibi hızlıydı. Genç kız onu hayata bağlayan şeyi, kardeşinin bir zamanlar beklediği kıyıyı görene kadar durmayacaktı.

Hana, karanlığa doğru koşarken Emiko'yu aklından çıkarmıyordu. Fakat Emiko'nun yüzü bazen değişiyor ve Hana'nın diğer kardeşlerinin kılığına bürünüyordu. Hana, gittiğini fark ettiklerinde kızların yüzlerinde oluşacak telaşı şimdiden görebiliyordu. Tabii, Keiko'nun korkusunu da... Ama koşmaya devam etti. Ciğerleri yanana, göğsü acıyana kadar koştu. Acısını yok sayarak koşuyordu. Hayatının en derin dalışını yapıyor, okyanusun karanlık derinliklerinden ışığa doğru yüzüyor gibiydi.

On Dördüncü Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Emi'nin durduğu yerin birkaç adım ilerisinde yaşlı bir kadın ağlıyordu. Sahnede, mikrofonda konuşan bir kadın vardı. Mikrofon kadının sesiyle birlikte gıcırdıyor, kalabalık homurdanırken çocuklar kulaklarını kapatıyordu.

"Bininci Çarşamba Protestosu için özel bir sürprizimiz var. İki sanatçımız, seks kölesi denilen kadınların dramını hatırlatmak adına bir Barış Heykeli yaptı. Bu heykel ordu için seks köleliği yapmış, çocuklarını ailelerini kaybetmiş, sağlığından itibarından hayatından olmuş, hikâyesini asla öğrenemeyeceğimiz kadınlarımız ve kızlarımız için."

Kadının işaret vermesiyle bir grup kadın hızla kenara çekildi ve arkalarında üzerine örtüyle örtülmüş bir heykel göründü. Çok güzel, beyaz ve pembe *hanbok*'lar giymiş iki kadın, birkaç jestin ardından örtüyü kaldırdığında Emi, heykeli görebilmek için gözlerini kıstı.

Seyirciler heykeli alkışlarken kalabalıktan soluk sesleri ve beğeni dolu kahkahalar geliyordu.

Emi, görüşünü engelleyen insanları aşmak için parmak uçlarına yüksledi fakat boyu çok kısaydı. Sonra yavaşça heykele doğru yürümeye başladı, yalpalayarak ilerlerken istemeden insanlara çarpıyordu.

YoonHui, annesinin ardından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Fakat Emi, kızına cevap vermeyip yürümeye devam etti. Bir an önce heykeli görmesi gerekiyordu. Heykeli görmek, onun için neden bu kadar önemliydi bilmiyordu ama gözlerini üzerine dikmeye karar vermişti. İnsanları iteleyerek ilerledi ve kendine kalabalıkta yol açıp bakışlarını bronz heykelin olduğu tarafa dikti. Kalabalık, Emi'nin dokunuşlarıyla âdeta eriyor gibiydi. Sanki hepsi içindeki kararlılığı görmüştü. Yaşlı kadın, heykelin önüne varana dek insanları kolayca aşıp ilerlemeye devam etti.

Emi, bu kadar çok insanı itmekten nefes nefese kalmıştı. Kışın soğuğu hızla inip kalkan ciğerlerinin içinde buza dönüşmüş gibiydi. Yaşlı kadın, cansız genç kızın heykeliyle yüz yüze gelmişti. Kız, on altı yaşından daha büyük olamazdı. Boş bir sandalyenin yanında tek başına oturuyordu, hafifçe yumruk yaptığı ellerini kucağına koymuş, bakışlarını direkt olarak Emi'ye dikmişti. Emi, ansızın soluk soluğa kalarak kalbini tuttu ve dizlerini üzerine çöktü. *Hana...*

Kararmaya başlayan, gri gökyüzünden daireler çizerek düşen tembel kar taneleri, sessizce telaşlı kalabalığın üzerine yağıyordu. YoonHui, korkuyla titreyen tiz çığlığıyla annesine seslendi. Herkes aynı anda Emi'yi tutmaya çalıştı, yaşlı kadın öne doğru düşerken yüzünü neredeyse kaldırıma çarpacaktı.

YoonHui, "Anne!" diye bağırarak annesinin yanına koştu.

İnsanlar, Emi'yi sırtüstü çevirdiklerinde YoonHui, annesinin başını kucağına koydu. Lane'in de yanlarına gelmesi uzun sürmemişti. İki kadın, Emi'nin iki yanında koruyucu melekleri gibi dikiliyordu. Kış güneşi, karanlıkta kalan yüzlerinde küçük birer hâle yaratmıştı. Emi, anne ve babasının ona bakıp çok uzaklardan onu çağırdığını görebiliyordu. Anne ve babasının peşinden gitme isteği, gizli bir akıntı gibiydi. Eğer akıntıyla savaşırsa boğulacaktı, fakat akıntının onu denizden çıkarmasına izin verirse üzerine tatlı bir rehavet çöküp gözden kaybolacaktı. Heykel ciddi suratıyla tepeden onları izliyordu. Emi, etrafını saran insan kalabalığını aşıp heykele son bir bakış atmak için arkasını döndü. Gözlerini genç kızın o kırık, aşina yüzüne dikmişti. Ve o an bilincinin yerine geldiğini hissetti. *Henüz değil, anneciğim. Daha değil, babacığım. Hana beni sonunda buldu. O bunca yolu gelmişken onu nasıl bırakırım?*

On Beşinci Bölüm

Hana

Mançurya,
1943 Yazı

Güneşin ilk ışıkları ufukta yükseliyordu. Hana, yoldan çok uzaklaşmıştı, ayakları taşlar, sopalar ve bozuk patika yüzünden kan içindeydi. Gece çok sessizdi, yoldan aşağı inen tek bir kamyon hariç tek bir ses bile yoktu. Hana, kamyon geçerken bir hendekteki fundanın arkasına saklandı, fakat aydınlanan hava yüzünden fundanın onu saklamayacağının o da farkındaydı. Gece boyunca o kadar rüzgâr yemişti ki parlak güneşin sıcaklığı içini ısıtmıştı.

Kuru otlar, ayaklarında açılan yaralara batıyordu. Morimoto onu arıyorsa arkasında bıraktığı kan izlerini takip etmesi yeterli olacaktı. Hana, soluklanmak için durduğu her beş dakikada bir boş kırlıkta etrafını dinliyor, arkasında bir adım ya da postal sesi olup olmadığını kontrol ediyordu. Morimoto, dışarıda bir yerlerdeydi. Hana'nın ona ihanet etmeye cesaret etmesi onu çileden çıkartmış olmalıydı. Morimoto'nun öfkesini düşünmek genç kızın tüylerini diken diken etmişti. Güneş, özgürlüğünün ilk gününe doğarken Hana, daha hızlı koşmaya başladı.

Yolu solunda bırakmaya dikkat ederek güneye ilerlemeye devam etti. Manzara çok güzeldi. Uzaklarda hafif tepeler yükseliyor, düzlüklerdeki otlar Hana'nın beline kadar uzanıyordu. Hana, tarlada oturup saklanabilirdi. Birkaç metre sonra daha fazla ilerleyemez oldu. Böylece dizlerinin üzerine çöküp kanayan ayaklarına bakmamaya çalışarak otların arasına sığındı. Dört bir yanında böcekler ötüyordu. Öylece yerde yatıyor, narin bedenini dünyanın geri kalanından koruyordu. Belki de çoktan ölmüştü. Ona, hayatta kaldığını hatırlatan tek şey nabız gibi atan ayaklarıydı.

Hana, Morimoto'ya yakalanmadan ilerlemesi gerektiğini biliyordu ancak ayakları durup biraz daha dinlenmesi için yalvarıyordu. Genç kız, bir süre daha yatıp gökyüzünde çeşitli şekillere giren bulutları izledi. Bir balinanın ağzından çıkan yılan, kıvrılarak minik toprak yığınlarına dönüşüyor, sonra da belli belirsiz noktalar hâlinde solup kayboluyordu. Bu şekiller ona Morimoto'nun, odasının kırık camından süzülen sigara dumanını hatırlatmıştı. Hana, Morimoto'yu düşününce bir kez daha korktu. Bedenindeki ellerini, âdeta ciğerlerindeki havayı çeken açlığını düşünmek, içini ürpertmişti. Yüreği nefretle dolmuş, kalp atışları hızlanmıştı. Genç kız, doğrularak etrafındaki sesleri dinledi. Morimoto gelse, duyar mıydı?

Sonra şiş ayaklarına baktı. Kan ve toprak içinde kalan ayakları, daha fazla yok sayılamayacak hâldeydiler. Hana, bir avuç dolusu ot koparıp ayağındaki pislikleri temizledi. Canı çok yansa da acısını bastırıp gık çıkarmıyordu. Yakınlarda bir kuş şarkı söylüyor, esen rüzgâr yüzünü öpüyordu. Genç kız, ayak parmaklarının ucunda, yarasının içinde bir

iğne buldu. İğne o kadar derine batmıştı ki ulaşmak için etini yarması gerekecekti.

Parmakları kan yüzünden kaydığı için iğneyi bir türlü tutamadı. Sonra parmaklarını otlara sildi, kuru parmaklarını yarasının içine soktu ve iğneyi çıkardı. Hana, ayağının acısı dinerken otlara dokundu. Otlar, nazik rüzgârla birlikte uçuşurken otlara bir enstrüman çalar gibi vuruyordu. Babası bir müzisyendi. Balıkçı olmadan önce şiirler yazmış, şiirlerini şarkılara çevirmişti. Ancak kelimelerinin şiirselliği ve tarihselliği eserlerine siyasi bir hava veriyordu. Japonlar, Çin'i işgal edip onları savaşa soktuklarında sömürge Korelilerin üzerine çok gelmiş, Kore tarih kitaplarıyla edebiyatı kaldırmış ve Kore kültürünün çalışılmasını yasaklamıştı. Suçlu ilan edilen babası ana karadan Jeju Adası'na kaçmış ve hayatını çalışkan bir balıkçı olarak baştan kurmuştu. Annesiyle de orada tanışmıştı.

Tanıştıkları gün deniz pek verimsiz geçmişti. Babası, kumsalda boş ağını ayaklarının altına sermiş, yasaklanmış bir halk şarkısı söylüyordu. Kumsaldaki insanların çoğu etrafta dolanan Japon askerlerinin Korece sözleri duyabilme ihtimaline karşı ondan uzaklaşmıştı. Ama Hana'nın annesi gitmemişti. Annesi, bu kadar saçma bir şarkı söyleyen aptalın kim olduğuna bakmak için ellerini gözlerine siper edip ayağa kalktı. Ayaklarında boş bir ağla oturan genç balıkçıyı gördüğünde ise başını arkaya atıp bir kahkaha attı. Babası başını kaldırıp ona baktı, fakat şarkısını kesmedi. Annesi yanına gidip sıcak kayaya oturduğunda babası annesinin hiç yanından gitmesini istemediğini fark etmişti. Evlendikten bir yıl sonra Hana doğmuştu. Kardeşinin dünyaya gelmesi biraz sürmüştü ama aile, asıl o olduktan sonra tamamlanmıştı.

Geceleri akşam yemeği bulaşıkları yıkanıp dördü birbirlerinin kalplerini ısıtmak için toplandığında babası zitherini çalardı. Hatta bazen kendini iyi hissettiğinde, annesini güldüren o eski halk şarkısını söylerdi.

Bırakıyorsun? Bırakıyor musun?
Beni ardında mı bırakıyorsun?
Nasıl yaşarım sensiz?
Beni ardında mı bırakıyorsun?
Sana sarılmak istiyorum.
Ama yaparsam, geri gelmeyeceksin.
Gitmene izin vermeliyim, sevgilim!
Lütfen git ama ne olur çabuk dön!

Hana fısıldayarak şarkıyı tekrarladı. Yasaklı sözcükler dilinde dolanırken kendi dilinde şarkı söylemek ona cesaret veriyordu. Sonra annesinin, babası zitherini aldığında, panjurların kapalı olduğunu kontrol etmesi için yaptığı uyarıları hatırladı. Hana şarkıyı yalnızca kendi duyabileceği bir tonda söylüyordu. Genç kız, başını birkaç kez kaldırıp meraklı gözlerle tarlayı taradı, kimseyi görmeyince boğazı sızlayana kadar şarkısını söylemeye devam etti.

Bir an önce su bulmak zorundaydı, fakat ayakları hiçbir yere gidemeyecek kadar çok acıyordu. Hana, biraz daha yatmak isteyerek uzun otlarla oynadı. Otların bambu gibi kuvvetli olması genç kızın aklına bir fikir getirmişti. Hana, kopardığı bir avuç dolusu otu birbirinin ucuna bağlayarak ince bir örgü yaptı. Otlar yeteri kadar uzun olduğunda ayağının ucunu sardı ve otların köşelerini sıkıca bağladı.

Sonra ayağa kalkıp eğreti ayakkabısıyla birkaç adım attı. Heyecanı her adımda artıyordu. Genç kız bir ayakkabı daha yapmak için yere çömeldiğinde örgü çözüldü ve otlar koptu. Fakat o, umutsuzluğa kapılmadan oturup bir ayakkabı daha ördü. Ayakkabısı tam bitmişti ki parçalandı. Üçüncüyü ördü, dördüncüyü ördü... Gün ışığı solana kadar pes etmedi. Gücü kuvveti tükendiğinde başını solmuş çimen ayakkabılardan oluşan yığına koyarak yorgun gözlerini dinlendirdi.

Gördüğü rüyalar uykusunu bölük pörçük etmişti. Kâbuslar ve mutlu anılar birbirine karışmış, karmaşık hisler yüzünden çığlık çığlığa uyanmıştı. Bir küme turuncu kuş, başının üstünden yükselip kararan gökyüzüne doğru uçtu. Böcekler sessizleşmişti. Hana, kuşların çığlığı yüzünden mi, yoksa başka bir sebepten mi kaçtıklarını düşündü. Bir süre hareketsiz bir şekilde yatıp bir şey, bir ses duymayı bekledi.

Uzaklardan bir ses geliyordu. Önce otlar, rüzgârla hafifçe uçuşur gibiydi. Fakat Hana, biraz daha odaklandığında hışırtıların arttığını ve yaklaştığını duydu; uzun, sert otlar postalların altında ezilir gibiydi. O an genç kızın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Gökyüzüne sıçrayıp turuncu kuşlara karışmak, onlarla birlikte uçup uzaklaşmak istiyordu. Kendini ceset gibi hareketsiz bir şekilde yatmaya zorladı. En ufak bir hareketi, etrafındaki otları kıpırdatıp yerini belli edebilirdi. Adamların sesleri fısıltıya dönüştü, birbirlerine bir şeyler emredip cevap veriyorlardı. Hana, adamın sesini duymak için kulak kabarttı. Morimoto da onlarla mıydı? Aradıkları o muydu, yoksa bir başkası mı?

Genç kız, adamların koluna ya da yüzüne basıp üzerine düşmesinden, süngüsüyle kalbini bıçaklamasından korkuyordu. Gözlerini sıkıca yumup kaçınılmaz kaderini beklemeye başladı. Onu bulacaklar, işkence edeceklerdi. Peki, ruhunun bedeninde kalmasına ne kadar süre izin vereceklerdi?

Hemen yanında, otların üzerinde bir asker duruyordu. Hana, otların arasından adamın üniformasını görebiliyordu ancak sırtı dönük olduğundan adam onu görememişti. Başka bir askerin bir şeyler fısıldamasıyla adam hızla tüfeğini kavradı.

Adam, birkaç adım gerilediğinde postalları Hana'nın elbisesinin ucuna geldi. Hana, gözlerini dahi kırpmıyordu. Adamın yüzünü görmek zorundaydı. O muydu? Gözleri buluştuğunda suratındaki ifadeyi görmeliydi. Şaşıracak mıydı? Yoksa yüzü bir zafer kazanmışçasına şehvet ve nefret mi dolacaktı? Hana, adamın dönmesini ve tökezleyip üzerine düşmesini bekledi.

Ancak tarlanın ucundaki başka bir askerin bağırmasıyla yanındaki asker elbisesinin üzerindeki ayağını çekip uzaklaşmaya başladı. Hana, adamın koşarak uzaklaştığını duyabiliyordu. Bağırışlar, zamanla yükselip sıklaşıyordu, çok geçmeden uzaklardan bir silah sesi duyuldu. Hana, uzun otların arasında yeni doğmuş bir geyik gibi yatmış, nefesini tutarak adamların uzaklaşmasını, karanlığın çökmesini ve gecenin onu bir kez daha saklamasını bekliyordu.

Adam, Morimoto değildi. Morimoto olmadığına emindi. Morimoto olsaydı arkasını döner ve onu bulurdu. Ona bu kadar yakın durup varlığını hissetmemesi imkânsızdı. Morimoto tıpkı bir hayvan gibiydi; kokusunu kesinlikle alırdı.

Hana, saatler ilerlerken gökyüzünün değişen renklerini izliyordu. Soluk mavi koyulaşarak safire, safir gecenin morumsu maviliğine dönüştü. Genç kız, hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Askerlerin hâlâ etrafta olabileceği korkusuyla yerinden kalkamayıp tuvaletini olduğu yere bıraktı. Kokuya gelen sinekler, kirli kumaşın tadını alır gibi vızıldayarak elbisesine üşüşüyordu. Koku, randevuevinin dışındaki tuvaletinki kadar ağırdı. Kızlar tuvaleti ne denli kuvvetli ovsalar da çürüyen ahşap zemindeki pis kokuyu asla çıkaramıyorlardı.

Hava iyice karardığında bir baykuş öttü. Hana, kuşun tarlanın üzerinde uçarak köstebek ve fare aradığını hayal edebiliyordu. Bir süre yatıp hayvanın rüzgârla uçuşan tüylerinin hışırtısını dinledi. Sonra kuşun tekrar ötüp ona cesaret vermesiyle yerinden doğruldu ve yavaşça ayağa kalktı. Etrafında gecenin karanlığından başka görebileceği bir şey yoktu. Kör bir kız gibi ellerini uzattı ve ilk adımını attı. Sonra bir adım daha... Kısa süre içinde koşmaya başlamıştı; yarılan ayağı durması için bağırsa da beyni ayaklarının yalvarışlarını reddediyordu.

Genç kız, artık aynı istikamette ilerleyip ilerlemediğinden emin değildi. Güneye mi gidiyordu, bilmiyordu. Yönünü gökyüzündeki yıldızlara bakarak asla bulamazdı. Babası büyük araziler için yön duygusunu geliştirmek istemiş ama o hep reddetmişti. Tüm dikkatini ve ilgisini denize, denizin sakinleştiren karanlığına ve içindeki canlılara veriyordu. Diğer balıkçıların mavi balinalar, kılıç ve köpek balıklarıyla ilgili anlattıkları hikâyeler babasının yıldızlarından çok daha ilgi çekiciydi. Hana, tekrar gökyüzüne baktı; yıldızlar sessizlik içinde ona bakıp göz kırpıyordu.

Tarlada, belirsiz bir koşturmacanın ardından Hana, karanlıkta tiz bir ciyaklama işitti. Başta alçak gelen ses, zamanla kulak tırmalayan bir gıcırtıya dönüştü. Genç kız, rayında ritmik bir şekilde ilerleyen tekerlek seslerini duyabiliyordu. Tren. Yolunu bulmuştu. Hana, sese doğru atılıp hızla etrafında dönerek çevreyi dinledi. Raylara yaklaştıkça birbirine çarpan metallerin şangırtısı giderek artıyor, tren hızlı gürültülü bir şekilde ilerliyordu.

Hana, trenin geldiği yöne gitmek istiyordu. Çünkü tüm gece trenleri kuzeye giderdi. Arazilere erzak taşıyan trenler, gece görüşünden korunup bombalara hedef olmamak için geç saatlerde hareket ederdi. Genç kız, randevuevindeyken geç vakitte demiryolu köprüsünden askeri üsse giden trenlerin ıslıklarını dinlerdi. Trenler genelde haftada bir geliyordu ancak bazen bombalar yüzünden ertelenmiş gibi iki haftada bir gelirdi. Hana, ne zaman tren sesi duysa midesi bulanıyordu. Çünkü o da bu trenlerle envanter listesi altında 'gerekli erzak' etiketiyle gelmişti. Kaçış planları yaparken tren raylarının evine varmasına yardım edeceğini biliyordu.

Genç kız, dikkatli bir şekilde yavaşlayarak ellerini tekrar önüne uzattı. Dikkatli olmazsa demiryolu traverslerine girebilir ve takılıp düşebilirdi. Ayaklarının altındaki yaraların ince derilerine taşlar batıyordu, fakat Hana acısını yok sayıp önündeki karanlık patikaya odaklandı. O sırada başparmağı çok sert bir şeye çarptı. Hızla diz çöktü, pürüzsüz sert demire dokundu ve kulağını raylara dayayıp treni dinledi. Ne tarafa gidiyordu? Ne taraftan gelmişti?

Hana'nın kulaklarına alçak bir uğultu geldi. Ellerini demir raylara dayadı ve düşük bir titreşim hissetti. Alçak uğultu giderek yok oluyordu. Raylara tekrar korkunç bir sessizlik çökmüştü. Genç kızın dört bir yanı derin bir sessizlikle çevrelenmişti. Göğsünde yavaş yavaş, acı bir panik doğdu. Ne tarafa gidecekti? Rüzgâr onun için sadece bir sesten, yıldızlarsa ışıktan ibaretti.

Bir süre sonra uzaklardan ruhani, alçak bir ıslık geldi. Sağ taraftan mı gelmişti? Hana, o yöne dönüp korkunç çığlığın yinelenmesini bekledi, fakat ses tekrarlanmadı. Sonra ayağa kalkıp arkasını döndü. Kulaklarına, kalbine ve tenine baskı yapan derin sessizliğe güvenirken, takip ettiği demiryollarının onu güneye yönlendireceğini umuyordu.

Hana, geceye doğru yürürken yolunu kaybetmekten korkuyordu. Tahta traversler ve aralarındaki taşlar canını yaksa da dişini sıktı. İki gecedir hiçbir şey içmediğinden başı dönmeye başlamış, dili şişmişti. Aklındaki tek şey suydu. Sabah kendi kendine, *su bulmak için gün ışıyana kadar bekle,* diye geçirmişti içinden. Şimdi ise devam etmek zorundaydı, tekrar karanlık çökmüştü. *Sabaha kadar bekle.*

Güneş yükseldiğinde su, hatta dinlenecek bir yer bulabilecekti. Yakınlarda arazinin mahsul vermesini sağlayan, gökyüzündeki kuşları doyuran bir göl ya da nehir olmalıydı. Sabah olduğunda onu bulacaktı. *Durma, daha değil.* Denize, hayal edemeyeceği kadar uzaktı. Fakat ona varmak için tek umudu, devam etmekteydi. Bir ayağını diğerinin önüne attı, ayakları dinlenmek için bağırsa da onları hâlâ hareket ettirebiliyordu.

Şafağın sökmesiyle gecenin karanlığı grimsi bir renk aldı. Hana, başta uzattığı soluk ellerini bile güçlükle

görebiliyordu. Fakat güneş yükseldiğinde ayaklarının altındaki rayları ve etrafındaki manzarayı daha iyi görür oldu. Uzun, sık otlar açılmış ve yerlerini kısa sarı çiçekler almıştı.

Hana, tren yolunun patikasını çakıllı bir yolun takip etmesine şaşırmıştı. Önüne her an bir asker konvoyu çıkabilirdi ve saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Genç kız, hızla raylardan uzaklaşıp çiçeklerle dolu araziye girdi. Çiçekler ancak dizlerine geliyordu. Hana, raylar ufukta görünene kadar koşup uzaklaşmaya devam etti. Koşarken yolunu kaybetmemek ya da daireler çizerek aynı yere gelmemek için raylara paralel kalmaya dikkat ediyordu.

Koşarken uzaktaki otların arasında, kahverengi bir şeyler gördü. Ardından etraftaki sessizlik, bir ineğin derinden gelen böğürmesiyle bozuldu. Hana, hemen dizlerinin üzerine çöküp etrafını kontrol etti; çevrede bir çiftçi ya da çoban olabilirdi. Güneş kırlıkta ışıl ışıl parlıyordu, fakat artık güzel değildi. Genç kız, birileri var mı diye etrafını inceledi ama inekler yalnızdı. Hayvanlardan birinin ağzından kaçan ufak iniltiye bakılırsa doğum yapıyor olmalıydı. Hana'nın aklına gelen ilk şey *süt* olmuştu. Genç kız doğum yapan hayvana doğru koşarken ona yardım edebilecek ya da zarar verebilecek birileri var mı diye etrafına göz attı.

Hana, ineğe yaklaştığında hayvanın doğum yapmadığını görüp hayal kırıklığı yaşadı. Hayvan, eski bir avcı kapanına yakalanmıştı, kapanın metal çeneleri bacağını sıkıca tutuyordu. Arka bacağının alt kısmındaki kemik deriyi yırtıp dışarı çıkmış, diğer bacağının yanında parça parça olmuş bir vaziyette sallanıyordu. İnek bir kez daha bağırdığında Hana kulaklarını tıkadı. Zavallının sesinde ölümcül bir inilti vardı.

Genç kız, acılı hayvandan uzaklaşırken iniltisini duymamak için ellerini kulaklarına götürdü, fakat ses beynine işlemeden edemiyordu. İniltiyi bir kez daha işittiğinde aklına randevuevine geldiği ilk gece geldi. Koreli kadın ölü bebeğini doğururken nasıl da acı acı inlemişti... Hana, kadının mum ışığındaki iniltilerini tekrar duyar gibi oldu. Kadının iki yana açılmış bacaklarının arasında çok fazla kan vardı. Genç kız, üst kata koşuşunu ve Keiko'yla ilk karşılaşmalarını hatırladı. Geyşa, hasır kilimin üzerinde yüzünü ellerine gömmüş ağlıyordu.

İnek, tekrar inleyerek Hana'yı yerinden sıçrattı. Artık randevuevinde değildi. O pis yerden kurtulmuştu, şimdi özgür kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Genç kız, cesaretini toplayıp hayvanın başının olduğu tarafa gitti. İnek korkudan gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Acıyla debelenirken, her debelenişiyle yırtılan deriden kanlar fışkırıyordu.

Hana, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Şişşt... Zavallı hayvan..." dedi.

Ardından başının yanına diz çöküp alnını okşadı. Birden sessizleşen hayvan, kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Yaralarının üzerine konan sinekler etinin içine akın ediyordu. Hana, hayvanın boynunu nazikçe okşadı. Zavallı, günlerdir burada yatıyor olmalıydı. Çilesini tahmin edebiliyor, acısını yüzünü okşayan rüzgâr gibi hissedebiliyordu. Vücudu başkaları tarafından paramparça edilirken ne kadar çaresiz hissedildiğini biliyordu. Genç kız, ineğe usulca yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"Haydi kapat gözlerini, güzel inek. Lütfen biraz uyu. Ağır başını toprağa yasla, yorgun ruhunu bu sefil yerden

kurtar. Haydi güzel inek. Haydi.. Ve beni lütfen affet. Lütfen affet..."

Hana, dudaklarını ineğin kulağına bastırıp kırık bacağın olduğu yere emekledi. Hayvanın arka bacağına yaklaşırken yatıştırıcı sesler çıkarmaya devam ediyordu. İnek homurdandı ancak tekme atmadı. Savaşacak enerjisi kalmamış olabilirdi. Genç kız, emin olmamakla birlikte yavaşça hayvanın kırık bacağına uzandı.

Fikrini değiştirmeden bacağı tuttu ve hızlı, tek bir hareketle çekerek tüm gücüyle döndürdü. İneğin derisi, sandığı gibi yırtılmamıştı. Hana, hayvanın otların üzerinde kaymasını engellemek için topuklarını toprağa gömüp arkaya doğru gitti. Metal tuzak şangırdadı, fakat kapan sıkıca yere zincirlenmişti. İnek bir feryat kopardı, bu seferki sesi alçak iniltisinden çok daha kuvvetliydi. Hana, elindeki bacağı çekti, itti, döndürdü. İnek ondan kurtulmak için çaresizce debeleniyor, ikili büyük bir savaş veriyordu.

İnek, ölümcül iniltilerle son bir kez homurdandı. Ayağındaki kapan hâlâ şangırdıyordu. Hana'nın kolları öyle yorulmuştu ki pes etmek üzereydi. Tam bacağı daha fazla tutamayacağından korkup bırakmayı düşünürken hayvanın derisi, hafifçe ikiye ayrılmaya başladı.

Genç kız, parçalanmış bilekle birlikte yere düştü. İnek, Hana'dan kaçmaya can atarak tekmeler atmaya devam ediyordu. Hana kendinde değildi, korku dolu hayvana bakacak cesareti olmadığından gözlerini birkaç santim ilerisindeki ezilmiş sarı çiçeklere dikmişti. Kaderini Hana'nın ellerine bırakan zavallı hayvan, yerde hızla inip kalkan göğsüyle hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Hana, kendinden iğrenerek kopan bilekle kapandan aldı. Elindeki bilek gerçekten çok ağırdı. Genç kız, az önce yaptığı şeyi düşünmemeye çalışarak hızla ayağa kalktı ve elinde bilekle biçare hayvandan uzaklaştı. Yaptığı şiddeti düşünecek hâli yoktu. Korkuyla bileğe bakarken karnından sesler geliyordu. Sonra ağzından ufak bir inilti kaçtı. Fakat devamı gelmedi. Sonrasında duyduğu tek ses, bu iğrenç sahneden hızla kaçan ayaklarının gürültüsüydü.

Hana, daha fazla ilerleyemediğinde dizlerinin üzerine çöküp elindeki kanlı bileğe baktı. Bilekle ne yapacağını ya da onu nasıl yiyeceğini bilmiyordu. Tek şansı, bileğin üzerindeki çoğu kurdun gitmiş olmasıydı. Karnı gurulduyor, midesi bulanıyordu. Gözlerini yumdu. *Bu bir bilek değil*, diye geçirdi içinden. *Bu bir bilek değil. Balık. Ağıma düşen küçük bir okyanus canlısı.* Babası, çoğu balığın kılçığını ayıklamayı öğretmişti. Zaten bu da öyle bir şeydi; ölü bir balık. Genç kızın aklına babasının güneşten yanmış koyu elleri geldi. Ellerinde bir çiroz ve keskin bir bıçak vardı. Hana, babasının kesin ve istikrarlı hareketlerle çirozu ayıklayışını izliyordu.

Hana, babasının ellerini kendininkilerin yerine koyarak bacağın derisini yüzmeye başladı. Kırılan kemiğin ucundaki deriyi yavaşça kaldırıyordu. Başta ürkekti ancak sonra tüm gücünü verip deriyi toynaktan yukarı çekiverdi. Deriyi yüzmek hiç kolay değildi, etin deriden ayrılması için deriyi sertçe çekmesi gerekiyordu. Kemiğin yarı derisi kalktığında Hana daha fazla dayanamayarak bileği ağzına götürdü ve bir ısırık aldı.

Etin koparılması da çok güçtü. Genç kız, kemiği etten ayırmak zorundaydı. Boğazından aşağı kanlar süzülüyordu,

fakat o dilindeki kan tadını hissetmiyormuş gibi yapıp etin ne eti olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ona göre bu sadece bir balıktı.

İnek zayıf bir hayvandı, kemiğin üzerindeki etlerin sıyrılması çok sürmemişti. Hana, kemiğin ucundaki kanlı ilikleri emerken koyu, ağır tadı umursamayışına şaşırmıştı. Esareti başladığından beri etli, kanlı şeyler yemiyordu. Tek yediği kuru balıktı, o da şanslıysa.

Bazen randevuevindeki bir asker, en sevdiği kızı ödüllendirmek için küçük bir torbayla taze meyve ve sebze getirirdi. Genelde bu tür hediyeleri alan Keiko olur ve hediyelerini her seferinde Hana'yla paylaşırdı. Keiko şimdi ne yapıyordu? Hana, güzel geyşayı randevuevinin bodrumdaki hücresinde yere çömelirken hayal etti. Hücre, bir adamın yarısına gelebilecek yükseklikteydi, bu yüzden sürekli oturmak zorundaydılar. Keiko, Hana kaçtığı için kaç gün, kaç gece işkence çekecekti? Ya diğer kızlar? Onlar da işkence görecek miydi?

Hana gözlerini kapatıp kanlı ellerini savurarak kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Keiko'yu ya da diğer kız kardeşlerini düşünemezdi. Devam etmek için düşünmesi gereken tek şey eviydi.

Genç kız kemiği, suçunu örter gibi toprağa gömdü ama etten yüzdüğü deriyi atmadı. Postu yere sürtüp üzerindeki kanları silmeye çalıştı. Başta postun üzeri kanla karışık toprak oldu ancak post yere sürtündükçe kanlı kirler kuruyarak yere düşüyordu. Genç kız, dişlerini kullanarak deriyi küçük parçalara böldü ve ayak parmaklarının ucuna geçirerek başarılı birer tabanlık yaptı. Birkaç adım atıp tabanlıklarının sağlamlığını test ettikten sonra ineğin sesini duyduğu ilk

yere dönüp demiryoluna paralel şekilde koşarak yoluna devam etti.

Hana'nın bir gözü hep insanlardaydı; gözleri sürekli kamyon, tren ya da su kuşu arıyordu. Çok susamıştı, içtiği kan susuzluğunu pek gidermemişti.

Öğleden sonrası, olması gerekenden daha sıcaktı. Bulutlar, gökyüzündeki büyük gri dağların üzerinde birikmişti. Hana çok yavaşlamıştı, ayakları otların üzerine sürtüyordu. Tepeler geride kalmıştı, her taraf düzlüktü. Genç kız, kilometrelerce arkasında kalan demiryolunu artık göremiyordu. Demiryolu, bir tepenin ardında gözden kaybolmuş ve bir daha hiç görünmemişti. Hana, demir yolunu bulmak için amaçsızca dolanmış ve sonunda kaybolmuştu. Yol, demir yolu... İnsan eli değmiş hiçbir şey yoktu. Hana, dört bir yanı yeşillikle kaplı Mançurya'nın yabanında bir başınaydı.

Genç kız, kulaklarında yankılanan çok tiz bir çığlık duydu. Göremediği bir tren, arka arkaya ıslık çalıyor gibiydi. Etrafta hayvana dair hiçbir işaret yoktu, sığır izleri onu hiçbir yere götürmemişti. Bir ara vahşi develer görmüş, ancak bunun bir hayal olup olmadığına emin olamamıştı. Aklı ona oyun oynuyor olabilirdi. Hana, sürekli gördüğü otlardan sonra farklı tip otlar görünce bir avuç dolusu çim yedi. Aynı zamanda bir sürü çiçek yemiş, fakat iğneli çiçekler onu öğürttüğünde etrafındaki yeşilleri yemeyi bırakmıştı. Tek yaptığı yürümekti, başka hiçbir şey yapmıyordu.

Susuzluğu işkence gibi gelmeye başlamıştı. Randevuevinde her sabah uyandığında su almak için alt kata inerdi.

O vakitler harap olmuş bedeniyle odasından çıkıp mutfağa gitmek bile çok zor geliyordu. Keiko, onu hep mutfakta yakalar ve beraber sessizce sularını içerlerdi. Sonra diğer kızlar gelir ve iki parçadan oluşan kahvaltılarını hazırlamaya başlarlardı.

Hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek yoktu. Diğer kızlar, yaşadıkları açlığın çok uzaklardan gelen erzakların taşınma güçlüğünden dolayı olduğunu düşünüyordu. Japon askerlerinin bile açlık çektiğini söylüyorlardı ancak askerler hiçbir zaman güçten düşmüyordu. Hana'ya göre adamlar, adasındaki Japon askerlerine göre çok daha topluydu. Anladığı kadarıyla randevuevindeki kızlara sadece görevlerini yerine getirmeye yetecek kadar enerji veriliyordu. Kimsenin kaçmak için gücü yoktu.

Kızların iş günlerinde evdeki küçük radyoyu dinlemeye izinleri vardı. Radyo istasyonlarında Japon propagandalarından başka hiçbir haber yoktu ama kızlar, haberlerin arasında bir ya da iki şarkı çaldığı için propagandaları umursamıyor, yemeklerini yerken ya da işlerini yaparken açıyorlardı.

Haberler, yabancı orduların her yerde olduğunu, Japonlara karşı olduklarını ve imparatorun düşmanları etkisiz hâle getirmek için daha çok gönüllüye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Çin, Moğolistan, tüm Avrupa ve Amerika... Herkes imparatorun karşısındaydı. Sovyetler Birliği'nden bile şüpheleniyorlardı, Japonya'yla yaptıkları belirsiz antlaşma gün geçtikçe etkisini kaybediyordu. Kızlar, randevuevinin ardındaki boş arazileri ve arazilerde pusuya yatmış düşmanları düşündükçe korkuyordu.

Hana'nın Kore'nin güneyi hariç, kaçabileceği bir yer yoktu. Fakat evi çok uzaktaydı. Tabii su bulabilirse... Evinin düşüncesi görüş açısını bulanıklaştırıyordu. Evinin kuyusundan kova kova su çekerlerdi. Erimiş karı andıran soğuk, leziz, taze sular... Genç kız gözlerini kapattığında suyun leziz tadını alır gibi oldu.

Küçük kız kardeşi elindeki kupayı çekip kaçarak, "Üzerime döktün!" diye bağırmıştı.

Hana, aklına gelen anıyla birlikte bir kahkaha attı. Sıcak bir yaz günüydü, çok susamışlardı. Hana kız kardeşini, kuyudan çektiği soğuk suyla ıslattı. Hatıralarına öyle odaklanmıştı ki her şey gözünün önünde gibiydi. Aynı şeyleri âdeta tekrar yaşıyordu. Parça parça olmuş dudakları, bir yudum için bile yanıp tutuşuyordu.

Hana, "Gel!" diye seslenmişti. "Söz veriyorum, bir daha yapmayacağım."

Evin arkasından küçük bir surat çıktı. "Doğru mu söylüyorsun?"

Hana, kardeşinin dünyaya açılan masum, kahverengi gözlerini hatırladığında kalbinin hopladığını hissetti. Ne zaman kardeşinin gözlerine baksa, içinde büyük bir sorumluluk duygusu hissederdi. Bu gözlerin savaşın gerçeklerini görmemesini kendine görev edinmişti. Amcalarının ölümü, üzerlerine kara bir gölge düşürse de Hana, anne ve babasına bu durumu Emiko'ya yansıtmamalarını söylemişti. Genç kız, kardeşinin amcalarına mektup yazmasına yardım etmiş ve bu mektupları postalar gibi yapmıştı. Hatta bir keresinde, amcasının el yazısını taklit ederek yanıt bile yazmıştı. Annesi, bunu fark ettiğinde pek memnun olmamış ancak

tek yaptığı Hana'ya bir daha mektup yazmamasını söylemek olmuştu.

Hana, "Lütfen," diye seslendi. "Lütfen gel."

Küçük kız kardeşi tedirgin adımlarla kuyuya döndü ve küçük kupasını öne uzattı. Hana, dikkatlice kovayı çekip yere koydu.

"Gel, kupanı daldır. En güvenli yolu bu."

Kız kardeşi çömelip elini kovaya soktuktan sonra irkildi. "Çok soğuk!"

Hana, kardeşinin yanına diz çöküp iki elini suyun altına soktu. Su ellerindeki ve bileklerindeki ısınmış kan damarlarını serinletmişti. Genç kız başını, dudakları avuçlarının kıvrımlarına değene dek eğdi. Su, buz gibi kokuyordu. Tam su içecekti ki küçük bir el Hana'nın başını kovaya itti. Hana, burnuna dolan suyla birlikte hızla doğruldu, ağzından sular akıyordu. O, öksürüp burun deliklerindeki soğuk suyu çıkarırken kız kardeşi saklanmak için kahkahalar atarak kaçıyordu.

Hana aynı sesin kulaklarında yankılandığını hissedebiliyordu; küçük kızın kahkahaları tıpkı rüzgârda sallanan bir çıngırak gibiydi. Güney rüzgârı hızlanmış, tenini üşütmüştü. Genç kız yürümeyi kesip bedenini kırbaçlayan kuvvetli rüzgârla birlikte hafifçe sallanmaya başladı. Aynı bir deniz rüzgârı gibiydi. Hana, tuzlu havanın tadını zımpara kâğıdını andıran dilinde ve kuru, çatlak dudaklarında alabiliyordu. Ağzındaki tat, kanın tuzu da olabilirdi fakat genç kız, bu düşünceyi bir kenara bırakıp evine vardığını düşledi.

Kumlu kıyının üzerine yığılmış kara kayaların üzerinde durmuş, uçsuz bucaksız kara denize bakıyordu. Kıvrım

kıvrım dönen dalgalar, altındaki kayalara vurarak büyük alkışlar koparır gibi eve dönüşünü kutluyordu. Sesler, rüzgârla etrafa yayılıyor, Hana annesinin onun adını seslendiğini duyabiliyordu. Genç kız hızla arkasını döndü. Annesi, kollarını açmış bir hâlde ona koşuyordu. Babası da yanında, uğuldayan rüzgârın ve kayalara vuran dalgaların sesini bastırarak adını haykırıyordu.

"Buradayım!" Hana, anne ve babasına doğru bir adım atıp haykırdı. "Buradayım!" Fakat ayakları kuma gömülmüş gibiydi. Çok uzun bir yoldan gelmişti, çok yorulmuştu. Ayakları kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Babası, "Sakura!" diye seslendi. "Sakura!"

Sonra rüzgâr kulaklarına üçüncü bir ses getirdi. Ses küçük bir çocuğa ait gibiydi, sanki arkasındaki uzak adadan geliyordu. Hana denize dönüp ellerini yakıcı güneşe karşı siper etti. Çalkantılı okyanusta, beyaz bir balıkçı teknesinde küçük bir kız ismini haykırıyordu. Hana kızın yüzünü görmek için gözlerini kıstığında kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

"Emiko! Küçük kardeşim! Eve döndüm!" Hana, bağırarak ellerini sallarken mutluluktan zıplamaya çalışıyordu, fakat kumdan çıkmayan ayakları onu âdeta yere yapıştırmıştı.

Küçük kız, teknenin baş kısmına çıktığında Hana birden telaşlanarak bağırdı.

"Dikkatli ol, küçüğüm!" Genç kız, küçük kızın böylesine güçlü bir denizde yüzemeyeceğinden korkuyordu.

Kız, başını kaldırıp bir kez daha ablasına seslendikten sonra kara denize dalıverdi. Hana, kızın zarif dalışı karşısında buz kesmişti, fakat sonra şaşırdı. Kız, Hana'ya kapının

yanına çivilenen tahta levhada yazan isimle, *Kiraz Çiçeği* ile değil, gerçek ismiyle sesleniyordu.

Hana, babasına bakmak için tekrar arkasını döndüğünde sahil manzarasının birden kaybolduğunu fark etti. Anne ve babasının ufukta ona doğru koştuklarını görebiliyordu ancak ona doğru dörtnala koşan bir at daha vardı. Atın üzerinde, hayvanın kalçasını kırbaçlayan adamın hatları gayet belirgindi. Morimoto onu bulmuştu. Koşmak için çok geçti ama Hana yaklaşan cezasından kaçmaya çalışmak için arkasını döndü. Kasları, çılgına dönen aklına itaat etmek istemiyordu ama pes etmeyecekti.

Genç kız, bir adım atıp birden koşmaya başladı. İçindeki adrenalinden başka enerjisi yoktu, kaslarındaki yanma vücudunu yere sermekle tehdit ediyordu. Atın toynakları kara toprağa vuruyor, hayvan hızla yaklaşırken gürültüler kopuyordu. Hana, böylesine kusursuz bir hayvanla yarışamazdı ama Morimoto'nun elleri elbisesinin yakasını yakaladığında bile bacakları havada hareket etmeye devam etti. Morimoto, genç kızı bir tahıl çuvalı gibi atın üzerine çekti. Hana, bu kadar kuvvetli bir düşmana karşı kollarını ve bacaklarını boşa sallıyordu. Morimoto atı yavaşlatıp durdurdu ve elini Hana'nın saçına sokarak yüzüne bakmak için kafasını çevirdi.

"Sakura. Beni asla bırakamazsın." Nefes nefese sesi, elleri kadar sertti. Hana'yı atın üzerinden aşağı indirip yere serdi. Genç kız, adamın altında debelenirken, Morimoto Hana pes edene kadar yüzüne tokatlar indirdi.

"Hâlâ anlamadın mı? Sen... sen benimsin."

O esnada gökyüzünde büyük bir şimşek çaktı. Gökte yıldırımlar çakıyor, fırtına bulutları başlarının üzerinde

toplanıyordu. Hana'nın üzerindeki vücut, inip kalkan göğsündeki tüm havayı sıkıştırıyordu. Morimoto, üzerindeyken Hana'nın ismini fısıldayarak boynunu öptü ve yumuşayan elleriyle elbisesini kaldırdı.

Hana, çırpındıysa da artık hissedemiyordu. Kolları bacakları çırpınmaktan uyuşmuş, beyninden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. Genç kız, Morimoto'nun uzun, sivri çenesinden kurtulmak için yüzünü çevirip denizin ötesine baktı.

Hana'nın dudaklarına yağmurun ilk damlaları düştü, yağmur damlaları babasının kuyusundaki su kadar soğuktu. Genç kız, daha fazlası için açgözlülükle yağmur damlalarını yaladı, fakat yağmur damlalarının keyfi kısa sürmüştü. İçini yaran şehvetli darbeler Hana'ya keskin, acı bir sızı veriyordu. Her darbe genç kızı, askerlerin verdiği acı dolu anılara döndürüyor, unutması imkânsız anları tekrar ortaya çıkarıyordu. O, otların üzerinde hareketsizce yatarken bulutlar, yıpranmış, yorgun bedenine sular yağdırmaya başladı.

Hana, okyanusun dibine yatmış, yüzeyde ışıldayan gün ışığına bakıyordu. Büyük okyanusun kalp atışları, kulak zarında nabız gibi atıyor, akıntı tenini okşuyordu. Bulduğu eski gemi çapası göğsüne ağırlık veriyordu. Genç kız, daha derine gitmek için çapayı göğsüne bastırdı. Vücudu öyle küçüktü ki normalde hızla yüzeye çıkardı. Ama bugün farklıydı, bugün güneş okyanusun derinliklerinde solana kadar derinlerde kalmak istiyordu. Bu onun en sevdiği oyundu ve her zaman kazanırdı. Hana, diğer kızlar pes edip yüzeye

çıkana kadar nefesini tutabilirdi. Derinlerde kalan son arkadaşı nefesini tutabildiği kadar tutmuştu ancak şimdi ardında baloncuklar çıkararak yukarı yüzüyordu. Hana, arkadaşının gidişini izledi. Oyunu o kazanmıştı. Zaten onu kimse yenemezdi.

O hariç. Morimoto onu dibe çeken bir zalimdi. Genç kız, Morimoto'nun altında yatmış onu ihaneti için daha fazla cezalandırmasını ya da öldürmesini bekliyordu. Morimoto'nun yükselip inen bedeni onunkine daha çok batıyor, adam nefesini ayarlamaya çalıştıkça göğüs kafesine batarak onu çamurlu zemine yapıştırıyordu.

Koşabilirim, diye geçirdi Hana içinden. Morimoto'nun yüzünü tırnaklayıp son bir can havliyle onu üzerinden atabilirdi. Fakat ayağındaki derin yaralar seyahatinin son durağının bu ağır et yığınının altındaki huzurlu yer olması için yalvarıyordu. Genç kız, daha fazla acı yok diye düşünüp bekleyerek bakışlarını yağışlı gökyüzüne dikti.

Morimoto bedenini kaldırıp Hana'ya baktı. Gözleri buluştuğunda genç kız bakışlarını kaçıramıyordu.

"Beni köprünün altında nasıl aptal gibi bekletirsin?" Sesinden öfkeden deliye döndüğü anlaşılıyordu. "Ben seni randevuevinden kurtarmak için hayatımı riske attım. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Kaçarak mı?" Morimoto, bir özür ya da açıklama bekler gibi durdu.

Hana'dan cevap alamayınca güldü, sesi çok korkunç ve acılıydı.

"Seni bulamayacağımı mı sandın? Bu bölgeyi avucumun içi gibi biliyorum. Benden asla saklanamazdın."

Morimoto, bir cevap bekleyerek Hana'yı sarstı ancak Hana'nın kaçış girişimini dile getirebileceği herhangi bir

kelime yoktu. Genç kız, adamın altında bir avcının avı gibi hiçbir şey söyleyemeden cansız bir şekilde yatıyordu. Morimoto üzerine eğilip nefesini yüzüne verdiğinde Hana, onu öldüreceğini düşünerek gözlerini yumdu.

Morimoto bir elini Hana'nın boynuna dolayıp başparmağını boğazına bastırdı. Hana, istemeden öğürmeye başlayarak hayatı için boğuşmaya başladı. Morimoto, diğer elini de boğazına götürdü ve vahşice sıktı. Hana gözlerini açıp güneşi görmek için gökyüzüne baktı, ancak güneş fırtına bulutlarının ardına saklanmıştı.

Morimoto kulağına eğilip "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı. "Öldüreceğim. Beni bir daha asla aptal yerine koyamayacaksın." Morimoto, Hana'nın boğazındaki parmaklarını çekmiyor, aksine daha fazla sıkıyordu. Genç kızın boynundaki güçlü eller, ciğerlerinde hava kalmayana kadar boğazını sıkmaya devam etti.

Hana acıyla uyandı. Yanağı, binlerce sıcak iğne değmiş gibi yanıyordu. Alt dudağı cayır cayırdı. Ağzındaki kanın tadını alabiliyordu.

Morimoto, genç kızın diğer yanağını tokatlayarak, "Uyan," dedi. Ardından onu ayağa kaldırdı ama Hana ayaklarının üzerinde duramayarak ıslak zemine çöktü.

"İşe yaramazın tekisin." Morimoto, sessizce mırıldanarak Hana'yı bir çöp gibi yerden kaldırdı.

Uzaklarda bir at homurdanıyor, toynakları yeri tekmeliyordu. Hana, daha önce hiç bu kadar yakından at

görmemişti. Bu, bileklerinin etrafını saran tozumsu beyaz noktalarla, siyah bir hayvandı.

Morimoto ıslık çaldığında at yakınlarına geldi. Morimoto, Hana'yı hayvana yaslayıp eyerin arkasındaki omuz çantasından bir matara çıkardı. Mataranın kapağını açıp kapağına su döktü ve kapağı genç kızın dudaklarına dayadı. Hana, suyu kana kana içti ama su, içinin ateşini söndürmeye yetmemişti. Biraz daha içmek istedi ancak kendini tuttu. Morimoto, anlar gibi gülümseyerek kapağı yavaşça yerine yerleştirdi. Gözleri, onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Hana hiçbir şey söylemedi, fakat dudaklarını yalamayı bir türlü bırakamıyordu.

Morimoto, Hana'yı belinden tutup atın üzerine tırmanması için kaldırdı. Hana yorgunluk ve susuzluk yüzünden hâlâ normal düşünemiyordu, atın üzerine çıkmak bile çok güçtü. Kollarının ona neden itaat etmediğini bir türlü anlayamıyordu.

Morimoto, "Kalk," diye emrederek Hana'yı itti.

Hana, eyeri yakalamayı başardığında sorunun ne olduğunu anladı. Morimoto, ellerini bir iple birbirine bağlamıştı. Morimoto, onu eyere doğru bir kez daha itti, atın üzerine oturabilmesi için ayağını atın boynundan attı ve beline bir başka ip geçirip ipi dizginlerle birlikte eline aldı.

"Sakın atı koşturayım deme." Morimoto, belindeki ipi göstererek devam etti. "Seni öyle hızlı çekiveririm ki... Sonra kendimizi yürürken buluruz." Morimoto, söylediğinin önemini vurgulamak için Hana'nın ayağındaki derin yaralara dokundu.

Genç kız acıyla irkildi. Morimoto, ona baktı; bakışları öyle yoğundu ki Hana gözlerini kaçıramıyordu. Sonra elini

cebine sokup bir parça bez parçası çıkardı. Bu, Hana'nın çamaşırının içine tıktığı bohçaydı. Genç kız, bohçasına uzanmak istedi ama az kalsın atın üzerinden düşecekti, hemen eyere tutunup dengesini topladı.

"Bunu senin altında buldum." Morimoto bohçayı açıp içindekileri çıkardı. "Ne güzel incik boncuk bunlar böyle."

Hana, bir kez daha eşyalarına uzanmak istedi ama Morimoto'nun acısını görüp tatmin olmasını istemiyordu. Bu yüzden önüne bakıp ufka odaklandı.

"Doğrusu eşyalarını kıskanmam gerek." Morimoto'nun bu söylediği Hana'yı telaşlandırmaya başlamıştı. Morimoto, bohçanın içindekilere tek tek bakıp, bir işaret arar gibi inceledi. "Bunların hepsi tek bir askere mi ait? İsmi ne?"

Hana başını iki yana salladı. Morimoto'nun sesi çok tehlikeli çıkmaya başlamıştı. Morimoto ona baktı. Bakışları içindeki gerçeği okumaya çalışır gibi kafatasını deliyordu. Morimoto bakışlarını tekrar eşyalara çevirip bir süre düşünür gibi durduktan sonra Hana'ya bakıp sırıttı.

"Böyle şeylere ihtiyacın yok. Artık benim yanımdasın."

Morimoto ellerini açtı ve eşyalar bir bir yere yuvarlandı. Sonra postalının topuğuyla üzerlerine bastırıp eşyaları iyice toprağa gömdü. Hana başını çevirip altın yüzüğünün, kolyesinin, bozuk paralarının ve gümüş tarağının toprakta kayboluşunu izledi. Artık hiçbir şeyi yoktu.

Morimoto yaptığıyla gurur duyuyor gibiydi. Bu hâliyle tıpkı ödül kazanmış bir çocuğa benziyordu. Morimoto'nun kendi için istediği savaş ödülü Hana'ydı. Genç kız, atın yanına çok sert bir tekme atıp hayvanı şaha kaldırtmak ve Morimoto'yu ezerek kaybolan eşyalarıyla birlikte toprağa gömmek istiyordu ama bir atı korkutacak gücü bile yoktu.

"Ama bunu..." Morimoto, bir süre düşünür gibi bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bunu saklayacağım."

Morimoto, Hana'nın fotoğrafını kaldırdığında Hana içinde hissettiği öfkeyle şaşırmıştı. Fotoğrafını onun elinden almak istiyordu. Morimoto'nun fotoğrafa dokunmasına dayanamıyordu. Bu fotoğraf, kapısında dizilen askerler odasına girmeden önce çekilmişti. Keiko henüz bahçede saçlarını kesmemiş, Hana yalan söylemeyi henüz öğrenmemişti... Fotoğraf eski Hana'yı yansıtıyordu ve bu fotoğraf ona aitti.

Hana, Morimoto'nun çok istediği tepkiyi vermemek için kendini güç tutsa da vücudundaki her hücre atın üzerinden atlayıp Morimoto'yu yere sermek istiyordu. Genç kız, eski hâlini Morimoto'nun avuçlarında bırakmak için kendini dizginleyebildiği kadar dizginledi ve yavaşça dönüp önüne baktı. Morimoto fotoğrafı göğsündeki cebine koyarken genç kız, adamın ne kadar tatmin olduğunu hissedebiliyordu.

İşkence dolu saniyeler geçtikten sonra Morimoto diliyle sesler çıkararak atı sürmeye başladı. Morimoto atın önünde yürüyerek hayvanı ilerletirken Hana, onu asla bırakmayacak adamı görmeyi reddederek bakışlarını çevirdi.

Kuvvetlenen fırtınada sessizlik içinde ilerliyorlardı. Başlarının üzerinde şimşekler çakarken Hana yağmur damlaları için ağzını açtı. Üzerlerine şimşek düşmesi umurunda değildi, bu hoş bir son olurdu. Morimoto hâlâ planına sadıktı; bu alınlarına yazılmış bir yazıymış gibi, dolunun altında kuzeye, Moğolistan'a gidiyorlardı.

Araziyi kaplayan gri örtü, onları kendilerinden bile gizlemişti. Hana, gökyüzünden yağan yağmur damlalarını iştahla yutuyordu. Midesi şişmişti ama kendini durduramıyordu. Başını havaya kaldırdığında doyasıya su içebiliyordu. Karnı patlayacak gibi olduğunda başını eğdi, artık başını dik tutamayacak kadar çok yorulmuştu. Morimoto, dizginleri daha sıkı tutmaya ve hayvanı ileri doğru çekmeye başlamıştı.

Bozkırı geçerlerken Hana'nın soğuk yağmurdan donan yüzü ve ayakları artık sızlamıyordu. Genç kız, bir günlük dinlenmeden sonra tekrar koşabileceğini düşündü ama Moğolistan'a yolculuğun ne kadar süreceği hakkında bir fikri yoktu. Morimoto biriyle buluşacak mıydı? Sovyet ya da Moğol bir -ya da birkaç- ortağı var mıydı, bilmiyordu. Çinlilerle bile bir şeyler planlamış olabilirdi.

Hana, milleti ve suratı belli olmayan bir grup adamın onlara katıldığını düşününce yüreğine bir korku oturdu. Morimoto onlara ne vadetmişti? Hana, pazarlığın bir parçası mıydı? Genç kız, Morimoto'nun başının arkasına baktı. Onu adamlarla birlikte olması için zorlar mıydı? Bir sürü barbarın parçalanmış elbisesini yırtma düşüncesi Hana'yı nefessiz bıraktı. Başını eğdi, gözleri kapalıyken bile geleceği görebiliyordu; Morimoto, odadan ayrılan sayısız adamın ardından gecenin geç saatinde içeri giriyordu.

Hana, iki büklüm olup su dolu midesindekileri dışarı boşalttı. Çelimsiz omuzları, çalkalanan midesindeki yağmur suları dışarı çıkarken şiddetle sarsılıyordu. Birden

ne olduğunu anlamadan vücudu atın üzerinden kayıverdi. Elleri bağlıydı, bu yüzden düşüşünü yavaşlatamamıştı. Yere, sağ omzunun üzerine düştü. Öyle ani bir şok yaşamıştı ki ansızın nefesi kesildi. At, birden şaha kalktı ama Morimoto'nun atı hızla kontrol altına alması uzun sürmedi. Morimoto, Hana'nın iki büklüm yerde yattığını gördüğünde hemen yanına koştu.

"Ne yapıyorsun?"

Sonra Hana'yı temkinli bir şekilde sırtının üzerine yatırdı. Yağmur damlaları Hana'nın suratına suratına düşüyordu. Genç kız, acısı, yüzüne gelen sular ve Morimoto'yla bir geleceği olmasının korkusu yüzünden nefes alamıyordu. Morimoto, onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı ama Hana, aşağı sarkan sağ kolu yüzünden acı bir feryat kopardı. Morimoto, Hana'yı hemen bıraktı, genç kızın kolu gevşekçe sallanıyordu. Hana, Morimoto omzuna bastırırken gözlerini acıyla yumdu. Morimoto'nun hızla etinde gezen parmakları, sorunun nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu.

"Çıkmış. Yerine takmam lazım."

Morimoto'nun sesi şefkat ve endişe doluydu. Fakat hiçbir şey Hana'nın umurunda değildi. Genç kız, ilerideki gri boşluğa bakıyordu. Morimoto'nun çözdüğü ipler hızla gevşeyerek yere düştü. Hana, Morimoto'nun yardımıyla doğrularak oturdu. At, büyük siyah gözlerinin tekiyle neler olduğunu izler gibi başını çevirmişti. Morimoto, Hana'nın pazısına masaj yaptı, yavaşça kaslarını yoğurdu, omzunun üst tarafını ovaladı. Elleri, emin ve deneyimliydi. Hana, çok az acı hissediyordu.

"Şimdi omuzlarını yavaşça kaldır."

Hana, Morimoto'nun dediğini yaptığında kolunun yerine oturduğunu hissetti. Morimoto, Hana'nın bileklerini bağladığı ipi kullanarak omzuna destek yapmak için kolunu bağladı.

"Daha dikkatli olmalısın. Boynunun üzerine düşüp boynunu kırabilirdin. Sonra ne yapardık?" Morimoto, Hana'nın onu sürekli hayal kırıklığına uğratacağı gerçeğiyle yüzleşmiş gibi başını iki yana salladı.

"Yapardık mı?" Hana, uzun süredir konuşmadığı için sesi çok kalın çıkmıştı.

"Evet. Yani senle ben."

Hana, şaşkın bir hâlde Morimoto'ya bakıyordu.

Morimoto, son düğümü atıp gülümserken yağan damlaların ardından Hana'yı izliyordu. Hana'dan müteşekkir bir ifade bekler gibiydi. Hana, Morimoto'nun ilk yardım teklifini hatırladı. Kaçması için yan kapıyı kilitlemeyeceğini söylemişti. O gece vücudunun içindeki gerginliği dışarı vurmamak için elinden geleni yapmıştı. Hızlı bir yüzüşten sonra kıyıya döner gibi kalp atışlarını yavaşlatıyor, ellerinin titremesini engellemek için kendi kendine aynı kelimeleri tekrar ediyordu. *Yalan söylüyor, yalan söylüyor, yalan söylüyor*... Vücudu, söylediklerine inanana kadar aynı şeyleri tekrarladı. Morimoto'nun ağzından çıkan kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Sabah olduğunda yine bu hapishanede uyanacağını ve kapısında baştan çıkmış bir sıra askerin bekleyeceğini biliyordu.

"Kaçma teklifim seni pek memnun etmişe benzemiyor. Seni burada tutan başka biri mi var? Başka bir asker mi var?" Morimoto'nun bu sorusu Hana'yı korkutmuştu. Morimoto, genç kızın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı.

Odada, duyulan tek şey nefes sesleriydi; Morimoto'nun soluğu sakin ve sabitken Hana'nınki her an kesilecek gibiydi. "Sonunda seni sahiplenen birini buldun demek?"

Morimoto'nun kıskançlığı Hana'nın midesini bulandırmıştı. Onu buraya getirip askerlere defalarca tecavüz ettiren oydu. Fakat bazı askerlerin ölüme gitmeden önce Hana'ya hoşluk göstermesi onu birden öfkelendirmişti. Ama kaçmaktan tek bahseden Morimoto'ydu. Morimoto'nun, ona en çok istediği şey için yardım edebilme ihtimali Hana'nın dilini tutmasına sebep olmuştu.

Hana, "Tüm imparator ordusunun içinde senin kalbimdeki yerini alabilecek biri yok," diye cevapladı. Aslında Morimoto'dan daha çok nefret ettiği biri yoktu. Odasına gelen adamların arasında en çok ondan nefret ediyordu.

Hana, randevuevinden kaçmıştı ama Morimoto'dan kurtulamamıştı. Morimoto, kolunu sardığı için hâlâ minnet bekliyordu. Hana, arkasını dönüp kolunu Morimoto'dan kurtararak tok toprağın üzerine yattı, yüzünün yarısı bir su birikintisinin içine girmişti. Çamurlu suyun tadı ineğin iliği gibi... bir mezar gibi ağır ve koyuydu. Morimoto, Hana'yı çamurdan kaldırdı ve yüzünü kendine çevirdi.

"Moğolistan'a vardığımızda yeni bir hayata başlayacağız. Sadece ikimiz. Seni karım yapacağım."

Morimoto, gülümsemesini bekler gibi Hana'nın gözlerine baktı ama Morimoto'nun gelecek planları Hana'nın midesini bulandırmıştı. Hana'nın böylesine bir hayatı isteyeceğine çok emindi. Hana, gerçekleri Morimoto'nun yüzüne vurup canını yakmak istiyordu. Ona ulaşmanın tek yolu gururundan geçiyordu.

Hana, Morimoto'nun ona sık sık yaptığı gibi kulağına eğilerek Korece fısıldadı. "Ne yaparsan yap. Benim için asla bir Japon askerinden fazlası olmayacaksın."

Morimoto, şaşkınlıkla geri çekilirken Hana, ağzındaki yağmur sularını Morimoto'nun yüzüne tükürdü. Morimoto'nun, yaralı omzundaki eli sertleşmişti. Fakat Hana bağırmamak için direndi. Genç kız dudağını ısırırken taze kanın tadını alabiliyordu. Morimoto, kolunu daha çok sıkmaya başlamıştı. Hana nefesini tuttu, acıdan neredeyse bayılacaktı. Morimoto onu nihayet bıraktığında gözünün önünde beyaz noktalar uçuşuyordu.

"Bir gün anlayacaksın." Morimoto, Hana'yı yerden kaldırıp zorla atın üzerine bindirdi.

Seni asla anlamayacağım. Hana, dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttu. Genç kız, atın üzerinde dayanamayacağı korkunç geleceğe sürüklenirken Morimoto yayan bir şekilde ilerliyordu. Hana, atın boynuna doğru ilerleyip altından geçen zemini izlemeye başladı. Burun deliklerine atın sert hayvan kokusu dolarken bilinci bir açılıp bir kapanıyordu, hayatı bir an önce uyanmak istediği bir kâbus gibiydi.

Hana, gözlerini açtığında bir demiryolundan geçiyorlardı. Tahtanın üzerinde inleyen toynak sesleri ve sert toprağın bariz çatlayışı Hana'yı hararetli bir uykudan uyandırdı. Yağmur, çiselemeye başlamış, güneş gri bulutların arasından görünür olmuştu. Hana, yüzünü gökyüzüne kaldırdı. At, hafifçe duraksayarak Morimoto'ya Hana'nın uyandığının haberini verdi. Morimoto, atı durdurup burnunu okşadıktan

sonra ceketinin cebinden çıkardığı bir avuç dolusu şeyi hayvanın ağzına götürdü. Hana, ayaklarından Morimoto'nun tam yanında durduğunu görebiliyordu.

Morimoto, Hana'yı attan indirdiğinde genç kızın bacakları başta onu taşımadı. Morimoto, onu yakınına çekti. Kokusunun tanıdıklığı Hana'yı korkutmuştu. Onu hiçbir şekilde tanımak istemiyordu, ayrıca aldığı koku tütün, ter, ot, tuz ve yağmurdan ibaretti. Genç kız başını çevirip ağzından nefes aldı.

Morimoto, "İyi ilerledik," dedi.

Hana, hiçbir şey söylemedi. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Nereye gidiyorlardı? Bir kasabaya mı, kampa mı, yoksa başka bir askeri üsse mi gidiyorlardı? Vardıklarında ne olacaktı? Bacakları, tekrar eski hâline geldiğinde kendi kendine ayakta durup Morimoto'dan bir adım uzaklaştı. Kararan havanın kokusunu içine çekip Morimoto'nun kokusunu burnundan silmek istiyordu. Sonra alnını atın kalın boynuna dayadı. At, ön toynaklarını yere vurdu, fakat Hana'yı itelemedi. Genç kızın o an tek istediği bu hayvanın gücüne sonsuza dek dayanabilmekti.

Morimoto, Hana'nın yüzünü kendine çevirerek, "Al," dedi. Hana, Morimoto'nun uzattığı elmaya, bir hayal görür gibi bakıyordu. Kan kırmızısı rengi, her yeri kaplayan sıkıcı gri manzarayla zıtlık oluşturuyordu. Morimoto, "Al," diye emretti.

Hana, sağlam koluyla elmaya uzandı. Parmak uçları elmaya değdiğinde elmanın gerçek olduğunu anlamıştı. Elmayı Morimoto'nun elinden hızla kapıp ısırdı ve iki saniye içinde bitirdi. Morimoto, aç gözlerle onu izliyordu. Ancak Hana umursamadı. Morimoto ona daha fazlasını

yapamazdı. Genç kız parmaklarını ve dudaklarını yaladıktan sonra Morimoto'nun elini cebine götürüşünü izledi. Morimoto, bir sihir yapar gibi kıpkırmızı bir elma daha çıkardı. Hana'nın gözleri, Morimoto'nun ısırık aldığı elmayı takip ediyordu. Dudaklarından akan salyaların önüne geçemiyordu, zaten geçmek gibi bir niyeti de yoktu. Tek yaptığı Morimoto'nun ısırıklarını izlemekti.

Hana, Morimoto'ya doğru bir adım attığında Morimoto'nun dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. Hana, biraz daha yaklaşıp dudaklarını elmaya yanaştırdı. Morimoto, elmayı yavaşça dudaklarından çekip Hana'yı üzerine çekerek genç kızın dudaklarına yapıştı. Hana, dudaklarının Morimoto'nunkilerle buluşmasına izin verdi. Morimoto, Hana'yı öperken dili âdeta canlı gibi hareket ediyordu. Genç kız, Morimoto'nun kendini tatmin etmesine izin verirken gözlerini elmadan bir saniye olsun ayırmıyordu.

Hana, tekrar elmaya uzandı ama Morimoto elmayı vermedi. Hana, donakalmış bir hâlde Morimoto'ya kendini öptürüyordu, fakat kırpmadığı gözleri Morimoto'nun sıkıca tuttuğu meyvedeydi. Morimoto, nihayet geri çekilip gülümseyerek elmayı bıraktı. Hana, hızla arkasını döndü ve ata yanaşıp omuzlarını çökerterek yarısı yenmiş elmayı yutuverdi. Morimoto, Hana taze meyvesinin son kırıntılarını yutarken genç kızın elbisesini kaldırdı. Hana, Morimoto'nun elleri bedeninde gezerken, alnını atın siyah yelelerine dayamıştı,

Morimoto, Hana'nın boynunu öpüp vücudunu arkasına bastırarak genç kızı ata dayadı. Hana, Morimoto'yla arka arkaya yükselen nefeslerini, üzerlerine düşen hassas yağmuru

ve bulutları iten rüzgârı dinliyordu. Morimoto, kollarını öyle sıkı, öyle ateşli bir şekilde sarmıştı ki genç kız, vücudunun ezilip yok olacağını sandı. Geriye kalan tek şey Morimoto'yla yaşayacak bir anı olacaktı. Morimoto... Onu en son gören insan. Hana'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Morimoto, onu kollarıyla boğacak gibiydi ama genç kızın kalbi, adamın sert kollarında çarpmaya devam ediyordu. Hana, açık ağzından derin bir nefes aldı, göğsü Morimoto'nun kucağında güçlükle genişliyordu.

Ayrılan bulutların arasından çıkan zayıf gün ışığı, uzaklardaki küçük yeşilliğin üzerine vuruyordu. Morimoto, Hana'yı nihayet bıraktığında genç kız derin bir nefes aldı. Havanın tadı değişmiş, ağzına güneş, sıcaklık ve tazelik gelmişti. Omzunu sızlatan acı ona hâlâ hayatta olduğunu söylüyor, vücudunun iyileştiğini hatırlatıyordu. Hana, kendi kendine bir yemin etti; bu dünyada en son gördüğü insan Morimoto olmayacaktı.

Morimoto, Hana'yı tekrar atın üzerine çıkardı. Hana, Morimoto'nun arkasına geçip iyice yanaşmasına ve atı tek bir vücut gibi beraber sürmelerine şaşırmıştı. Ona sürekli dokunması ya da yakınlığı umurunda değildi. Fakat Morimoto, fısıldamaya başladığında içindeki nefrete yenik düşmüştü. Randevuevinde vardiyası bittiğinde, Hana'nın demirli penceresine aynı böyle fısıldardı. Genç kız, Morimoto'dan uzaklaştı ve atın boynuna sarılarak hayvanın yelelerini avuçladı. Omzu, hareket etmek istemiyordu ama pes etmeyecekti. Acı, Hana'nın hoşuna gitmeye başlamıştı. Beyninin içinde yankılanan çığlıklar, Morimoto'nun o mide bulandırıcı şarkısını bastırıyordu.

On Altıncı Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Emi, sessizlikte yok olan bir kız sesiyle birlikte gözlerini açtı. Yaşlı kadın titreyerek etrafındaki steril odaya baktı. Hemen yanında öten bir kalp monitörü vardı. Emi, monitöre dokunmak için uzanmak istediğinde parmağının ucuna bağlı küçük bir aygıt olduğunu fark etti. Aygıt, yatağın köşesinde gözden kaybolan bir kabloya bağlıydı. Yaşlı kadın, diğer eliyle alnına dokunup yavaş yavaş protestoda olanları hatırladı. Tanımadığı insanlardan oluşan bir kalabalık etrafına toplanmıştı. Ve birden her şeyi hatırladı.

Hafızasına kazınan heykel, yukarıdan ona bakıyordu. Hana'nın bronz yüzü, parıldayan gün ışığında altın gibi ışıldıyordu. Emi, doğrulduğunda kalp monitörü düzensizce ötmeye başladı. Yaşlı kadın, odanın köşesindeki koltukta uyuyan oğluna baktı. *Bip* sesleri yavaşlayıp tekrar ritmik bir düzen aldığında Emi, oğluna seslendi.

Hyoung öksürerek, "Uyanmışsın," dedi. Emi, oğlu hastane yatağına otururken gülümsedi.

"Geri gitmem lazım."

Hyoung, "Geri mi?" diye tekrarladı. "Nereye? Eve mi? Çünkü uçağa binemezsin. Doktor dedi ki..."

Emi, hızla oğlunun sözünü kesti. "Hayır, protestoya."

"Protesto bitti, anne. İki gündür hastanedesin."

Emi, bu bilgi karşısında şok olmuştu. Monitördeki kalp atışları ansızın hızlandı. Hyoung, monitöre baktığında suratında endişeli bir ifade belirdi. Parmağıyla plastik ekrana vurdu, fakat kalp atışları eski ritmine dönmüştü. Hyoung, annesine dönüp tereddütlü gözlerle ona baktı. Ne demesi gerektiğini sorgulayan küçük bir çocuğa benziyordu.

"Anne. Sen iyi değilsin. Doktor, kalbinin şok yüzünden zarar gördüğünü söyledi. Birkaç gün daha dinlenmen gerekiyormuş... Özellikle de... Kalbinin durumu..." Hyoung, elini kolunu nereye koyacağını bilemez gibi annesinin kolunu okşadı. "YoonHui'yi çağırayım. O sana daha iyi açıklar. Kahve almaya gitti." Ayağa kalkan Hyoung gidip gitmemesi gerektiğini düşünür gibi dikkatlice annesine baktı. Sonra tekrar annesinin kolunu okşayarak güven dolu bir sesle, "Geri döneceğim," dedi ve elini incelen gümüş renkli saçlarında gezdirerek kapıya gitti.

Kapı sessizce kapandığında Emi yalnız kalmıştı. *Hana.* Onu tekrar görmesi gerekiyordu. Hyoung, protestonun üzerinden iki gün geçtiğini söylemişti. Heykel hâlâ orada mıydı? Emi, heykelin kalıcı bir sembol mü, yoksa gezici bir sanat eseri mi olduğunu hatırlayamıyordu. Bir gün daha orada kalacağı kesindi ama acele etmesi gerektiğini biliyordu. Adasından ayrılırken *zaman* ondan yana değildi ve bir hastanede uyanmak bu acı gerçeği vurguluyordu.

Emi, kasaba doktoru kalp hastası olduğunu ve önünde sadece aylar olduğunu söylediğinde gülmüştü. Güçsüz bir

kalp yüzünden öleceği kesindi. Ama içindeki acı, birden çaresizliğe dönmüştü. Kız kardeşini araması gerekiyordu, onu bulacağına içten içe inanmasa da bir kez daha denemeliydi. Artık onu bulmuştu. Hana, dışarıda Emi'nin ona gelmesini bekliyordu.

Emi, bacaklarının üzerindeki örtüyü kaldırdı. Bacakları çıplaktı. Giydiği gecelik hariç üzerinde hiçbir şey yoktu. Yaşlı kadın, parmağındaki cihazı çıkardığında monitörde düz bir çizgi oluştu ve monitör gürültülü bir şekilde uyarı vermeye başladı. Emi, monitöre eğilip bu tiz sesli alarmı kesmek için birkaç tuşa bastı. Sonra küçük bir kolu döndürdü ve ses nihayet kesildi.

Yaşlı kadın, dikkatli bir şekilde yatağından çıkıp kıyafetlerini aradı. Kıyafetleri, banyoda lavabonun yanında dikkatlice katlanmıştı. Bu, kesinlikle kızının işiydi. Emi, hasta vücudu el verdiğince hızlı bir şekilde giyindi ama çantasını bulamıyordu. Gardıroba, çekmecelere, hatta hastane yatağının altına bile baktı ama hiçbir yerde yoktu. Çantası olmadan hiçbir yere gidemezdi.

Yaşlı kadın koridorda ayaklarını sürerek hemşire masasına doğru ilerlerken çalışanlar hızla yanından geçiyordu. Lane, bekleme odasında pencereden gri gökyüzünü izliyordu. Kar tekrar başlamıştı. Emi, Lane'e doğru yürüdü.

Lane, onu gördüğünde telaşla haykırdı. "Kalkmışsın, anne. Dışarıda ne işin var?"

"Kol çantam nerede?" Emi, hiçbir şey olmamış gibi sakin ve kontrollü görünmeye çalışıyordu.

Lane, bu kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi tekrarladı. "Kol çantan mı?"

"Bana çantam lazım, yoksa geri gidemem."

"Sakin ol, anne. İyi değilsin. Gel bir otur." Lane, Emi'nin sandalyeye oturmasına yardım etti. "Kol çantan bende, bak burada." Ardından yanındaki sandalyeye üst üste yığılmış paltoların altını arayıp çantayı çekerek Emi'ye uzattı.

Emi, çantasını göğsüne bastırırken içi rahatlamıştı. Bir an Lane'e bakıp kendini nasıl anlatabileceğini düşündü. O sırada yanlarından bir hemşire geçti, yaşlı kadın dik oturmak bir sağlık göstergesiymiş gibi hızla doğruldu. Hemşire, onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, Lane'e doğru eğilip tekrar konuşmaya başladı.

"Heykelin olduğu yere geri dönmem lazım. Çocuklarım beni anlamayacaktır ama belki sen anlarsın."

Lane, şüpheli bir ifadeyle Emi'ye yanaştı.

Emi, "Fazla vaktim kalmadı," dedi. "Kalbimin hasta olduğunu zaten biliyordum."

Emi, Lane'e anlam dolu gözlerle bakıyordu. Lane'in duyduklarını anlaması birkaç saniyesini almıştı. Söylenenleri kavradığında elini hızla ağzına götürdü. Emi, başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Lane, Emi'nin koluna dokunarak, "Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordu.

"Bunun bir önemi yok. Şu an önemli olan bunun, Seul'a son yolculuğum olması. Onu bulmak için son şansım."

"Önemi var!" Lane, bağırmaya başlamıştı. Bakışları Emi'nin arkasında gezip YoonHui'yi arıyordu. "Çocuklarına söylemen lazım. Ne kadar süren kaldı?" Lane, bu yasaklı cümleleri söylerken birden durup Emi'nin suratına odaklandı. "Ölemezsin. Henüz ölemezsin. Kızının sana ihtiyacı var."

"Kızım yetişkin bir kadın. Ayrıca çok başarılı, hiçbir şeye ihtiyacı yok." Emi, Lane'in omzuna dokunarak gözlerine baktı. "Hem sen varsın."

Lane, nasıl yanıt vereceğini bilemiyor gibiydi. Emi, sözlerine devam etti.

"Buraya gelme amacımı tamamlamam lazım."

"Peki, amacın tam olarak ne?" Lane, Emi'nin elini iki avucunun arasına almıştı.

"Ablamı tekrar görmem lazım."

Lane, hiçbir şey söylemeden başını çevirip pencereden dışarı baktı. Gri ışıklar, soluk tenine gölge düşürüyordu.

"YoonHui bunu asla anlamayacak."

"Biliyorum. Bu yüzden o beni durdurmadan gitmem gerekiyor."

"Onu söylemiyorum." Lane, Emi'nin elini bıraktı. "Ona neden ablanı anlatmadığını anlamayacak." Lane'in bakışları suçlayıcı bir hâl almıştı. "Son üç yıldır Çarşamba Protestoları'na gelip YoonHui'yle bana yalan söyledin... Ablanı aradığını söylemen gerekirdi."

Emi, muşamba döşemelere baktı. Lane'le, kızıyla ya da oğluyla tartışacak vakti yoktu. Bu hastaneye tıkılıp kalmaktan korkuyordu. Burada gerçekten hasta düşerse asla kaçamayacaktı.

"Ablamı uzun süredir sır gibi saklıyorum. YoonHui'ye gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Zaten kimseye söyleyemedim."

"Bize aileni ve geçmişini anlatabilirdin. Her şeyi... Eminim YoonHui, anlardı. Özellikle de böyle bir şeyi. Onu aramana yardım edebilirdik."

Emi susup ellerine baktı. Hâlâ kol çantasını tutuyordu.

Sonra dürüst dürüst, "Bu konuda haklı mısın, bilemiyorum," dedi.

"Haklıyım. Onu tanıyorum."

Lane, kırçıllı saçlarını titiz bir atkuyruğu yapmıştı. Yüzünün etrafından sarkan gevşek saç telleri, seyrek bir aslan yelesine benziyordu. Emi, kızını her zaman ondan daha iyi tanıyacak dürüst kadına baktı. Çocuklarına teyzelerinin yaşadıklarını anlatmaması, bir yanının olanlara hiç inanmamak istemesi olabilirdi. O gün kumsaldaki sessizliğinin ablasının seks kölesi olmasına sebep olduğuna inanmak istemiyordu. Başlarda onu susturan şey, içindeki suçluluk duygusuydu. Ama sırrını onca yıl sakladıktan sonra gerçeği söylemek imkânsız oluvermişti. Emi, göğsündeki içini yanan acıyla birlikte omuzlarını çökertti.

"Şu an açıklama yapacak vaktim yok. Ama her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. YoonHui'ye, döndüğümde her şeyi açıklayacağımı söyle."

Lane, hemşire masasını göstererek, "Sen söyle," dedi.

YoonHui, hemşire masasının arkasında çılgına dönmüş bir hâlde bağırarak annesinin kaybolduğunu söylüyordu. Emi, karşısındaki manzarayı televizyon izler gibi seyretti. Kızının tiz sesi, telaşlandıkça artıyordu. Sonra oğlunun tok sesi duyuldu. Yaşlı kadın, artık gidemeyeceğini anlamıştı. Hastaneden ayrılması için izin isteyen bir çocuk gibi çocuklarını ikna etmesi gerekecekti.

On Yedinci Bölüm

Hana

Moğolistan,
1943 Yazı

Hafifleyen fırtına durmuştu, mavi gökyüzündeki ufuk başlarının üzerinde duran sakin bir gölü andırıyordu. Hana, nefesini tutup denizin dibine dalar gibi yaptı. Atın toynaklarından çıkan gürültüler, kulaklarında kalp gibi atıyordu. Gözlerini kapatıp nefesini tutarsa başka bir yerde olabilirdi. İki gecedir, hatta belki daha uzun bir süredir seyahat ediyorlardı. At yavaşlıyor, fakat asla durmuyordu. Morimoto, atın dinlenmesi için ara ara at sırtından iniyordu. Su içmek için bir nehir kenarında durmuşlardı ancak bu, bir gün önceydi. Hana'nın omzunun iyice artan acısı zamanın geçmesini engelliyordu.

Akşam güneşi batmak üzereydi. Eyerin üzerinde oturmak Hana'nın canını yakmaya başlamıştı. Düşünceler onu acılardan uzaklaştırsa da şişmiş suratı ve kanlı ayakları ıstırabına ıstırap katıyordu. Daldığı hayallerde acı yoktu. Vücudu okyanusta ilerliyordu. Ailesini doyurmak için sahip olduğu tek kuvveti olan ayakları akıntıyı itiyordu. Genç kız, atın homurtusuyla gözlerini açtığında mavi denizin çok

derinlerindeydi. Gözlerini kırpıştırıp ileri baktığında, ufukta bir çadır ve kıpraşan bir şeyler gördü.

Hana, at yaklaşırken gözlerini çadırdan ayırmıyordu. Çadır her adımla birlikte büyüyor, uzaktaki dikdörtgen şekil giderek belirginleşiyordu. Sivri, kubbeli çatının yuvarlak hatları ortaya çıkmıştı. Morimoto, Moğolistan'a geldiklerini söyledi. Çadıra vardıklarında onları üzerine renkli ceketler giymiş dört adam selamladı. Kurdu andıran bir köpek, küçük daireler çizerek koşturuyordu. Hana'nın, köpeğin yerdeki bir kazığa bağlı olduğunu fark etmesi biraz sürmüştü. İri hayvan, atın geçişine bağırırken adamlardan biri Moğolca bir şeyler söyleyip bağırarak yerden çektiği otları köpeğe fırlattı. Köpek hızla yere yattı, dili açık ağzının kenarından aşağı sarkıyordu. Adamlar, Morimoto'yu eski bir dost gibi karşılamıştı. Hiçbiri Hana'ya bakmıyordu. Hana'nın yaşlarında bir çocuk, atın dizginlerini eline alıp Morimoto'nun Hana'yı indirmesini bekledikten sonra atı birkaç midilli ve bir öküzün bulunduğu bir ağıla götürdü.

Hana, yere indiğinde tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Adamlar üzerinde paçavralar olan, şişik suratlı, kolu çıkık bu kızın kim olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyorlardı. Morimoto, karşısındaki adamlarla kendi dilinde konuşurken eli Hana'nın belindeydi. Adamlar, başlarını anlar gibi sallarken Hana Morimoto'nun onu sattığını düşünüyordu. Daha kötüsü, burada kaldıkları süre boyunca onu kullanabileceklerini söylüyor olabilirdi. Genç kız, ayaklarındaki kan kaplı deri yüzünden güçsüz ve aşağılanmış hissediyordu.

Morimoto sözlerini bitirdiğinde Hana'yı kubbeli çadıra götürdü. Genç kız bu çadırlara, *ger* dendiğini daha

sonra öğrenecekti. Onlar içeri girerken perde kapı açıldı ve Hana içeri adım attığında onları bir kadın karşıladı. Morimoto, Hana'yla birlikte içeri girmemişti, kafasını kadına doğru salladı ve Hana'ya hiçbir şey söylemeden ağır perdenin kapanmasına izin verdi. Genç kız kendini ansızın terk edilmiş hissetmiş ve bu his, suratına acı bir tokat gibi inmişti.

Hana içeri girdiğinde başta sadece Moğol kadını gördü. Kadının lanet suratı çizgi çizgiydi, fakat bu çizgilerin sebebi yıllardan çok güneşti. Hana'nın annesinden daha yaşlı değildi. Kadın, Hana'nın yaralı koluna dokunduğunda kadının teninin yumuşaklığı Hana'yı şaşırtmıştı. Parmakları nasırsızdı, avuçlarının köşelerinde hiç sertlik yoktu. Hana, kadının içinin de dışı gibi yumuşak olduğunu düşünerek kadının onu çadırın içine götürmesine müsaade etti. Kadın onu ipek bir yer yastığına oturtup üzerini çıkardı ve bir el havlusuyla yıkamaya başladı. Önce yüzünü ve vücudunu sonra ayaklarını yıkadı, ardından üzerine ipek nakışlı koyu mor bir ceket giydirdi. Ceketinin kolları ellerine uzanıyor, etekleri dizlerine kadar iniyordu.

Hana'nın tek düşündüğü vücuduna ne yaptıklarıydı; kadının elleri teninde dolanıyor, saçlarında kemik bir tarak geziyordu. İçeride kadının nefesinden, çadıra giren rüzgârdan ve yuvarlak kapalı alandaki şişman sobada çıtırdayan ateşten başka ses yoktu. Etrafın loşluğu ve sakinliği, bir rahmin içinde olmaktan farksızdı; sıcak ve huzur verici. Hana, gözlerini kapatıp ilk kez tutsaklığının tadını çıkardı. Morimoto'nun niyeti ona bu güven duygusunu sağlamak olabilir miydi? Fakat Morimoto'yu düşünmek bile tüm huzurunu kaçırıyordu. Genç kız, aklındaki düşünceleri bir

kenara itip anın tadını çıkarmaya karar verdi. Yavaş yavaş sükûnette huzur buluyordu.

Kadın, bir şeyler söyleyerek Hana'nın irkilmesine sebep oldu. Genç kız, kadının dilinden hiçbir şey anlamıyordu. Kadının üzerindeki ceket tarz ve renk bakımından Hana'nınkine benzerdi. Hana'ya, kendi kıyafetlerinden vermiş olmalıydı. Hana, güzelce dikilmiş ceketini elleyip başını eğerek teşekkür ettiğinde kadın gülümsedi. Dişleri, çarpık bir şekilde büyümüş sol azı dişi hariç, çok beyaz ve düzdü. Hana, bu noksanlığın kadını güzel kıldığını düşünüyordu.

Kadın, onu yalnız bırakıp ateşle ilgilendi. Yanan odun metal bir borudan geçip geniş bir delikten çadırın dışına süzülüyordu. Kadın, tek eliyle ağzını gösterip kendi dilinde bir şeyler söyledi. Hana, başını evet anlamında sallayınca kadın, arka taraftaki küçük adak taşının yanındaki büyük, deri sandığı açtı. Sandığın içinde hayvan derilerine ve pamuklara sarılmış, hasır sepetlerin içine konulmuş yiyecekler vardı. Kadın, sepetlerden birini Hana'ya verip kapağını açtı.

Sepetin içinde bir çeşit kuru et vardı. Hana, başını tekrar eğerek teşekkür ettikten sonra gözü dönmüş bir şekilde etleri yemeye başladı. Etin tuzlu tadı, dilini karıncalandırıyordu. Ağzı salya içinde kalmıştı. Genç kız, kadının büyük, mayasız ekmekten birkaç parça koparıp önündeki sepete koyuşunu izledi. Kadın, başını aşağı yukarı salladıktan sonra ayağa kalktı ve süet botlarını giyerek hayvan derisiyle ağır yünlerden yapılmış kalın perdeyi çekip gözden kayboldu.

Hana, elindeki bir parça ekmekle kadının peşinden kapıya gitti, fakat perdenin arkasında durdu. Sonra ekmeğini

yemeye devam edip elini, onları erkeklerden ayıran perdeye koydu. Uzaklarda bir at homurdanıyordu. Genç kız, tüm hayvanların dışarıda olduğunu hissetmişti. İçine birden dışarı çıkma isteği doğdu, bu öyle kuvvetli bir istekti ki parmak uçlarına kadar titremişti.

Birkaç dakika geçti, çadıra kimse girmiyordu. Girişin ardında duran Hana, merakıyla savaşmaya devam ediyordu. Sonra geri dönüp tekrar ipek yastığına oturdu ve tekrar kuru etini yemeye başladı. Küçük yemek sepeti boşaldığında kadın tekrar içeri girdi. İçeri girmek için perdeyi kaldırdığında Hana, dışarıya göz atabilmişti. Onu buraya getiren kara at, perde kapının hemen önündeydi, eyerin üzerinde ise Morimoto vardı. Genç kız, Morimoto'nun arkasına bağlanmış bir bohça olduğunu fark etti. Onu ardında bırakıyordu. Morimoto'nun gözleri kısa bir an Hana'nınkilerle buluştu ama hemen sonra perde düşmüş, Hana tekrar ışığın ve gölgenin sıcak döngüsünde kadınla baş başa kalmıştı.

Hana'nın diken diken olan teni, kulaklarına sıcak ateş topları gönderiyordu. Morimoto, onu kesinlikle satmıştı. Şimdi korkmalı mıydı, yoksa rahatlamalı mıydı? En azından yanındaki kadın çok nazik biriydi. Yumuşak, şefkat dolu elleri Hana'ya bir umut vermişti; Moğollar onun evinden kaçırıldığını anlar anlamaz gitmesine izin vereceklerdi.

Kadın, Hana'ya bir kâse su getirdi. Soğuk su, Hana'nın boğazından hızla akıp geçerek midesini doldurdu. Tuzlu yiyeceklerle dolu midesi uzun zamandır hiç bu kadar dolmamıştı. Genç kız atın uzaklaşan toynak seslerini duydukça rahatlıyor, Morimoto'nun düzlüklerde gözden kaybolduğunu ve bir daha asla dönmeyeceğini hayal ediyordu.

Hana'nın gözleri ağırlaşmıştı, yaralı omzunun hâlâ sızlamasına rağmen uzanıp uyumak ve asla uyanmamak istiyordu. Kadın, düşüncelerini okur gibi kürklü bir hayvan postu getirip üzerine uzanmasını işaret etti. İpeksi post, randevuevindeki boş hücrede geçen gecelerden ve atın üzerindeki üç dört geceden sonra pek lüks gelmişti. Hana, ellerini postta gezdirip yumuşaklığına baktı. Kadın, üzerini gösterişsiz bir battaniyeyle örttüğünde Hana gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu. Yakınlarda bir uğultu vardı. Kadın, kendini örgüsüyle meşgul ederken sürekli hışırdayan ceketi Hana'ya ninni gibi geliyordu.

Genç kız, rüyasında çıkık kara kayalarla çevrili bir kıyının yanında sıcak bir havuzda yüzüyordu. Su çok sığıydı. Akşamüstü güneşinin azalan sıcaklığı Hana'nın kollarına ve bacaklarına yayılıyordu. Hana sıcaklığı yanaklarında hissedebiliyor, başının üzerinde uçuşan deniz kuşlarını duyabiliyordu. Yakınlarda bir yerlerden bir denizaslanı bağırıyordu, Hana gözlerini açarsa annesini bulabileceğini düşündü. İçindeki dürtü gerçekten çok kuvvetliydi ama gözleri âdeta sımsıkı yapıştırılmıştı. Genç kız karanlıkta, ışıklar saçan güneşin altında yüzüyordu.

Hana geceleyin uyandı. Moğolların kuvvetli uyku nefesleri sıcak havayı dolduruyordu. Genç kızın gözleri ateşte yanan közlerin yaydığı loş ışığa uyum sağlamıştı. Moğollar, yumuşak sonbahar akşamında bile ateşi söndürmemişti,

ateş küçük küçük de olsa yanıyordu. Hana, yavaşça başını kaldırdı ve yanında üç kişinin yattığını fark etti.

En yakınında bir kadın yatıyordu. Solunda kara bir tümsek vardı, karanlıktan yüzünü göremiyordu ama iriliğine bakılırsa kesinlikle bir erkekti. Tümseğin ardında daha küçük, kadın boyutlarında bir gölge daha vardı. Bu, atı alan çocuk olmalıydı. Diğer iki Moğol adamdan iz yoktu, Hana geri yatıp battaniyesinin sıcaklığına gömülecek kadar huzurluydu.

Ancak uyanmayıp etrafındaki sesleri dinledi. Adam iç çektikçe derin nefesi yankılanıyor, kadının nefes verişleri yumuşak bir iç çekişle kesiliyor, çocuk korkunç bir rüya görür gibi sürekli hareket edip duruyordu. Dışarıdaki rüzgâr sakinlemişti. Görünüşe bakılırsa köpek bile uyuyordu. Fakat midilliler sürekli ayaklarını yere vuruyor ve topraktan gelen gümbürtüler Hana'ya buraya yaptığı yolculuğu hatırlatıyordu. Genç kız bir an durup Morimoto nereye gitti diye merak etti. Güneş doğduğunda başına neler gelecekti?

Hana... Eve dön... Kız kardeşinin sesi öyle yakından geliyordu ki sanki dışarıda durmuş ona sesleniyordu. Hana doğrularak tekrar dışarıyı dinledi ancak horultular, nefesler ve ateşten gelen aralıklı tıkırtılar yüzünden hiçbir şey duyulmuyordu. Genç kız sesin gerçek olup olmadığını düşünüp nereden geldiğini merak ederek dışarı çıkmaya ve bakmaya karar verdi. Tam geri yatacaktı ki çadırın üzerinde yüksek bir baykuş sesi işitildi. Hana, onu dışarı çağıran baykuşun ardından emekleyerek dışarı çıktı.

Çadırın ötesindeki yıldızlar karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu, dışarısı içeriden daha aydınlıktı. Kara gökyüzünde

binlerce beyaz nokta vardı. Hana dizlerinin üzerine çöküp bir süre öylece bekledi. Moğol kadının ona bahşettiği huzur dolu dakikalar ve rahat bir uykudan sonra gecenin güzelliği fazla gelmişti. Tek yapabildiği iri iri açtığı gözleriyle gökyüzüne bakmaktı.

Yakınlarda hırlayan köpek, Hana'yı daldığı düşlerden uyandırdı. Hana, başını alçak homurtunun geldiği yöne çevirdi. Kurt karışımı melez ayağa kalkarken uzaktaki küçük gölgesi dümdüz gökyüzündeki yıldızların altında şekil değiştirerek büyüdü. Sonra tekrar hırladı, uyarı dolu sesi güçlükle duyuluyordu. Hana yıldızlarla dolu cennete son bir kez bakarak tekrar çadıra döndü ve postuna yatıp yumuşak battaniyesini üzerine çekti. Yanındaki kadın hafifçe kıpırdadı, adam artık horlamıyor, çocuk hareket etmiyordu. Uyanmışlardı, fakat hiçbir şey söylemiyorlardı. Uzun bir aradan sonra çadırdaki gerilim azaldı. Kıpkırmızı olan közler ara ara tıkırdıyordu. Hana, karanlık gökyüzünde ışıldayan parlak yıldızları aklından çıkaramıyordu. Çadırın çatısının ortasındaki duman deliğinden dışarı baktığında bir iki beyaz yıldızın ona baktığını gördü.

Moğol kadın Hana'yı eliyle hafifçe sarsarak uyandırdı. Hana hemen kalktı, kalbi şimdiden çarpmaya başlamıştı. Kadın gülümseyip yavaşça Hana'nın yanağına dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Ardından Hana'nın eline bir çift süet bot vererek giymesini ve kapıya gelmesini işaret etti.

Dışarıda, güneş ufka güçlükle ulaşmıştı. Koyu mor gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Hana, dışarı çıkarken köpek tekrar hırlamaya başladı, ancak kadın hayvanı bir el işaretiyle susturdu. Köpek hemen yerine yatıp kuyruğuyla toprağı dövmeye başladı. Kadın, Hana'ya sarılıp hoş bir jestle elini avucuna aldı ve onu bekleyen köpeğe doğru yürüttü. Hana, kadının niyetini anlamadığından endişelenerek içgüdüsel bir şekilde geri çekildi. Kadın gözlerine bakıp başını iki yana salladı, yüzünde bariz bir gülümseme vardı. Hana'nın pes etmesi çok sürmemişti.

Köpeğe yaklaştıklarında kadın yavaşça konuşmaya başladı. Köpek kadına nazikçe cevap veriyordu, âdeta konuşuyor gibiydiler. Kadın kelimelerle köpekse mırıltılar ve küçük küçük havlamalarla konuşuyordu. Dokunacak kadar yaklaştıklarında köpek hafifçe homurdanarak dün geceki uyarı tonuyla havladı. Hana, bir an tereddüt etse de kadın ısrar edip Hana'nın elini yavaşça köpeğin burnuna koydu. Hana, köpeğin elini kapıp kolundan ayıracağından emin bir şekilde hayvanı yakından izliyordu.

Köpeğin ipeksi tüyleri sinirli bir kedininkiler gibi diken diken olmuştu. Hayvan Hana'nın elini koklayıp yabancı kokulara alerjisi varmış gibi üç kez sertçe soludu. Kadın, köpeğe hiçbir şey söylemedi. Köpek uzun, ağız dolusu homurtular çıkarıyordu. Hana, hayvanın gerçekten kurtla akrabalığı olup olmadığını düşündü. Köpek ışıl ışıl parlayan sarı gözleriyle bir süre ona baktıktan sonra sert bir homurtu çıkararak başını eğdi.

Kadın, Hana'nın elini bırakıp yanına gelmesini ve köpeği sevmesini işaret etti. Parmaklarını köpeğin kalın kürküne geçirirken hayvanla yavaş ve ilgili bir şekilde konuşuyordu.

Hana usulca yanaşarak elini köpeğin başına koymaya hazırlandı. Belki sadece alnının üstünü okşarsa, köpek onu ısırmaya karar verip dişlerini parmaklarına geçirmeden önce elini çekebilirdi.

Genç kızın parmaklarını köpeğin kürküne sürmesi yıllar almış gibiydi. Önce durdu ve hayvanın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için bekledi, bir şey olmadığını gördüğünde ise köpeği uzun uzun başından boynuna kadar okşadı. Bu cesaret dolu okşamanın ardından köpek dilini dişlerle dolu çenesinin yanından sarkıtarak sırtüstü yatıp yumuşak göbeğini gösterdi. Hana, köpeğin yumuşacık tüylerinin tadını çıkarırken bedenini büyük bir zevk sarmıştı. Sonra birden köpekle nazikçe konuştuğunu fark etti.

Hayvanın karnını yavaşça okşamaya devam ederek, "Sen harika bir hayvansın," dedi. "Lütfen bu anımızı hiç unutma. Şu arkadaş olduğumuz an hep aklında olsun."

Köpekle birkaç dakika daha oyalandıktan sonra hayvan Hana'nın elini yalamaya başladı. Birkaç saniyenin ardından kadın artık kalkmalarını işaret etti. Buluşma gayet başarılı geçmiş, Hana'nın gitme vakti gelmişti. Hana, kadının peşinden çadıra dönerken birden önündeki manzaraya hayran kalarak duraksadı. İnişli çıkışlı arazilerin ötesindeki mavi dağlar sabah ışığında gökyüzüne kadar yükseliyordu. Bu harika manzara Hana'yı nefessiz bırakmıştı. Kadın, onu küçük bir ağıla götürürken Hana hâlâ bu manzarayı dün nasıl görmediğine şaşıyordu.

Hana ve kadın kapıdan geçerken ağılın içindeki şişik memeli, tüylü bir inek başını kaldırarak onları izledi. Farklı renklerdeki kısa boylu dört midilli, sessiz ve endişeli gözlerle onlara bakıyordu. Ağılın arkasında, kapı çerçevesinin

yanındaki direğe bağlı üç devenin bulunduğu küçük, ikinci bir çadır daha vardı. Hana, diğer iki adamın içeride uyuduğunu tahmin etti.

Genç kız, kadının ona uzattığı kovayı alırken, *belki de akraba değillerdir*, diye düşündü. Ardından metal kovalarla birlikte ağıla girip ineğin yanına yaklaştılar.

Hayvan onlara doğru böğürdü, fakat süt vermekten memnun görünüyordu. Hana, kaçışının ardından yaralı inekten kopardığı bileği hatırlamamaya çalışarak diz çöküp süt sağan kadına odaklandı. Zihnine notlar kazıyarak kadını izliyordu. Kova neredeyse dolduğunda kadın ayağa kalkıp Hana'ya denemesini işaret etti.

Genç kız bir görev edasıyla kadının yaptığı gibi diz çöküp kovasını hayvanın memesinin altına koydu ve iki meme ucunu tuttu. Omzu sızlıyordu ancak acısını görmezden geldi. İlk denemesinde hiçbir sonuç alamadı, fakat kadın ona teknik olarak yardım edip memeyi süt çıkana kadar hafifçe aşağı yukarı çekiştirdi. Başarılı bir denemenin ardından kadın kovasını aldı ve ağıldan çıkıp çadıra yönelerek Hana'yı işiyle bir başına bıraktı.

Hana başta biraz zorlandı, tam sütün bittiğini düşünmüştü ki başka iki memeyi sıktığında süt tekrar akmaya başladı. Kova yavaş ama güzel bir şekilde doluyordu. Genç kız işi bittiğinde alnındaki teri silip ağır kovayı kaldırmaya girişti. Acıyan kolu sıcak sıcak sızlayarak hareket etmemesi için direniyordu. Hana, parlak manzaraya bakarak kolunu ovaladı. Tüm dikkatini karşısındaki inişli çıkışlı yeşilliklere vermişti. Yükselen bulutlar tepesinin üzerinden geçerken düz çimliğin üzerinde ağır gölgeler süzülüyordu. *Burada*

bir okyanus olabilir, diye geçirdi aklından Hana. Aklına hemen Güney Denizi gelmişti.

Esen rüzgâr genç kızın gözlerinin önüne bir saç tutamı düşürdü. Hana, saçlarını kulağının arkasına alırken sağ tarafında bir kıpırtı hissetti. İnek uzaklaşmıştı, Hana köpeğin üzerine atlayıp boğazını parçalayacağını düşünerek korkunç bir kalp çarpıntısıyla arkasını döndü. Fakat ağılda köpek değil, bir çocuk vardı. Çocuk ağıl duvarına yaslanmış, çenesini bağladığı kollarına dayamış Hana'ya gülümsüyordu.

Hana, çocuğun dün atı alan ve çadırda kadının karşısında uyuyan çocuk olduğunu fark etti. Genç kız hızla önüne dönüp doğrularak hızlı bir hareketle kovasını eline aldı. Kovasını iki eliyle tutuyordu, ağıldan çıkıp çadıra giderken hiç tökezlememeyi başarmıştı. Üzerine yüklenen bu görev karşısında omzu itiraz edercesine sızlamıştı ama Hana bunu belli etmiyordu.

Hana, birden çocuğun yanına gelip kovayı ellerinden almaya çalıştığını fark etti. Genç kız yürümeye devam edip kovasını çocuktan uzaklaştırdı. Metal kenarlardan akan süt yere saçılmıştı. Çocuk kovaya bir kez daha uzandı ama Hana kovayı tekrar çekerek birkaç adım uzaklaştı. Çocuk, şaşkın bir hâlde gülümseyerek ellerini arkasına götürürken Hana, dikkatlice çocuğun etrafından dolanıp çadıra doğru devam etti.

Çocuk, meraklı bir köpek gibi peşinden geldi. Ancak telaşa sebebiyet vermemek için çok fazla yanaşmıyordu. Hana omzunun üzerinden çocuğun gizlice yanaşıp yanaşmadığını görmek için bir kez arkasına baktı. Çadıra vardığında ise çocuğa bakmadan eğilip perdenin altından geçti.

Çocuk çadıra hemen girmedi, fakat Hana sütü kadının el hareketleriyle anlattığı gibi kapının yanındaki kutuya boşalttığında, çocuk içeri girip kıvrılmış keçe yatağının yanına oturdu. Kadın, çocuğun onları izlediğini fark ettiğinde çocuğu azarladı ve çocuk Hana'yla son kez göz teması kurup hızla çadırdan dışarı çıktı. Bu özel davranışları Hana'yı telaşlandırmıştı. Diğer erkekleri henüz görmemişti ama bu çocuk daha çok küçük olmasına rağmen Hana'nın üzerinde hak talep edeceğe benziyordu.

Hana günün geri kalanında kadına yakın durmaya özen gösterdi, söz dinleyen bir çocuk gibi kadının peşinde dolanıyordu. Gündelik işleri gayet kolaydı; kampın doğusundaki dereden taze su getiriyor, midillileri, ineği ve develeri doyuruyor, taze sütü yağa peynire dönüştürüp mayalanmış içkiler yapıyor, ayakkabıları, kıyafetleri ve çadırın bazı bölümlerini onarıyordu. Gün çabucak bitip hemen gece oldu fakat çöken karanlık Hana'nın gerilmesine sebep oluyordu.

Erkekler ana çadırın içinde toplanmıştı. Yemeklerini yeni bitirmişlerdi, kadınlar tabakları temizlerken adamlar sobanın etrafında toplanmış içkilerinin keyfini çıkarıyorlardı. Adamların kahkahaları sessizlikte yankılanırken bu neşeli hâlleri Hana'nın boğazını korkudan düğüm düğüm ediyordu.

Hana, çadırın dışına çıkıp karanlık havada saklanarak kapının yanındaki kazıklara bağlı midilliyi sevdi. Belli ki biri yola çıkacaktı. Midilli tam olarak büyümüş olsa da küçük bir at boyutundaydı, bu hayvan Hana'ya kendi adasında gördüğü, Jeju ada sakinleri tarafından ödüllendirilen, bir at türünü hatırlatmıştı. Genç kız, ona evini hatırlatan bu midilliye ani bir sıcaklık duymuştu. Elinde, yemeğinden

ayırdığı birkaç armut parçası vardı. Midilli yumuşak burnunu Hana'nın avucuna yaklaştırıp armut parçalarını hızla yalayıp yuttu. Hayvan armudu çiğnedikçe dişlerinden gelen gıcırtılar Hana'ya evinde kapının yanında çınlayan tahta rüzgâr çanlarını hatırlatmıştı. O an genç kızın içini derin bir ev özlemi sardı.

Hana, ellerini midillinin pürüzsüz tüylerinde gezdirirken parmakları birden tahta eyerin üzerinde durdu. Askerin kara atının aksine, Moğol cinsi at üzerine kolaylıkla çıkabileceği kadar alçaktı. Genç kız, tek zıplayışta üzerine çıkabilirdi. Sonra eyerin uç tarafına dokunup sertçe avuçladı, eski tahtayı avucunun altında hissedebiliyordu. Midillinin üzerine atlayıp gecenin karanlığına karışabilirdi. Bu karanlıkta onu takip etmeleri çok güç olurdu. Evet, bunu yapabilirdi.

Hana ardında homurdanan köpeği duyup arkasını döndü. Biri eğilmiş köpeğin başını seviyordu. Gördüğü gölge oldukça zayıftı, yine aynı çocuk gelmişti. Genç kız tekrar midilliye dönerek ellerini yanına koydu. Çocuk, niyetlendiği şeyi fark etmiş miydi? Çocuk seyrek çimleri deri botlarıyla ezerek ona doğru yaklaşıyordu. Çocuğun varlığını arkasında hisseden Hana, tekrar döndü.

Hana, çadırın perde kapısına doğru bakarak içerideki adamları dinledi. İple kaldırılıp yarım açılan perde serin gecenin havasını içeri dolduruyor, adamların boğuk sesleriyle söyledikleri şarkıları Hana'ya ulaştırıyordu. Aralık perdenin oluşturduğu üçgen açıklıktan sızan loş ışık çocuğun yüzünü aydınlatıyordu. Çocuk gülümsemiyor, aksine endişeli hatta gergin görünüyordu. Sonra Hana'ya çadıra girmesini işaret etti. *Keşke midilliyle kaçsaydım*, diye geçirdi aklından Hana, bir yandan girişi inceliyordu. Çadıra doğru yürürken

ayakları iyice ağırlaşmıştı, kendini ıslak kumlarla kaplı sığ bir suda yürür gibi hissediyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra perdenin altından geçip geniş kubbeyi saran ışık ve sıcaklığa geri döndü.

Çadırın içindeki ipek yastıklar sobanın etrafına yarım daire şeklinde dizilmişti. Uzaktaki kadının yanında boş bir yastık vardı. Kadın, Hana'ya doğru işaret edip oturmasını söyledi. Hana parmak uçlarında şarkı söyleyen adamların etrafından geçerken kadın, Hana'nın peşinden gelen çocuğa baktı. Çocuk kapının yanındaki bir yastığa çöktü, Hana soba yüzünden onu oturduğu yerden tam olarak göremiyordu. Adamlara katılan çocuk, şarkılar söyleyip el şaklatarak sallanırken kraliyet mavisi ceketi sobanın ışığında parlıyor, yüzünde ara sıra mutlu bir ifade beliriyordu.

Hana, eşlik etmeden yeni sahiplerinin yabancı şarkılarını dinliyordu. Adamlar, boşalan bardakları her dolduğunda biraz daha sarhoş oluyordu. Birbirlerinin dizlerine vuruyorlar, bardaklarını dolduran kadınlara direkt olarak gülümseyip kahkahalar atıyorlardı. Sobanın yaydığı ışık iyice azaldığında Hana kendini kaçınılmaz sona hazırlamıştı. Sarhoş adamların ne tür bir keyif yapacağını çok iyi biliyordu. Genç kız, elleri önünde gergin bir şekilde beklerken avuçlarını kucağına koydu. Şarkılara katılıp sallanmadığı gibi dudaklarında en ufak bir tebessüm dahi yoktu. Keskin bakışlarla etrafını incelerken kendini kıyafetlerinin yırtılacağı ve bu yabancı adamların kokularının beynine kazınacağı ana hazırlıyordu. Sonuçta görevi buydu, Morimoto onu buraya bunun için getirmişti.

Midilli dışarıda bağlı bekliyordu. Adamlar sarhoştu. Yerinden kalkıp sessizce yanlarından geçebilir, tuvaletini

yapacakmış gibi dışarı sıvışabilirdi. Dışarı çıktı mı sessizce midilliyi uzaklaştırır ve üzerine çıkıp kimse anlamadan karanlıkta gözden kaybolurdu. Bir an bunu gerçekten yapabileceğini düşündü ama çocuk bakışlarını yakaladığında çocuğun sarhoş olmadığını fark etti. Çocuk onu çok yakından izliyordu. Midillinin toynak seslerini duyabilir ve onu durdurabilirdi.

Ateşin son turuncu ışıkları da solduğunda adamların yüzleri karanlıkta kalmış, sessizlik kasvetli grubun üzerine ağır bir sis gibi çökmüştü. Şarkılar birden kesilmişti, Hana kolunda birden bir el hissetti. Kaçmanın bir faydası yoktu. Genç kız, *işte vakti geldi*, diye düşünürken kolunu tutan el onu ayağa kaldırıp kımıldamaya başlayan adamlardan uzaklaştırdı. Kadın onu kolundan tutup dün gece uyudukları yere götürdü. Hana, kadının yaydığı postun üzerine serilip beklemeye başladı. Adamların çadırdan çıkması onu çok şaşırtmıştı. Genç kız, dikkatle geride kalan sesleri dinlerken içeri önce hangi adamın gireceğini ve buna nasıl karar vereceklerini merak ediyordu.

Dışarıdaki midilli hafifçe homurdanarak yürümeye başladı, hayvan uzaklaşırken toynakları toprakta yankılanıyordu. Sonra hızlı bir şekilde süratlendi ve ses birden yok olmaya başladı. Bir adam tekrar çadıra girdi. Ayak sesleri Hana'nın yattığı yerden yavaşça geçip kadının olduğu tarafa gitti. İpek ceketi, adam yürüyüp eğildikçe hışırtılar çıkarıyordu. Adam soyunup kadının yanına yattığında kadının dudaklarından hafif bir mırıltı kaçtı ve Hana devamını dinleyemedi.

Adamla kadından gelen bu tanıdık sesler ona annesiyle babasını hatırlatmıştı. Hana kız kardeşinin yanında yatarken

evindeki sessiz sevişme seslerini hatırladı. Esir düşmeden önce anne ve babasının gecenin karanlığında yaptıkları şey onun için büyük bir sırdı. Şimdi ise kadınla adamın karşılıklı duygularını, muhtemelen aşklarını, duymazdan geliyordu. Anne ve babası da birbirlerini böyle severdi. Çocuk, Hana gibi sessizdi fakat genç kız, çocuğun henüz uyumadığını biliyordu. Adamla kadın kısa süre içinde sessizleşti ve çadırın içindeki karanlık tekrar horultularla doldu. Hana gözlerini yumdu ama uyuyamıyordu. Aklında hep aynı düşünce vardı; Morimoto onu buraya gerçekten iyiliği için mi bırakmıştı? Yoksa geri mi gelecekti?

On Sekizinci Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Emi, küçük hastane odasında yatağının köşesinde oturuyordu. Ailesi tarafından çevrelenen yaşlı kadın, çocuklarına küçükken teyzelerinin kaçırıldığını anlatmaya başlayarak ablasının denizden çıktığını ve onu kayalık bir faleze sakladığını söyledi. Hikâyeyi hiç durmadan tek nefeste anlatıvermişti, söyleyeceklerini bitirdiğinde kızının yaşlı gözlerini silerken çıkardığı ketum burun çekişleri haricinde hiçbir ses yoktu.

İlk konuşan Hyoung oldu. "Bunca yıldır tek çocuk olduğunu zannediyorduk."

"Biliyorum, özür dilerim."

Hyoung durmadan devam etti. "Şimdi bize hâlâ yaşıyor olabilecek bir kardeşin olduğunu mu söylüyorsun? Bu protestolara da onu bulma umuduyla mı geliyorsun, öyle mi? Peki sence şimdi ne düşünmeliyiz?"

Lane yumuşak bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Annenin iyi olmadığını unutma."

"Neden bunları daha önce hiç anlatmadın?"

Hyoung'ın kelimeleri aşağılar gibiydi. Öfkesi odayı cayır cayır yakıyordu. Emi, oğlunun sinirini unutmuştu. Hyoung'ın ilk tepkisi her zaman öfke olurdu, daha sonrasında düşünür ve anlayış gösterirdi. Yaşlı kadın cevap vermeden önce oğlunun sakinleşmesini bekledi. Küçük hastane odasına ağır bir sessizlik çökmüştü. YoonHui birkaç sefer burnunu çekip peçeteye burnunu sildi. Lane'in kolu YoonHui'nin omuzlarından bir an olsun ayrılmamıştı. Emi, nihayet oğluna bakıp cevapladı.

"Sizi utancımın altında ezmeye dayanamazdım."

YoonHui birden söze karışarak, "Utancın mı?" dedi. "Sen utanılacak bir şey yapmadın, anne." Ardından annesinin elini alıp sıktı.

Hyoung hiçbir şey söylemese de öfkesini bastıramıyordu. Kulaklarının uçları kıpkırmızı olmuştu.

Emi yavaşça, "Biliyorum, anlamanız kolay değil," dedi.

YoonHui, "Anne," diye fısıldadı. "Anlamak istiyoruz. Anlamamıza yardım et."

Emi çocuklarına bakamıyordu, gözleri beyaz yatak çarşafındaki küçük sarı çiçeklerdeydi. Parmak uçlarıyla çiçeklere dokundu; her bir çiçek diğerinin aynısıydı. Bu çiçekler ona sarı kasımpatıları hatırlatmıştı, yaşlı kadın elini birden çekiverdi. Çiçekler gözyaşları yüzünden beyaz bir arka planda toplanmış noktalara dönüşmüştü. Emi gözyaşlarını silerek devam etti, tekrar konuşabilmek için tüm gücünü toplaması gerekmişti.

"Benim utancım." Her bir kelime diğerinden daha güç çıkıyordu. Yaşlı kadın, kalbinin acıdığını hissetti.

"Hayır, bu onların utancı. Japonların." YoonHui'nin sesi öyle ince ve yüksek çıkmıştı ki Emi bir an kızının sesini

tanıyamadı. "Yaptıklarından utanması gereken onlar, sen değilsin."

Emi, titreyen elinin arkasıyla gözlerini sildikten sonra tavana bakıp gözlerini sıkıca yumdu. Kalbinin derinliklerindeki o karanlık sırrı söylemek üzereydi. Kendi kendine bile itiraf edemediği korkunç bir sırrı vardı...

"Kayanın arkasına saklanıp benim yerime ablamı götürmelerine izin verdim. Beni kurtarmak için kendini kurban etti... Ben de buna izin verdim. Size... Ya da kimseye söylemememin sebebi de bu. Çünkü korkaklığımdan utandım."

Emi başını ellerinin arasına aldı, omuzları çökmüştü. Öyle iki büklüm olmuştu ki katlanıp yok olacak gibiydi. O gün içine yerleşen korku kafasının içinde yankılanıyor ve vücuduna yayılıyordu. Âdeta oraya dönmüş, kayanın arkasına çömelivermişti. Askerin yanında duran ablasının söylediklerini işitebiliyordu. Hana, Japon askerine yalan söylemiş ve gelen iki asker onu sürükleyerek götürmüştü. Emi, kıyıdan uzaklaşan askerlerin seslerini duyabiliyordu. Ayağa kalkıp gidişlerini izlese, onu göremeyeceklerini biliyordu ama kımıldayamayacak kadar çok korkmuştu. Annesi hızla yanına gelene kadar hiçbir şey yapmadan kayanın altında yatmaya devam etmişti.

"İyi misin, Emi? Ne oldu?" Annesinin sesindeki endişe Emi'yi korku dolu uyuşukluğundan çıkaramamıştı. Annesinin sesi giderek biraz daha telaşlanıyordu. "Emi?"

Emi birden ağlamaya başladı. Göğsünün derinliklerinden acı dolu hıçkırıklar yükseliyordu. Annesinin endişesi büyük bir korkuya dönüşmüştü.

"Emi? Hana nerede?"

Emi hıçkırıklarının arasında nihayet kendini toplayıp cevap verebilmişti. "Götürdüler."

"Kim götürdü?"

"Askerler."

Emi, annesinin suratındaki korkuyu tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Kocaman açılan gözleri Emi'nin üzerine dökülecek siyah bir mürekkep hokkası gibi kararmıştı. Ağzının kenarları bir çocuğunki gibi asılmış, dudakları titremeye başlamıştı. Sonra acı dolu tiz bir çığlık attı. Bu öyle kuvvetli bir feryattı ki rüzgâr bile bastıramamıştı. Küçük Emi'nin içini o an büyük bir utanç kapladı. Annesinin ilk kızı, gurur kaynağı ve denizdeki arkadaşı Japon askerleriyle birlikte gözden kaybolurken, deniz yosunlarına sarınıp kumlarda saklandığı ve hiçbir şey yapmadığı için utanıyordu.

YoonHui yavaş bir şekilde, "Ablan seni kurtarmış," dedikten sonra annesinin başını ellerinden kaldırıp annesinin yanağını okşadı. "Ve bunu yaptığı için minnettarım. Sen de ablana minnettar olmalısın anne... Yani teyzeme. Onlarla giderek seni kurtarmayı seçmiş. O ablaydı, sense sadece bir çocuktun. Sana karşı olan görevini yapmış. Evet, bunun için hatırlanmayı hak ediyor ama ablan için vicdan azabı çekmek zorunda değilsin. Küçük kardeşinin vicdan azabı çekmesini o da istemezdi."

Emi, kızının kendini affetmek konusunda söylediklerini kabul edemiyordu. Hana'nın götürüldüğü günün ertesi sabahı nasıl uyandığı hâlâ aklındaydı. Yavaşça doğrulmuş, uykulu gözlerini ovalamış ve ablasını uyandırmak için yanına dönmüştü. Battaniyenin altını boş görmek onu önce şaşırtmıştı ama birkaç saniye sonra her şeyi hatırlamıştı.

"Hana! Hana nerede!" Emi, tekrar tekrar aynı şeyleri söyleyip bağırırken annesi hızla odaya koşmuştu ve onu kollarına alıp öne arkaya sallayarak sakinleştirmişti.

Anne kız bir süre kucak kucağa kalarak ortak acılarında öne arkaya sallanmışlardı. Emi, annesinin suratına baktığında yumuşak yanaklarından sessiz yaşlar döküldüğünü görmüştü.

"Ağlama, anne. Babam ablamı bulur. Kesin bulacaktır." Emi doğrularak sessiz evde yürümüştü ama gözü hiçbir şey görmemişti. Direkt dışarı gitmişti ve tahta sundurmanın üzerine oturup babasının ablasını eve getirmesini beklemeye başlamıştı.

Gece olması asırlar sürmüş gibiydi ama babası hâlâ dönmemişti. Annesi sundurmada Emi'yle birlikte oturmuştu, sessizce solan ufku izliyorlardı. Emi uyuyakalmış olmalıydı, ertesi sabah uyandığında yanındaki battaniyeyi yine boş görüp Hana için ağlamaya başlamıştı. Annesi tekrar hızla yanına koşup onu susturana kadar kucaklamıştı. Ardından tekrar sundurmanın üzerine oturmuşlar ve yine babasının dönmesini bekleyerek güneşin sessiz bir şahit gibi gökyüzüne yükselişini izlemişlerdi.

Birkaç hafta geçtiğinde Emi, Hana'nın yanında olmayacağının bilinciyle uyanmaya başlamıştı. Başını her sabah battaniyesinin altına saklar ve tekrar uyumaya çalışırdı. Annesi, sabahın ilerleyen saatlerinde yanına gelir ve sırtını nazikçe okşayarak onu kaldırırdı.

Bir sabah Emi, battaniyesinin altından çıkmayarak annesine karşı geldi. "Babam Hana'yı eve getirene kadar kalkmayacağım."

Annesi kayıtsız bir tavırla elini Emi'nin sırtından çekerek yanıtladı. "Bugün dalışa gitmezsek yemeğimiz kalmayacak."

Emi, annesinin huzur veren elini hemen özlemişti fakat yüzünü annesine dönmemek için direndi.

"Babam Hana'yla birlikte eve dönene kadar hiçbir şey yemeyeceğim."

Annesi hemen cevap vermedi. Bu sessizlik Emi'yi telaşlandırıyordu ama Emi olduğu yerde kalıp hiç arkasını dönmedi.

"Benim denize dönmem lazım. Karnımızı doyurmak için üzerime düşeni yapmam gerek. Sonsuza kadar dostlarımızın yardımlarıyla yaşayamayız."

"Ben aç değilim ki." Emi, karnı sabah açlığıyla acıyıp guruldarken bile yalan söylüyordu.

"Ama ben açım. Haydi kızım, işe gitmek zorundayız." Annesi Emi'yi yavaşça sırtından itekledi.

"Sen git, ben babamı bekleyeceğim."

Odada derin bir sessizlik vardı ama Emi, bunun sebebini henüz fark edemiyordu. Annesini sinirlendirmiş miydi, üzmüş müydü? Tam olarak bilemiyordu. Bu sefer arkasını dönmeden annesinin suratına baktı. Ancak annesinin yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Bir an başının dertte olmasından korktu.

"Seni burada bırakamam. Güvenli değil." Annesinin sesi öyle alçak çıkmıştı ki Emi, annesini doğru duyduğundan emin olamayarak tekrarladı.

"Güvenli değil mi?"

"Askerler geri dönebilir." Emi, askeri üniformalı yüzsüz Japon askerlerini hatırlayınca hızla doğruldu.

"Neden gelsinler ki anne?"

"Diğer kızlarımız için. Senin ve geride kalanlar için." Annesi Emi'nin yanağına şefkatle dokunduğunda Emi nihayet her şeyi anlamıştı. Annesi onu da kaybetmekten korkuyordu.

"Beni asla götüremezler anne. Biliyorum, güçlü bir yüzücü değilim ama olacağım. Aynı Hana gibi olacağım. Deniz yanında kalacağım, bunu başarabilirim." Emi doğruldu ve diz çökmüş vaziyette yanında duran annesine baktı. Ardından başını kaldırdı, iyice doğrulttuğu sırtıyla birkaç santim uzamış gibiydi.

"Biliyorum kızım, biliyorum." Annesinin gülümseyişi Emi'nin alışık olduğundan farklıydı. Yüzünde çok güçsüz ve sahte bir tebessüm vardı, öyle ki gözleri bile parlamamıştı.

Anne kız o gün dâhil olmak üzere geri kalan her gün beraber denize gitmeye devam ettiler.

Emi'nin babası bir ay sonra nihayet eve dönmüştü. Fakat yalnızdı. Emi, babasının yüzündeki zayıflıktan ablasını bulmak için çok uzaklara gittiğini anlamıştı. Ancak neden pes edip döndüğünü sormadı. Babasının kalbi zaten paramparça olduğundan onu daha fazla incitmeye dili varmamıştı.

Emi elini kalbine götürüp *haenyeo* olduğu ilk günü hatırladı. Ona bu gücü veren, annesinin korkusuydu. Keşke Hana götürülmeden önce de bu kadar güçlü olabilseydi.

"Ablanın kararı ve kurtulduğun için utanmamalısın." YoonHui'nin bu söylediği Emi'yi geçmişten koparmıştı.

"Ayrıca ablanın 'seks kölesi' olarak çalışmaya zorlanmasında da utanılacak bir şey yok. Çok şey yaşamışsın. Artık mutlu olmayı hak ediyorsun. Boş ver artık, en azından geri kalan hayatında mutlu olabilirsin."

Utanç, Emi için çok ağır bir kelimeydi. Bu kelime telaffuz edildiğinde kulakları dahi acıyordu. Hissettiği utanç âdeta içine işlemişti, ablasının fahişeliğe zorlanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Daha derinlerde bir şeydi, utanç asla kaybolmayacağını bildiği bir parçası olmuştu. Utancı onun *han*'ıydı. Etrafındakiler acılar çekip perişan olurken iki savaşta hayatta kaldığı, adalet için asla konuşmadığı, hayatının amacını hiç anlamadan yaşamaya devam ettiği için utanıyordu.

Bazen dünyaya sadece acı çekmek için geldiğini düşünürdü. Bugünlerde insanlar yaşamın sevincini bulmaya çalışıyorlardı. Ancak bu, onun neslinin hiçbir zaman anlayamayacağı bir şeydi. Mutluluğun basit bir insan hakkı olduğunu asla anlayamazlardı. Fakat şimdi bir ihtimal vardı. Kızını ve Lane'le birleştirdiği hayatını gördüğünde içinde bir umut yeşermişti. Çoğu zaman işlerini bir komutandan emir alır gibi yürütmeye alışkın olan polis babasına benzeyen oğlu bile kendi çapında mutluydu. Hyoung her ne kadar babasına benzese de bu, ona yakışıyor ve Emi'yi mutlu ediyordu. Bu, şu ana kadar umduğundan fazlasıydı. Yaşlı kadının aklına birden bronz kız geldi. Onu görmesi gerekiyordu. En azından bir kez daha görmeliydi.

On Dokuzuncu Bölüm

Hana

Moğolistan,
1943 Sonbaharı

Bir hafta boyunca değişen hiçbir şey olmamıştı, her gün bir öncekinin aynısıydı. Hana, gün boyu kadının peşinde dolanıyor, geceleri çadırda yatıp bu rutinin daha ne kadar böyle devam edeceğini düşünüyordu. Bir sabah kadının dokunuşuyla uyandı, ikisi çadırdan dışarı çıkarken diğerleri hâlâ uyuyordu. Hana'nın elinde bu sefer iki kova vardı. Kadın, kafasını ağıla doğru sallayıp başka yöne gittiğinde Hana tek başına kalmıştı.

Yaralı omzu bu fazladan ağırlığı güçlükle fark ediyordu. Güneş düz arazinin üzerindeki ufukta yeni yeni yükselirken kadın uzakta ışıl ışıl parlıyordu. Hana, ellerini güneşe siper ederek çadırın ilerisine baktı ancak uzaktaki dağlara uzanan uçsuz bucaksız yeşil araziden başka hiçbir şey yoktu. Kadının koyu mor ceketi -Hana buna *del* dendiğini öğrenmişti- uzaktan simsiyah görünüyordu.

Hana, yavaşça arkasını dönüp ağıla yöneldi. Birkaç Moğolca kelime öğrenmişti; köpek *nokhoi*, at *mori*, açlık

olon demekti. İhtiyacı olduğunda hatırlayabilmek için bu yabancı kelimeleri aklında sürekli tekrar ediyordu.

Köpek, Hana geçerken acı acı havladı. Hana, kendi kendine *nokhoi* diyerek kovalardan birini bırakıp köpeğe elini uzattı. Hayvan mutlu bir şekilde elini yalarken, Hana köpeğin açtığı karnını okşamak için diz çöktü. Köpeğin tasması bağlı olmadığından özgürce gezebilirdi ama uzaklaşmıyordu. Köpeğin karnını kaşımak Hana'ya uzun zamandır tatmadığı sıcak bir duygu hissettirmişti. Genç kız gülümsediğini fark ettiğinde hızla durdu ve kovanın sapını eline alıp uzaklaştı. Köpek ise ayağa kalkıp kadının gittiği yöne koştu.

İnek, Hana'nın gelişiyle havayı koklarken, midilliler yumuşak burunlarını genç kızın kollarına sürterek ona günaydın dediler.

Hana, en küçük midillinin burnunu okşayarak, "Sizin yemeğinizi daha getirmedim," dedi.

Ardından midillilerin yanından geçip ineğin yanına diz çöktü. O sırada ayak sesleri duyuldu, Hana'nın çocuğun geldiğini anlaması için arkasını dönmesine gerek yoktu. Çocuk annesi yakınlardayken Hana'yı uzaktan izlerdi ama kadının Hana'yı yalnız bırakması onu cesaretlendirmişti. Çocuk, askerler gibi adım atan Moğol erkeklerinin aksine çok sessiz yürüyordu. Bir an durup Hana'ya selam verdi ama Hana, çocuğun selamını görmezden gelip dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi sütünü sağmaya devam etti. Ne kadar işine odaklansa da kulakları çocuğun her hareketini takip ediyordu. Çocuk bir süre yanında dikildi, ağılın duvarına yaslanmış bir hâlde içeri bakarken çenesi yine kollarının üzerindeydi.

"Altan."

Hana, sesle birlikte çocuğa baktığında çocuk elini göğsüne götürerek tekrarladı.

"Altan." Çocuk, avucuyla bir kez daha göğsüne vurduktan sonra Hana'ya yaklaştı, ifadesi sorgular gibiydi. Bir süre bekledi ama Hana'dan cevap alamamıştı. Çocuk aynı hareketleri yaparak bir daha denedi, fakat Hana hiçbir şey söylemiyordu.

Çocuk üçüncü kez denediğinde Hana'nın ağzından ufak bir kıkırtı kaçtı. Genç kız hemen ağzını kapattı ancak içindeki kahkaha büyük bir baskıya maruz kalan bir baraj suyu gibi dışarı taşıyor, Hana gülmesini engelleyemiyordu. Genç kız uzun süredir kahkaha atmamıştı, kendini âdeta kontrol edemiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, çocuğun yüzü ansızın bulanıklaştı. Çocuğun yüzünü göremediğinden ifadesinin memnuniyetsiz olup olmadığını anlayamıyordu. Çocuk ağıla girip Hana'ya doğru yürüdü. Genç kızın kahkahaları, çocuk yaklaştığında birden kesildi ve gözlerini elinin arkasıyla kurulayarak çocuğu karşılamak için ayağa kalktı.

Yüz yüze geldiklerinde neredeyse aynı boydaydılar. Hatta çocuk birkaç santim daha uzundu, Hana'nın gözlerine bakarken başını hafifçe aşağı eğmişti. Hana, suratının ve boynunun Morimoto yüzünden hâlâ mor olduğuna emindi ama görüntüsünün onu güçsüz göstermesine izin vermiyordu. Çocuğun ona yapacağı her şeye hazır bir şekilde çenesini sıkıp ellerini yumruk yaptı. Debelenmeli miydi, bilmiyordu. Çocuk, yetişkin bir erkek kadar güçlü değildi ama zorlu bir rakip olacağı kesindi. Hana, ona karşı gelirse çocuğun gideceğini umarak en cüretkâr bakışını takındı.

Çocuk elini kaldırdığında Hana, ansızın irkildi. Ancak çocuk göğsüne dokunarak tekrarladı.

"Altan."

Çocuğun içten, koca gülümsemesi gözlerine kadar yayılmıştı. Sonra aynı tutumla Hana'nın göğsüne dokunarak kaşlarını kaldırdı. Hana'ya tutsaklığından beri ilk kez ismi soruluyordu. Genç kız artık adını unutmuştu. Ona randevu-evinde verdikleri ismi mi söylemeliydi, yoksa gerçek adını mı? Hangi ismini söylemesi gerektiğini düşünürken çocuğun parmak uçlarının hâlâ göğsünde olduğunu fark etti. Yavaşça çocuğun eline dokunup elini çekti ve çocuğun kolu yanına düştü.

Sonra nihayet, "Hana," dedi.

Çocuk, Hana'nın ismini birkaç kez tekrarlarken Hana çocuğun telaffuzuna güldü.

"Ha-nah." Genç kız, çocuğu düzelterek adını bir kez daha söyledi.

Çocuk, Hana'nın ismini tekrarladıktan sonra hiçbir ses çıkarmadan kendi göğsüne dokundu.

Hana gülümseyerek, "Altan," dedi.

Çocuk Hana ismini doğru telaffuz ettiği için mutlu olmuştu. Midilliler ayaklarını yere vurduğunda Hana, bir izleyicilerinin olduğunu fark etti. Diğer çadırdaki genç adam, sırıtarak kapı eşiğinden onları izliyordu. Hana kızardı, çocuk adama el salladı ama adam başını iki yana sallayıp tuvaletini yapmak için çadırın arkasına gitti. Kuru toprağa çarpan çişin sesi Hana'yı iyice utandırmıştı. Genç kız süt sağmaya devam etti, sessizliği Altan'a sohbetlerinin bittiğini söylüyordu. Altan, Hana'nın söylemek istediğini anlayıp

onu ağılda yalnız bıraktı. Hana, çocuğun kadının yanına gidişini izlerken kendi kendine *ekh* dedi. *Anne.*

Bir gün babası siyasi şiirlerinden birini okuduktan sonra *kelimeler çok güçlüdür* demişti. *Ne kadar çok kelime bilirsen o kadar güçlü olursun. Japonların kendi dilimizi yasaklamasının sebebi de bu. Kelimelerimizi kısıtlayarak gücümüzü azaltıyorlar.* Hana, çalışırken yeni öğrendiği Moğolca kelimeleri tekrarladı, her bir kelimeye tek tek odaklanıp gücünü arttırıyordu.

İki kova da dolduğunda genç kız kovaları kaldırmayı denedi. İki eline iki kova alıp çadıra dönmek istedi ama kovalar çok ağırdı. Hana bir kovayı iki eliyle taşıyarak çadıra doğru yürüdü. Çadıra girerken sobanın yanında uyuyan adamı uyandırmamaya çalışıyordu. Adamın horultuları Hana'ya huzur veriyordu, çünkü ne kadar uzun süre uyursa o kadar güvende demekti. Genç kız, ikinci kovasını almak için tekrar ağıla döndüğünde diğer çadırdaki genç adamın midillilerin yanında olduğunu gördü.

Hana, ağıla girmeden tereddütle adamı izledi. Adam, pürüzsüz ellerini midillinin tüylerinde gezdirip diken var mı diye kontrol ediyordu. Kalın tüylerin arasındaki birkaç dikeni kopardı ve hayvanın toynaklarını tek tek kontrol ederek ayakları iyi mi diye baktı. Ardından etrafında iki kez dolanıp hayvanı baştan ayağı süzdü ve diğer midillinin yanına gitti. Hana, ağılın girişinde durmuş adamın işini bitirmesini bekliyordu. Adam üçüncü midillinin yanına vardığında Hana'nın varlığını fark etti.

Adam, Hana'ya bakıp bir şeyler homurdandı ama hiç tepki alamadı. Sonra öküzün yanındaki kovayı gösterdi, sabırla bekleyen hayvan Hana'nın dönmesini ister gibi

itaatkâr bir şekilde kovanın yanında dikiliyordu. Güneş yükselmişti, Hana adamın randevuevindeki bazı askerlerden daha yaşlı olduğunu fark etti. Altan'ın büyük ağabeyi olabilirdi. Ondan çok daha uzundu, aralarında en az bir baş boyu mesafe vardı. Omuzları çok geniş, bacakları bir ağaç gövdesi gibi tıknaz ve kalındı. Genç kızın ona karşı koyma şansı yoktu.

Adam, Hana'nın ağıla girmediğini görünce gülümseyerek midilliye doğru bir şeyler mırıldandı. Ardından hayvanın kuyruğunu çekiştirdi ve midilli, koşarak kapıya gitti. Diğer midilliler koşan hayvanın peşine takıldı ve kısa süre içinde çadırın yanından geçip araziye doğru koşmaya başladı. Hana, midillilerin özgürlüğünü hayretle izliyordu. Dördüncü midilli, diğerlerinin ardında yavaş yavaş ilerlerken meraklı gözlerle Hana'yı izliyordu.

Adam, Hana'ya bir şeyler söylediğinde Hana, bu ani iletişim karşısında korkarak yerinden sıçradı. Adam, bir kahkaha atıp ona doğru yürüdü. Genç kız, kayıtsız görünmeye çalışarak dimdik duruyordu. Adam, dibine kadar gelip tam önünde durdu. Sessizlik içinde burun buruna duruyorlardı. Adam, Hana'nın gözlerine bakarken Hana, yine cüretkâr bakışlarla karşılık verdi. Adam gülümsedi, dişleri tütün yüzünden sarı sarı lekelenmişti. Yanık teni, terden parlıyordu. Sonra göğsüne vurarak bir kez daha konuşmaya başladı.

"Ganbaatar."

Adam gülümsediğinde Hana, adamın Altan'la olan sohbetlerine şahit olduktan sonra dalga geçtiğini fark etti. Gözlerini kısıp adama baktı ama hiçbir şey söylemedi. Hızlanan rüzgâr arazideki kuru otları havaya uçuruyordu. Genç kız adama sırtını dönüp sütünü tozlardan korumak için hızla

kovasına yöneldi. Adam, bir kez daha kıkırdayıp son midilliyi de ağıldan çıkardı ve hayvanlarla birlikte dağlara, Altan ve kadının gittiği yöne doğru yürüdü.

Hana ikinci kovayla birlikte çadıra döndüğünde sessizlik karşısında ürkmüştü. Moğol adam yarı giyinik bir hâlde sobanın yanında oturmuş, peynir ve tuzlu etten oluşan kahvaltısını ediyordu. Genç kız elinden geldiğince hızlı bir şekilde sütü kovaya döküp ayrılmak üzere arkasını döndü.

Adam, "Bekle," diye seslendi.

Hana birden duraksadı. Adam Japonca konuşuyordu. Genç kız, arkasını dönüp adama baktı. Adam, ayağa kalkıp pamuk atletini giydi. Adam ağzındaki kuru eti çiğnerken Hana'nın midesi gurulduyordu. Adam giyinip çadırını düzgün bir şekilde omuzlarına attıktan sonra tekrar oturdu.

Ardından yanındaki yastığı göstererek, "Gel, otur," dedi.

Hana, seçeneklerini düşündü. Hızla koşabilir, kadın ve kamptaki diğer insanların gittiği yeri bulabilirdi. Ama döndüğünde adam yine burada olacaktı. Ya da adamla yüzleşip bunun üstesinden gelecekti. Parmaklarını sıkıp ellerini yumruk yaptı, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Genç kız bakışlarını aşağı indirip adamın yanındaki yastığa uzanan görünmez yolda ilerledi.

"Geldiğinden beri tek kelime etmedin," dedi adam, Hana otururken. Hana'ya bakmadan etini çiğnemeye devam ediyor, her ısırığından sonra önünde yeni ve ilginç bir şey varmış gibi etini inceliyordu. Hana'ya da ikram etti ama Hana istemediğini belirtti.

"Japonca konuştuğunuzu bilmiyordum." Hana'nın gözleri dizlerinin önünde, yerdeydi.

"Ah, çok güzel konuşuyorsun. Ne kadar nazik. Bir kızın böyle yumuşak bir sesinin olması çok güzel."

Hana, ansızın gerilmişti. İltifatlar hoş olmayan şeylere yol açabilirdi ancak huzursuzluğunu belli etmemeye çalıştı.

Adam, nihayet ona bakarak, "Neden burada olduğunu tam olarak bilemiyorum," dedi.

Adamın gözleri, ona hoş bir ifade veren tatlı kırışıklıklarla çevrelenmişti. Kalın, yanık teni yaşını belli ediyordu. Hana, bir an adamın Altan'ın babası yerine büyükbabası olabileceğini düşündü. Genç kız hiçbir şey söylemediğinde adam devam etti.

"Onbaşı Morimoto seni buraya getirdiğini neden bana söyledi, biliyorum. Ama burada bulunma sebebini bilmiyorum."

Hana başını kaldırıp adama baktı. Adam, Hana'ya daha önce hiç görmediği özel bir hayvana bakar gibi bakıyor, âdeta ne yediğini ve köklerinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Hana, adamın düşündüğü kadar korkunç olmadığını fark edip omuzlarını düşürdü.

Sonra bir cesaret söze başladı, fakat göz teması kurmamaya özen gösteriyordu. "Size ne söyledi?"

"Yetim olduğunu. Mançurya'da Kwantung Ordusu tarafından kurtarılmışsın. Seni amcana, batıya götürüyormuş. Amcan neden Batı Mançurya'da? Doğrusu bunun cevabını öğrenmek isterim."

Morimoto onun bir fahişe olduğunu değil, yetim olduğunu söylemişti. Genç kızın tüm vücudu rahatlamıştı. Bu adamlar iyi insanlardı. Asla bir yetime tecavüz etmezlerdi. Morimoto'nun böyle söylemesinin sebebi de bu olabilirdi. Hana'nın canının yanmasını asla istemiyordu. Dönene

kadar güvenli bir yerde durmasını istemişti. Hana, adamın duygularını anlamaması için yüzünü elleriyle gizledi.

"Ah, tabii çok üzücü." Adam, Hana'nın bu ifadesini hüzün olarak algılamıştı. "Tamam, başka vakit konuşuruz." Ardından ayağa kalktı ve kapıyı gösterdi. "Haydi, gel."

Hana, adamın peşinden diğerlerinin olduğu yöne gitti. Ayaklarının acısı hâlâ dinmemişti, yaralarının birkaçının tekrar açılacağından korkuyordu. Güçsüzlüğünün belli olmasını istemediğinden çok arkada kalmamak için tüm hızıyla ilerledi. Tüm bu süreç boyunca aklında aynı şey vardı; Morimoto onu almak için dönecekti. *Elbette dönecek,* diye geçirdi içinden ama birkaç saat önceki kadar rahat nefes alamıyordu.

En az bir kilometre yürümüş olmalıydılar; uzun otlar bodur çalılara dönmüştü. Tepelerinde yükselen dağlar gökyüzünü kapatıyordu. Hana, bileklerinde küçük bir çekilme hissetti ama ilerlemek için kendini zorladı, tabii adama çok yanaşmamaya da dikkat ediyordu. Adam, onu ailesinin gözden kaybolduğu yere değil, gizli ormanlıklara götürüyor olabilirdi. Adam, kamptaki diğer adamlardan çok daha yaşlı olmasına rağmen nedense daha güçlü görünüyordu.

Adam, küçük bir tepenin üzerine geldiğinde durdu ve ellerini kalçalarına koyup bekledi. Hana, adamın bir kol uzağında, arkasında durdu ve altlarındaki vadiye baktı. Gözleri görebildiği kadarıyla vadi üstlerinde yuvarlak tohumlar olan yeşil otlarla doluydu. Otlar, en yakın dağın eteklerine kadar uzanıyordu. Altan ile kadın, Ganbaatar ve genç bir adamla birlikte yavaşça eğilip kalkarak bir bir tohumların başında duraksıyorlardı.

Hana, "Ne topluyorlar?" diye sordu.

"Afyon tarlasını görmüyor musun?"

Hana başını iki yana salladı. Adam, suratını incelediğinde Hana kızarmıştı.

"Hiç afyon görmedin mi? Onları ne için topladığımızı biliyor musun?" Adam, yüzünü Hana'ya döndüğünde Hana, birkaç adım uzaklaşıp tarlaya, Altan'a doğru yöneldi. Adam, "Afyon," diyerek gülümsedi. "Gel, küçük oğlum sana bilmen gereken her şeyi öğretir."

Adam, Hana hiçbir şey söyleyemeden küçük tepeden aşağı indi. Hana, olduğu yerde kalakalmış adamın gidişini izliyordu. Altan'ın annesi başını kaldırıp el salladı, Hana yüzü seçilmeyecek kadar uzakta olsa da kadının gülümsediğini biliyordu. Altan Hana'nın olduğu yöne bakıp el salladı. Sonra ona adıyla seslendi, Hana uzun zaman sonra tekrar kendi gibi hissediyordu. Artık randevuevine hapsolan o kız değildi. Bu insanlar, askerlere hiç benzemediğinden yine eskisi gibi Hana oluvermişti. Hana, Altan'ın babasının peşinden afyon tarlasına inip gülümseyerek Altan'ı selamladı.

Çin'in vebası olarak görülen afyonu topluyor olmaları Hana için hiçbir şey ifade etmiyordu. O an Hinata ve çayını düşünüp randevuevine katlanmasına yardım ettiği için Hinata'ya minnet duydu. Tarladalarken, Altan ona afyonları bıçakla nasıl kesip saplarından nasıl ayıracağını gösterdi. Tarladaki sapların tomurcuklarının çoğu koparılmıştı, Ganbaatar sapları küçük bir kumaş parçasının içinde topluyordu. Altan ve Hana'nın işi henüz toplanmamış tomurcukları kesmekti. Hana'nın çalışma tekniğini görmek için paralel hizada çalışıyorlardı ama Hana'nın pek bir tekniği yoktu, Altan ara ara gelip bıçağının açısını düzeltiyordu. Karanlık çöktüğünde tarlanın yaklaşık dörtte üçünü bitirmişlerdi. Altan akşam yemeğini Hana'yla paylaştı ama

genç kız günün geri kalanı boyunca açlık çekmeye devam etti.

Altan'ın babası ona seslendiğinde çocuk da yanıt verdi. Sonra Altan'ın anne ve babası kampa doğru yola çıktı. Çıkagelen midilliler, bir çift itaatkâr köpek gibi peşlerinden geliyordu. Koşarak ağıllarına dönen hayvanlar, birbirlerinin boyunlarını ve kuyruklarını ısırıyordu. Hana, loş gökyüzüne baktı. Büyük kanatlı bir kuşun kara gölgesi arazinin üzerinde geziyordu. Bu, Morimoto'nun bahsettiği şahinlerden olabilirdi. Ganbaatar yanlarına gelip Altan'a bir matara verdi. Altan, mataranın kapağını kaldırdı ve ne yaptığını fark etmeden matarayı dudaklarına dayadı. Sonra utangaç bir şekilde gülümseyerek matarayı Hana'ya uzattı.

Genç kız, "Su mu?" diye sordu.

Altan omzunu silkti. Hana, matarayı Altan'ın elinden alıp kapağını kokladı. Kımızın acı kokusu burun deliklerine sızınca genç kız matarayı hemen Altan'a geri verdi. Altan kahkaha atıp büyük bir yudum aldı. Sonra gülümseyerek tekrar matarayı uzattı. Bu sırada Hana'yı elindeki matarayla dürterek genç kızın anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Ganbaatar bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. Hana merakına yenik düşerek matarayı tekrar eline aldı ve dudaklarına götürüp bir yudum içti.

Kımız çok acıydı, Hana yanan boğazı yüzünden öksürmeye başladı. Altan kahkaha atarak Hana'yı daha fazla içmesi için zorladı. Genç kız, büyük bir yudumun ardından matarayı tekrar Altan'a verdi. Paylaşmak Altan'ı mutlu etmiş gibiydi, Altan uzun bir yudum daha aldıktan sonra matarayı ceketinin iç cebine soktu.

Kuş tekrar daireler çizmeye başladığında Hana başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ganbaatar tiz bir ıslık çalarak kollarını kaldırdı. Hana, büyük kuşun iki kez daire çizip Ganbaatar'ın koluna konmasına şaşırmıştı. Bu, bir kaya kartalıydı. Altan, Hana'ya gülümseyip kartalın boynundaki tüyleri okşadı. Ganbaatar'ın kolunda asil bir edayla oturan kartal, gerçekten harika bir hayvandı. Ganbaatar, Hana'ya bir şeyler söyledi. Genç kız, adama baktığında Ganbaatar kartalın yanına gelmesini işaret etti. Hana, bir an tereddüt etti. Ganbaatar, tıpkı kadının köpekle arkadaş olmasını istemesi gibi Hana'nın hayvanı sevmesini istiyordu.

Hana, hayvanın onu sevmeyip iri pençeleriyle gözlerini çıkarma ihtimaline karşı dikkatli bir şekilde yanaştı. Hayvanın kırmızımsı kahverengi tüyleri ışıl ışıl parlıyordu. Hana, kuşa dokunmak, tüylerinin yumuşaklığını hissetmek istiyordu. Genç kız, elini kaldırıp yavaşça hayvana yaklaştı. Ancak kuş hızlı bir şekilde parmağını kapmaya çalışınca elini süratle geri çekti. Ganbaatar ve Altan ise kahkahalara boğulmuşlardı. Hana, bir adım gerileyerek Ganbaatar ile Altan'a baktı. Komik olan neydi, merak ediyordu.

Ardından, "Parmağımı koparabilirdi," diye bağırdı. Fakat Ganbaatar ve Altan hâlâ gülüyordu.

Altan, Hana'nın öfkesini gördüğünde birden gülmeyi kesip Ganbaatar'ın kolunu dürttü. Ancak faydası yoktu, adam kuşun boynunu okşayarak gülmeye devam ediyordu.

Hana, gitmek için arkasını döndü ama Altan onu durdurdu. Bileğini sıkıca tutmuştu, belli ki gitmesine izin vermeyecekti. Hana, kolunu çekmek istedi ancak Altan ona gülümseyerek Ganbaatar'ın koluna vurdu. Sonra ağabeyine bir şeyler söyledi, söyledikleri Ganbaatar'ın gülmesini

kesmişti. Utanmış görünen Ganbaatar, Hana'nın yüzüne bakamıyordu. Bir süre sonra kartalın üzerine bir örtü örtüp beklemeye başladı. Kuşun gözleri kapandığında Altan Hana'ya işaret ederek tekrar kuşu sevmesini söyledi.

Hana artık kuşu sevmek istemiyordu. Tekrar tuzağa düşmemek için çekip gitmenin daha iyi olacağını düşündü ama Altan'ın ifadesindeki bir şey fikrini değiştirmişti. Genç kız, bir kez daha kartalı sevmek için uzandı. Gözleri kuşun gagasındaydı, hayvanın onu tekrar ısırmaya çalışacağından emindi ama bu sefer hiç tepki almadı. Parmakları, kuşun boğazındaki yumuşak tüylerde geziyordu.

Hana'nın ağzından şaşkın bir kahkaha kaçtı. Nasıl keyif aldığının görülmesi hiç umurunda değildi. Kartalın yumuşak tüylerin altındaki kaslar çok güçlüydü. Hana, hayvanın kusursuzluğu karşısında hayrete düşmüştü. Ganbaatar nihayet gülümseyerek kuşu okşadı. Hana da ilk defa Ganbaatar'a gülümsedi, adamın ne düşüneceğini umursamıyordu. O an önemli olan tek şey devasa hayvanın yumuşak tüylerinden aldığı zevkti.

Üçü, kampa dönmek için küçük tepeye doğru yol aldı. Yolun çoğunu sessizlik içinde geçirmişlerdi. Başlarının üzerinde yuvalarına dönen kuşlar cıvıldıyordu. Uzun çimlerin arasında esen serin rüzgâr, Hana'nın parmak uçlarını gıdıklıyordu. Hana, Altan'ın yakınlığını düşünmeden edemiyordu. Altan, baskın olup tehditkâr davranmak yerine onu huzursuz etmemek için mesafesini koruyordu. Altan, ona köyünde

annesinin pazardaki tezgâhını ziyaret eden çocuğu hatırlatıyordu; kibar, meraklı ama sınırlarını bilecek kadar zekiydi.

Her ne kadar konuşamasalar da Hana arkadaşlığa doğru ilk adımlarını attıklarını hissedebiliyordu. Genç kız, Altan'a bakmamak için etrafına göz gezdirse de yanında yürüyen Altan'ın her hareketini hissedebiliyordu. Altan'ın bir bölümü, Hana'nın zırhını indirmiş gibiydi.

Kampa yaklaştıklarında köpek havlayarak bacaklarının etrafında daireler çizmeye başladı. Hayvan akşam yemeğinin verileceğini bildiğinden mutlu bir şekilde zıplıyordu. Hana'nın elini yalayıp Altan'a koşarak zıpladı ve şakayla kulağını ısırdı. Altan, gülerek köpeği itelerken Ganbataar Hana'ya el sallayıp çadıra yöneldi.

Altan, ağabeyinin arkasından gidip sepetini içeri koydu, ardından tekrar dışarı çıkıp köpeğin peşinden koştu. Hana, kendini onlara bakıp gülümserken bulmuştu. Gece çökerken genç kız, ağılın yanında durup en küçük midilliyi severek çocuğun köpeği sevişini izledi.

Akşam, diğer akşamlardan farksızdı. Tabii, Altan'ın Hana'nın yanında, annesinin eski yerinde oturması dışında... Hana, bir şey fark etmemiş gibi yapsa da Altan'ın şarkı söylerken ona bakıp gülümsemesi, omzunu nazikçe dürtüp onu katılması için cesaretlendirmesi bunu imkânsız kılıyordu. Diğerleri Altan'ın coşkusunu fark etmemiş gibi yapıyordu. İnsanların ve mekânın yabancılığı giderek dağılıyor, Hana aile ve beraberlik duygularını bir kez daha tadıyordu. Yine de başkalarının yanında şarkı söylemeyi, gülmeyi ya da kahkaha atmayı reddetmişti. Bu kadar çabuk pes etmek onun için çok ağır olurdu, ancak ritimle yavaş yavaş sallanıyordu. Altan, Hana'nın sallandığını fark edince daha

çok gülümsedi. Adamlar daha yüksek sesle söylüyor, evin annesinin gözleri ateş ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

Ganbaatar gitmek için kalktığında son közler de kızarmıştı. Altan'ın babası kampın arkasında kalan genç adamla birlikte dışarı çıktı. Hana, bu adamın ismini henüz öğrenememişti. Çadırın ardından şarkı sesleri gelmeye devam ediyordu. Altan duvarın oradaki çekmeceye gidip bir şey aldı, sonra Hana'nın yanına dönüp elindekini ona uzattı. Bu, küçük deri bir keseydi. Hana, bir an tereddütte kalarak Altan'ın annesine baktı, fakat kadın arkasını dönüp temizliğini yapmaya devam etti. Altan, elindeki keseyle Hana'nın elini dürttüğünde genç kız, onu gücendirmek istemeyerek hediyesini kabul etti. Hana, kesenin ipini dikkatli bir şekilde çözüp içine baktı. İçinde ipek kadar yumuşak bir şey vardı. Altan, Hana'nın hediyesini göstermek için hevesli bir şekilde kesenin içindeki el yapımı kuşağı çıkardı.

Renkli desenler yarı karanlıkta bile ışıldıyordu. Maviler, kırmızılar, turuncular... Tüm renkler çok parlaktı. Aralarındaki kuşak, ışıl ışıl parlıyordu. Altan, Hana'nın belini işaret ederken Hana, ne yapacağını bilemeyerek donakalmıştı. Altan bir kez daha denedi, sonra başını iki yana sallayıp gülümseyerek kuşağı Hana'nın beline sardı ve iki sağlam düğüm attı. Hana'nın kalbi, Altan'ın yakınlığı yüzünden hızla çarpmaya başlamıştı. Altan, arkasına yaslanıp bir süre Hana'yı inceledikten sonra mutlu olmuş gibi başını salladı.

Altan, ansızın yerinden kalkıp adamların peşinden dışarı çıktı. Hana, kadının kuşağı fark ettiğini görünce kızardı. Kadın, Hana'ya bakarak gülümsedikten sonra birlikte ortak uyku alanındaki postu serdiler. Hana, kadının bakmadığını düşündüğü bir anda pürüzsüz ipeğe dokunarak gözlerini kamaştıran renkleri inceledi. Koyu renkler, kırmızı sarı

çiçeklerle ve yeşil yapraklarla vurgulanmıştı. Kara sarmaşıklar gerçekten muhteşemdi. Kuşak elde dikilmişti. Hana, bu güzel kuşağın annesi tarafından Altan'a yapılıp yapılmadığını merak etti. Peki, Hana'nın belini süslediğini görürse ne düşünecekti?

Gecenin ilerleyen saatlerinde Hana sıcacık, müzik dolu rüyalar gördü. Babası zitherini çalıyor, annesinin kahkahaları küçük kulübelerinde yankılanıyordu. Hana, çıplak ayakla parmaklarının ucunda daireler çizerek küçük kız kardeşiyle dans ediyordu. Ateşin sıcaklığı, söylenen şarkı, babasının zitherin tellerini çeken parmakları... Her şey çok gerçekçiydi. Genç kız, panjurlardan içeri sızan tuzlu denizin kokusunu bile alabiliyordu Eve dönmüştü. Sanki hiç kaçırılmamış, sanki hiç kötü bir şey yaşamamıştı. Kardeşinin küçük elleri avucunun içinde dans ederken başını geri atmış bir hâlde ezbere şarkısını söylüyor, annesi onları alkışladıkça sonsuza dek dans etmek istiyordu.

Sonra yakınlarda bir köpek havladı. Bu tanıdık kalın ses, ona daha önce duyduğu bir şeyi hatırlatmıştı. Köpek tekrar havladı, üç derin havlama işitildi. Hana, ansızın dans etmeyi bıraktı, kimse fark etmese de kolları ağır bir şekilde iki yanına düşmüştü. Şenlik onsuz devam ediyordu. Kız kardeşi fırtınaya yakalanmış bir yaprak gibi etrafında dönüyor, annesinin ağzından tatlı, keyifli kahkahalar kaçıyordu. Genç kız birden rüya gördüğünü fark etti. Ailesini bırakmak istemiyordu ama yavaş yavaş uyanıyordu. Babası zitherini çalmayı bıraktığında lütfen durma dedi. Babasının gözleriyle buluşan bakışları acı doluydu. Hana, çadırın dışındaki sabah kuşlarının bozkır sakinlerini uyandırmaya çalıştığını bile duyabiliyordu. Genç kız, postunun üzerinde birkaç kez döndü ve aniden gözlerini açtı.

Yirminci Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Küçük hastane odasındaki tüm yüzler Emi'ye odaklanmıştı. Herkes üzerine titriyordu. Emi'nin istediği tek şey ise onu hemen heykelin yanına götürmeleriydi.

Yaşlı kadın, "Susadım," dediğinde Lane ona su getirmeyi teklif etti.

"Anne. Neden uzanıp dinlenmiyorsun?" YoonHui ise annesini yatmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Hayır, dinlenecek vaktim yok. Heykeli görmem lazım."

"Bugün göremezsin. Önce dinlen, kendine iyileşmek için şans tanı. Seni birkaç hafta içinde heykele götürürüz."

"Birkaç hafta mı?" Emi'nin sesi niyet ettiğinden yüksek çıkmıştı. "Birkaç haftam yok. Anlamıyor musun?" Yaşlı kadın bacaklarının üzerindeki örtüyü atıp yataktan çıkmaya yeltendi.

Ancak oğlu hızla yanına koşup kaçmasını önledi. "Dur. Hiçbir yere gitmiyorsun. Gerekirse seni bu yatağa zincirlerim."

Emi birden buz kesti. Oğlu, aynı kocası gibi konuşmuştu. Yaşlı kadın, bu ani benzerlik karşısında şok olarak oğlunun suratına baktı.

"Tıpkı baban gibisin." Bu sözler Emi'nin ağzından birden çıkmıştı.

Hyoung, şaşırmış görünüyordu. Kaşlarını çatmış, yüzü öfkeden çizgi çizgi olmuştu.

Boğuk bir sesle, "Ondan neden bu kadar nefret ettin?" diye sordu.

Emi'nin ruhunda çok fazla yara izi vardı. Şimdi, buna ne kadar engel olmaya çalışsa da çocuklarının da bu yara izlerini taşıdığını fark etmişti. Kayıp ablasını bulmak için Seul'a yaptığı son seyahat, geçmişine açılan kapıları yıkmış ve her şeyi açığa dökmüştü.

"Babanızla aramızdaki anlaşmazlığın birçok sebebi var. Anlatamayacağım kadar çok. Ama tüm bunlar onunla benim aramda."

Hyoung sessizce, "Babam öldü," dedi. "Öleli beş yıl olacak, ölü bir adamı affedemez misin?"

Küçük odada ağır bir huzursuzluk hâkimdi. Bu sırada elinde bardakla dönen Lane, bardağı Emi'ye mi uzatmalı, yoksa kapının yanında mı durmalı bilemiyordu. Emi, Lane'e gelmesini işaret etti. Lane, bardağı Emi'ye uzattıktan sonra herkes yaşlı kadının suyunu içmesini izlemeye başladı. Emi, son yudumunu bitirene kadar durmadı. Bardağını yatağının yanındaki tepsiye bıraktığında Hyoung, annesinin yanına yaklaşıp elini kavradı.

"Anlat bana anne. Babam bu kadar affedilmez olunacak ne yaptı? Gerçeği bilmem lazım. Bilmeyi hak ediyorum, ikimiz de hak ediyoruz."

Hyoung, elini YoonHui'ye uzattı. YoonHui, Hyoung'ın yanına geldiğinde ikisi de çocuk gibi görünüyordu. Yılların izleri aniden yüzlerinden silinmişti. Emi'nin tek gördüğü

hayatında yaşadığı *iki aşktı*. Bu iki çocuk, onun sevgisiz bir evliliği devam ettirme sebebiydi. Arkasına bakmasına engel olmuşlardı. Gerçeği onlara borçlu olduğunu biliyordu, fakat anlatacaklarını dile getirmekten çok korkuyordu.

"Büyükannenizin nasıl öldüğünü size hiç anlatmadım."

"Anne..." Hyoung'ın cümlesi kardeşi yüzünden yarım kaldı. YoonHui, ağabeyini hızla susturarak annesinin elini avucuna aldı.

"Devam et, anne. Nasıl öldü?"

"Kore Savaşı başlamadan hemen önceydi. Babanızla yeni evlenmiştim. Babanız, büyükannenize hiç güvenmiyordu. Onu sürekli kırmızı olmakla suçluyordu."

Lane, araya girerek, "Kırmızı mı?" diye sordu. "Yani komünist mi?"

"Evet, yani bir Kuzey Kore sempatizanı. Bir isyancı."

"Ama babam basit bir balıkçı değil miydi?" Hyoung'ın suratındaki ifade tıpkı çocukluğundaki gibiydi. Ne zaman kafası karışsa ya da bir şeyleri anlamlandırmaya çalışsa böyle bakardı.

Emi, "Asıl mesleği polislikti," diye cevapladı. "İkinci iş olarak balıkçılık yapardı ama çok iyi bir balıkçı da değildi."

Emi'nin kızı Kore Savaşı'nın tarihiyle ilgili çok şey biliyordu. Bu, bir Kore Edebiyatı profesörü olarak onun uzmanlık alanıydı. YoonHui oldukça sessizdi ancak Emi kızının, savaşın gerçeklerini bir bir aklından geçirdiğini çok iyi biliyordu.

Oğlu, her zamanki sabırsızlığıyla, "Büyükannem nasıl öldü?" diye sordu.

"Komünist isyancılar geceleri, polisler tarafından yakılan evlerin közlerinden yükselen dumanlarda gizlenerek

köylere gelirdi. Evleri harap edilen adamları kendi aralarına alır, kapı kapı gezip erzak toplarlardı. Bir polis olarak babanız isyancıları bulmakla yükümlüydü. Tabii, onlara yardım eden herkesi de cezalandırması gerekiyordu. Büyükannenize asla güvenmemişti. Annemin isyancı olmadığına ikna olması için her şeyi söyledim ama hep büyükannenizin onlara yardım ettiğine inandı. Ona isyankâr ve kırmızı derdi... Hatta bunu bazen yüzüne bile söylüyordu.

Hyoung bir kez daha araya girerek, "Peki öyle miydi?" diye sordu.

Emi durup rahatsız hastane yatağında pozisyonunu değiştirdi. Kendini geçmişe, o günlere ve çok yakın hissettiği anılara kaptırmıştı. Tabii, hissettiği acı da dün gibiydi. Havaalanını, hastane yatağının altında görebiliyordu. Sanki bir uçaktaydı, hastanenin parlak zemini bin mil aşağısında gibiydi. Pistin ardındaki tarlaların yığınlar halinde yükselen kara toprakları, manzarayı kapatıyordu.

"Bilmiyorum. Uzun saatler dalıyordum. Babanız, büyükannenizin benimle dalmasına izin vermiyordu. Anneme güvenmezdi. Bu yüzden yalnız çalışıyor, geceleri yorgun argın dönüp bir taş gibi uyuyordum. Ve gençtim. Çoğu şey bana anlamlı gelmiyordu. Hatta hâlâ anlamlandıramadığım şeyler var."

"Bir gün eve döndüm, annem gitmişti. Babanız, annemin nerede olduğunu söylemedi. Annemden bir haber almak için tüm köyü aradım. Kimse bir şey söylemedi. Babanızdan çok korkuyorlardı." Emi, alnına dokunup yoldan geçerken gördüğü insanların yüzünü hatırladı.

YoonHui birden, "Hatırlıyorum," dedi. "Herkes babama bir tuhaf bakıyordu. Çocukken anlamıyordum...

Ama şimdi sen söyleyince anladım. Demek ondan korkuyorlardı."

Kızının yüzündeki ifade Emi'nin kalbini acıtmıştı. Küçücük kalbine çok fazla sır ve yalan sığmıştı. Yaşlı kadın kızının kalbinin arkadaşı JinHee'ninki gibi kocaman olmasını isterdi. Arkadaşının dalgalarla gelen neşeli kahkahaları hâlâ kulağındaydı.

"Büyükannemi ihbar etmiş, değil mi?" diye sordu YoonHui.

Sesi, bu gerçeği bunca yıldır biliyormuş gibi emindi. Ama bunu bilmesi imkânsızdı. O yıllarda henüz doğmamıştı.

"Bunu bana hiç itiraf etmedi. Hiç. Ölüm döşeğinde bile." Ellerini izleyen Emi, başını kaldırdığında kızıyla göz göze geldi. "Ama biliyorum. İçten içe, onun yaptığını biliyorum. Hep emindim. Babanızla severek evlenmedim. Zaten bunu fark ettiğinizi biliyorum. Savaş yüzünden evlenmek zorunda bırakıldık. O, bir polisti. Devlet için çalışıyordu." Emi çocuklarının, babalarıyla evlenmeye zorlandığı gün hakkında bir şeyler sormamasını umdu. Bu bilginin onları çok fazla incitmesinden korkuyordu. Elleri yavaşça titremeye başlamıştı, ellerini bir türlü sabit tutamıyordu. Oğlu, annesinin ellerini avuçlarına aldı. Oğlunun sıcaklığı, Emi'ye cesaret vermişti.

"On dört yaşındaydım, babanızla yeni evlenmiştim. Kapıda bir savaş daha vardı. Büyükanneniz evlendikten birkaç ay sonra ortadan kaybolmuştu. Çılgına dönmüştüm. Evde beni korkutan bir yabancıyla tek başına kalmıştım. Anneme ihtiyacım vardı. Onu bulmam gerekiyordu. Aylar geçti, yıllar geçti, annemden tek bir haber bile almadım. Sanki yer yarılmış içine girmişti."

Emi, aklını kaybetmemek için verdiği uğraşları hatırlayarak duraksadı. Ablasını Japonlar, babasını Koreliler almıştı. Yetmezmiş gibi biri annesini götürmüş ve hayatta bir başına kalıvermişti.

"Annemin idam edildiğini öğrendiğimde sana hamileydim." Emi, Hyoung'a bakarak devam etti. "İki yıl boyunca annemin nerede olduğunu bulamamıştım, bir gün arkadaşım eve gelip tüm siyasi tutsakları öldürdüklerini söyledi. Hemen polis merkezine koştum, annemi öldürüp öldürmediklerini öğrenmem gerekiyordu. Tabii, kimse bir şey söylemedi, ben de tutsakların listesini görmek istedim. Devlet evrak işleri konusunda çok hassastı, her şeyi kayıt altına alıyorlardı. Ama babanız ne polis merkezine girmeme ne de bana listeyi göstermelerine izin verdi. Onu tehdit ettim. Listeyi göstermezlerse kendimi ve doğmamış çocuğunu öldüreceğimi söyledim. O ana kadar hamile olduğumu bile söylememiştim."

Emi anlatmaya devam ederken artık oğluna bakmıyordu. İçinde korkunç bir suçluluk duygusu vardı. Anneliğini ve anneliğin ona verdiği sorumlulukları yok saymıştı. Bir jürinin önünde olsaydı, büyük ihtimal hiçbirinin oyunu alamayacaktı.

Kocası, Emi'ye boğazına bir hançer saplamış gibi bakmıştı.

Kuşkulu bir edayla, "Hamile misin?" diye sormuştu.

Polis merkezi birden sessizleşmiş, birkaç polis memuru dışarı çıkmıştı. Emi, kocasının gözlerine bakamıyordu. Bakışlarını masaya indirdiğinde birden önündeki masanın HyunMo'yla evlenirken imza attığı masa olduğunu fark etti.

"Evet."

"Ne zamandır biliyordun?"

HyunMo, Emi'ye âşıkmış gibi şefkatle bakıyordu fakat Emi, onunla sadece ailesinin sahip olduğu toprak için evlenen bir adamın onu sevebileceğine zerre inanmıyordu. HyunMo, Emi'nin koluna uzandı ama Emi, hızla geri çekildi. HyunMo geceleri evliliklerinin avantajlarından faydalanabilirdi ama gün içinde Emi'ye rızası dışında dokunamıyordu. Bu öylesine bağlı kalınan bir karardı ki Emi, kocasına karşı direnmeyi bir kenara bırakmış ve böylece bu zoraki hayatta birlikte yaşamaya katlanabilmişlerdi.

"Sadece birkaç ay oldu. Anneme ihtiyacım var. Onsuz yapamam."

Emi, yalvaran bakışlarla kocasının gözlerine baktı, annesine ne kadar ihtiyacı olduğunu kelimelerle ifade edemiyordu. Henüz on altı yaşındaydı. Doğum yapmaktan ve annelikten korkuyordu. Fakat en korktuğu şey artık ona ait olmayan bir hayatta izole olmuşken bir çocuk büyütmekti.

"Beni şimdi de kendi çocuğumuzla mı tehdit ediyorsun?"

HyunMo gözlerinde ihanete uğramış gibi bir ifade vardı, fakat Emi'nin umurunda değildi. Başta aynı duyguları Emi'ye yaşatan da kendisiydi. Ailesinin toprağını ve masumluğunu çalmıştı. Şimdi ise dürüstlük taslıyordu. Emi, çenesini kaldırıp HyunMo'nun gözlerinin içine baktı.

"Evet."

HyunMo'nun omuzları düştü ancak hiçbir şey söylemeden odanın kapısını açtı ve bir polise seslendi.

"Listeyi göster."

Polis, "Ama efendim..." diye kekeledi. Adam telaşlı bir şekilde bir Emi'ye, bir HyunMo'ya bakıyordu

"Göster dedim."

Emi, HyunMo'nun buruk bir şekilde odadan ayrılışını izledi. Onu ilk defa bu şekilde görmüştü. Sonrasında HyunMo, Emi'den tamamen uzaklaşmış ve Emi'nin onu incitmesini imkânsız hâle getirmişti. Onun rızası dışında kararlar alan bir baba oluvermiş, mesela kızını annesinden habersiz okula göndermişti. Ara sıra Emi'ye yanaşıp ona fiziksel ya da duygusal olarak dokunmaya çalışmış ama Emi her seferinde kaçınmıştı. Annesinin ortadan kayboluşu ve ölümündeki parmağı yüzünden onu hiç affetmemişti. Emi, hikâyesini bitirirken çocuklarının yüzüne baktı.

"Babanız listeye bakmama izin verdikten sonra polis merkezinden ayrıldı. Annemin isminin listede olduğunu biliyordu çünkü listeye koyulmasına o sebep olmuştu. Annemin isminin orada olduğunu öğrenmem için listeye bakmama gerek yoktu. Yine de baktım. Yüzlerce ismin arasından annemin adını aradım. Onca zaman hapiste kaldıktan sonra bir gün idam edilmiş."

Emi, annesinin ismini listede okuduktan sonra kendini en yüksek uçurumdan aşağı atmaya kararlı bir şekilde deniz kenarına gitmişti. Bu dünyada bir başına kalmış ve yeni bir düşman tarafından hamile bırakılmıştı. Ama uçurumda durmuş kuvvetli ekim rüzgârıyla sallanırken atlayamadığını fark etmişti. İçinde büyüyen bebeğini çok sevdiğine karar vermişti.

Yaşlı kadın oğluna bakarak, "Hayatımı kurtardın," dedi. "Hamile olmasaydım, nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum. Seni dört gözle bekliyordum. Sen benim bir parçam olacaktın. Annem, babam, hatta ablam. Kanları senin damarlarında dolaşacaktı. O zamanlar tek inandığım buydu. Şimdi

inandığım şeylerin gerçekleştiğini görebiliyorum. O günlerde ailemi kalbime gömmüştüm. Kendim için, senin için gömmek zorundaydım. Sonra eve, babanıza döndüm ve bunu kimseye anlatmadım... Yani şimdiye kadar."

"Anne..." Sessizce fısıldayan Hyoung'ın gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Emi, oğlunun yetişkinliği boyunca ona hiç bu kadar şefkatle baktığına şahit olmamıştı. "Bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun. O senin babandı, doğru olan babanı sevmendi. Babanı sevmene engel olamazdım."

"Ama o senin anneni öldürmüş... Büyükannemizi öldürmüş." Bu kelimeler Hyoung'ın ağzından hızla dökülmüştü.

Emi, Hyoung'ın ne düşündüğünü biliyordu. Çocukları çocuklukları boyunca annelerinin neden babalarının sevgisine cevap vermediğini düşünmüş, neden en güzel şakalarına gülmediğini, hatta yanında uyumadığını merak etmiş olmalıydı. Bazen Emi'yi gecenin geç saatlerinde ön verandada otururken bulurlar ve neden uyumadığını sorduklarında cevap alamazlardı. Emi'nin çocuklarını koruma yöntemi buydu; onları dünyanın tüm kötülüklerinden soyutluyor, çocuklarının, kendi yaşadığı acıları tatmasını asla istemiyordu. Çocuklarını tüm özverisiyle karanlıkta gizlemeye çalışıyor, fakat bunu yaparken sevgiden yoksun büyümelerine sebep oluyordu.

"Evet, babanızın yaptıkları büyükannenizi öldürdü ama o devletin kuklasıydı. Ona söyleneni yaptı. Savaş dönemiydi. İnsanlar birbirlerine karşı acımasız suçlar işlediler. Çok... Çok fazla insan öldü. Ama savaş işte. İnsanlar ölür. Hayatta kalmayı başaranlar ise öyle ya da böyle yanlış yollara düşer."

Kore Savaşı tam bir kan gölüydü. Emi, komşuların birbirine nasıl sırt çevirdiğini hatırlıyordu. 1950'de, savaş başlamadan yıllar önce bile biri diğerine o fırsatı vermeden, diğerini ajan olmakla suçluyordu. Annesinin yaşlı dalış arkadaşlarından çoğu ortadan kaybolmuştu. Oğlu olan her anne evladını kaybetmiş, kızı olan her anne kızını ellere vermiş ya da evine asla güvenemediği adamlar almıştı. Tüm adanın yüreği aynı acıyla dağlanıyordu.

Emi acısını Jeju Uluslararası Havaalanı'nın altına gömmüştü. O zamanlar orası askeri bir havaalanıydı. Japon İmparatorluğu Hava Kuvvetleri, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından adayı terk ettiğinde havaalanını da boşaltmıştı. Burada yedi yüzden çok siyasi suçlu asılmıştı ki Emi'nin öğrendiğine göre bu kişilere annesi de dâhildi. İnsanlar sıra sıra asılmış ve devasa bir çukurun içine üst üste gömülmüşlerdi.

Askeri havaalanı, uluslararası havaalanına dönüştürülürken kimse yepyeni pistlerin altında neler olduğundan bahsetmemişti ancak bu, soykırımı yaşayanların asla unutmadığı bir şeydi. Emi'nin asla uçağa binememesinin sebebi de buydu. Uçağın annesinin işaretsiz mezarının üzerinde ilerlediğini düşünmek midesine kramplar girmesine ve ağzının kurumasına sebep oluyordu.

Emi on altı yaşına geldiğinde sevebileceği bir ailesi yoktu, öksüz ve yetim kalmıştı. Fakat içinde büyüyen bir umut vardı. Oğlu 1950'de, Kore Savaşı'nın resmî olarak başladığı tarihte doğmuştu. Üç yıl sonra savaş bitmek üzereyken de kızı dünyaya gelmişti. HyunMo ve Emi savaş boyunca beraber yaşamıştı. Savaştan sonraki dört yıl ise ruhları birbirine dahi değmemişti. HyunMo yalnızca ölüm döşeğinde gerçek duygularını açıklamıştı.

Kanser yüzünden ölüyordu, ciğerleri ve karaciğeri tümörle kaplıydı. Gün boyu, ağlarının balıkla dolmasını beklerken dahi pipo içerdi. Sonunda kırk beş kiloya kadar düşmüş ve başını kaldırıp çocuklarına ve torununa güçlükle bakar olmuştu.

Kesik nefeslerinin arasından, "Çocuklarım için teşekkür ederim," diyebilmişti.

Emi, kocasının alnını ıslak bir bezle siliyordu. Birden durup HyunMo'nun gözlerine baktı. Bu, kızı *haenyeo* olmayı reddettiğinden beri yapmadığı bir şeydi. HyunMo'nun sağ gözünde beyazımsı bir katarakt oluşmak üzereydi, gözünün sararan beyaz kısımları öfkeli kırmızı kan damarlarıyla kaplanmıştı. Olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Emi, kendininkiyle kıyaslandığında kocasının hayatının ne kadar güç olduğunu düşündü.

"Ben seni hep sevdim." HyunMo fısıldayarak Emi'nin eline uzandı ancak Emi içgüdüsel bir hareketle elini çekti. HyunMo Emi'nin alışkın olduğu kararlılıkla yavaşça gözlerini kırptı.

Ardından elini indirip iyice çöken göğsünün üzerine yerleştirdi. "Tabii, kendi tarzımda."

Emi, bakışlarını HyunMo'ya indirip onun ne zaman bu kadar yaşlandığını düşündü.

"Ben öldükten sonra benden nefret etme, olur mu?" HyunMo bu söylediğiyle Emi'yi gafil avlamıştı. Emi'nin suratında oluşan şaşkın ifade onu güldürdü ancak gülümsemesi hızla öksürüklere dönüştü.

Emi ellerini yavaşça kocasının göğsüne koyup şiddetli titremesini kesmeye çalıştı. HyunMo, öksürükleri dindiğinde avuçlarını Emi'nin ellerinin üzerine koyup yavaşça bileklerini kavradı.

"Eğer beni affedebilirsen atalarım için tütsü yak, olur mu?" HyunMo'nun kırmızı gözleri Emi'nin gözlerine öyle bir bakıyordu ki kırılgan bedeni için son bir nefes ister gibiydi.

HyunMo'nun gözlerinin içine bakmak bir yabancının anılarında gezmek gibiydi. Emi, nihayet kendini topladığında sesi sert ve acı doluydu.

"Seni ne için affedeceğim ki? Annem için mi?"

HyunMo, Emi'nin bileklerini bıraktığında elleri iki yanına düştü. Ardından gözlerini çok yavaş bir şekilde kırptı. Göz kapakları öyle yavaş açılıp kapanıyordu ki günler geçiyor gibiydi. Birden tıkanan göğsünü boğuk bir öksürük kapladı. Ağzından motor yağını andıran kara bir kan çıkıverdi. Emi, bir görev edasıyla hemen kocasının ağzını sildi.

"Beni affet... Bunu kelimelerle ifade edemeyecek kadar çok istiyorum... Beni her şey için affet."

O günden sonra HyunMo, Emi'ye başka hiçbir şey söylemedi. Hayata iki hafta daha tutunmayı başarmıştı ama vücudu öyle acı çekiyordu ki Emi, en büyük düşmanının bile bunları yaşamasını istemezdi. Nihayet öldüğünde kendi de kurtulmuştu ama Emi, kocasını gömerlerken hissettiği sızıya şaşırmıştı. Onu üzen artık birer yetişkin olan çocuklarının yüzünden düşen yaşlar olabilirdi, fakat emin olamıyordu.

Şimdi bile HyunMo'nun acılı ölümünü düşündüğünde ondan nihayet kurtulduğunda nasıl hissettiğinden emin değildi. Geriye baktığında yine bir şey hissedemiyordu, kendi kocası için tek kelimeyle kayıtsızdı. O zamanlar, öfkesine yenilmemek için yapmak zorunda olduğu şeyi yapmış, tekrar var olmaya devam edene kadar duygularını bastırmıştı.

Bir keresinde ablası ona dans eden kelebek demişti. Gökyüzündeki kuşlar gibi hayat dolu, cıvıl cıvıl ve özgürdü. Emi, o küçük kızın ortadan kaybolup arkasında bu duygusuz kadını bıraktığı günü hatırladı. Çocukluğunun acı dolu anları bir bir gözünün önünden geçiyordu ama o canına tak eden noktanın, polis merkezinin önünde annesinin ismini listede gördüğü an olduğunu biliyordu. İşte o gün ikisi de ölmüştü.

Emi, birden kızına dönüp, "Büyükannen için tütsü yakacak mısın?" diye sordu.

"Ne?" YoonHui'nin yüzünde ansızın acı ve endişe dolu bir ifade belirmişti.

"Ben..." Emi'nin sesi giderek kısıldı. "Ben atalarımız için tütsü yakmadım." Yaşlı kadın annesinin yüzünü gözünün önüne getirdi, annesinin ölümden sonra huzur bulup bulamadığını merak ediyordu.

"Böyle şeyleri kafana takma anne." Hyoung'ın sesinde gizli bir öfke vardı. "Sen sadece iyileşmene bak." Hyoung gülümsemeye çalıştı ama Emi, oğlunun beyninin içindeki çatışmayı görebiliyordu.

Geçmişe dair gerçekleri tek tek anlatmak çok zorlu bir görevdi. Emi'nin göz kapaklarına çöken büyük ağırlık, gözlerinin sonsuza dek kapanması için yalvarıyordu. Emi, alnına dokunup parmak uçlarını tenine bastırarak hissettiği acının onu hayata geri getirmesini bekledi. Az vakti kalmıştı ama hâlâ çok iradeli bir kadındı. Çocuklarının, babalarının suçlarını ve onlardan gizlediği sırları affetmesini beklemeyecekti. Yapması gereken bir şey vardı.

Birden, "Heykele gitmem lazım. O heykeli tekrar görmeliyim," dedi.

"Hastaneden çıkamazsın. Hastasın, kalbin çok zorlanır." YoonHui sorumlu bir çocuktan çok bir anne gibiydi. "Birkaç gün içinde gideriz ama sen iyileştikten sonra."

"Hayır, bugün gitmem gerek. Şimdi. Hemen görmem lazım."

"Gidemezsin anne. İyi değilsin!" YoonHui bağırmaya başlamıştı, Lane onu sakinleştirmeye çalışırken Hyoung sessizce ayaklarına bakıyordu.

"Ben seni götürürüm." Hyoung'ın fısıltıyı andıran kısık sesini kız kardeşinin tiz çığlıkları takip etti.

"Götüremezsin! Onu kontrol altında tutmaları için hastanede kalması gerek! Gidemez! Şu an hiçbir yere gidemez."

YoonHui kriz geçirmek üzereydi. Lane kolunu YoonHui'nin omuzlarına sardı, yaralı çocuğunu sakinleştiren bir anne gibiydi fakat bir fark vardı; YoonHui'nin dizi değil, kalbi yaralıydı.

Kimse başka bir şey söylemedi. Hyoung, tekerlekli sandalye bulmak için odadan çıkarken YoonHui söyleyecek bir şey kalmadığını anlayıp sessizleşmişti. Bir şey söylemek yerine annesinin yanına gidip yanağına bir öpücük konduarak eline uzandı. Yine deniz kenarındaki kasaba evinde oturan anne kız oluvermişlerdi. Hızla gelen dalgalar kayalık kıyıya vururken birlikte huzur içinde bekliyorlardı.

"Seni denizde yalnız bırakmamam gerekirdi. Bu benim görevimdi. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

YoonHui'nin sesi suçluluk duygusuyla titriyor, çenesinden yaşlar süzülüyordu. Lane, eliyle YoonHui'nin yaşlarını sildi. Emi, bunca yıllık ömrü boyunca hiç böyle bir samimiyet yaşamamıştı. Kızının ilişkisi ona kendi hayatında yaşadığı güçlüklerle uzlaşma şansı vermişti. Kızının hayatını

paylaşabileceği birini bulması, kendi için birini seçebilmesi ve seçtiği kişinin onu sevmesi yaşadıklarına değerdi.

"Sen kalbinin sesini dinledin. Çocuklarım için tek dilediğim buydu. Sizinle gurur duyuyorum... Yaptığınız seçimlerle de. Kendi kararlarınızı kendiniz verebildiğiniz için çok mutluyum. Anneniz olarak beni başka hiçbir şey bu kadar tatmin edemez. Siz benim hep hayalini kurduğum evlatlarsınız."

Hyoung tekerlekli sandalyeyle odaya döndüğünde gitme vakti gelmişti. Emi oğlunun sürdüğü sandalyede odadan çıkıp asansöre doğru yol aldı. YoonHui ve Lane, hiçbir şey söylemeden peşlerinden geliyorlardı ama Emi onları görmüyordu. Sadece önüne, onu çağıran o yüze bakıyordu.

Yaşlı kadın ablasına tıpatıp benzeyen o altın surata odaklandı. Ablasının hâlâ hayatta olabilme ihtimaline kendini iyice kaptırmıştı. Bu kadar benzerliğin illa bir sebebi olmalıydı. Bu heykelin ablasıyla bir alakası olduğuna yürekten inanıyordu. Fakat iyice emin olmak için o surata bir kez daha bakması lazımdı.

Yirmi Birinci Bölüm

Hana

Moğolistan,
1943 Sonbaharı

Çadırın diğer kısmından köpeğin alçak homurtuları geliyordu. Moğol adam, Hana'nın öğrendiği bir başka kelimeyle *aav ni* -yani baba- gaz lambasını yaktığında karısı hafifçe hareket etti. Hana, göz kapaklarının arasından adamı izleyerek uyuyor numarası yaptı. Köpek uyarı dolu havlıyordu. Adam, hızla giyinerek ayağıyla Altan'ı dürttü. Baba oğul birlikte botlarını giyip lambayla birlikte sessizce dışarı çıktılar. Dışarıda bir adam onları bağırarak karşıladı, kapının perdesi düştü ve Hana tekrar karanlığa gömüldü. Çadırın içine dolan şafak öncesi rüzgâr, Hana'yı üşütmüştü. Genç kız, üzerindeki örtüyü boynuna kadar çekti.

Dışarıda şarkılar söyleyen bir kuş çadırın içindeki sessizliği bozarken bir at, dörtnala çadıra yaklaşıyordu. Hana, Altan'ın annesini uyandırmamaya dikkat ederek kapıya doğru emekleyip dışarıyı dinledi. Altan'ın babası yaklaşan sürücüye seslendiğinde adam ona karşılık verdi. Hana, bu sesi hemen tanımıştı.

Kalbi birden duracak gibi oldu, yüzünün rengi atmıştı. Nefes alamıyordu. Panikle, sudan çıkmış bir balık gibi kesik kesik nefes almaya çalıştı. Morimoto dönmüştü.

Hana'nın kalbinin normale dönmesi uzun vakit aldı. Dizlerinin üzerinde alnını halı kaplı zemine dayamış bir hâlde nefes almaya çalışıyordu. Ne etrafını duyabiliyordu ne de dokunduğunu hissedebiliyordu. Bir hava boşluğunda kaybolmuş gibiydi. Yüreğine dolan panik birden geldiği gibi gitti. Ciğerleri çok yavaş bir şekilde oksijenle doldu, tekrar nefes alabiliyordu. Titremesi kesildiğinde kulağını çadırın kapısına iyice dayadı.

Adamlar Moğolca konuşurken köpek yorulmaksızın daireler çiziyordu. Hana, perdeyi hafifçe kaldırıp açtığı küçücük aralıktan dışarıyı izledi. Gaz lambasından gelen ışık çadırın içiini aydınlatmıştı. Genç kız arkasını dönüp Altan'ın annesine baktı. Kadın hâlâ deliksiz bir uykudaydı.

Dışarıdaki iki adam çadırın hemen önünde duruyordu. Morimoto, matarasından su içerken gaz lambasıyla aydınlanan boynu bembeyazdı. Su içmesi bittiğinde elinin tersiyle ağzını silip matarayı Altan'ın babasına uzattı. Baba, birkaç yudum aldıktan sonra matarayı göğüs cebine koydu. Morimoto, katlı bir kâğıt parçası çıkarıp Altan'ın babasının görebilmesi için uzattı. Hana, kâğıtta ne yazdığını okuyamıyordu. Bir harita mıydı? Askeri bir plan ya da herhangi bir şey olabilirdi.

Altan'ın babası gaz lambasını yukarı kaldırıp kâğıda doğru eğilerek üzerindeki yazıları inceledi. Morimoto, kâğıdın üzerinde birkaç yer gösterip gizli bir şeyler konuşuyormuş gibi fısıldadı. Altan atı, midillilerin yanına koyup döndüğünde Morimoto kâğıdı hızla katlayıp

pantolonunun cebine tıktı. Altan'ın babası hızla doğruldu ve çadıra doğru yürümeye başladı. Altan da başını sallayarak kapıya yöneldi.

Hana, uyuduğu yere dönüp Altan içeri girmeden önce üzerini örttü. Altan sessizce bir şeyler homurdanıp postunun üzerine uzandı. Ardından esneyerek birkaç kez battaniyesini düzeltti. Babası çadıra girmeden önce çoktan derin nefesler almaya başlamıştı. Hana, Morimoto'nun içeri girmesini bekliyordu ama Morimoto gelmedi. Altan'ın babası gaz lambasını söndürüp karısının yanına uzandı ve kısa süre içinde o da horlamaya başladı.

Hana karanlıkta yatarken kendini Morimoto'nun ansızın yanında belireceğine hazırlamıştı. Saklanacak hiçbir yer yoktu, altındaki battaniyenin uçlarını sıkıca tutmuş sarılı bir ceset gibi yatarak kendini Morimoto'nun ellerinden korumaya çalışıyordu. Morimoto dışarıdaydı, Hana onu bir gece dahi olsun rahat bırakmayacağını biliyordu. Dakikalar, saatleri kovalıyor, ama Morimoto gelmiyordu. Hana'nın göz kapakları ağırlaşmaya başladı, genç kız gözlerini açık tutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın gözleri sürekli kapanıyordu.

Hana, rüyasında sabah kuşlarının cıvıldayarak parlak gökyüzünde uçuştuğunu görüyordu. Altan'ın babasının horultuları her zamankinden daha gürültülüydü, öyle ki yanında uzanıyor gibiydi. Hana, uykunun yumuşak ellerinde sallanırken çadırdan giderek uzaklaşıyor gibiydi. Sonra o eller, ansızın yumuşaklığını kaybederek boğazına yapıştı ve onu uykunun tatlı kollarından koparıverdi. Genç kız, uykusunda bir sağa bir sola dönerek boğazındaki ellerden kurtulmaya çalıştı, fakat bedeninde şiddetle gezen ellerin

bacaklarını iki yana açmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı; Morimoto hemen yanı başındaydı.

Morimoto, kirli sakalını genç kızın yanağına sürterek fısıldadı. "Seni incittiler mi?"

Hana, yaşadığı şok yüzünden dilini yutmuş gibiydi. Kaçmak istedi ama Morimoto onu sertçe yere bastırarak boğuk sesiyle tekrar fısıldadı.

"Sana el süren oldu mu?"

Hana, sadece başını iki yana sallayabildi.

"Emin misin?" Morimoto'nun elleri hâlâ vücudunda geziyordu.

Bu ani saldırı Hana'nın boğazını öfkeden düğüm düğüm etmişti. Ona hayal edemeyeceği kadar zarar veren adam, kaçırıldığından beri ona ilk kez iyi davranan bu nazik insanları suçluyordu. Genç kız kaskatı kesilen vücudunu bir yana bırakıp kendini toparlayarak yanıtladı.

"Bana tecavüz etmediler. Onlar çok asil insanlar. Askerler gibi... Senin gibi değiller."

Bu cümlenin ardından Morimoto'nun, bedeninde gezdirdiği elleri aniden durdu. Sonra ellerini yavaşça çekti. Hana, karanlıkta göremese de Morimoto'nun şakaklarının öfkeyle attığını biliyordu. Genç kız hızla ceketini kapatıp ipek kuşağına iki sıkı düğüm attı. Morimoto, hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp *çadırdan* çıktı. O dakikadan sonra Hana hiç uyuyamadı; yanında mışıl mışıl uyuyan ailenin seslerini dinleyip Morimoto bir daha dönmezse neler olabileceğini hayal etti.

Sabah ilk kalkan Altan'ın babası oldu. Yine oğlunu dürttü ve birlikte dışarı çıktılar. Hana, baba oğlun gidişini izlerken Altan'ın arkasını dönüp ona baktığını gördü. Hemen gözlerini yumdu, tekrar açtığında Altan gitmişti. Altan'ın annesi hâlâ uyuyordu. Hana, Morimoto'nun ne planladığını bilmiyordu. Onu bugün götürecek miydi, yoksa birkaç gün daha mı kalacaklardı. Hiçbir fikri yoktu. Genç kız gözlerini kapattığında gözünün önüne Morimoto'nun tehditkâr, şeytani suratı geldi. Hızla doğrulup gözünün önündeki görüntüyü unutmaya çalıştı. Ardından yerinden kalkıp hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya ve ev işlerini yapmaya karar verdi.

Ocağı yaktıktan sonra odadaki yatakları bir bir sandığa koydu. Bu sırada Altan'ın annesi de yavaşça uyanıp doğrularak Hana'ya gülümsedi. Bu basit, sıcacık günaydın aslında Hana'nın kaybedemeyeceği kadar büyük bir şeydi. Genç kız, birden annenin önüne çöküp hıçkırarak ağlamak istedi ama bu duyguyu bastırmakta gecikmedi. Bunun yerine kadını, nezaketine saygı olarak Kore selamı *sebae* ile içten bir şekilde selamladı. Kadının ağzından şaşkınlıktan ufak bir ses kaçtı. Hana üç kez başıyla selam verip doğrulduğunda Altan'ın annesi teşekkür ederek başını salladı. Sonrasında Hana çadırdan çıkmak için arkasını döndü, Morimoto onu almaya gelmemiş gibi gündelik işlerini yapacaktı.

Genç kız, metal kovalarını inek sütüyle doldurduktan sonra iki kovayı bir seferde taşıyıp taze sütleri fıçının içine döktü. Ardından midillilere elma dilimleri vermek için ağıla döndü. Tüm bunları Morimoto'nun, Altan'ın babasının, Altan'ın, Ganbaatar'ın, adını bilmediği adamın ve Altan'ın annesinin bakışları altında yapmıştı. Köpek bile

her hareketini izliyor gibiydi. Sanki herkes buradaki vadesinin dolmak üzere olduğunu biliyordu.

Altan, son birkaç gündür yaptığı gibi ağıla gelip onu ziyaret etmedi. Aksine Hana'dan uzak duruyordu. Ganbaatar kartalıyla oynarken Altan elindeki sicimle fundalıkları balya hâline getiriyordu. Hana, birkaç kez Altan'ın ona baktığını fark etti ancak Altan, Hana bakar bakmaz bakışlarını kaçırıyordu. Morimoto, köşedeki bir taburede silahını temizliyor, büyük bir titizlikle temizlediği silah parçalarını tek tek küçük bir bezin üzerine diziyordu.

Ganbaatar kartalı bıraktığında hayvan tiz bir çığlıkla gökyüzüne uçtu. Herkes, üzerlerinde yükselen kuşu izledi. Morimoto da hayranlık dolu bir sessizlikle hayvana bakıyordu.

"Harika bir şey, değil mi?"

Morimoto, bunu Japonca söylemişti. Hana bunu ona söylediğini, ona baktığını ve cevap beklediğini biliyordu ama gözlerini kartaldan alamamıştı.

Morimoto, Hana'nın sessizliğini umursamamış gibi devam etti. "Onu daha küçüklükten yetiştirdi. Şimdi onun hem gözleri, hem oku. Kuş, kışın kuraklığında onun için avlanıp açlıktan ölmelerini engelliyor."

Başlarının üzerinde giderek büyüyen daireler çizen kartal hiç dönmeyecek gibi uzaklaşıyordu. Fakat dönmesi uzun sürmedi. Hayvan, görünmez bir iple Ganbaatar'ın eline zincirlenmiş gibiydi.

"Onun çadırında uyuyor, elinden yiyor, bebek gibi sokulup şefkat istiyor. Ailenin bir üyesi. Bir kadından ya da çocuktan bile daha değerli."

Hana, bu cümleden sonra Morimoto'nun suratına baktı. Bir hayvanın bir eşten ya da çocuktan daha değerli olabilmesi onu şaşırtmıştı. Morimoto gerçeği mi söylüyordu yoksa Moğolları barbar gibi mi tanıtmaya çalışıyordu, emin değildi. Sonra Moğolların midillilerle olan ilişkisini hatırladı. Hayvanlar, annelerinin peşinden giden ördek yavruları gibi arkalarından gidiyordu. Ganbaatar her sabah onları nasıl da nazikçe severdi. Morimoto'nun bu söylediği doğru olabilirdi.

Ganbaatar kartalı çağırdığında hayvan tiz bir feryat koparark itaatkâr bir şekilde koluna kondu, ardından Ganbaatar, kartalın göğsünü okşaya okşaya çadıra döndü.

Diğerleri Morimoto'yu başıyla selamlayarak afyon tarlasına doğru yürümeye başladı. Hana, hemen peşlerinden gitmeye kalktı, Morimoto'yla yalnız kalmaya hiç niyeti yoktu. Hızla çadırın etrafından dolandı ama Morimoto birden önüne çıkıp yolunu kesti.

"Nereye gidiyorsun?" Yağ ve metalin kokusu, tüm bedenini sarmıştı.

"Tarlada yapacak işlerim var." Genç kız, Morimoto'dan birkaç adım uzaklaşarak omzunun üzerinden Altan'ın arkasından baktı. Altın'ın durup onu beklemesini diliyordu.

"İşlerin bitti." Morimoto, Hana'yı çadırın kapısına doğru götürmeye başladı.

Hana, Morimoto'nun niyetini çok iyi biliyordu, zaten buraya dönerken yol boyu onu düşünmüş olmalıydı. Eğer tüm istediklerini yaparsa kurtulması kısa sürecek, Morimoto kendini tatmin ettiğinde hiçbir şey olmamış gibi çabucak tarlaya dönebilecekti.

Genç kız kapı eşiğine geldiğinde durdu. Elleri eşikte takılı kalmış, tırnakları tahtaya iyice batmıştı. Morimoto perdeyi kaldırıp Hana'yı içeri sokmaya çalıştı. Genç kız, elleri kapı eşiğine yapışmış bir hâlde Morimoto'ya direnmeye çalışıyordu. Morimoto, bakışlarını aşağı indirip Hana'ya baktı.

"Beni özlemedin mi?"

Sonra gülümsedi, bu içten bir gülümsemeye benziyordu. Şu an farklı bir adam gibiydi. Sanki Hana'nın düşmanı olduğunu unutmuştu. Genç kız, Morimoto'nun yüzündeki ifadelere anlam vermekte zorlanıyordu.

"Bir yanıt bekliyorum?" Morimoto sahiden bir cevap bekliyordu.

Hana, dudaklarını yalayarak verebileceği en iyi cevabı düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sonra şaşkın bir sessizlikle Morimoto'ya baktı. Morimoto'nun yüzüne kara bir gölge düşmüş, ifadesi sertleşmişti. Sonra birden Hana'nın kolunu kavrayıp onu peşinden çadıra soktu.

İçeri girdiklerinde Hana'yı çıplak zemine yatırıp Altan'ın verdiği ipek kuşağı çözdü. Hana, kendini korumak için yapabildiği tek şeyi yapıp cansız bir şekilde Morimoto'nun altında yatıyordu. Morimoto'ya karşı direnmemek onu bir fahişe yapar mıydı? Morimoto, genç kızın boynunu öpmeye başladı. Debelenmemesi ona izin vermesi anlamına mı geliyordu?

Hana'nın içinden bir ses hareketsiz bir şekilde yatarsa Morimoto'nun ona zarar vermeyeceğini, onu öldürmeyeceğini söylüyordu. Morimoto'nun elleri sıkıca boğazına sarılabilir, annesini bir daha asla göremeyebilirdi. Sonra gözünün önünde Altan'ın suratı canlandı. Belki Altan'ı da bir daha görmezdi. O an içinde hissettiği hüzün onu şaşırtmıştı.

Morimoto, Hana'nın dudaklarını öptü, fakat Hana ona hiç karşılık vermiyordu.

"Beni görünce mutlu olursun sanmıştım."

Hana gözlerini kapatıp Morimoto'yu unutmaya çalıştı, onun bu takıntısından artık bıkmıştı.

Morimoto, genç kızın kulağına, "Sana bir şey getirdim," diye fısıldadı. "Ama sonra vereceğim."

Morimoto, Hana'nın bedenine bir kez daha sahip olmuştu. Vücudunun her santimini, silahını temizlerkenki gibi büyük bir dikkatle inceliyordu. Hana gözlerini bir saniye olsun açmadı. Bu sefer nefesini yüz altmış üç saniye tutarak yeni bir rekor kırmıştı, ancak az kalsın bayılacaktı.

Morimoto, piposunu içerken Hana'nın beline bağladığı kuşağa baktı. Genç kız, çok fazla dikkat çekmek istemediği için kuşağını iki kez bağlamamıştı, yine de Morimoto'nun dikkatinden kaçmayı başaramamıştı.

"Onu nereden buldun?"

"Bunu mu? Moğol kadın verdi, hiç kıyafetim yoktu. Geldiğim paçavraları yaktı." Hana, hızla arkasını dönüp sırayla botlarını giydi.

Purosunun ucunu kemiren Morimoto'nun buna inanmadığı çok açıktı.

"Hayır, ceketi demiyorum. O güzel kemerden bahsediyorum. Ne o, ipek mi?" Morimoto, Hana'ya yanına gelmesini işaret etti. Genç kız, biraz tereddüt edince Morimoto bu duraksamayı sorgular gibi tek kaşını kaldırdı. Hana, yere bakıp yavaş yavaş ilerleyerek Morimoto'nun önüne diz

çöktü ve Morimoto, ipek kumaşı tutup parmaklarını değerini ölçer gibi kumaşta gezdirmeye başladı. Ardından piposunu dizine koyup kuşağı çözdü. Hana, Morimoto'nun onu ikinci kez soymaya niyetlenmesinden korkarak ceketini iki eliyle sıkıca kavradı. Ancak Morimoto şık tasarımlı kuşağı önüne çekip boydan boya açarak iyice inceledi.

"Bu bir namus aksesuarı." Morimoto, dikkatle çapraz iğne işlerine bakıyordu. "Bunu sana kim verdi?"

"O kadar önemli mi?"

"Evet. Bu bir hediye. Çok değerli bir hediye."

"Belki senin sandığından daha cömert insanlardır."

Morimoto kuşağı indirip Hana'nın ifadesini inceledi. Şahini andıran bakışları Hana'yı iyiden iyiye huzursuz etmişti. Genç kız bir kez daha arkasını döndü.

"Kadınlar kuşak takmaz." Morimoto, suratında çirkin bir tebessümle, "Üstlerini çıkarmak güç olmasın diye," ekledi. "Yani bunu sana kim verdiyse bir amacı var."

"Moğol kadın da giyiyor."

"Ah, ama onunki çeşitli edevatlar koyulan bir kemer. Bu... Bu daha çok... Nasıl desek... Süslü bir şey."

Morimoto Hana'yı yalancılıkla suçlar gibi baksa da hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki bu sessizlik Hana'yı tedirgin etmişti. Morimoto bir kahkaha atıp kuşağı Hana'nın yüzüne fırlattı. Kuşak yavaşça yere düştü. Genç kız, kuşağı yerden almadı. Morimoto, piposunu dudaklarına götürüp bir fırt çekti ve Hana'nın suratına üfledi. Hana yanan gözleri yüzünden içli içli öksürdü.

"Demek talibin var, öyle mi? Kim? Şu Ganbaatar'ın arkadaşı genç adam mı? Yoksa küçük çocuk mu? Hangisi sahibin olmak istiyor?"

Hana, Altan için endişelenerek hızla düşünmeye başladı. Morimoto'yu öfkelendirirse Morimoto nefretini Altan yerine ona kusabilirdi.

"Buradaki kimse senin gibi değil. Sahibim olmak isteyen bir tek sen varsın. Hem de senden kurtulmak için her şeyi yapacağımı bildiğin hâlde."

Morimoto hızla doğruldu, gözlerinde bir tokat savuracakmış gibi bir ifade vardı. Hana, yiyeceği tokada hazırlanarak kendini savunmaya kalktı. Ancak Morimoto taktik değiştirmişe benziyordu, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi sinsice gülümsedi.

"İstersen tüm gün burada kalabiliriz. Ya da bu kuşağı kimin verdiğini söylersin."

Hana, Morimoto'ya bakmadı. Bakışları, güzeller güzeli kuşağın üzerinde parıl parıl parlayan mavi ve sarıdaydı. Kalbi, içinde bastıramadığı kadar büyüyen ev özlemiyle birden sızlamaya başlamıştı.

Morimoto, Hana'dan tepki almaya çalışır gibi, "Sabah gidiyoruz," dedi.

Hana'dan yanıt alamayınca devam etti. "Sanırım talibin seninle ilgili bir gece daha hayal kurabilir, ama asla gerçekleşmeyecek bir hayal."

Morimoto'nun sözlerinin ardındaki gerçek Hana'nın yüreğini kor gibi yakmıştı. İçten içe titremeden edemiyordu. Fakat omuzlarını dimdik tutuyor, Morimoto'nun canını ne kadar yaktığını görmesine izin vermiyordu.

"Neden seninle gelmek zorundayım ki?"

Morimoto, Hana'nın bu ani sorusuyla şaşırmışsa da belli etmemişti. Purosunun dumanını dışarı verip bir elini ilgisizce savurdu.

"Çünkü sana ihtiyacım var. Benim acımı bir sen dindiriyorsun."

Acı mı? Hana randevuevinde, tek istediği işkence dolu günün yorgunluğunu atmakken çoğu gece Morimoto'nun bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinlemek zorunda kalırdı. Morimoto odasında bir hayalet gibi beliriverir, onu uykusundan uyandırır ve ona hizmet etmesini beklerdi. Genç kız gecenin geri kalanında uyanık kalıp dert dinlemek zorundaydı. O, Morimoto'nun suratına tükürmek isterken Morimoto yanağını okşuyordu. Ona yine hikâyelerinden birini anlatacak ve Hana dinlemek zorunda kalacaktı.

"Amerikalılar benim ailemi öldürdü." Morimoto uzaklara dalmış gibi bakıyordu. "Karımı ve küçük oğlumu. Savaş başlamadan önce güvende kalabilmeleri için onları ağabeyimin yanına California'ya göndermiştim."

Morimoto'nun tutumu birden değişmiş, ansızın yumuşamıştı.

Hana kendini tutamadan, "Nasıl öldüler?" diye sordu. Morimoto şu ana kadar hiç ailesinden bahsetmemişti.

Morimoto derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. Hana, bir an onu sinirlendirdiğini sanmıştı ki tekrar anlatmaya başladı.

"Japonya'nın Amerika'yı bombaladığını zaten biliyorsun? Hawaii'deki deniz üslerindeki savaş gemilerini batırdı. Bu onları savaştan uzak tutmak için savunma amaçlı bir saldırıydı ama ters tepti. Tam tersine onları öfkelendirdi ve savaşa dâhil olmalarına sebep oldu. Sonra Amerika'da kaç tane Japon varsa hepsini vatan haini ve ajan ilan ettiler. İnsanları toplama kamplarına koydular, evlerini ve sahip olduklarını ellerinden alıp kamplarda iğrenç şartlarda

yaşamaya zorladılar. Oğlum açlıktan öldü. Karımın canı çok yanmıştı, ben de onu bırakıp imparator için savaşmaya gidince kendini astı."

Hana, anlatılanları dinlerken Morimoto'nun, ailesinin ölümünü duyduğunda nasıl acı çektiğini hayal etmeye çalışıyordu. Ailesini güvende kalmaları için Amerika'ya göndermiş, fakat ailesi acı çekerek ölmüştü. Genç kız çadırın loş ışığında Morimoto'nun yüzüne baktı, fakat ne kadar çabalarsa çabalasın acı çeken bir adam göremiyordu. Morimoto'nun içinde gram insanlık kalmamıştı. İnsanlığı, ailesiyle birlikte ölmüştü.

"Seni denizde gördüğümde tanrıların seni bana hediye ettiğini anladım. Seni bana yazdıklarını ve bana bir gün bir oğlan daha vereceğine eminim."

Morimoto onu asla bırakmayacaktı. Kurduğu gelecek planları Hana'nın midesini bulandırıyordu. Hana, onu götürmesine izin verebilir ve biraz olsun güvenini kazandığında kaçmayı deneyebilirdi. Hana bunları tekrar tekrar kafasında canlandırırken sonunda kendini kucağında bir bebekle kaçmaya çalışırken görüyordu. *Morimoto'nun bebeği.* Morimoto'nun çocuğunu doğurmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Belki onu öldürmeye çalışabilir ya da bu uğurda ölebilirdi.

Morimoto purosunu indirip ceketinin cebinden bir kese çıkardı. Hana, Morimoto'nun keseyi açmasını izlerken içten içe fotoğrafının çıkmasını umuyordu. Bu ne kadar saçma bir düşünce olsa da Hana'nın keseye karşı hevesli gibi görünmesine sebep olmuştu.

Morimoto gururlu bir âşık gibi iki altın bilezik çıkararak, "Bunlar senin için," dedi.

Hana, hayal kırıklığıyla önündeki incik boncuğa baktı. Morimoto, Hana'nın koluna uzanıp bilezikleri ince bileğine geçirdiğinde şangırdayan bilezikler Hana'ya zincirleri hatırlatmıştı.

"Sevdin mi?"

Hana, Morimoto'yu nasıl memnun edeceğini biliyordu; başını hafifçe sallaması onu tatmin edecekti. Genç kız bunun için tüm gücünü kullandı ve başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

Afyon tarlasında Hana, Altan ve diğerlerinden uzak duruyordu. Çok yaklaşırsa üzerindeki seks kokusunu alacaklarından ya da suratından anlayacaklarından korkuyordu. Hana'nın Morimoto için ne olduğunu öğrenirlerse onlar da insanlıklarından çıkarlar mıydı? Afyonları kestiği bıçak dün çok hafifken, bugün ağır ve hantal bir hâl almıştı. Morimoto Altan'ın babasıyla konuşurken ara ara Hana'dan tarafa bakıyordu.

Altan, tarlada Hana'yı arkasında bıraktı. Gölgesi, Hana'nın yüzüne düşüyor ama Hana ona bakmıyordu. Bakmak yerine uzaklaşıp karşı yöne geçti ve duramıyormuş gibi hızla ilerlemeye başladı. Ayakları kendi kendilerine hareket ediyor gibiydi, kısa süre içinde afyon tarlasından çıkıp dağlara yöneldi. Devasa kayalıklar onu âdeta çağırıyor, Hana onların davetini görmezden gelemiyordu. Morimoto, peşinden gelmeye başladı ama Hana durmadı.

Morimoto bir midillinin üzerinde Hana'nın yolunu kesti.

Genç kız, etrafından dolanmaya çalıştı ama Morimoto onu bir kez daha durdurdu. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu, fakat Hana fare olmayı asla kabul etmeyecekti. Koşmayacaktı. Sabırla tekrar tekrar midillinin etrafından dolandı. Bu oyundan sıkılan Morimoto, hayvanın üzerinden indi ve midilli hızla afyon tarlasına, insanların arasına koştu. Morimoto, Hana'yı dirseğinden yakalayıp sertçe geri çekti. Genç kız, ona karşı dirense de Morimoto onu sıkıca kucakladı. Hana, bir balıkçının ağından kaçmaya çalışan bir balık gibi çırpınıyordu. Ancak balıkçı balıktan daha aç olduğu zamanlar balığın hiç şansı kalmazdı ve Morimoto çok açtı; Hana asla kurtulamayacaktı.

"Bana onların önünde ellerini ayaklarını bağlatma. Eğer zorunda kalırsam yaparım, ama istemiyorum." Morimoto, Hana'nın kulağının dibinde öfkeyle soluyordu.

"Umurumda değil. Bırak benim senin gözünde ne olduğumu görsünler. Hayvandan başka bir şey değilim."

"Hayvan değil, karımsın. Hâlâ anlamadın mı?" Ardından Morimoto, Hana'yı öpmeye çalıştı ama Hana, onu sertçe iteledi.

"Bir karın varmış ama şanslıymış ki ölmüş."

Hana, Morimoto'nun tokadıyla yere düştü. Burnundan akan kan ağzına geliyordu, genç kız dudaklarına inen kanı yaladı. Bu tat ona tekrar güçlü hissettirmişti.

"Asla karın olmayacağım." Hana, kolundaki bileziği çıkarıp Morimoto'nun suratına fırlattı.

Morimoto kollarını açarak, "Etrafına bak," dedi. "Başka şansın mı var?"

Morimoto yüzünü gökyüzüne çevirip güldükten sonra başını Hana'ya acır gibi iki yana salladı. Ardından Hana'yı yerden kaldırma girişiminde bulunmadan yerdeki bileziği

aldı. Tam yere uzadığında Hana, eline tükürdü. Morimoto bir an durduktan sonra tekrar doğruldu ve gözlerini Hana'dan ayırmadan elinin üzerindeki tükürüğü yalayarak afyon tarlasına doğru yürümeye başladı.

Hana hemen Morimoto'nun peşinden gitmedi. Uzun süre ne olacağını düşünerek etrafını izledi. Morimoto sabah olduğunda onu buradan götürecek ve karı koca olarak yaşamaya başlayacaklardı. Bu, bir kafeste yaşamaktan farksız olacaktı. Altan, afyon tarlasında hareketsizce duruyor, Hana kampa doğru ilerleyen Morimoto yüzünden Altan'ın ifadesini göremiyordu. Altan, Hana tarlaya dönene kadar hiç hareket etmedi. Sonra soru dolu gözlerle Hana'ya baktı ancak Hana hiçbir şekilde yanıt veremedi. Altan neler olduğunu anlayamayacak kadar genç ve masumdu. Hana'nın son aylarda yaşadığı hiçbir şeyi yaşamamıştı. Böylece Hana başını yerden kaldırmadan bir bir afyonları kesmeye başladı.

O gece kimse şarkı söylemedi. Altan'ın babası ve Morimoto planları üzerinde çalışırken Altan köşede somurtuyordu. Hana son birkaç gününü düşünüyordu. Çalkantılı bir çamur birikintisine düşmüş iki yaprak gibi sonsuza doğru dönüp duruyorlardı. Hana, onları bir girdap gibi içeri çekip gitmelerini engelliyordu. Evini görmemeyi göze alırsa burada mutlu olabilirdi. Ancak bu farkındalık birden içini ürpertti. Morimoto ya da ona benzer herhangi bir askerle tekrar karşılaşmamak için annesini, babasını, hatta kız kardeşini bile feda edebilecek durumdaydı.

Yatma vakti geldiğinde Morimoto'nun aile çadırına davet edilmesi Hana'yı fazlasıyla şaşırtmıştı. Morimoto ocağın diğer tarafında Altan'ın yanında yatıyordu. Varlığı bile Hana'yı huzursuz etmeye yetiyordu. Morimoto, bu insanların arasında hissettiği huzur ve sükûneti bozmuştu. Hana, huzurlu hissettiği ilk anı hatırlamaya çalıştı ama zihni ansızın boşalmıştı; anıları onu terk etmiş gibiydi. O an aklına giren bir düşünceyle panikle gözlerini açıp karanlık çadırı taradı. *Altan'ın annesinin hasat bıçağını nereye koyduğunu biliyorum.*

İstediği bıçak hemen gözünün önüne gelmişti; Altan'ın kullandığı en keskin uçlu, kemik saplı o bıçak... Altan, afyon tarlasına gittikleri ilk sabah bıçağını ona vermişti. Bıçak, afyonlarda hiç zorlanmadan kayıyor, hızlı ve derin kesikler açıyordu. Avucuna göre çok küçük olduğundan kullanması çok kolaydı. Bıçağı ceketinin kolunda saklayarak Morimoto'ya yaklaşabilir ve hiç şüphe çekmeden yanına diz çökebilirdi. Bir kayadan yumuşakça kesmek kadar kolay olacaktı. Temiz, derin ve kontrollü bir kesiğin ardından özgür kalacaktı.

Hana, bıçağını Morimoto'nun boğazına dayadığını hayal etti. Bıçağın sağdan sola kayışını, ette kesik açmak için gereken baskıyı bile hayal edebiliyordu. Genç kız aynı görüntüyü defalarca gözünde canlandırdı, öyle ki bir süre sonra elini havada savurarak canlandırma yapmaya başlamıştı.

Sonra altındaki yumuşak posttan güç alarak dizlerinin üzerine kalktı. Bir an durdu, uyuyanların hareketlerini hissetmemesi için bekledi. İki adamın horultularının arasından Altan'ın annesinin durağan nefesini duyabiliyordu. Duvarın oraya kıvrılan Altan, hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Genç kız, ayağa kalkarak eğimli odayı inceledi. Uyku sesleri ona artık yerinden kalkabilirsin diyordu. Keskin, derin nefesi küt küt atan kalbini rahatlatmıştı. Parmak uçlarında Altan'ın annesinin etrafından dolanıp uykudaki bedenlere doğru dikkatlice ilerledi.

Bıçaklar yiyecek sandığının yanındaki tahta kutudaydı. Hana, kutunun kapağındaki menteşelerin gıcırdayacağını bildiğinden salyasının metali yağlamasını umarak menteşelere tükürdü. Kapak, ufak bir sesle açıldı. İçindeki beyaz, kemik saplı küçük bıçak ölüm görevi için seçildiğini bilir gibiydi. Genç kız, kutunun kapağını kaldırdığında bıçağın kemik sapından eline bir akım gelir gibi oldu; akım kolundan göğsüne yayılmış ve içinde doğan kararlılığı kuvvetlendirmişti.

Hana kutuyu kapatıp bıçağı kavrayarak yapmak üzere olduğu şeyi bir kez daha canlandırdı. Bıçağı elinde hissetmek hoşuna gidiyor, havada savurduğu bıçağın hareketleri gayet normal geliyordu. Morimoto'ya ulaşmak için Altan'ın babasının başının etrafından dolanması gerekecekti. Genç kız, parmak uçlarında yükselerek dikkatlice postun etrafından dolandı, geçerken yarattığı rüzgârın postu adamın yanağına değdirmesinden korktuğundan elinden geldiğince yavaş hareket ediyordu. Santim santim ilerledi ve Altan'ın babasını arkasında bıraktı, gözlerini çadırın içindeki herhangi bir harekete karşı dört açmıştı. İçerideki nefesler, ayak seslerini bastırıyordu. Morimoto'ya yaklaşırken kendini sakin kalmaya zorluyordu. Bir adım... İki adım... Üçüncü adımın ardından Morimoto'nun tepesinde dikiliyordu. Bir süre bekleyip ritmik nefesini dinledi; Morimoto'nun bu aşikârlığı onu çileden çıkarmıştı. Bıçağını daha sert tutmaya başladı.

Sonra elinin boğazına gittiğini gördü. Eli hem çok nazik, hem çok kuvvetliydi. Çok kararlıydı.

Derin bir nefes alıp Morimoto'nun yanına diz çöktü. Bugüne kadar yanına çok defa uzanmıştı. Ne zaman rüya gördüğünü bildiği gibi ne zaman yanından ayrılıp kendini biraz olsun teselli bulmak için temizleyebileceğini de biliyordu. Genç kız, Morimoto'nun ocakta sönen kırmızı közlerle aydınlanan suratını izledi. Göz kapakları titriyordu. Morimoto'nun en ufak bir hareketi bile içinin nefretle dolmasına sebep oluyordu. Artık zaman gelmişti.

Bıçak canlı bir şey gibi havaya kalkarak Morimoto'nun boğazında beklemeye başladı. Eli, uyuyakalmış gibi karıncalanıyordu. *Tek bir kesik.* Hepsi bir kesiğin ardından bitecekti. Şimdi yap. Genç kız, babasının sesini duyduğunda şaşırdı. Bu, çocukluğundan gelen bir sesti. Babası ona ilk kez balık temizletirken aynen böyle demişti. Islak, küçük balık elinde hareket edip duruyor, yüzüp kaçmaya çalışıyordu. Aynı böyle olacaktı. *Ve aynı ölen inek gibi.* Korkunç fakat gerekli bir şeydi. Böylece hayatına devam edebilecek ve en önemlisi ondan kurtulacaktı.

Hana, bıçağını hafifçe Morimoto'nun boynuna dayadı ve nefesini tutarak Morimoto'nun nefes borusunu onu bağırtmadan kesmek için ne kadar güç uygulaması gerektiğini hesapladı. Elini, tıpkı kafasında canlandırdığı gibi soldan sağa çekmeden önce kuvvetle verdiği nefesler karnını ve kolunu geriyordu. Sonra kollarının birden havaya kalktığını fark etti. Vücudu ansızın geri çekilmişti. Ani bir kuvvet onu yolundan saptırmış ve birden yere düşmüştü. Birkaç saniye sonra birinin üzerine düştüğünü fark etti. Bıçak için ufak bir boğuşma yaşandı. Bıçağı almaya çalışan eller kuvvetli ve

emindi. Hana, boğuştuğu kişinin kim olduğunu görmek için kafasını çevirip duruyordu. Elinden bıçağı almaya çalışan Altan'dı.

Altan Hana'nın bileğine bastırarak bıçağı düşürmesine sebep oldu. Ardından bıçağı hızla kapıp kemerine sıkıştırdı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Hana, ona bağırmak istiyordu ama diğerlerini uyandırma riskini göze alamazdı. Altan hiçbir şey söylemiyordu ama ifadesi çok kuvvetliydi; Hana'ya şüpheyle, hatta belki de iğrenerek bakıyordu.

Hana içten içe açıklama yapmak istese de Altan'ın suratına bakmakla yetindi. Nasılsa onu asla anlamayacaktı. Aralarında ortak tek bir kelime bile yoktu.

Altan ayağa fırlayıp hızla çadırdan dışarı çıktı. Hana, peşinden gitmedi. Kutuda başka bıçaklar vardı, yeni bir bıçak alıp yarım kalan işini bitirebilirdi ancak Altan'ın suratındaki bakış onu durdurmuştu. Altan onu asla affetmezdi. Genç kız, Morimoto'ya, onu bir katil yapacak kadar alçaltan adama baktı. Planını uygulayıp onu öldürürse Morimoto'dan ve ona işkence yapan diğer adamlardan bir farkı kalmayacaktı. Aklından geçen düşünceler yenilir yutulur cinsten değildi.

Peki, onlardan daha iyi bir insan olmaya değer miydi?

Hana, Morimoto'ya bakarak dişlerini öfke ve nefretle sıktı. Sonra yumruklarını sıktı, tırnakları avuçlarının içine batıyordu. Acı... Artık ona çok yakın olan bu duygu, onu nefretin hazzından koparıyordu. Altan'ın suratı aklında silik bir ay gibi yükseliyordu. Hafızasına kazınan ifadesi içini karartmıştı. Altan'ın gözlerindeki o masumluk kaybolmuştu. Hana nasıl bir insan oluvermişti? Morimoto uyumaya devam ederken genç kız, son bir kez Morimoto'nun boğazını kestiğini hayal etti. Ardından kendini binlerce kilometre

yürümüş gibi yumuşak postun üzerine attı. Tüm gün uyuyabilirdi, Morimoto'nun onu sabah götürecek olduğunu düşündükçe yerinden kımıldayamıyordu.

Altan'ı bir daha asla göremeyecekti ve aklına kazınan son anı, gözlerine baktığında gördüğü korku dolu ifadeydi. Genç kız, Altan'ın onu nasıl bir insan olarak gördüğünü düşündü; onu karanlıkta sinsi sinsi ilerlerken ve bir adamı uykusunda öldürmeye hazırlanırken yakalamıştı. Onun aşağılık biri olduğunu düşünmüş olmalıydı. Hatta ondan iğrenmiş bile olabilirdi. Hana gözlerini kapattı ve sabah Altan'ı görmemeyi umdu. *Umarım benden çok tiksinmiştir ve çadıra dönmek için benim gitmemi bekler.* Genç kız gözlerini sıkıca yumdu ve kendini hiçbir şeyi umursamadığına ikna etmeye çalıştı.

Hana, gecenin geç saatlerinde uyandı. Onu uyandıran şeyin Morimoto olmasından korkmuştu. Kolundaki eli itmeye çalıştı ama genç bir ses onu susturdu. Altan, parmağı dudağında onu takip etmesini işaret ediyordu. Giyinmişti, tek omzunda deri bir heybe asılıydı. Hana hızla doğruldu. Altan, ona bakarak annesinin giymesi için verdiği süet botları uzattı ve Hana botları giyer giymez onu çadırdan dışarı çıkardı.

Hana, Ganbaatar'ın dışarıda, kapının yanında durduğunu görünce şaşırdı. Ganbaatar, aynı Altan gibi parmağını dudaklarına götürdüğünde genç kız ne yaptıklarını anlamaya çalışarak durdu. Altan, hâlâ elini tutuyor ve onu çadırdan uzaklaştırıyordu. Ganbaatar'ı da peşlerine katarak ağılın arkasındaki daha küçük bir çadıra yöneldiler. Hana birden onlarla birlikte güvende olmayabileceğini fark etti.

Hızla Altan'dan uzaklaşmak istedi ama hemen arkasındaki Ganbaatar onu iki omzundan tutmuş öne iteliyordu. Hana debelendi ama Ganbaatar'ın, canını yakmayacağı belliydi. Ganbaatar eğilip kulağına hafifçe bir şeyler söyledi, Hana onu anlamıyordu ancak niyetinin ne olduğunu anlayana kadar bekleyemeyeceğinin de farkındaydı. Birden kafasını, Ganbaatar'ınkine vurdu, çarpmanın etkisi birden görüş açısını bulanıklaştırmıştı. Ganbaatar, Hana'yı bırakır bırakmaz genç kız kaçmak için arkasını döndü ama Altan onu beline bağladığı ipek kuşaktan yakaladı. Hana, ondan kurtulmaya çalıştı, fakat Altan başını yavaşça iki yana sallayarak onu tutmaya devam ediyordu. İfadesi öfkeli olmasa da endişeliydi, sürekli arkasına dönüp çadıra bakıyordu.

Bir süre sonra Hana'nın kuşağını yavaşça bırakıp onu sakinleştirmeye çalışarak, "Hana," dedi. Genç kız çırpınmayı bırakıp Altan'ın ne istediğini açıklamasını bekledi. Altan, küçük çadırı gösteriyordu. Direğe iki midilli bağlıydı, iki hayvan da bir seyahate hazırlanmış gibi eğerlerine kadar kuşanmıştı. Altan heybesini kaldırıp Hana'nın içine bakabilmesi için ağzını açtı. Çantanın içi erzak, mataralar ve seyahat için gerekli malzemelerle doluydu. Hana, Altan'ın niyetini yavaş yavaş anlamaya başladı; buradan kaçmasına yardım etmek istiyordu.

Ganbaatar yüzünün kenarını ovalayıp gülümseyerek genç kızın başını işaret etti. Hana da ona gülümseyerek acısını itiraf eder gibi başını ovaladı. Üçü sessizlik içinde midillilere doğru yürümeye başladı. Ganbaatar, Hana'nın siyah ayaklı, beyaz midilliye binmesine yardım ederken Altan, kemerindeki bıçağı çıkarıp Hana'ya uzattı ve Ganbaatar'a bir şeyler söyledi. Ganbaatar başını olumlu anlamda salladı,

Altan'ın omzunu sıvazladı ve direkteki midillileri çözdü. Altan Hana'nın arkasına bindiğinde Hana şaşırarak omzunun üzerinden ona baktı. Altan ise yalnızca midilliyi dürttü. Birlikte uzaklaşmaya başladıklarında üzeri boş bir midilli, yolu bilir gibi itaatkâr bir şekilde peşlerinden geliyordu.

Afyon tarlasının ötesine vardıklarında Altan midilliyi hızlandırmaya başladı. Kısa süre içinde karanlıkta aynı yolu defalarca gitmiş gibi hızlandılar. Altan, midilli arazi yüzünden yavaşladığında hayvanın yan taraflarına vurarak ilerletmeye çalışıyordu. Telaşı bulaşıcı gibiydi, Hana da kısa süre içinde devam etme isteğiyle hayvanı dürter olmuştu. Kayalık bir bayırdan çıkarlarken Hana, kamp yerinin arkasındaki dağlık alanı tırmandıklarını düşündü.

Üzerlerindeki yıldızlar ışıl ışıl parlıyordu. Genç kız yaklaşan at nallarını dinledi. Morimoto'nun onları takip ettiğini düşünmek, içindeki tereddüdü dayanılmaz kılıyordu. Birkaç defa Morimoto'nun arkalarından dörtnala koştuğunu düşündü ama bu sadece bir hayaldi.

Güneş, toprağı uyandırmaya karar verdiğinde Hana nihayet midillinin ilerlediği patikayı görmeye başladı. Dağ yolunun kayalık kısımlarında incecik bir keçi yolu uzanıyordu. Dağın henüz çeyreğini çıkmışlardı, Hana çevrelerini saran ağaçların ve kayalıkların ötesini çok göremiyor, takip edilip edilmediklerini öğrenme ihtiyacı karnına kramplar sokuyordu.

Altan'ın dizginleri tutarken bedenini saran kolları ona ufak bir rahatlık veriyordu. Onu nereye götürdüğünü ya da yanında ne kadar kalacağını bilmiyordu ama geldiği için mutluydu. Hana, Morimoto'yu öldürürken yakaladığında Altan'ın yüzünde oluşan ifadeyi hâlâ unutmamıştı. Kendini

utançtan ve suçluluk duygusundan kurtarmak istiyordu. Tek tesellisi Altan'ın, Morimoto yüzünden neler deneyimlediğini bilmemesiydi. Bundan sonraki hayatının nasıl olacağını da bilmiyordu. Belki bunları ona anlatabilseydi, Morimoto'nun boğazını kesmesine izin verir ve kaçmak zorunda kalmazlardı. Güneş doğmaya, midilliler yorulmaya başlamıştı. Hana tekrar tekrar aynı şeyleri düşünürken sonunda birden durdular.

Altan, Hana'nın attan inmesine yardımcı olduktan sonra eğeri çıkarıp boş midillinin üzerine koydu. Sonra yorgun midilliye heybesinden bir avuç su verdi ve Hana'nın diğer midilliye binmesine yardım edip arkasına oturdu. At sırtında bunca uzaklık gitmenin verdiği acıyı yok sayarak hızlı kaçışlarına devam ediyorlar, kayalarla kaplı dimdik dağlarda dahi durmuyorlardı. Hana, küçük bir ihtimal de olsa kaçabildiklerini ve Altan sayesinde sonunda özgür kalacağını düşündükçe karnına küçük bir telaş, tatlı bir heyecan yerleşiyordu. Kim bilir, belki Morimoto tüm gece uyumuş, uyandığında Hana'nın çoktan gitmiş olduğunu fark etmişti. Bu düşünce inanılmayacak kadar güzeldi, bu yüzden duygularını bastırıyor, içinde büyüyen umudu azaltıp sadece yükselen güneşe, emin adımlarla ilerleyen midilliye ve sisli şafak vaktinde midilliyi süren Altan'ın onu saran kollarına odaklanıyordu.

Dar patika iyice dikleştiğinde midilli koklaya koklaya onları dağ yolunun diğer tarafından aşağı indirdi. Aşağı inmek, tırmanmaktan çok daha kolay olduğundan hayvan neredeyse dörtnala koşar olmuştu. Tüm engellerden hızlı ve marifetli bir şekilde kaçınıyor, Hana düşmemek için elinden geleni yapıyordu. Altan, Hana'nın ne denli güçlük

çektiğini fark etmiş olmalıydı ki göğsünü sertçe sırtına yasladı. Dağdan, tek vücut hâlde inerlerken altlarındaki çayırlar yeşil bir okyanus gibi dalga dalga oluyordu. Hana, tam burada sonsuza dek yaşayabileceğini düşünmeye başlamıştı ki arkalarında bir taşın yuvarlandığını duydu.

Başta, bunun arkalarından gelen midilli olduğunu sandı ama emin olmak için omzunun üzerinden baktığında ansızın nefesi kesildi. Ciğerlerindeki tüm hava bir mengeneyle çekilmiş gibiydi. Morimoto, binici kırbacıyla ağır havada sesler çıkararak kara atıyla süratle arkalarından patikayı iniyordu. Altan sesleri duyduğunda ayaklarıyla midilliyi dürterek hızlanmaya çalıştı. Güçlü, küçük at sahibine itaat etti ve kısa süre içinde çayırda zıplayarak ilerlemeye başladı.

Öyle hızlı gidiyorlardı ki Hana arkasına bakamıyordu ancak hayvanın etine çarpan kırbacın sesi düşünüldüğünde siyah atın yaklaştığı aşikârdı. At, iyiden iyiye yaklaşıyordu. Midillininse taşıdığı yük çok ağırdı. Hayvan düz zeminde, tüm hızıyla koşsa da Morimoto'nun atından kaçamayacak kadar yavaş kalıyordu.

Altan omzunun üzerinden arkasına baktı ve küfreder gibi bağırarak ayaklarını tekrar tekrar midilliye vurup hayvanın hızlanması için üsteledi fakat midilli Altan'ın isteklerine karşılık veremiyordu. Altan birden midillinin üzerinden düşüp sırtüstü yere iniverdi. Hana, arkasına baktığında Altan'ın yerde yattığını gördü. Morimoto, onu bir midilli gibi kementle yakalamıştı. Atı, Altan'ın midillisinin yanında durdu. Midilli hâlâ dörtnala koşuyordu, Hana dizginleri ele geçirmişti. Genç kız kaçmak için yanıp tutuşarak hayvanı ileri gitmesi için dürtüyordu ama bir kez daha arkasına bakmadan da edememişti. Morimoto yerde Altan'ı yumrukluyordu; çocuğu öldüreceği kesindi.

Hana, onu arkada bırakamazdı. Öfkeyle, acıyla ve pişmanlıkla bağırdı. Sesi, bozkırda inlerken birden durdu ve midilliye bir u dönüşü yaptırıp geldiği yöne, Altan'a, tutsaklığa, hatta belki ölüme sürdü.

Morimoto Altan'ın üzerindeydi, elleri altında hareketsizce yatan bedeni öfkeyle yumrukluyordu. Midilli, onlara doğru hızla ilerlerken Hana, Morimoto'yu durdurmak için çok geç olacağından korkuyordu. Altan'ın suratına inen yumruklarının sesi kulağına geldiğinde belindeki kuşağa iliştirilen bıçağı hatırladı. Eliyle bıçağını yokladı ve midilliyi durdurup titreyen bacaklarının üzerine indi.

Morimoto Hana'nın geldiğini görünce Altan'ın üzerinden kalkıp Altan'ı dizlerinin üzerine oturttu. Yumrukları, Altan'ın kanıyla lekelenmişti. Sonra yüzünü Hana'ya çevirdi; bir eli kemerinden sarkan kılıçtaydı. Genç kız, kuşağının içindeki bıçağına dokundu. Kendini kurban etmeye hazırlanırken bıçağın kaygan, kemik sapı ona güven veriyordu.

Altan'ın suratı Hana'nın gözünün önünde şişivermiş, sağ gözü kapanmıştı. Morimoto'ya mermi yağdırır gibi bağırıyor, ancak mermileri yanlış hedefe gidiyordu. Morimoto'nun dikkati sadece onlardan yana gelen Hana'daydı. Gözleri ona bakarken parlıyor, yansıyan öğle güneşiyle kararıp ışıldıyordu. Hana, Morimoto'nun onu kaçırdığı günü hatırladı. Kardeşini görüş açısından gizleyen kara kayada duruyordu. O gün ona gönüllü gitmişti, Morimoto'nun sürekli etrafında olması âdeta kaderi gibiydi.

Bir an kendini midilliye geri dönüp üzerine atlarken, tozu dumana katıp kaçarken hayal etti. Bu ihtimali düşünmek içini kıpır kıpır etmişti. Ne denli güzel bir hayal olursa olsun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Altan'ın ölmesine

izin verirse hayatının bir değeri kalmayacaktı. Altan hâlâ bağırıyordu, küfreder gibiydi; eğitimli bir askerin gücüne karşı çocuksu tehditler savuruyordu. Morimoto elini hafifçe kılıcının kınına koymuştu. Hana, birkaç adım uzaklarında durduğunda Altan ayağa kalkıp Morimoto'yu kılıcını kınından çıkarsın diye çabalıyordu.

Hana sakin fakat sert bir sesle, "Dur," dedi.

Altan, onu uzakta kalması için uyarır gibi tek elini ona doğru uzatırken Hana, başını yavaşça iki yana sallıyordu.

"Ona zarar verme."

"Neden vermeyecekmişim?"

Morimoto'nun ifadesi, en az bakışları kadar kararlıydı. Hana, bakışlarından Altan'ı öldürmek istediğini anlıyordu. Tek bir hareketle Altan'ın kafasını boynundan ayıracak, Altan Moğolistan'ın mavi gökyüzünü bir daha göremeyecek ya da güneşi daha parlak kılan o gülüşüyle gülemeyecekti.

"Çünkü döndüm. Bak buradayım."

"Belki de ikinizden birini öldürmeliyim."

Morimoto'nun suratına yayılan sinsi tebessüm Hana'ya *talchum* halk dansında gördüğü bir caninin maskesini hatırlatmıştı.

"İlla birini öldürmek zorundaysan beni öldür. Ama o daha bir çocuk. Hiçbir suçu yok."

Morimoto, seçeneklerini tartar gibiydi, fakat gözlerini bir an olsun Hana'dan ayırmıyordu. Hana, hem kendi hem Altan'ın hayatı için endişelenmeye başlamıştı. Genç kız, Altan'ın yanına yaklaşıp dağılmış suratına dokunarak fısıldadı.

"Çok özür dilerim." Ama Altan'ın söylediklerini anlamayacağını biliyordu.

Altan, onu Morimoto'dan çekerek midilliye doğru itti. Hana, ona direnerek sıkı sıkı toprağa bastı. Altan'ın gözyaşları ağzından akan kanlara karışmıştı. Kalan tüm gücüyle Hana'yı midilliye doğru iteliyor, sertçe bağırıyor ama Hana hareket etmiyordu. Altan birden kayıp kuru çimlerin üzerine düştü ama Hana'yı bir bacağını tutup midilliye doğru itmeye devam etti. Mücadeleleri boş bir sahnedeki pantomim gösterisine benziyordu ve tek izleyicileri pis bir keyifle sırıtan Morimoto'ydu. Trajedileri gerçek dünyada oynanıyordu, Hana Altan için buna dayanmalıydı. Altan, diz çökmüş bir hâlde alnını Hana'nın uyluğuna yaslamıştı. Hıçkırıklar içinde bir şeyler mırıldanıyordu ancak bunlar sadece Morimoto'nun çıkarabileceği kelimelerdi. Hana, hiç kıpırdamadan cesaretle sahibine baktı, Morimoto bakışlarını çevirmişti. Bu da Hana'nın nihayet Altan'la ilgilenebileceği anlamına geliyordu.

Yavaşça Altan'a doğru eğilip yüzünü yüzüne çevirdi, yanağını okşadı ve eğilip şefkatle alnını öptükten sonra ellerini avuçlarına alıp ayağa kalkmasına yardım etti. Altan, ona yalvarıyor ama Hana başını ısrarla iki yana sallıyordu. Genç kız, kalan son gücüyle Altan'a gülümseyerek yavaşça fısıldadı.

"Ben iyi olacağım. Eve git, Altan."

Altan, Hana'nın ellerini tutarak bir şey söyledi. Ardından omzunun üzerinden arkasına bakıp Morimoto'ya bağırdı. Hana, Altan'ın suratını bir kez daha kendininkine çevirip gözlerinin içine bakarak tekrarladı.

"Eve git dedim." Bu sefer sesi daha güçlüydü.

Sonra Altan'ı iteleyerek midillinin üzerine çıkardı. Altan başta direndi ancak Hana çok ısrarcı bir şekilde onu

hayvana doğru itiyordu. Altan'ın eyere tutunup kendini yukarı çekmekten başka çaresi kalmamıştı. Midillinin üzerine çıktığında aşağı, Hana'ya baktı.

Hana, "Güle güle Altan," diyerek başını eğdi.

Altan titreyen sesiyle, "Hana," dedi.

Genç kız başını iki yana sallayarak geldikleri yönü, dağın aşağısını ve Altan'ın güven içindeki ailesini gösterdi. Altan, bir an Morimoto'ya baktı, Hana Altan'ın Morimoto'ya saldırmasından korkarak yavaşça midillinin önüne geldi. Böylece bir şey yapmaya kalkarsa Hana'nın etrafından dolanmak zorunda kalacaktı. Altan, gitmenin daha iyi olacağını düşünür gibi son kez Hana'ya baktıktan sonra midilliyi döndürüp ayaklarını yavaşça hayvana vurdu. Dörtnala koşmaya başlayan midilli kısa süre içinde hızlandı ve Hana'yı ardında bıraktı.

Hana, uzun uzun Altan'ı izledi, hayatı âdeta bu görüntüye bağlı gibiydi. Altan, dağın gölgesinde gözden kaybolurken genç kızın gözleri buğulanıyordu. Artık bakacak bir şey kalmadığında bile devasa kayalıkların ötesindeki noktayı görebilmek için başını uzatıyordu. Altan ve dağı ayırt edemez olduğunda sertçe kuşağındaki bıçağı kavradı.

Morimoto gevrek çimleri ezerek ona yaklaştı, fakat Hana yüzünü çevirip ona bakmadı. Altan'ın midillinin üzerinde gidişi Hana'nın beynini yakmıştı. Omuzları çöktü, az önce kendini güçlü bir şekilde savunan kız eriyip yok olmuştu. Yere bakarak Morimoto'nun yaklaşmasını bekliyordu. Morimoto gelip Hana'nın yanında durduğunda genç kız bıçağını tutarak yüzünü ona çevirdi.

"Bana ihanet ettin. Gittin, o çocukla kaçtın. Artık her şeyi mahvettin. Şimdi sana bir daha asla güvenemeyeceğimi göremiyor musun?"

Morimoto'nun suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Hana'nın bileğine uzandı fakat genç kız çok çevikti. Bıçağını hızla çıkardı ve kaldırıp Morimoto'nun kalbine saplamaya kalktı. Ama Morimoto ondan daha çevik bir hareketle kolunu yakaladı. Hana, tüm gücüyle boğuşuyor, bıçağı Morimoto'nun göğsüne itiyordu. Morimoto, Hana'yı geri püskürtürken suratında büyük bir şaşkınlık ve kuşku vardı ancak dinginliğini toplayıp Hana'nın bileğini çevirmesi uzun sürmedi. Hana'ya bıçağı çimlerin üzerine düşürtüp genç kızın kolunu ikiye büktü. Bir şeyler söyleyecekti ama Hana, buna izin vermeden kasıklarına bir tekme geçirip onu soluksuz bıraktı.

Morimoto iki büklüm olduğunda Hana ondan uzaklaştı. Morimoto'nun atıyla kaçamayacağını biliyordu, denemek bile boşuna olacaktı ama bacakları gerçekleri umursamıyormuşçasına ilerliyordu. Arkasını dönüp koşmaya başladı, Altan'ın adımlarının peşinden dağa koşuyor, fakat mantığı bunu asla başaramayacağını biliyordu.

Morimoto onu atla kovalamak yerine peşinden koştu. Hana, Morimoto'nun hızı ve fiziksel gücünün yanında çok acizdi. Bir süre sonra Morimoto'nun parmaklarının saçlarına girip onu geri çektiğini hissetti. Genç kız, kaya gibi sert zeminle buluştuğunda ciğerleri havasız kalmıştı. Sersem bir şekilde bağırırken Morimoto onu saçlarından tutmuş ata sürüklüyordu. Hana, Morimoto'nun bileğine yapıştı ama bu, kafa derisinde hissettiği korkunç acıyı zerre azaltmıyordu. Ayakları yeri tekmeliyor, Morimoto'nun hızına yetişmeye çalışıyordu. Morimoto ansızın durup onu bıraktığında Hana yere düşüp suratını kapadı. Morimoto, acımasızca karnını tekmeliyordu.

"Artık seni öldürmem lazım."

Hana, yerde bir top gibi kapanmıştı. Morimoto onu defalarca tekmeledi, bu seferki darbeler kaval kemiğine geliyordu. Morimoto onu kollarından yakalayıp ellerini yüzünden çekti, Hana da ona tekmeler atıyor ancak ona kıyasla çok güçsüz kalıyordu. Morimoto, genç kızın üzerine oturup kollarını yüzünün iki yanına, yere koydu. Hana, kapana kısılmış kuduz bir hayvan gibi debeleniyordu.

Morimoto, "Kes şunu!" diye bağırarak hızla kollarını kaldırıp Hana'nın kollarıyla başını yere sabitledi. Hana'nın açık gözlerinin önünde yıldızlar çakıyor, üzerindeki gökyüzü düşüyormuşçasına fırıl fırıl dönüyordu. Üzerinde hissettiği ağırlık, basık bir havada boğuluyor gibi hissettiriyordu. Nefes almak çok güçtü.

"Neden benden kaçıp duruyorsun? Sana söylediğim bunca şeyden sonra... Bizim için planladığım bunca şeyden sonra niye hâlâ kaçıyorsun?"

Morimoto başını eğip Hana'nın yanına koydu. Yanağındaki kirli sakal Hana'nın şakağına batıyordu. Bu hâlde yatarlarken yeşil çimlerin üzerinde piknik yapan iki âşığı andırıyorlardı. At ve boş midilli muazzam manzaraya karşı birlikte ot kemiriyordu. Burası tam bir yuva olabilirdi. Çadırda yaşadığı rahatlık Hana'nın duygularını kabarttı. Saçlarını rüzgâr tarıyor, sıcak toprağın kokusu burnuna geliyordu. Burada, evini hatırlatan bir şefkat vardı. Gözlerini kapattı ve kardeşinin gülen yüzünü hatırladı.

"Huzurlu bir hayatım vardı. Sen beni o huzurlu hayattan kopardın. Bunu asla affetmeyeceğim."

Morimoto'nun bedeni ansızın gerildi. Genç kız, bedenine bastırılan vücudun gerginliğini hissedebiliyordu.

Bir saldırı daha bekleyerek başını kaldırıp ona baktı ama Morimoto'nun yüzünü okuyamıyordu, ifadesi çok boştu.

"Artık hiç umurumda değil."

Morimoto yerden kalkıp Hana'nın yanına diz çöktü. Hana da Morimoto'nun ne yapacağından korkarak çömeldi. Morimoto öteye, bozkırlara bakarak uzakta bir şeye odaklanır gibi elini gözlerine siper ettikten sonra birden ayağa fırladı. Tekrar Hana'ya baktığında paniklemiş görünüyordu. Bir şeye karar verir gibi bir Hana'ya, bir ufka baktı. Ardından atına ıslık çalıp hızla ona gelen atına koştu. Morimoto ata binerken Hana, onu atıyla ezerek öldüreceğinden şüpheleniyordu.

Bu çok uygun bir son olacaktı. Kısa da olsa bir şefkatle karşılaştıktan sonra ölecekti. Genç kız hareketsiz kaldı, rüzgâr bedeninde geziyor, karışmış saçlarını yüzüne uçuruyordu. Tepesindeki at, tiz sesler çıkararak dörtnala koşmaya başladı. Hana, Morimoto'nun dağa doğru gittiğini görünce gözlerine inanamadı. Atın ayak sesleri giderek azalıyor, rüzgârda kayboluyordu.

Onu arkasında bırakmıştı. Hana, özgür olduğunu düşündükçe altındaki yerin sallandığını hissediyordu. Kalp atışları Morimoto'nun yere vurduğu yerde, kafasının arkasında atıyordu. Birkaç derin nefes alıp yumuşak çimenlerle kaplı toprağın üzerine çöktü. Morimoto gitmişti. Gerçekten gittiğine inanamıyordu. Takıntısından vazgeçmişti. Artık özgürdü. Katlandığı onca şeyden sonra şimdi kendini çok iyi hissediyordu.

İkinci midilli yakınında çimleri kemirmeye devam ediyordu. Bu Moğol midillilerin hepsi evlerinin yollarını bilirdi. Onu çadıra, aileye ve Altan'a götürecekti. Hana'nın

gözünün önüne Altan'ın suratı geldi. Öyle hayallere kapılmıştı ki bozkırda ona doğru yaklaşan kamyonun homurtularını duyması biraz sürmüştü.

Genç kız hızla yerinden kalkıp midillinin üzerine çıkarak hayvanı ayağıyla yavaşça dürttü. Ancak midilli hareket etmek yerine başını çevirip arkasına baktı. Hana, hayvanın nereye baktığını görmek için arkasını döndüğünde bulunduklara yere bir grup askerin geldiğini gördü. Birden her şeyi anlamıştı; Morimoto onu arkasında bırakmamıştı, onu azat etmeye karar vermemişti... Bir kilometre kadar uzakta üç büyük kamyon, bir tank ve bir grup atlı asker vardı. Tankın arkasında köşesinde orak, üzerinde sarı yıldız olan kan kırmızısı bir bayrak sallanıyordu. Bu konvoy Sovyetlere aitti. Morimoto onu bilinmedik bir kadere terk ederek bir korkak gibi kaçmıştı.

Hana, midillinin kulağına bağırarak hayvanın hareket etmesi için yanlarına vurdu. Midilli hareket etmeye başladı; önce yavaş yavaş yürüdü, sonra dörtnala koştu. Genç kız arkasına baktığında dört atlı adamın ip gibi ilerleyen konvoyu arkalarında bırakıp peşine düştüğünü fark etti. Atları çok iri ve hızlıydı, onu yakalayacakları kesindi. Hana o an önünde uzaklarda, ışıklı gökyüzünde ufacık bir karartı, küçük bir nokta gördü; Morimoto atıyla koşuyordu.

Hana'nın midillisi yavaşladı ama genç kız, hayvanın durmasına izin vermedi. Yanlarına vurdu, kulağına çığlıklar attı, boynuna eğildi ve pes etmemesi için koşması için yalvardı. Arkasındaki atların nalları toprağı dövüyordu, Hana'ya çok derinden gelen gök gürültüsünü andıran sesler küçük midilliye giderek yaklaşıyordu. Fakat ona ulaştıklarında yavaşlamadan hızla yanından geçip gittiler. Hana, onu

görünmezmiş gibi arkasında bırakıp çim alanda ilerleyen üç atlının arkasından bakakaldı.

Sonra dördüncü atlının hemen yanı başında durduğunda fark etti, adamın yanık tenli atı ter içinde kalmıştı. Ağzındaki beyaz köpükler çizgi hâlinde dudaklarında birikmişti. Sovyet askeri Hana'nın ellerindeki dizginleri tutup midilliyi durdurdu. Hana yabancı askerin suratına bakarken, at ve midilli nihayet soluklanıyordu. Adamın kocaman kahverengi gözleri, altın sarısı saçları ve hokka gibi bir burnu vardı. Hana'ya hiçbir şey söylemeden kemerindeki silahını gösterdi, parmağını ona doğru salladı ve gülümsedi. Ardından midilliye u dönüşü yaptırıp konvoya ilerletti.

Hana, omzunun üzerinden ufka baktı. Ufuktaki üç kara nokta dördüncüye yaklaşıyordu. Morimoto kaçamayacaktı. Atlar çok çevikti. Morimoto da tutsak düşecekti. Adamlar Hana'ya yaşamadığı bir şey tattıramayacaktı. Belki onu öldüreceklerdi ama bu düşünce artık çok önemsiz kalıyordu. Hana o an sadece Morimoto'yu düşünüyordu. Tutsaklık sürecinde yaşadığı her şey onun için ilk olacaktı. Acı, işkence, hor görülme... Morimoto tüm bunlara ilk defa katlanmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce Hana'nın ağzında güneşte sıcacık olmuş olgun bir kayısı gibi nefis bir tat bırakmıştı.

Sovyet askeri Hana'yı konvoydaki son kamyona doğru götürdü. Kamyonun içinde üst üste yığılmış tutsaklar vardı. Çoğu Çinli'ydi, üzerlerindeki keçe paltoların yakalarını kaldırabildikleri kadar kaldırmışlardı. Hana, bir çift Koreli

kızın el ele yan yana oturduğunu gördü. Kamyonun arka kapısına yaklaştığında kimse ona bakmıyordu ama Hana, onu gördüklerinden emindi. Tutsaklarla birlikte arkada oturan iki Sovyet askeri vardı. Hana, kimsenin üzerine basmamaya dikkat ederek diğer tutsaklara doğru yürüyüp elinden geldiğince uzak oturmaya çalıştı.

Koreli kızlardan biri yanında yer açmak için hafifçe kaydı. Hana, kızların arasına sıkıştı. Hiçbir kız çıt çıkarmıyor, başlarını eğmiş dizlerini izliyordu. Hana, uzaklara baktı. Üç atlı adam geri dönüyordu. Yaklaştıklarında gözleri Morimoto'yu aradı. Sonra Morimoto'nun bir Sovyet askerinin arkasında oturduğunu gördü. Evet, kaçamamıştı.

Hana, kalbinin göğsünde küt küt attığını fark etti. Morimoto'nun elleri arkasından bağlanmış, dudakları şişmişti. Sol bacağından kanlar akıyordu. Önünden geçtikleri sırada başını kaldırıp Hana'ya bakmadı. Dimdik oturmuş bir hâlde, hiçbir şey olmamış gibi, önündeki iri Sovyet askerinin omuzlarına bakıyordu. Sanki tehlikede değildi, sanki hiç korkmuyordu. Ancak dimdik oturuşu ve kanayan bacağı ona ihanet ediyordu. Hana, başına geleceklerden korktuğunu görebiliyordu. Onu sorgulayacaklar, işkence edecekler ve bildiklerini ya da uydurduğu şeyleri anlattıktan sonra muhtemelen öldüreceklerdi. Hana'nın ömründe hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti.

Atlılar konvoyda ilerlemeye devam ederken Hana, Morimoto'yu göremez olmuştu. Gözlerini tekrar ufka çevirdiğinde birden Morimoto'nun muhteşem atına ne olduğunu merak etti. Askerler bu kadar güçlü, bu kadar çevik bir hayvanı asla arkalarında bırakmazlardı. Hana, atı özgür

bir şekilde yeşil çimlerde koşarken hayal etti, kaslarını savura savura Altan'a gidiyor, bu adamlardan kurtulup mutlu bir hayata kavuşuyordu. Bu sahneyi görmeyi o kadar çok istemişti ki Morimoto'nun tutsaklığının verdiği keyif bile birden azalmıştı. Sonra kendini tekrar tutsaklarla dolu bir kamyonun içinde tir tir titrerken buldu.

Uzaklarda bir kurt uluyor, bu yalnız uğultu bozkırın ardındaki tepelerde yankılanıyordu. Konvoy, gün boyunca tepelere doğru ilerlemişti. Arkalarında yükselen mavi şapkalı dağlar Hana'ya evini ve Halla Dağı'nı hatırlatıyor, gökyüzü rengini geceye verirken batan güneşin solukluğu turuncu bulutlara yansıyordu. Genç kız, bu parlaklığın güzelliğini hafızasına kazır gibi gökyüzündeki son ışıkları izliyordu. İçinde tarifsiz bir korku vardı. Annesi onu güneş battıktan sonra asla dalmaması konusunda uyarmıştı. O saatlerde karanlık derinliklerdeki yaratıklar avlanmak için uyanırdı.

Bir akşam yine beraber kıyıya yüzerlerken annesi, "Geceyle birlikte derinliğe ait tüm korkunç yaratıklar ışığı aramaya kalkar," demişti.

Bu, Hana'nın şu ana kadar denizde geçirdiği en uzun gündü. Güneş batmaya başlamıştı ama Hana henüz denizden çıkmaya hazır değildi. Sadece iki deniz kabuğu bulabilmişti.

"JinSook dün dört tane buldu. Eve ağımda iki taneyle dönemem. O benden bir yaş küçük."

"Saçmalama. Elindeki iki deniz kabuğuyla gurur duymalısın. Güneş batıyor, gün bitti."

Annesi kıyıya yüzmeye devam etmişti. Hana itaatkâr bir tavırla annesini takip etmişti ama annesini yol boyunca rahat bırakmamıştı.

"Lütfen anne, biraz daha kalalım. Çabucak iki tane daha bulabileceğime eminim. Eski geminin demirinin orada, deniz yosunlarının toplandığı yerde birkaç tane saklanıyor olmalı."

Kıyıya vardıklarında annesi maskesini kaldırmıştı ve göz göze gelebilmeleri için hafifçe eğilmişti. Hana birden yalvarmayı kesmişti.

"Emin ol derinlerdeki yaratıklar uyandığında yakalanmak istemezsin."

Hana annesinin onunla dalga geçtiğinden emindi, tek amacı onu karanlıkta sudan uzak tutmak olmalıydı.

"Benim için endişelenmene gerek yok, anne. Beni fark etmeyecekler bile. Çünkü onları çekecek bir ışığım yok."

Annesi kaşlarını kaldırarak, "Ah, olmaz mı..." demişti.

"Gerçekten var mı? Hani, nerede?"

"Tenin."

Hana şüpheli bir şekilde durmuştu, annesi Hana'nın yanağına dokunarak konuşmaya devam etmişti.

"Süt gibi beyaz, kaz göğsü kadar açık ve pürüzsüz bir tenin var. Denizin karanlığındaki en parlak ışık bu."

Hana, kollarına ve bacaklarına bakmıştı. Aslında ona o kadar da beyaz gelmiyordu. Zaten çok fazla yüzmekten yeteri kadar yanmıştı.

"Bence ben karayım. Artık Emiko kadar beyaz değilim."

Hana, onları bekleyip hâlâ kovaları korumaya devam eden kız kardeşini göstermişti. Emi'nin pembe yanakları terden parlıyordu, ter içinde kalan saçları öbek hâlinde alnına yapışmıştı.

"Tüm deniz kuşlarını kovdum. Bugün gerçekten çok açlar! Baksana şuna, elimi didikledi." Emiko, Hana'ya elinin arkasındaki küçük kesiği gösterdi.

Hana birden toplaması gereken deniz kabuklarının sayısını unutarak, "Hangisi yaptı?" diye sordu. Haşin bir martı kız kardeşine saldırmıştı, yani diğer kuşların tanık olmaları gereken bir ders vardı.

"Şu. Gözlerinin etrafında gri halkalar olan."

Kuş, sallana sallana kumda gömülü bir şeye doğru yürüyordu. Her hareketine odaklanıldığının farkında değildi. Hana, eğilerek yerden küçücük bir taş alıp tek gözünü kapattı ve kuşa doğru attı. Minik taş kuşun sırtına geldi ve hayvan ciyak ederek hızla uçup uzaklaştı.

Hana, kuşun peşinden giderek küçük koyların ötesindeki uzun kumsal boyunca uzanan patikadan koşmaya başlamıştı. "Haydi gidelim! Gel küçüğüm, haydi koş!"

"Beni bekle!" Emi, ablasının arkasından bağırarak kısa bacaklarının el verdiğinde koşmuştu. Tüm gücüyle koşarken gökyüzüne doğru bağırıyordu. "Senin için geliyorum, kuş!" Abla kardeş, daha fazla güçleri kalmayana kadar koşmuştu.

Kıyının aşağısına geldiklerinde kumun üzerine çöküp tuzlu deniz havasını içlerine çekmişlerdi. Hana, gökyüzüne bakıp bulutların arkasında görünmez daireler çizen martıları izledi. Kız kardeşinin küçük eli, Hana'nınkine kaydı ve beraber yan yana yatıp süzülerek ilerleyen bulutları izlediler. Nihayet soluklandıklarında kız kardeşi bir ok gibi ayağa fırladı ve tekrar koya doğru koşmaya başladı. "Seninle eve kadar yarışacağım!"

"Hey! Bu hiç adil olmadı. Bir kafa önce başladın!" Hana, kardeşinin arkasından bağırırken Emiko sadece gülerek koşuyordu. Küçük kız eve varana kadar güldü, ablası onu geçtiğinde daha çok gülmeye başlamıştı.

Hana'nın kafasında Emiko'nun kahkahaları yankılandı. O saf neşesi... O sırada bir elin koluna dokunduğunu hissetti ve korkuyla yerinden sıçradı.

Yanındaki kız, "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Efendim?" Hana, bir kıza bir Sovyet askerlerine baktı. Askerlerden biri uyuyakalmıştı ama diğeri, yağlı bir bezle silahını temizliyordu.

Kız, Hana'nın ağzına dokunup parmak uçlarını dudaklarında gezdirerek tekrar fısıldadı. "Gülümsüyordun." Sonra titremelerini engellemek için bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerine baktı.

Hana, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, gülümsüyordun. Böyle bir durumda bile gülümseyebiliyorsan güzel bir şey hatırlıyor olmalısın."

Hana ayaklarına baktı, Emiko'nun kahkahaları yok olmuştu.

Genç kız, sesi tekrar hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Sonra kabullenir bir tavırla, "Evet, aklıma çok güzel bir şey gelmişti," dedi.

Kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Zavallı kızın yalvaran gözleri aşikârdı. Bu kız ne zamandır Sovyetlerin peşinden sürükleniyordu? Ne kadar zamandır mutlu bir anıya hasret kalmıştı? Hana, kızın ağırbaşlı gözlerine baktı. Gözlerinin beyazı kan çanağı olmuştu. Kollarında nokta nokta sararmış morluklar, yanağında mor bir kamçı izi vardı.

"Kız kardeşimin kahkahasını hatırladım da. Daha dokuz yaşında."

"Benim de küçük bir erkek kardeşim var. Beş yaşında... Onu öyle çok özledim ki."

"Ben de kız kardeşimi özledim."

"Nasıl gülüyordu ki?"

Hana, daha fazla duyamadığı sesi düşünerek duraksadı. Kamyon motorunun homurtusu kahkahaların geri gelme umudunu silip atmıştı. Genç kız, kızın kederli gözlerine baktı. Eğer bunu başarabilirse, küçük bir mutluluğu hak ediyordu. Sonra gözlerini karanlık gökyüzüne çevirip koyu mavilikte görünen iki yıldıza odaklandı.

"Yaz rüzgârının esintisiyle hafif hafif uçan bir kuş gibiydi. Dalgalar gibi inip yükseliyor, üstünden geçtiği ağaçların tepelerine dokunuyordu. Aynı... Aynı özgürlük gibiydi."

Kız uzun süre sessiz kaldı, artık Hana'ya bakmıyordu. Kamyon homurtuları kesildiğinde kız hemen yanaklarını sildi. Asker ayağa kalkıp kızlara ayağa kalkmalarını emretti, ardından birkaçını çekip kamyonun açılan arka kapısına doğru iteledi. İki Sovyet asker, tutsaklara kamyondan aşağı inmelerini emrediyordu. Hana, hızla ayağa fırlayıp kızın suratını görmeye çalışarak fısıldadı.

"Seni üzdüysem özür dilerim."

Kız, kamyonun arka kapısına doğru ilerlerken omzunun üzerinden Hana'ya bakarak gülümsedi.

"Kardeşinin kahkahalarını duyabiliyorum."

Suratındaki küçük mutluluk Hana'nın içini ısıtmıştı. Ama kamyondan atlayıp diğer tutsakların peşinden giderken içindeki sıcaklık yerini büyük bir korkuya bıraktı. Karanlıktan çıkan iki asker ona doğru geliyordu. Uzun boyları,

kaslı, ham ve kalın vücutlarıyla nasıl da barbar görünüyorlardı. Hana, adamların onu iki bacağından tutup ikiye ayırdığını hayal etti, vücudu ikiye ayrılıp başı yana düştüğünde askerler zaferle bağıracak ve sonunda ölebilecekti. Sonunda ölebilecek ve her şey çok daha kolay olacaktı.

Ufukta nokta nokta parlayan bir kamp ateşi vardı. Hana, karanlıkta annesinin kelimelerini hatırladı; *tüm korkunç yaratıklar geceyle birlikte gelir.* Böyle korkunç bir yerde kız kardeşinin kahkahaları barınamazdı, yine de kardeşini son kez duymayı diliyordu. Arkasındaki bir kız korkudan için için ağlıyordu ama kimse onu rahatlatmadı. Hana da sessizlik içinde yürüyordu. Hep beraber başka bir boyuta geçen hayaletler gibiydiler.

Sovyet askerleri büyük, bej bir çadırın önünde durup tutsaklara içeri girmelerini işaret etti. Kızlar, adamların emirlerine itaat ederek başlarını alçak girişe karşı eğdiler. Hana, girişe vardığında askerlerden biri elini omzuna koyarak onu durdurdu. Genç kız, adamın suratına bakamayacak kadar korktuğundan gözlerini çadırın içindeki insanlara dikti. Adam, ona bir şeyler söyledi ama Hana askeri anlayamıyordu. Adam, sesini yükselterek söylediklerini tekrar etti. Hana, artık bakışlarını çadırın içerisindeki insanlardan alıp adama bakmak zorunda olduğunu anlamıştı.

Asker, Hana'yı kuyruktan dışarı çekmeden önce suratını inceledi. Ardından Hana'yı kolundan sıkı sıkı tutarak diğer kızlara devam edip çadıra girmelerini emretti.

Asker, diğer muhafıza dönüp bağırdığında muhafız hızla tüfeğine sarılıp kapıda pozisyon aldı. Hana, gruptan uzaklaştırılıp geldikleri yöne götürülüyordu. Genç kız, *işte yine olacak*, diye düşündü. Aynı gemide Morimoto'nun yaptığı gibi

ona tecavüz edeceklerdi. Hana, karanlıkta ezilmiş çimlerin arasına saklanan bir taşa takılıp tökezledi. Koluna mengene gibi yapışan el onu giderek uzaklaştırıyordu. Tekrar kaçırılıyordu ama bu seferki adam ondan iki kat iri ve güçlüydü.

Kamyonların olduğu yere dönerlerken birçok askeri arkalarında bıraktılar. Adamlar, ikişerli ve üçerli gruplar hâlinde yürüyorlardı. Bazıları, onları fark ederken bazıları etrafına bakamayacak kadar meşguldü. Hana, kamptan uzaklaştırılırken bile adamlardan korkunç bir elektrik alıyordu. Havadaki bu ağırlığı, diğer tutsaklardan güç alırken fark etmemişti. Şimdi ise bir başınaydı, yanından geçtiği her askerin gergin elektriğini hissedebiliyordu.

Asker, Hana'yı konvoydaki bir tankın önünde durdurdu. Tankın kırmızı bayrağı, gecenin durgunluğunda aşağı doğru sarkıyordu. İki Sovyet askeri, metal aracın üzerinden tüfeklerini yerde diz çöken bir adama yöneltmişti. Birkaç metre ilerideki kamp ateşi diz çöken adamın yanında yarım daire olan Sovyet askerlerini aydınlatıyordu. Adamın suratı normalden iki kat daha şişti. Bir gözünün üzerindeki derin kesikten akan kan yanağından aşağı süzülüyor, suratının yarısını savaş boyası sürmüşçesine kamufle ediyordu. Adam yere bakıyordu, Hana adama baktığında şişmiş suratı ve kanayan gözleri yüzünden etrafını görebiliyor mu diye merak etti.

Sovyet askerlerinin oluşturduğu küçük kalabalıktan iki adam, birkaç adım atarak dayak yiyen adama doğru yaklaştı. İçlerinden biri, adama bir şeyler söylerken diğer bir asker, iri bir Sovyet, adamın söylediklerini Japoncaya çevirdi.

"Enerjini çekeceğin acılara sakla ve bize öğrenmek istediklerimizi anlat."

Tercümanın aksanı çok ağır, Japoncası kırıktı. İlk adam, sorgunun lideri, Hana'ya baktığında genç kız birden titremeye başladı. Suratından kanlar akan adam Morimoto'ydu. Hana, Morimoto'nun tanınmaz hâldeki suratına baktığında bedeninin şiddetle titrediğini fark etti. Morimoto'yu bu hâlde görmek onu hiç tatmin etmemiş, aksine yüreğinin korkuyla dolmasına sebep olmuştu. Onu neden buraya getirmişlerdi? Onu da böyle dövecekler miydi?

"Sen anlatmazsan kız anlatır."

Sovyet subay, kafasını aşağı yukarı salladığında Hana'nın başında dikilen asker genç kızın kolunu arkaya büküp Hana'yı yere çökertti. Genç kız, Morimoto'dan on adım kadar uzaktı. Morimoto ne başını kaldırıyordu ne konuşuyordu. Kırık burnundan aldığı nefeslerin sesi öyle acıydı ki aldığı soluğun, kanların yanından geldiği çok belliydi.

Subay, Morimoto'yu yumruklayarak bir kez daha yere düşürdü. İki asker, Morimoto'nun iki yanına geçti ve onu hızla dizlerinin üzerine kaldırdı. Yerdeki topraklar ve çimler kanlı suratına yapışmıştı. Morimoto, tıpkı bir canavara dönmüş, içindeki tüm insanlık yarık etlerinden dışarı çekilmişti. Erkekler, savaş döneminde diğer erkeklere bunları yaşatıyordu. Hana, bir an erkeklere yapılanların kadınların yaşadıklarından daha beter olup olmadığını düşündü. Gözlerini bu korkunç surattan alamıyordu.

Tercüman, "Suç ortaklarınız nerede?" diye bağırdı. "Sizin ajan olduğunuzu biliyoruz. Sınırı geçip imparatorunuz için istihbarat topladığınızı da. O vatan haini Moğollar da size yardım ediyor. Neredeler? İsimleri ne?"

Altan. Altan tehlikedeydi. Morimoto konuşmaya başlarsa hepsini katledeceklerdi. Altan, annesi, babası, Ganbaatar...

Hiçbiri Sovyet ordusunun birkaç günlük uzaklıkta olduğunu bilmiyordu. Altan, Hana'nın kaçmasına yardım ettikten sonra Morimoto Moğol dostlarına ne kadar sadık kalabilirdi ki? İntikam için yerlerini söyleyecek miydi? Morimoto, Hana'ya baktı, gözleri ansızın ona odaklanmış gibiydi, fakat dağılmış suratındaki ifade belirsizdi.

Hana en ufak bir hareketinin onu itirafa yöneltmesinden korkarak olduğu yerde kalakaldı. Moğolları gece uykularında yakalayıp gözlerini kırpmadan kara sulardaki balıklar gibi avlayacaklardı. Ve hepsi Hana'nın suçu olacaktı. Subay, tercüman çeviriye devam ederken tekrar Morimoto'ya bağırdı. Morimoto tek elini havaya kaldırdığında Hana'nın kalbi boğazında atıyor, kalp atışları kulaklarına vuruyordu.

Morimoto boğuk bir sesle, "Söyledim ya," dedi. Boğazındaki kuruluk kelimelerinin güçlükle çıktığının habercisiydi.

"Ben kadın..."

Tercüman öfkeyle, "Evet, biliyoruz," dedi. "Kadın taşıyorsun." Ardından derin bir iç çekerek Hana'ya döndü. "Sen anlat. Doğruyu mu söylüyor? Sen Japon ordusuna fahişelik mi yapıyorsun?"

Bu soru Hana'nın yüreğine bir hançer gibi saplanmıştı. Morimoto, adamlara onun imparator askerlerine hizmet eden bir kamp fahişesi olduğunu söylemişti. O an aklına tutsaklığı boyunca yaşadığı şeyler geldi; Morimoto'nun onu kumsaldan kaçırması, ona ilk kez tecavüz etmesi, kapıda biriken uzun sıralar, dayaklar, zoraki tıbbi muayeneler, açlık, yoksulluk, kaçışı... Sonra her şey Altan'ın annesi ve yumuşak ellerinde parlayan altın bir ışıkla flulaştı. Gördüğü ilk şefkat güzel bir ruh gibi ışıl ışıl parlıyordu. Zaman

âdeta yavaşlamıştı, Hana aynı şeyleri on kez yaşıyor gibi hissediyordu. Sonra birden kendini toplayıp cevap vermesi gerektiğini fark etti.

"Evet, söyledikleri doğru."

Ağzından çıkan kelimeler resmen dilini yakmıştı ama gözünün önüne Altan'ın suratını getirip güç buluyordu. Morimoto ağzında biriken kanları toprağa tükürdü. Genç kız, Morimoto'nun kırık dişlerle dolu ağzından başka bir yere bakabilmeyi diliyordu.

"Ee, peki seni nereye götürüyordu?"

Hana, gözlerini Morimoto'dan alamadan önüne bakmaya devam etti. O an aklına randevuevindeki kızlardan birinin anlattığı hikâye geldi.

"Mançurya'da çalışarak babamın borçlarını ödeyebileceğimi söyledi."

Tercüman öğrendiklerini subaya çevirdikten sonra birkaç saniye aralarında konuşup tekrar Morimoto'ya döndüler.

"Peki, Moğolistan'a nasıl geldiniz?"

Morimoto gözlerini Hana'dan ayırmıyordu. Cevap verirken santim kımıldamıyor, kelimeler ağzından büyük bir duygusuzlukla çıkıyordu.

"Kaçtı... Buraya kadar peşinden geldim. Onu tam Mançurya'ya geri götürecektim ki size yakalandık."

"Bu iskelet, perişan kızın Mançurya'dan buraya tek başına gelebildiğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

Morimoto yarı güler, yarı öksürür bir hâlde yanıtladı. "O çok cesur bir kız." Sonra yine iki büklüm olup kan kustu. Tekrar doğrulduğunda dikkatini tercümana çevirerek devam etti. "Sizin yerinizde olsam onu bir saniye olsun gözümün önünden ayırmam."

Tercüman, Morimoto'nun söylediklerini Rusçaya çevirirken Hana adamların duyduklarını tartarak onu incelediklerini hissedebiliyordu. Gerçekten merakla bakıyorlardı ama merakları, Morimoto'nun vücudundan ona saçılan nefretin yanında bir hiçti. Eğer şanslıysa Morimoto içini onu Japon askerlerine hizmet eden bir fahişe olarak tanıtarak ve bu adamların elinde acı çekmeye devam edeceğinden emin olarak soğutmuştu.

Subay, tercümana bir şeyler söyledikten sonra tekrar kampa yöneldi. Tercüman ve diğer Sovyet askerleri ise geride kaldı. Aralarında heyecanlı mırıltılar dolanıyordu. Tercüman kemerine astığı Morimoto'nun kılıcını yavaşça kınından çıkardı. Hana, kılıcı daha önce görmemiş olmasına şaşırmıştı. Metal bıçak, kamp ateşinde ışıl ışıl parlıyordu. Morimoto, onu bu kılıçla Altan'ın kafasını uçurmakla tehdit etmişti. Tercüman kılıcı yere, Morimoto'nun önüne fırlatıp birkaç adım geriledi.

"Al."

Morimoto hareket etmiyordu. Hana, bırakın kılıcı kaldırmayı, onu hareket edemeyecek kadar kötü dövdüklerinden şüphelenmeye başlamıştı.

"O eşsiz samuray âdetlerini duyduk." Tercüman, Morimoto'nun kılıcı almamasını hiç umursamamış gibiydi. "Ama hiç şahit olmadık." Ardından onu devam etmesi için cesaretlendiren küçük kalabalığa baktı.

"Şimdi bir şansın var. O kadim âdetini gösterebilir ve kendi ellerinle itibar içinde ölebilirsin." Tercüman arkasında toplanan kalabalığı göstererek devam etti. "Ya da seni öldürmelerine izin verirsin. Ama asla şerefli bir şekilde ölmeyeceğine emin olabilirsin."

Hana, dizlerinin üzerinde Morimoto'yu izlemeye devam ediyordu. Morimoto, yavaş bir şekilde kılıcına uzandı, öyle güç hareket ediyordu ki neredeyse yere yığılacaktı. Hana nefesini tutmuştu. Morimoto tekrar dengesini toplayıp doğrularak kılıcını dizlerine koydu. Onun da soluksuz kaldığı belliydi. Güçlükle aldığı nefesler acı doluydu, dağılmış suratına çarpan hava akan kanlarla birlikte dışarı süzülüyordu.

Morimoto omuzlarını dikleştirip kılıcını kaldırarak bıçağı inceledi. Ardından ellerini kılıcın jilet keskinliğindeki köşelerinde gezdirip parmaklarından kanlar akıttı. Hana olduğu yere sinmişti, Morimoto'ya bakmak istemiyordu ama kafasını da çeviremiyordu.

Morimoto, Hana'ya baktı ancak şiş gözleri düşüncelerini ele vermiyordu. Hana, Morimoto'nun bu son hareketinden zevk alıp onu daha büyük bir düşmanın eline bırakmış olmanın keyfiyle şiş göz kapaklarının ardından gülümsediğini hayal etti.

Tercüman sabırsızca, "Ee, ne karar verdin?" diye sordu. Fakat Morimoto adamın cümlesinin bitmesini beklemeden kılıcı karnına saplayıp herkesin olduğu yerde buz kesmesine neden oldu.

Hana bile ayaklarını kıpırdatamıyordu. Kılıç Morimoto'nun karnının derinliklerine saplanmıştı. Morimoto gıkını çıkarmadan midesini yatay şekilde sağa doğru keserek bağırsaklarını dışarı çıkardı. Yüzü acıdan buruş buruş olmuş, sivri beyaz dişleri kamp ateşinde parlamıştı. Kanlı, şiş suratı titreyen ateşte çok tuhaf görünüyordu. Hana kaçmak istiyordu ama Sovyet askeri onu kolundan öyle sıkı tutuyordu ki tek yapabildiği Morimoto'nun *seppuku*'sunu* bitirmesini izlemekti.

* Japonya'da bağırsakların dışarı çıkarılmasıyla gerçekleştirilen intihar. (Çev. N.)

Bir Sovyet askeri hızla arkasını dönerek kustu. Morimoto hâlâ ölmemişti, titreyen elleriyle yavaşça kılıcı kaldırdı ve çevik, tek bir hareketle kendi boğazını kesti. Hayattan tamamen koptuğunda bedeni toprağa yığılıp kan içinde kaldı. Morimoto artık bir Ölüm Tanrısı değildi, aksine *Gangnim* ruhunu almaya gelmişti.

Morimoto düştükten sonra etrafı cesedinden boşanan kan gibi huzursuz, ağır bir sessizlik kapladı. Hana, Morimoto'nun ölümüyle yaşayacağını düşündüğü rahatlığı hissedememişti. İçinde sadece derin bir boşluk vardı. Başına ne geleceğini düşündüğünde hissettiği korku bile içindeki boşluğu dolduramıyordu. Morimoto'nun kendi bedenine uyguladığı bu tarifsiz şiddet, içini çaresiz bir boşlukla doldurmuş gibiydi.

Kalan askerler bir bir uzaklaştı. Hana'yı dizlerinin üzerinde tutan asker bile gözden kaybolmuştu. Sanki onun ölü bir adamla yalnız kaldığında ne yapacağını görmek istiyor gibiydiler. Hana ayağa kalkıp Morimoto'ya doğru yürüdü, cansız bedeninin önünde diz çöktü ve bir an durup ona varlığıyla bile işkence yapabilen adamın cesedini izledi. Morimoto'nun bir zamanlar jilet gibi olan üniforması kandan sırılsıklam olmuştu. Dövülmüş suratı bir insandan çok hayvana benziyor, gözleri çürümüş bir balığınkiler gibi parlıyordu. Hareketsizliği Hana'yı huzursuz etmeye başlamıştı. Artık Moğol topraklarında yatan kanlı bir et yığınından başka bir şey değildi.

Hana, onu izleyen birinin olup olmadığını kontrol etmeden Morimoto'nun cebine uzanıp siyah beyaz fotoğrafını aldı. Fotoğrafına Morimoto'nun kanı bulaşmıştı. Genç kız, fotoğrafı hızlı bir şekilde ceketine silip cebine sıkıştırdığında

içinin ferahladığını hissetti. Artık Morimoto'da ona ait hiçbir şey kalmamıştı.

Hana, uzun bir sürenin ardından gözlerini Morimoto'nun cesedinden ayırdı. Zaten bakışlarını çeker çekmez de tercümanı yanında buluvermişti. Adam, düşünceleri okumaya çalışır gibi suratını inceliyordu ama Hana, adamı daha fazla uğraştırmadan duygularını dışa vurdu.

"Ondan nefret ediyordum." Genç kız, bu kelimeler ağzından dökülürken adamın, fotoğrafı aldığını görüp görmediğini merak ediyordu.

Sözcükleri de en az hisleri kadar boştu. Tercüman yanıt vermek yerine Hana'yı tekrar kampa götürdü. Diğer tutsakların götürüldüğü çadıra geldiklerinde muhafız Hana'nın içeri girmesi için kenara çekildi. Hana, başını eğip içeri girmeden önce son bir kez tercümana baktı. Adam, onu fotoğrafı alırken görmüşse de umursamıyordu.

Genç kız içeri girdiğinde onu düzinelerce surat karşıladı. Bazıları ses çıkaramayacak kadar korkmuş bir hâlde avuçlarını yüzlerine gömerek için için ağlarken, diğerleri olacaklardan habersiz bir şekilde boş boş etraflarına bakıyordu. Hana'nın gözleri ampul ışığında kamyondaki Koreli kızları aradı. Kızlar, çadırın uzak bir köşesinde elleri arkadan bağlanan iki Çinli adamın arkasına saklanmıştı. Hana, adamların yanından geçip kızların yanına oturdu.

Büyük kız onu görünce, "Ceketinde kan var," dedi.

Hana ceketine baktığında kızın, göğsünü lekeleyen kara kan damlalarına baktığını gördü ve üzerindeki kanları koluyla çıkarmaya çalıştı.

"Sana ne yaptılar?" Kızın iri gözlerinde masum bir ifade vardı.

"Beni kaçıran adamı öldürdüler. Bir Japon askeriydi."

Hana, Morimoto'nun ölümünü çok sık hayal ederdi, hatta hayallerini çadırda gerçekleştirmek üzereyken yakalanmıştı. İnsanlığını koruyan ya da ona içinde kalan insanlığı hatırlatan Altan olmuş, bu hareketinden tiksinişi Hana'nın şeytana uymasını engellemişti. Altan, Hana'nın içindeki şeytanın dışarı çıkmasını önlese de bunu kısa bir süre için yapabilmişti. Genç kız, Morimoto'nun Altan'ı öldüresiye dövüşünü izlerken onu ikinci kez öldürmeye çalışmış fakat başarısız olmuştu.

Hana cümlesini, "Hiçbir insan böyle ölmemeli," diye bitirdi.

Kız başını olumlu anlamda sallayarak Hana'nın belindeki kuşağa dokundu. "Ne kadar güzelmiş."

Hana parmaklarını kuşağında gezdirdi. Koyu mavi ipeğin üzerindeki kırmızı ve sarı çiçekler, kara sarmaşıkları ve yeşil yaprakları ön plana çıkarıyor, desenlerin sonsuz güzelliği bu korkunç yerde hareket ediyor gibi görünüyordu.

Morimoto tercümana onun bir fahişe olduğunu söylemişti. Hana, eninde sonunda fahişelik yapmaya gönderileceğini biliyordu. Kaderi çoktan mühürlenmişti. Birden çok yorgun hissetti. Bu sefer savaşacağım, diye geçirdi içinden ama bu düşüncenin muhtemelen ölümüyle sonuçlanacağını biliyordu.

Hana, yanındaki iki kıza dönüp aceleyle fısıldadı. "Size bir şey anlatmam gerek. Eğer beni almaya gelirlerse ve bir daha dönmezsem hikâyemi bilmenizi istiyorum."

Kızlar, Hana'nın devam etmesini işaret ederek başlarını salladılar.

"İsmim Hana."

Hana hikâyesini anlatmaya en baştan başlamıştı. Hayatını bir *haenyeo* olarak devam ettiriyordu. Bir gün adasının denizlerinde yüzerken bir Japon askerinin kumsaldaki kız kardeşine yaklaştığını görmüştü. Sözcükler ağzından bir uçurumdan akan sular gibi dökülüyordu. Ölüm düşüncesi onu bu kızlara her şeyini anlatmaya mecbur bırakmıştı. Onlara randevuevini, diğer kızları ve Keiko'yu anlattı. Sonra Moğol aileden, hayvanlarından ve arkadaşı Altan'dan bahsetti. Ama onları güvende tutmak için onları bir aydır görmediğini söylemişti. Anlatacaklarını bitirdiğinde içindeki tüm güzellikleri dökmüş gibi boş ve yorgun hissediyordu.

Koreli kızlar da hikâyelerini Hana'yla paylaştılar. Mançurya sınırlarının yakınında bir Kuzey Kore köyünde yaşayan iki kız kardeşlerdi. Bir gece, elma bahçesindeki işlerini bitirip evlerine dönerlerken onları kamyonla eve bırakmayı teklif eden yerel polisler tarafından kandırılmışlardı. Polisler direkt olarak sınırı geçmiş ve onları Japon kaçakçıya teslim etmişlerdi. Kaçakçı adam onları beş kızla birlikte bir trene bindirmiş ve kuzeye, Mançurya'ya göndermişti. Ancak kızlar, istasyona varmadan önce trenden atlamayı başarıp koşabildikleri kadar koşmuşlar, beraber bir dağ sırasını geçmişlerdi. Tabii sınırı geçip Moğolistan'a girdiklerini fark etmemişler ve Hana yakalanmadan birkaç gün önce bir şafak vakti yakalanmışlardı.

Üç kız, tıkış tıkış çadırda el ele tutuşup küçük bir daire oluşturdular. Birbirlerinin gözlerine bakarken utanmadan özgürce ağlıyorlar, âdeta birbirlerinin yüzlerini ezberliyorlardı. Çadırın perdesi açılıp tercüman içeri girdiğinde kapının yakınında oturan tutsaklar arkalarında oturanların kucağına çıkana kadar geriledi. Tercüman, tutsakların korkarak

geri çekilişlerini yok sayarak gözleri Hana'yı bulana kadar çadırı taradı.

Hana'yı gördüğünde emreder bir ses tonuyla, "Sen, benimle geliyorsun," dedi.

Çadırdaki tüm gözler tercümanın baktığı yöne çevrildi. Hana'nın önünde oturan Çinli iki adam dönüp Hana'ya baktı. Yüzleri özür diler gibiydi, işkence sırasının ona geldiğini biliyorlardı. Hana ayağa kalkıp başını kızlara eğerek ağırbaşlı bir şekilde fısıldadı.

"Beni unutmayın." Ardından elini ceketinin cebine sokup tekrar ona benzeyebilmek için her şeyini vereceği kızın fotoğrafını çıkardı.

Asker, "Çabuk!" diye bağırdı.

Hana titreyen eliyle fotoğrafı büyük kıza verip hızla arkasını döndü.

Kızlar, Hana askerin peşinden gecenin karanlığına giderken, "Seni asla unutmayacağız," diye fısıldadılar.

Hana tercümanın arkasından tökezleyerek kampın içlerine doğru yürüyordu. Adam, onu küçük bir çadırın içine, Hana'nın adamın uyumak için kullandığı özel bir oda olduğunu düşündüğü bir alana soktu. Adam, ona bir karyolanın üzerine oturmasını işaret etti. Çadırın dışından gelen boğuk sesler Hana ve adamın arasındaki sessizliği dolduruyordu. Askerler yürürken sohbet ediyor, uzaklaşan kamyonların motor sesleri gürlüyor, ancak Hana hâlâ çadırın içinde yanan gaz lambasının tıkırtılarını duyabiliyordu.

Tercüman çadırın ucunda, kapının yanında durmuş cebinde bir şey arıyordu. Öyle iri bir adamdı ki küçük çadırın içinde ayakta durabilmek için başını eğmek zorunda kalmıştı. Hana, daha önce Sovyetler kadar iri adamlar görmemişti.

Böyle bir adama yakın olmak, aç bir ayının bakışlarına maruz kalmak gibiydi. Adam, metal direklerden birine yaslanırken Hana adamın küçük bir metal kutudan beyaz, ince kâğıda tütün döküşünü izledi. Adam pratik parmaklarıyla kâğıdı sarıp yavaşça köşesini yalayıp kapadı.

Sonra sigarasını yakıp bir nefes çekti. Adam, Hana onu beklemiyormuş gibi sigarasını içiyor, sonsuza kadar vakti varmış gibi davranıyordu. Sigarası iki parmağının arasında küçücük kaldığında sigarayı yere fırlatıp Hana'ya doğru iki adım attı. İki adım daha attığında Hana'nın üzerinde olacaktı. İfadesi oldukça ciddiydi.

"Neden Moğol gibi giyiniyorsun?"

Hana, kan ve toprak içinde kalmış ceketine baktıktan sonra Altan'ın ailesini tehlikeye sokmadan nasıl cevap vereceğini düşünerek adama baktı.

"Sen Japonsun, değil mi?" Tercüman Hana'nın çadırını göstererek devam etti. "Ama bu saçma kostümü giyiyorsun."

Adam, üniformasının ilk iki düğmesini çıkarırken Hana adama yanıt vermiyor, Koreli olduğunu söylemiyordu. Genç kız, adamın iri elinin göğüs cebinde kaybolup kahverengi, metal bir matara çıkarışını izledi.

"Votka. Korkarım son yudumlarım. Bunu son birkaç aydır, bu Tanrı'nın unuttuğu ülke için saklıyordum. Ama şimdi bitmek üzere." Adam bir yudum alıp votkayı ağzında gezdirdikten sonra yutkunarak tatminkâr bir nefes verdi. "Haydi bana doğruyu anlat. Yalan söylersen anlarım."

Hana, cevap vermeden önce küçük bir nefes alıp tüm söyleyeceklerinden tek, uzun bir cümleyle kurtulmaya çalıştı.

"Moğollar beni dağ sıralarını geçerken bulduğunda yarı çıplaktım çünkü randevuevinde bize kıyafet vermiyorlardı, onlar da giyeyim diye bunu verdiler."

"Peki, onlarla ne kadar kaldın?"

"Birkaç gün."

"Kampları nerede?"

Hana birden duraksadı.

"Hiç düşünme, sadece soruma cevap ver."

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Gerçekten, kampın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bana yalan söylememeni söyledim." Tercüman, matarasını cebine sokup birkaç adım daha attı, tek elini, her an tersiyle vuracakmış gibi belinin üzerine kadar kaldırmıştı.

"Doğruyu söylüyorum. Askerin... Askerin..." Hana Morimoto'nun ölümünü düşünerek kekeledi. Gözünün önüne kanlı suratı gelmişti, genç kız kafasındaki anıyı silmek için başını iki yana sallayarak devam etti. "Askerin Moğolların kampına geldiğini öğrendiğimde midilliye binip kaçtım. Kaçabilmek için öyle hızlı gittim ki. Çok karanlıktı, nereye gittiğimi de göremedim. Tek bildiğim kaçmak zorunda olduğumdu, yoksa beni randevuevine geri götürecekti. Sadece kaçtım..."

Hana, adamın tepkisini, elinin suratına çarpmasını bekledi ama beklediği gibi olmadı. Aksine adam doğrulup ellerini arkasında bağladı.

"Onun bir ajan olduğuna eminim." Adam, Hana'nın cevap vermesini bekler gibi ona bakıyordu. İfadesi sürekli değişiyor, tek kaşı havaya kalkıp duruyordu. "Ya da afyon

kaçakçısı olabilir. İmparatorunuz savaşacak maddi gücü afyon sayesinde kazanıyor. Bunu biliyor muydun? Büyük Hirohito'nun alçak bir uyuşturucu kaçakçısı gibi afyon kaçırdığını biliyor muydun? Tüm Batı bunu yapıyor, afyonu eroine, özel çaylara dönüştürüyor... Bu adamın eşyalarının arasında da paketlenmiş afyon vardı." Tercüman arkasındaki küçük masaya uzanıp Morimoto'nun kan içinde kalmış çantasını aldı. "Bir ordunun masraflarını karşılayacak kadar değil ama iyi para eder. Sen adamda afyon olduğunu biliyor muydun?"

Hana birden çok yorulduğunu hissederek alnını karyolanın üzerine dayadı. Bu kâbus ne kadardır sürüyordu? Bin yıl geçmiş gibiydi ve hâlâ bu sefil hayattan kurtulamamıştı. Morimoto bu afyonları satarak yeni hayatlarının temellerini atmayı planlamış olabilirdi. Belki de gerçekten bir kaçakçıydı. Hana bunu asla öğrenemeyecekti.

"Bu konuda hiçbir bilgim yok. Tek bildiğim beni evimden alıp randevuevine sattığı. Size başka hiçbir şey söyleyemem."

Hana, iki elin kuşağını çözdüğünü hissettiğinde gözlerinin kapandığını fark etti. Kilometreler ötedeki ailesine, *beni affedin*, diye fısıldadı. Emiko'yu *haenyeo* töreninde bir başına dururken görebiliyordu, bu görüntü ansızın kalbini acıtmıştı ama aklındaki düşünceleri hızla silip tüm gücüyle Sovyet askerinin göğsünü itti. Hana'nın bu ani saldırısına karşı hazırlıksız olan adam ansızın karyolanın üzerine düştü. Genç kız, hızla adamın üzerine çıktı ve belindeki silahı çekip silahı göğsüne doğrulttu.

"Eğer beni vurursan ölürsün. Ve sana benim kadar şefkat göstermezler."

Hana, adama bakıp güldü. Sesi, yaşlı bir kadının küçümseme dolu kahkahası kadar acıydı.

"Sen bana şefkat mi gösterdin? Siz o kelimenin anlamını bile bilmiyorsunuz. Bize köpek diyorsunuz. Sizin o şefkatli askerleriniz ve erkekleriniz bu topraklara yayılan en korkunç yaratıklar. Nefretinizi, acınızı ve çilenizi gittiğiniz her yere taşıyorsunuz. Hepinizden iğreniyorum."

Hana, adamın yanıt vermesini beklemeden tetiğe bastı. Fakat silah ateş almamıştı. Genç kız, vücudundaki tüm gözeneklerin terle kaplandığını hissedebiliyordu. Tetiği tekrar, bu sefer daha hızlı çekti ama yine hiçbir şey olmadı. Adam, Hana'ya doğru bir adım attı, genç kız çaresizce silahın emniyetini arayarak geriledi. Tercüman ayağa kalkıp Hana'nın üzerine saldırdı. Hana yere düşüp adamın altında debelenmeye başladı ancak bedeni ve gücü adamınkinin yanında bir hiçti. Adam, Hana'nın bileğini büküp silahı aldı ve silahın namlusuyla genç kızın kafasına vurdu. Hana'nın ağzının içi kanla dolmuştu.

Adam, "Ayağa kalk. Dizlerinin üzerinde dur," diye emretti.

Hana, sersem bir hâlde adamın söylediğini yaparken adam silahın emniyetini açtı. Hana, çenesinden kanlar akarken adamın botlarına bakıyordu. Yüz kilometre ötede, kara çakıllı bir kumsaldaydı. Üzerinde parlayan güneş uzun saçlarını ısıtıyor, kız kardeşinin kahkahaları denizin dalgalarıyla ona geliyordu.

"Son söylemek istediğin bir şey var mı?" Soluk soluğa kalan adam, hızla inip kalkan göğsüyle Hana'ya bakıyordu.

"Ben fahişe değilim."

Adam, bir kahkaha attı. "Son söylemek istediğin bu mu? Ne olduğun kimin umurunda ki? Sen zaten hiçbir şeysin." Adam, parmağını tetiğe koyarak Hana'ya nişan aldı.

Hana, adamın gözlerinin içine bakarak, "Ben bir *haenyeo*'yum," dedi. Ağzından çıkan kelimeler bir itirafta bulunur gibi hızla dudaklarından dökülüyordu. "Aynı annem ve büyükannem gibi. Aynı bir gün kız kardeşimin ve kızının olacağı gibi... Ben denizin kadını olmaktan başka bir şey yapmadım. Ne sen ne herhangi bir adam beni olduğumdan aşağı hissettirebilir."

Adam homurdanmaya başlamıştı ama Hana onu duymuyordu. Genç kız, başka bir yerde, başka bir zamandaydı. Gözlerini kapattı. Güneşin ışınları kanını ısıtıyor, güneşin sıcaklığını dilinde hissedebiliyordu. Rüzgâr yine saçlarını tarıyordu. Okyanus altında kabarıyor ve ona sesleniyordu. *Hana...*

Genç kız neler olduğunu anlamadan önce bir acı hissetti. Gözleri açıktı ama görüş açısı kanlar yüzünden flulaşmıştı. Gözlerini tam zamanında açtığından adamın elini kaldırıp silahla bir kez daha şakağına vurduğunu görebilmişti. Hana hızla yere yığıldı. Görebildiği son şey ona doğru gelen adamın botlarının ucuydu.

Yirmi İkinci Bölüm

Emi

Seul,
Aralık 2011

Japonya elçilik binasının önüne geldiklerinde Emi, tekerleklik sandalyesinden kalkmak istedi, fakat oğlu annesinin heykele yürüme çabalarını duymazdan geliyordu. Kalbindeki sıkışıklık ve aksak bacağındaki acı kesinlikle daha kötü olacaktı.

"Ya sandalyede gidersin ya da hastaneye döneriz. Seçimini yap."

Emi, küçükken oğluyla böyle konuştuğunu hatırlamıyordu ancak illa ki konuşmuş olmalıydı. Çocuklarını gerçekten çok seviyordu ama aynı babalarına yaptığı gibi onlara da sevgi göstermiyordu. Kocası, onun böyle bir yeteneği olduğunu görseydi sevgi isteyebilirdi. Bu yüzden, hayatını kolayca devam ettirebilmesi için çocuklarını da bu şekilde sevmişti.

Oğlu doğduktan sonra kocası Emi'ye asla nazik davranmamıştı. Belki çok nadir konuştuklarındandı. Başarısız bir balıkçı olduğundan Emi dalmaya gittiğinde çocuklara bakmayı tercih ediyor, onları Emi'nin balıklarını sattığı pazara

getiriyordu. Kızı, babasının omzunda oturup bu kadar yüksekte olmanın gururuyla insanlara el çırparken, oğlu gölgesi gibi babasının peşinde gezerdi. Baba oğul ayrılmaz bir ikiliydi; oğlunun babasını kaybettiğinde bu kadar öfkeli birine dönmesinin sebebi bu olabilirdi. Âdeta evrendeki gölgesini kaybetmiş ve cayır cayır yakan güneşte kavrulmaya terk edilmişti.

Emi, oğlunun galip gelmesine izin verdiğinde Hyoung, tekerlekli sandalyeyi arabanın arkasından indirdi. Kısa süre içinde kaldırımda heykele doğru ilerlemeye başladılar. Elçilik binasını geçerlerken kırmızı tuğla bina, çok küçük ve gösterişsiz görünüyordu. Pencereler artık Emi'ye birer koca göz gibi bakmıyordu. Yaşlı kadın, gözlerini binadan alıp heykele baktı.

Yaşlanmayan gencecik bir kız, dik sırtlı bir sandalyede oturuyordu. Yanında, doldurulmayı bekleyen boş bir sandalye daha vardı. Üzerinde geleneksel bir *hanbok* geçirilmiş, yerin birkaç metre üzerinde sarkıttığı ayakları çıplak bırakılmıştı. Ancak biri heykelin başına örgü bir şapka takmış, hatta üşümemesi için boynuna bir kaşkol, üzerine bir battaniye atmıştı. Emi heykele birkaç metre kala oğlunu durdurarak, "Yürümek istiyorum," dedi.

Hyoung, önce karşı çıkacak oldu ama Emi bir elini havaya kaldırıp onu susturdu. Ardından sandalyenin kollarını tuttu, tüm gücüyle kendini yukarı kaldırdı ve ayakları onu taşıyabilecek güce vardığında doğruldu. Yavaşça, gün doğmadan önce su kenarına iner gibi ayaklarını süre süre oturan kıza doğru gitti.

Aksak bacağı arkasında acınası bir şekilde sürükleniyordu ama oğlunun uzattığı eli kabul etmedi. Her adımda,

yoğun ağır çamurlardan yürüyor gibi hissediyordu. Gözleri genç kızın yüzüne odaklanmıştı. Kızın ifadesindeki derin anlayışta, kaybolmuşluğun verdiği acıda, affedişte ve sabırda güç buluyordu. O sonsuz, o bitap bekleyişin ifadesi...

Emi nihayet heykele ulaştığında yanındaki boş sandalyeye çöktü. Nefesini toparlamaya çalıştı ve hızla yükselen göğsünü yavaşça sakinleştirdi. Ardından bronz kızın eline uzanıp soğuk elini nazikçe okşayarak kırışık eliyle elini ısıttı. Beraber sessizlik içinde otururlarken Emi, birkaç kez kızın profiline baktı. Bu, çocukluğundan hatırladığı kızdı. Hana...

Birkaç metre ötede sigara içen Hyoung, birkaç defa huzursuzca öksürdükten sonra yarısı içilmiş sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. Emi, oğluna bakıp gülümsedi. Savaş ne demek bilmediği yıllara dönmüştü. Masumluğuna dokunulmadığı, kumsalında martılar kovalayıp oyunlar oynadığı denizin yanı başındaki ailesiyle çevrelendiği o yıllara... O zamanlar tek derdi martıları o günün hâsılatından uzak tutmaktı. Ablasıyla el ele otururken güneşin yüzüne vurduğunu ve yanaklarının yazın sıcaklığıyla yandığını hissedebiliyordu. Okyanus rüzgârı hâlâ suratında, denizin tuzu dilindeydi. Artık kış bitmişti, bir yaz günüydü. Henüz hiçbir şeyin yaşanmadığı, hâlâ aile oldukları bir yaz günü.

"Bu heykelde seni bu kadar güldüren ne?"

YoonHui'nin sesi okyanusun ötesinden geliyor gibiydi. Emi, bakışlarını kızının suratına odaklamaya çalıştığında kızını gördü, fakat o yaz gününden geri dönüp tekrar kızını görebilmek için epey çabalamıştı.

"Bana anlatabilirsin anne." YoonHui'nin sesi, dudakları kulağının arkasında gibi, ansızın yakınlaşmıştı.

Emi, "Bu Hana," diye fısıldadı. "Ablam. Onu sonunda buldum."

"Yani sana ablanı mı hatırlattı?"

Kızının sesi, Emi'nin başının içindeymiş gibi yakından geliyordu, öyle ki bu soruyu kendi kendine soruyor gibiydi. Gün ışığı solmaya, okyanus rüzgârları yanaklarına doğru esmeye başlamıştı.

Emi bir kez daha, "Hana," dedi. "Ablam. Ablam bu."

Yaşlı kadının kalbi yerinden çıkacak gibiydi, göğsünün içinde öyle hızlı ve sert çarpıyordu ki... Elini göğsüne bastırdı, soğuk kış havası paltosunun kolundan içeri giriyor, yanan yanakları kar tanelerinin soğukluğuyla serinliyordu.

Gözlerini açtığında tekrar zamanda yolculuk yapıp geri döndüğünü fark etti. Kızı, yanına diz çökmüş bir hâlde, tek elini annesinin omzuna koymuştu. Soğuktan titriyordu.

"Anne?"

Emi, tekrar küçük bir kız oluvermişti, çok endişeli ve tereddütlüydü. Sonra kızına yanaşıp alnına bir öpücük kondurdu. YoonHui başını kaldırıp annesine baktığında Emi, kızının çenesindeki yumuşak çizgide annesini görebiliyordu. Annesinin düşüncesinin onu üzmemesine şaşırmıştı. Aksine, tek hissettiği huzurdu.

Bu ana ulaşmak için bir ömür geçmesini istemezdi ama geçmişi değiştiremezdi. Şu an ona kalan tek şey sahip olduğu andı.

Boğuk bir fısıltıyla, "Üniversiteye gitmen beni hep gururlandırdı," dedi.

YoonHui buruşan suratını annesinin kucağına gömdü, yaşlı kadının sert, yün paltosu kızının gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Emi dönüp oğluna bakarak, "İkinizle de gurur duydum," diye ekledi. Hyoung da annesinin önüne diz çökmüş, ağlamamak için direniyordu. Emi gülümseyerek heykele dönüp, *seni asla unutmadım,* diye düşündü. Oysa yıllarca unutmuş gibi davranmıştı. Yanı başındaki heykel onu affetmiş gibi bakıyordu. Hana, bunca yıldır bir yerlerde Emi'nin onu bulmasını beklemişti. Yaşlı kadının o an için istediği tek şey, bu anın bir ömür boyu sürmesiydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hana

Moğolistan,
1943 Sonbaharı

Hana'nın bilinci bir gidiyor, bir geliyordu. Nihayet gözlerini açmayı başardığında görebildiği tek şey toprak, siyahlık ve sertlikti. Başını, elini, bacağını oynatmaya, ona hâlâ bu dünyada olduğunu düşündürecek bir şey yapmaya çalıştı ancak hiçbir yeri hareket etmiyordu. Belki de yanılıyordu, belki de çoktan ölmüş, ruhunun bedeninden ayrılıp bu acınası hayattan kurtulmasını bekliyordu.

Aklında sürekli çocukluk anıları vardı; mutluluk gidip gidip geliyordu. Annesinin yüzünü başında dikilirken görüyor, suratı çok uzaklardaki bir dünyanın güneşi gibi ışıl ışıl parlıyordu. Hana yanaklarına düşen sıcaklıkla birlikte uyuşuk teninin ısındığını hissetti. Suratını aydınlığa çevirdiğinde hissettiği güneş ışığından sonra bir de çiçek gördü. Işık onu çağırıyordu. *Aç gözlerini, Hana.*

Öğle güneşinin ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Uzaklardan, havayı yaran bir bağırış duyuldu. Bu ses bir adama aitti. O an Hana yerdeki bir kazığa bağlı olduğunu fark etti.

Sovyetler kampı toplamış, yola çıkmak için hazırlanıyorlardı. Hâlâ hayattaydı. Adam onu vurmamıştı.

Genç kız güneşe bakıp adamların ona ne yapacaklarını anlamaya çalıştı. Son çadır da toplandığında tercüman elinde bir av bıçağıyla çıkageldi.

"Uyanmışsın." Yabancı suratında Hana'nın kısa hayatı boyunca tüm askerlerden aşikâr olduğu bir sırıtış vardı.

Hana cevap vermedi. Başı acıyor, bir şeye uzun süre odaklanmakta zorluk çekiyordu. Adam, Hana'nın arkasına diz çöküp ellerini çözdükten sonra bileklerindeki ipleri kesip onu oturur pozisyona getirdi.

"Özgürlüğüne karar verildi." Adamın sesinde küçük bir heyecan vardı.

Hana adamın bakışlarını takip ettiğinde Altan'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Babası ve Ganbaatar da hemen arkasındaydı. Peşinden gelmişlerdi. Genç kız, boğazındaki düğümler yüzünden nefes alamadığını fark etti. Onları tehlikeye atmaktan korkuyor, fakat burada oldukları için minnet duyuyordu. Gerçekten Sovyetleri, onu bırakması için ikna mı etmişlerdi?

Altan ve ailesi yaklaştığında tercüman, "Çok cömert arkadaşların var," diye ekledi.

Altan, onu neşeli bir kahkahayla karşılayan askere başıyla hızlı bir selam verdi. Ama diğer Moğollar Hana'ya bakmıyorlardı. Onu görmemiş gibiydiler ancak Hana, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Genç kız hiçbir şey söylemese de gözlerini Altan'ın mor suratından alamıyordu. Morimoto onu çok kötü cezalandırmıştı.

Altan'ın babası oğlunun önünden gidip tercümana Japonca bir şeyler söyledi. Sesi çok kısık olduğundan Hana

onu duyamıyor, sadece konuşan adamın suratına bakıyordu. Tercüman, Hana'ya bakıp tekrar sırıttı.

"Artık gidebilirsin, özgürsün," dedikten sonra arkasına dahi bakmadan uzaklaştı.

Moğollar Hana'ya ancak o zaman baktılar. Altan ve babası kollarını uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettiler ve onu ortalarına alıp yürüterek hızlı bir şekilde toplanan Sovyet kampından çıktılar. Kampın dışında toplanan midilliler sahiplerini bekliyordu. Hana, Morimoto'nun güzel atının aralarında olduğunu görünce çok mutlu oldu. Altan, onu midillilerden birinin üzerine çıkarıp arkasına oturdu. Hayvanlar hızla kamptan uzaklaşırken, midillilerin toynaklarından çıkan gürültüler bir kartalın tiz çığlığıyla bölündü.

Hana, omzunun üzerinden ardına baktığında Ganbaatar'ın kartalının tercümanın koluna tünediğini gördü. O an kalbi acımıştı. Hayvan tekrar bağırıp hızla uzaklaşan sahibine baktı, keskin gözleri sayesinde ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın onu görebiliyordu. Ganbaatar, Hana'yı özgür bırakmaları için bu dünyadaki en sevdiği şeyi vermişti. Morimoto, Moğolların kartallarını karılarından ve çocuklarından üstün tuttuğunu söylese de Ganbaatar, en sevdiği şeyden çok az tanıdığı bir kız için vazgeçmişti.

Genç kız, Ganbaatar'ın suratına bakmaya çalıştı ama Ganbaatar önden giderek küçük grubu dağların arkasına doğru götürüyordu. Altan midilliyi hızlandırırken kollarını sıkıca Hana'ya sarmıştı. Hana, Altan'ın Ganbaatar'ı kartalını vermeye ikna etmek için nelerden vazgeçtiğini bilmiyordu. Tek bildiği ikisine de bir hayat borçlu olduğuydu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

YoonHui

Jeju Adası,
Şubat 2012

"Biliyorum teyzeciğim, biliyorum." YoonHui, annesinin eski maskesini gözlerine indirdi. Köşedeki bir çatlak görüş açısını kapatıyordu ama umurunda değildi. Zaten çok derine dalmayacaktı, tek amacı annesi gibi olmak, bir *haenyeo* olmak nasıl bir şeydi hatırlamaktı.

JinHee başını olumlu anlamda sallayıp maskesini indirdi. Bu işaret, diğer dalgıç kadınlara vaktin geldiğini söylüyordu. Kadınlar denizde açılarak bir bir okyanusta takla atıp karınlarını doyuracak, torunlarını okula gönderecek hazineler bulmak için zemine indiler. Bunu yaparken en sevdikleri ve asla unutamadıkları grup liderlerini akıllarından çıkarmıyorlardı.

YoonHui daldığında başta kış denizinin soğukluğuyla şok oldu. Sonra nefesini tutup onu kıyıya atmaya çalışan kuvvetli dalgalarla savaştı. Burun deliklerinden yavaş yavaş, arka arkaya baloncuklar çıkarıyor ve bu, onu daha ileriye, okyanusun kulaklarında nabız gibi attığı noktaya götürüyordu. Balıklar dalgayla sallanan yosunların içinde bir

görünüp bir kaybolurken suyun altındaki dünya YoonHui'yi sıcak bir şekilde karşılamıştı.

Bir yengeç zeminde hızla yürüyerek yemek arıyor, kırmızı bir ahtapot yakınlarda dolanıp yengecin yaklaşmasını bekliyordu. YoonHui nefesi bittiğinde ahtapotun okyanus zemininde yavaşça hareket edişini izleyerek usulca yüzeye çıktı.

Onu karşılayan JinHee, hızla inip çıkan göğsüyle derin nefesler almaya çalışıyordu.

"İlk için çok fena sayılmaz."

"Sanırım hâlâ hatırlıyorum." YoonHui, içten bir şekilde gülümsedi, annesinin öğrettiklerini hatırladığı için çok mutluydu. Adadan ayrıldığında küçücük bir kızdı, şimdi ise orta yaşlı bir kadındı. Eve dönmesi neden bu kadar uzun sürmüştü ki?

JinHee, YoonHui'ye bakıp, "Seninle gurur duyuyordu," dedi.

"Biliyorum." YoonHui, kıyıya bakmak için arkasını döndü. En yaşlı kadınlardan bazıları kayalarda oturmuş ona el sallıyordu. Kırılgan vücutları soğuk şubat suyunda fazla kalmalarına izin vermiyordu, fakat hürmeten gelmişlerdi.

YoonHui ağabeyini ve yeğenini Seul'da bırakmıştı ama Jeju Adası'na gelmeden önce, annesi öldükten sonra, heykeli ziyaret etmişti. Hatta Lane ve yeğeni de onunla birlikte gelmişti. Annesinin en son huzur bulduğu yere geldiklerinde içini büyük bir hüzün kaplamıştı. Ama şanslıydı, ocak rüzgârı gözyaşlarını düşer düşmez kuruttuğundan ağladığını yeğeninden saklamak zorunda kalmamıştı. Yeğeni heykelin önüne dikilmiş dururken heykele öyle bir bakıyordu ki sanki heykelin yerinden kalkıp onu selamlamasını bekliyordu.

YoonHui, yeğeninin heykeli birden selamlamasına şaşırmıştı, üstelik bu çok derin ve saygı dolu bir selamdı. Çocuk, yüzünü yerlere kadar eğip doğrularak heykeli iki kez daha selamladı. YoonHui, Lane'in elini kavramış şaşkın bir gururla yeğenini izliyordu. Yeğeni tekrar doğrulduğunda omuzları utançtan ya da acıdan olacak hafifçe çökmüştü. YoonHui, bu hareketten sonra yeğenini hiç olmadığı kadar sevmişti. Çocuk, burnunu silip halasına döndü.

Ve heykelin kucağını göstererek, "Biri çiçek bırakmış," dedi.

Birinin, heykeli sıcak tutması için bıraktığı battaniyenin altından beyaz çiçekler fışkırıyordu. YoonHui heykele yaklaşıp battaniyeyi kaldırdığında battaniyenin altından bir buket yas çiçeği çıktı. Beyaz kasımpatılar... Taç yaprakları hâlâ yumuşacıktı. YoonHui, eğilip yanağını çiçeklere sürttü.

Annesinin cenazesinden sonra Lane, heykeli yapan sanatçıların peşinde düşmüş ve birkaç e-posta'nın ardından sanatçılar, ona nereden ilham aldıklarını anlatmıştı. İlham kaynakları, zamanla yıpranmış ve kan lekeleriyle kaplanmış siyah beyaz bir fotoğraftı. Bu fotoğraf, Gyunggi-do'da 'seks kölelerinin' sağlıklarına bakıldığı ve hikâyeleri dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçilerle paylaştıkları, hem ev hem müze olarak kullanılan bir sığınma evinde bulunmuştu.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Rus askerleri tarafından esir düşürülen bir kadının kızı, fotoğrafı hayatta kalmayı başaran 'seks kölesi' kadınlara yuva olup hikâyelerinin sergilendiği bir müze görevi gören, Japon ordusuna seks köleliği yapmış kadınların müzesine bağışlamıştı. Sanatçılar bir araştırma yaparken buraya gelmiş ve altında *Haenyeo kızı,*

1943 yazan bu fotoğrafı görmüşlerdi. Öyle ki gözlerini kızın suratındaki ifadeden alamamışlardı. Dikkatlerini çeken başka bir şey ise saçlarının gördükleri diğer fotoğraflardaki kızların aksine kısacık kesilmeyip arkadan bağlanmasıydı. Tabii, fotoğrafı heykele dönüştürürken zamanın "seks kölelerini" doğru bir şekilde yansıtmak için saç stilini değiştirmişlerdi, fakat yüreklerine dokunan o vakur ifadeyi aynı bırakmışlardı.

YoonHui, onu ölen annesine yaklaştıran surata bakarak fısıldadı.

"Hoşça kal Hana teyze. Keşke daha önce tanışabilseydik."

Kıyıda duran Lane, *haenyeo* kadınlarla çoktan arkadaş olmuştu. Başını kaldırıp denize doğru el salladı. YoonHui de suyun üzerinden ona el sallıyordu, elini tüm gücüyle gökyüzüne doğru uzattığından yaşlı kadınlar da onu görebiliyordu. Yaşlı kadınların hepsinde annesinin yüzünü görüyordu. Dinlenen vücutlarında, nezaketlerinde... Annesinin o kadınların arasında olduğunu hissediyordu. Zaten bir süre burada kalacak, annesinin ataları için tütsü yakıp annesinin ruhunun huzurlu bir şekilde evine, adasına döndüğüne emin olana kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

YoonHui, annesinin uzun yıllar arkadaşlık yaptığı dostlarına döndü ve birlikte okyanusun derinliklerine daldılar. Denizin yarattığı o baskı, dalgaların altında bir kalp atışı gibi kulaklarına vuruyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Hana

Moğolistan,
1943 Kışı

Soğuk hava, Hana'nın tenini okşuyordu. Dilinin ucunda kahverengiye dönen çimlerin tadı vardı. Saçları dağılmış, tel tel yüzüne dökülmüştü. Altan'ın eli, Hana'nın saçlarını geri itip kulaklarının arkasına yerleştirdi. Dokunuşları öyle yumuşaktı ki... Sonra postunu Hana'nın omuzlarına sararak sordu.

"Üşüyor musun?" Bu, Hana'nın öğrendiği birkaç Moğolca kelimeden biriydi. Genç kız başını iki yana salladı.

Köpek, başını Hana'nın kucağına koymuştu. Aynı sabah çiyi gibi kokuyordu. Hana, elinin tersiyle ıslak tüylerini geri yatırdı. Köpek, Hana Moğol kampına döndüğünden beri yanından ayrılmıyordu. Onu çocuğu gibi sahiplenmişti; Hana kaybolup geri dönmüş bir çocuk, yabandan koparılmış bir ruh gibiydi. Hayvanın en sevdiği dinlenme yeri, Hana'nın sessizce kucağına koyduğu avuçlarıydı. Genç kızın kemikli eklemleri, burnunun altındaki yumuşaklığa batıyordu. Ara ara gözlerini devirir, iyi mi diye bakar gibi, onu kontrol ederdi. Hana da boynunu geri çeker, onunla aynı anda göz

kırpan o kara gözlere bakardı. Döndüğünden beri çok fazla ilgi ve sevgi görmüş, âdeta yeniden doğmuştu.

Altan, Hana'nın yanından uzaklaştı. Tekrar toplanıyorlardı. Bu, Sovyet kampından çıktıklarından beri dördüncü yer değiştirişleriydi. Hana'nın aklına takılan bir şey vardı; Sovyetlerin fikirlerini değiştirmesinden mi korkuyorlardı, yoksa Japonlardan mı kaçıyorlardı, emin değildi. Ancak Moğolların bu bilgiyi onunla paylaşmayacakları kesindi.

Köpek, Hana'nın elini yaladı. Gitme vakti gelmişti. Bir midilli Hana'nın önünde durup beklemeye başladı. Altan, genç kızın midilliye binmesine yardım etti. Hana'ya Moğol kampına döndüğünden beri yaralı bir bebek gibi davranıyordu. Hana'nın gözlerinin bulanıklığının geçmesi birkaç gün sürmüştü ama baş ağrıları bazen geri geliyor ve o korkunç migren onu saatlerce yatağa düşürüyordu. Altan'ın yüzündeki şişlikler annesinin her gün uyguladığı yara lapaları sayesinde hızla inmişti. Gözlerinin etrafındaki morluklar da sarımsı bir hâl almıştı. Kısacası hızla iyileşiyor, tekrar eski hâline dönüyordu.

Hana, benekli midillinin üzerine çıktığında hayvan hafifçe homurdanıp başını sallayarak gözlerinin önüne düşen kâkülü çekti. Hana, yavaşça öne eğilip hayvanın yelelerini yana doğru taradı. Midillinin sert yeleleri, parmaklarının arasında kayarken aklına, denizin altında ellerinin arasından kayan deniz yosunları ve etrafını saran kara sular gelmişti. Midilli başını sallaya sallaya yavaşça yürümeye başladı. Hana'nın gözünün önündeki görüntü gitmiş, yerini başının üzerindeki sonsuz mavi gökyüzü ve etrafını bir medcezir gibi saran kahverengi çimler almıştı.

Hana'yı saran bu kusursuz güzellik onu ve küçük seyahat grubunu bir resimde gibi hissettiriyordu. Bir keresinde

öğretmeni kitaptan bir kafile fotoğrafı göstermişti; köylüler yeni evlerine, yeni topraklarına gidiyordu.

Hana o zamanlar, evini fotoğraftaki çocuklar gibi toplayıp taşınmak zorunda kalmayacağını düşünüp rahatlamıştı. Bir *haenyeo* kızı olarak kendini üstün görüyor, bir gün ailesinin geçimini sağlayacağını, evin reisi olacağını ve kendi kaderini yöneteceğini biliyordu. Asla denizden koparılmayacağına emindi, çünkü deniz ona her daim güç verecekti. Genç kız, bir süre sonra aklında dolanan bu düşünceleri bir kenara bıraktı.

Erkenden yağan kar Moğolistan bozkırlarının üzerini bir battaniye gibi örtmüştü. Çıplak başlı tepelerin alçak, kayalık eteklerinde kamp kuruyorlardı. Ufuktaki büyük göl, ışıl ışıl parlayarak mavi ve yeşil ışıklar yayıyordu.

"Deniz..." Hana, dört tarafının kara olduğunu unutuvermişti.

"Deniz değil, Uvs Gölü. Etrafı karayla kaplanmadan önce büyük bir denizmiş ama karalar onu okyanuslardan ayırmış. Okyanus gibi tuzludur."

Altan'ın söyledikleri Hana'ya hiç ulaşmamış gibiydi. Genç kız çoktan onu çağıran o aşikâr renklere doğru yürümeye başlamıştı. Altan, Hana'ya seslenip durdu, fakat Hana büyük bir güç onu kuzeye çekiyormuşçasına yürümeye devam etti. Altan onu koruyucu bir gölge gibi takip edip ellerini beline koydu.

"Nereye gidiyorsun?" Hana, cevap vermediğinde farklı bir yaklaşım denedi.

"Kamptan çok uzaklaşmamamız gerek. Etrafta yırtıcı hayvanlar var. Sulak topraklardaki su kuşlarına geliyorlar."

Tam o anda bir grup beyaz martı sözleşmişçesine ciyaklayarak gökyüzüne havalandı. Uçan kuşlar, Hana'nın daha önce hiç görmediği dört ayaklı bir hayvanı korkutmuştu. Genç kız yolun yarısında durup geyik, koyun karışımı ilginç hayvana baktı.

Altan, hayvana bakıp, "Merhaba küçük dostum," diye seslendi, fakat bu ses hayvanın hızla uzaklaşmasına neden olmuştu. "Bunlara *dzeren*, yani Moğol ceylanı diyoruz. Yakalayabilirsen tadı harikadır." Altan, sözlerini bitirdiğinde şaka yapıyormuş gibi güldü, oysa Hana'nın çoğu söylediğini anlamadığını zaten biliyordu.

Hana, hayvanın uzun otların arasında zıplayıp kahverengi çalılara karışarak gözden kayboluşunu izledi. Ardından dikkatini tekrar göle çevirip sulak topraklarda büyümüş kamışların ardındaki mavi yeşil suya doğru yürüdü. Durgun gölün üzerinde uçan martılar soğuk kış rüzgârında üstlerinde süzülen arkadaşlarına sesleniyordu. Hana, kirpiklerinde eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. Botları, her adımda kumu andıran ıslak toprağa batıyordu. İşte, tekrar bir kumsalda yürüyordu. Rüzgâr saçlarını tarıyor, omzundaki post boynunu gıdıklıyordu. Genç kız, tuzlu havayı içine çektiğinde içi anılarla doldu. Denizi ilk tadışı, ilk dalışı, annesinin her dalışta nefesini kontrol etmek için yaptığı ıslığı andıran nefes egzersizleri, ciğerlerindeki oksijeni dışarı vermesi, rüzgârı bastıran kahkahaları ve kıyıda dans eden Emi...

Hana, kuşağını çözüp ceketini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Altan, Hana'nın üzerini çıkarmasına engel olamıyordu. "Göle mi gireceksin? Donarsın."

Hana, onu çağıran denize daha fazla karşı koyamıyor, Altan'ın söylediklerini duyamıyordu. Çıplaklık artık onun için utanılacak bir şey değildi, tek hissettiği denizin onu kendine çektiğiydi. Genç kız kıyafetlerinden kurtulduktan sonra Altan'ı kendinden uzaklaştırıp gölün ucuna doğru yürüdü. Altan, peşinden koşup onu kolundan yakaladı ama Hana, Altan'ın elinden hızla kurtulup çabuk adımlarla göle doğru yürüdü. Soğuk su ciğerlerindeki nefesi içine çekmiş gibi soluk soluğa kalmıştı. Altan, Hana'nın peşinden gitmeye devam ediyordu ancak Hana çok hızlıydı. Genç kız, suyun altına dalıp bulanık derinliklerinde kaybolmasını söyleyen içgüdüleriyle savaşıyordu.

Bu, her zaman hayali olmuştu, Hana yolculuğunu tamamlayıp eve dönse bile asla güvende olmayacaktı. Birden annesinin evine dönüverse bile sorular bitmek bilmeyecekti. Hâlâ devam etmekte olan bir savaş vardı, zaten Sovyetler bunu yeteri kadar belli etmişti. Üstelik Japonlar hâlâ Kore'yi kontrol altında tutuyor olacaktı. Eğer onu bulurlarsa tekrar Mançurya'daki bir randevuevine ya da daha beter bir yere göndereceklerdi. Altan ve ailesiyle Moğolistan'da kalmalıydı. Bunu kabullenmek zorundaydı.

Onlarla kalacak olmanın onu mutlu ettiğini fark ettiğinde Hana'nın omuzlarından bir yük kalktı. Artık eskisi kadar yıpranmış hissetmiyordu. Aksine bu yeni hayatı düşündükçe hafifliyordu. Altan, onu denizin yüzeyine çağıran bir ışıktı. Çok uzun zamandır dayanmak zorunda bırakıldığı karanlığı kovan o ışık... Tüm uzuvlarında dolanan bir enerjiydi. Hana, ayaklarını gölün bataklığı andıran zeminine batırıp kendini öne attı ve yükselen kabarcıkları takip ederek suya daldı.

Canım kız kardeşimin (Je Mang Me Ga) anısına,

Hayatın akışından ve ölümün
nasıl geleceğinden hep korkardın,
Bu yüzden giderken haber dâhi vermedin.
Gidişin sonbahar rüzgârında saçılan
dökülmüş yapraklar gibiydi.
Bir köşede doğdun, kimse bilmez nerelere gittin.
Ah! Seninle Mitachal'da
buluşacağımız günü bekleyeceğim.
O gün ki beraber dua edip ışığı arayacağız!

Yazarın Notu

Bazı tarihçiler Kore işgali sırasında elli-iki yüz bin kadar Koreli kadın ve kızın Japon askerkeri tarafından kaçırıldığına, kandırıldığına ya da seks köleliği yapmaları için askeriyeye satıldığına inanıyor. Japon ordusu 1931 yılında Mançurya'yı işgal ederek dünyaya hükmetmek için etrafa saldırmaya başladı. Bu saldırıyı 1937'deki İkinci Sino-Japon Savaşı takip etti ve saldırılar 1945 İkinci Dünya Savaşı'nda Müttefik Devletler tarafından bozguna uğratılarak son buldu. Ancak bu süre boyunca saldırıların dâhil olduğu ülkelerde sayısız hayat mahvoldu.

Bugün Japon ordusu tarafından köle edilen on binlerce kadın ve kızdan yalnızca kırk dört Güney Koreli hayatta ve bu kadınlar, kitap yazıldığı sırada tarafıma tutsaklıkları boyunca neler yaşadıklarını, nasıl hayatta kaldıklarını ve eve döndüklerini anlattı. Dünyaya ne acılar çektiğini anlatacak şansı yakalayamadan ölen kadın ve kızlara ise ne olduğunu asla bilemeyeceğiz. Çoğu, Emi gibi yabancı topraklarda vefat ederken, aileleri onların trajik hikâyelerini asla öğrenemedi.

Tutsaklıktan kurtulup evine dönen Halmoni (Büyükannelerin) çoğu hikâyelerini ailelerine ya da çevresindeki insanlara anlatacak özgürlükte değildi. Kore Konfüçyüs ideolojisine dayalı ataerkil bir toplumdu ve bir kadının cinsel saflığı son derece önemliydi. Hayatta kalanlar geçmişleriyle yüzleşip acı çekerken sessizliğe hapsolmak zorunda bırakıldı. Çoğu tıbbi sorunlar ve travma sonrası stres bozukluğu yaşamış, tekrar topluma uyum sağlayamamıştır. Çoğu yaşlı olmasına rağmen onlara bakacak bir ailesi olmadan yoksulluk içinde yaşamıştır. Bazı tarihçiler 'seks kölesi' sorununun İkinci Dünya Savaşı'nın ardından bir öncelik olmadığına, çünkü Kore Savaşı'nın patlak verip Kuzey ve Güney'in arasında geçen bu kardeşler savaşının çok daha fazla hayata mal olduğuna inanıyor. Savaşın ardından Kore sonsuza kadar ikiye bölünmüştü. Altyapısı savaşla beraber hasar gören Güney Kore Hükümeti baştan yeni bir ülke inşa etmek zorunda kalmıştı. O zamanlar 'daha önemli' konular vardı. 'Seks kölesi kadınlar' sorununun ele alınması için kırk yılın geçmesi gerekmişti. 1991'de Kim Hak-sun basına hikâyesini anlatmaya gönüllü olduğunda diğer 'seks köleleri' Kim Hak-sun'ın bu cesaretinden ilham aldı ve sonuçta ortaya iki yüzden çok kadın çıktı.

Aralık 2015'te Güney Kore ve Japonya 'seks kölesi kadınlar' sorunu için bir 'anlaşma' yaptı ve iki ülke de bu karmaşayı sonsuza kadar çözmeyi umdu. Böylece uluslararası ilişkilerine dostça devam edebileceklerdi. Yaşanılanlardan sonra Japonya, Güney Kore'ye bazı şartlar sundu ve bu şartlardan biri de Barış Heykeli'ni kaldırıp Seul'daki Japon elçiliğinin karşısındaki özel topraklara dikmekti. Heykeli kaldırmak Güney Kore'deki kadınların tarihlerini

inkâr etmek için atılan ilk adım olacaktı. Halmoniler bu 'anlaşmayı' reddederek doğru çözümü aramaya devam ettiler. Çünkü Japonya'nın savaş zamanı ordu tarafından yaşatılan bu korkunç seks köleliğini unutturmak istediğini biliyorlardı. Bu insanlık dışı eylem hiç yaşanmamış, iki yüz bin kadın hiç acı çekmemiş, yürek dağlayan şartlarda ölmemiş gibi göstermek istiyorlardı.

Mart 2016'da *Pyeonghwabi*, yani Barış Heykeli'ni kendi gözlerimle görmek için Seul'a gittim. Bu heykeli ilk görüşümdü, muhtemelen de son olacaktı. Tecavüzü temsil eden bu sembolü gözlerimle görmek için dünyanın diğer tarafına geçmek benim için kutsal bir yolculuk sayılırdı. Üstelik tecavüze uğrayanlar sadece Koreli kadınlar ve kızlar değildi, tüm dünyadaki kadınlar -Uganda, Sierra Leone, Ruanda, Myanmar, Yugoslavya, Suriye, Irak, Afganistan, Filistin ve dahası- bu acıya maruz kalmıştı. Savaş zamanı tecavüze uğrayan kadınların listesi uzadıkça uzuyordu ve biz kadınların yaşadıkları acıları tarih kitaplarına eklemedikçe, müzelerde onlara yapılan vahşet hatırlatılmadıkça ve kadınlarımız ile kızlarımızın onurları anısına Barış Heykeli gibi heykeller dikmedikçe devam edecekti.

Bu kitabın yazımında onun kaderini paylaşan tüm kadın ve kızları temsil eden Hana'ya hayran oldum. Bir askerin onu Moğol topraklarında öldürmesine izin veremedim ama gerçek hayattaki Hanaların özgürlüklerine kavuşma ihtimalleri oldukça düşüktü. Kitabımın sonunu Hana ve diğer kızlar için ne diliyorsam, o şekilde bitirdim. Emi'nin hikâyesini yazmak ise Hana'nın dünyasındaki korkunç anlardan kaçışımdı. Emi benim en sevdiğim karakterdi, bence yaşadığı bunca acının ardından heykelin gerçekten Hana

olması çok adil bir son oldu. Gerçek hayatta heykel belirgin bir 'seks kölesini' tanımlamak amacıyla yapılmamış, fakat ortaya benim savaşta acı çeken ve hâlâ çekmekte olan dünya kadınlarına adadığım güzel bir hikâye çıktı.

Tarihte çatışma yaşayan tüm milletlerin sonu çekişmeli gerçekler ve sahteliklerle son bulmuştur. Bu kitapta yazdığım Güney Kore ve Japonya tarihindeki olaylar da farklı değildi. Direkt sonuçları bütün millet ya da insanlar yerine, kişisel olarak aktarmak için elimden geleni yaptım. Ayrıca Kore'deki savaşların içinde yer alan sayısız kanunsuzlukların yalnızca Kore ve Japonya'yla ilgili değil, evrensel olduğuna dikkat çekmeyi umdum. Bu bir kurgu romanı olduğu için belli olayların yer aldığı zaman ve mekanlarda bazı tarihi yanlışlar olabilir. Ancak hiçbiri bilerek yapılmadı. Güney Koreli bir anneyle büyüyen ve göçmen kadın arkadaşlarından etkilenen biri olarak Güney Kore kadınları ve kızlarının yüzleşmek zorunda kaldıkları tüm acılara rağmen gülebiliyor olmasına hayranlık duymuştum. Bu kadınları takdir ederken bu kitapta arkadaşım ve bir öğretmen olan Jeong Sook Lee tarafından çevrilen bir şarkı (Ga Si Ri) ve lirik şiire (Je Mang Me Ga) yer verdim. Şarkının yazarı bilinmiyor, kökeni on-on dördüncü yüzyıllara dayanmakta ama Güney Kore'de okul çocukları arasında oldukça bilinen bir şarkı. Hana'ya nükteli anılar vererek babasının saçmaladığı ve mütevazı evlerinin kahkahalarla dolduğu o anları belli belirsiz de olsa yaşamasını istedim. Lirik şiir çok sevilen

bir kız kardeşin kaybından ve bir gün öbür dünyada tekrar bir araya gelme umudundan bahsediyor. Sevdiğin birini kaybetmek her birimizi hayatımızın bir noktasında yaralar ve bazen bu acı asla yok olmaz. Bu duyguyu annem ve arkadaşlarından biliyorum, acısı bir ömür boyu sürecek ama onlarla ilgili anılar bu acıya katlanmama yardımcı oluyor.

Savaş çok korkunç, acımasız, adaletsiz bir şey. Sona erdiğinde dilenmesi gereken özürler dilenmeli, gerekli tazminatlar ödenmeli ve hayatta kalanların yaşadığı deneyimler hatırlanmalı. Almanya hükümeti Yahudilere İkinci Dünya Savaşı boyunca işledikleri savaş suçunu kabul edip gerekli tazminatlar ödeyerek olumlu bir örnek olmuştur. Ayrıca tarihlerinin bu kara parçasını da unutturmamıştır. Umarım bir sonraki hükümet onların adımlarını takip eder. Gelecek nesillere savaş esnasında işlenen gerçek ve korkunç doğruları öğretmek bizim görevimiz, bunları saklamamalı ya da hiç olmamış gibi davranmamalıyız. Bunları hatırlamalıyız ki geçmişin hataları tekrar etmesin. Tarih kitapları, şarkılar, romanlar, oyunlar, filmler ve anıtlar yaşananları unutmamaya ve barış içinde ileriye gitmemize yardım etmek için son derece gereklidir.

Mary Lynn Bracht

